CRIME SCENE PRESS

Castelul umbrelor

„Un deliciu și pentru vechii fani, și pentru cititorii nou-veniți."
Publishers Weekly

Mary Russell & Sherlock Holmes

Laurie R. King

Autoare bestseller *New York Times*

castelul umbrelor

virtual-project.eu

Laurie R. King

Castelul umbrelor

Un roman de suspans
cu Mary Russell şi Sherlock Holmes

traducere din limba engleză de
Georgiana Nuţu
CRIME SCENE PRESS
2022

virtual-project.eu

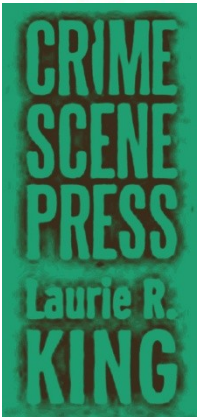

Laurie R. King
Titlul original: *Castle Shade*
2021

CRIME SCENE PRESS, 2022 pentru această ediţie.
This translation was published by arrangement with Bantam Books, an imprint of Random House, a division of Penguin Random House LLC.

CRIME SCENE PRESS

Director editorial: GEORGE ARION

Coperta: ALEXANDRA BARDAN
Redactor: ALEXANDRU ARION
Corectura: MANUELA RUXANDRA ARION
Tehnoredactor: LAURA TIBĂR
Bun de tipar: iunie 2022
Tipărit în România

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
KING, LAURIE R.
Castelul umbrelor/ Laurie R. King; trad din lb. engleză de Georgiana Nuţu.
Bucureşti: Crime Scene Press, 2022
ISBN 978-606-8959-92-4

I. Nuţu, Georgiana (trad.)

821.111

Laurie R. King este autoare bestseller *New York Times.* A scris treizeci de cărţi, printre care romanele cu Mary Russell şi Sherlock Holmes (primul volum din serie a fost apreciat de IMBA drept „unul dintre cele mai bune romane poliţiste ale secolului XX”.

A câştigat Premiile Agatha, Anthony, Edgar, Lambda, Wolfe, Macavity, Creasey Dagger şi a fost invitată de onoare la mai multe conferinţe despre literatura poliţistă.

Bineînţeles, este şi membră a clubului Baker Street Irregulars.

Castelul umbrelor este primul roman al lui Laurie R. King care apare în limba română.

Castelul umbrelor este o operă de ficţiune. Numele, personajele şi întâmplările prezentate în carte sunt rodul imaginaţiei autoarei sau sunt folosite cu scop ficţional. Orice asemănare cu întâmplări, locuri sau persoane (vii sau moarte) reale este o pură coincidenţă.

Tuturor celor care reuşesc să rămână cu capul pe umeri în vremuri imposibile.
Fie ca toate poveştile voastre să aibă finaluri fericite.

„Zidurile castelului meu s-au prăbuşit: e plin de umbre, iar vântul şuieră rece prin ferestre şi printre creneluri. Îmi plac umbra şi întunericul...”[1]

(Bram Stoker, *Dracula*)

Capitolul 1

M-am smuls din coşmar undeva la vest de Liubliana.

Eram cu faţa lipită de o fereastră, la fel ca în vis. Afară era aceeaşi noapte cufundată în ceaţă, aceeaşi strălucire ciudată a lunii pline.

Am sărit în picioare, mi-am întins mâinile, le-am întors pe o parte şi pe alta, dar chiar şi în semiîntuneric am putut să văd că sunt perfect curate. Pe piele nu era nicio pată sau vreo picătură roşie.

Şi niciun lup, mi-am zis, căutând mirosul de sânge de pe mâini. Urletele vii ale haitei din mintea mea se contopiră cu şuieratul îndepărtat al unui tren aflat în trecere, în timp ce trăsura mea trasă de cai şi vizitiul au devenit, fără tragere de inimă, un compartiment de tren vechi în spatele unei locomotive cu aburi.

M-am scuturat ca să scap de senzaţiile mele macabre, apoi mi-am tras din nou pătura subţire pe umeri, tuşind, în timp ce bâjbâiam cu degetele după ochelari. Cu ei pe nas, pericolul parcă se micşorase un pic. Fusese doar un coşmar cu nişte lupi şi o trăsură, indus de destinaţia noastră. Şi totuşi, sângele... În ultimele luni am avut pe mâini sângele a doi morţi. Poate că ar fi trebuit să anticipez cât de mult avea să mă afecteze.

Am şters degeaba fereastra crăpată încercând să văd unde eram. Nu era o pădure misterioasă, slavă Domnului,

[1] Traducere şi note de Ileana Verzea şi Barbu Cioculescu, Art, 2018, p. 58 Pentru următoarele citate din *Dracula* a fost folosită aceeaşi ediţie.

ci o gară cu o lumină difuză care strălucea printre grinzile decorative de fier de pe acoperişul peronului. Era liniştit şi pustiu.

De cât timp eram aici? Şi, la drept vorbind, ce însemna *aici*? Amintirile nu-mi dispăruseră întru totul – senzaţia aceea o cunoşteam – erau doar... foarte lente. Ca şi cum ai fi scos o cizmă din noroiul adânc. Să vedem: ne urcaserăm în tren pe Coasta de Azur şi ne îndreptam spre România. Ultimul marcaj de gară pe care l-am văzut fusese... Padova?

Însă nimic din toate astea nu mi-a fost de mare ajutor. M-am uitat cruciş la indicatorul metalic ruginit şi prost luminat, am hotărât că mai multe informaţii nu eram în stare să adun fără resurse externe, m-am învelit la loc cu pledul de călătorie şi abia atunci mi-am dat seama că nu eram singură în compartiment.

— Holmes, ce...?

Am început eu, apoi totul s-a transformat într-o criză de tuse, urmată de un strănut răsunător. Dar asta mi-a reactivat o amintire: copiii familiei Murphy, înapoi în Franţa, lucruri sparte şi pufnete în toate direcţiile.

— Îmi pare rău, se pare că am răcit. Şi cred că am şi febră. Am avut un vis atât de intens! Se făcea că eram în trăsura lui Jonathan Harker, la începutul din *Dracula:* „Duhurile rele pun stăpânire pe lume”[2]. Scuze, vorbesc aiurea. Dar de ce stai acolo în întuneric? Şi unde naiba suntem? Nici măcar nu pot spune în ce limbă e indicatorul acela.

Italiana cu siguranţă nu avea atâtea accente şi semne sub litere.

S-a foit în colţul lui întunecat, şi-a dat picioarele jos de pe banchetă şi, când s-a aplecat spre fereastră, trăsăturile i-au ieşit la iveală.

---

[2] *Dracula*, p. 28. (*n. trad.*)

— Cred că e slovenă, spuse el, apoi se retrase din nou în umbră.

Slovenia, la marginea Balcanilor, la sud de... orice. Lângă Italia?

Am strănutat din nou. De data asta el şi-a întins mâna, oferindu-mi o batistă curată. Sherlock Holmes avea mereu o batistă curată la el. Am folosit-o şi din nou presiunea din sinusuri a scos la iveală alte idei. În primul rând că întrebările la care Holmes nu răspundea erau în general mai importante decât cele la care răspundea. Şi, în al doilea rând, ceaţa prin care mă uitam nu era doar în exterior.

— Dumnezeule, Holmes, încerci să ne asfixiezi?

M-am ridicat să mă lupt cu încuietoarea de la fereastră, nemaiputând să respir şi nici să citesc indicatorul de afară, ştiind însă că măcar o parte din starea mea de ameţeală se datora fumului dens din plămâni. Numai Cel de Sus ştie de cât timp stătuse el acolo în întuneric, gândindu-se intens la o enigmă. După atmosfera din compartiment, era o chestiune care dura de cinci pipe încoace.

Norul de fum care se ridicase în noapte era atât de gros încât puteam chema pompierii. M-am lăsat pe banchetă, preferând să tuşesc într-un aer proaspăt decât într-unul stătut şi greoi.

Într-o dovadă exagerată de răbdare, Holmes îşi puse pipa deoparte şi luă ziarul italian de pe locul de lângă el. Se puse picior peste picior şi îşi aprinse lampa de citit ca să dispară în spatele paginilor.

După ce mi-a trecut tusea, am încercat din nou să-i spun:

— Slovenia e la o oarecare distanţă de Bucureşti.

Soţul şi partenerul meu mormăi ceva printre dinţi. Aerul care ieşea din compartiment nu mai părea cel dintr-un horn, aşa că am lăsat fereastra oarecum întredeschisă,

uitându-mă încruntată la numele staţiei care parcă ar fi fost rezultatul căderii unei tăvi de zeţar. Apoi m-am întors către însoţitorul meu cu o privire îndeajuns de insistentă încât să facă o gaură în paginile pe care se prefăcea că le citeşte. Ridică puţin ziarul.

— De cât timp stăm aici?

Mormăi din nou.

— De cât timp?

Se dădu bătut, împături zgomotos ziarul în ceva care aducea cu un triunghi şi îşi scoase ceasul.

— De aproape trei ore.

Timp în care nu căutase un mijloc de transport alternativ şi nu-l ameninţase pe mecanic cu vătămarea corporală ci, în schimb, ne intoxicase pe amândoi cu nicotină, în tăcere.

Recunoşteam semnele. Dacă-l găseam ghemuit într-un colţ, cu pipa lui veche şi murdară şi cu o mână de tutun din cel mai ieftin însemna că el încerca să stabilească legături într-o serie de fapte aparent fără vreo legătură între ele. După cum spunea Dr. Watson, Holmes era absolut genial la detalii: câinii care stăteau nemişcaţi, sâmburii uscaţi dintr-o portocală... Multe dintre cazurile lui porneau de la o întâmplare minusculă, pe care restul oamenilor nici n-ar observa-o.

Motivul pentru care stătea acolo, neatent la ce-l înconjura, era faptul că rumega informaţiile în timp ce fuma din pipă. Totuşi, în stadiul actual, n-avea niciun rost să-l întreb la ce lucra. N-aş fi putut niciodată să-i înţeleg gândurile fără să-mi pun şi eu mintea la contribuţie.

— Care sunt şansele să primesc un ceai?

— Foarte slabe. Vagonul restaurant a rămas în urmă, la Trieste.

— Trieste?

Am încercat stăruitor să-mi amintesc harta Europei, trăgând în minte o linie între locul de unde porniserăm şi cel înspre care bănuiam că ne îndreptăm. Desigur, fusesem prea ocupată şi distrasă în Rivieră, când mai multe nopţi întrerupte la rând (şi, bănuiam acum, şi o mică febră) mi-au făcut creierul să se oprească în câteva minute de la urcarea în tren. Şi aceeaşi stare mintală, dacă stau să mă gândesc mai bine, mă făcuse să-l urmez pe Holmes orbeşte de la bun început, fără să-mi pun întrebări despre planurile lui de călătorie. Un lucru deloc înţelept.

— Holmes, de ce naiba...? Las-o baltă. Unde e *Ghidul Bradshaw*?

— Ghidul nostru pare să fie depăşit. De unde şi calea ferată pe care ne aflăm acum.

Îmi întinse o carte care arăta de parcă ar fi mers pe jos de una singura de la Paris.

— Holmes, asta a fost publicată înainte de Marele Război.

— Am fost asigurat că prin părţile astea de continent s-au schimbat foarte puţine.

— Ai fost tras pe sfoară, i-am spus cu brutalitate.

Am aruncat volumul stufos pe banchetă, făcând ca mai multe pagini să cadă pe podea. Când m-am ridicat, întinzându-mi membrele amorţite, am putut simţi durerea în gât şi în oase.

Copiii: un adevărat dar...

Coridorul era întunecat, luminat la ambele capete cu becuri slabe. Am început să merg, uitându-mă în celelalte compartimente, însă trenul părea la fel de gol precum era gara. Am auzit un zgomot care venea cu două vagoane mai din spate şi l-am urmat până la ultimul vagon. Sforăiturile unui conductor în uniformă făceau geamurile să zdrăngăne – asta până când m-am dus lângă el şi i-am împins picioarele de unde şi le odihnea.

Căzu pe podea, horcăind în timp ce se trezea, apoi sări în poziţie de drepţi când mă văzu deasupra lui.

— Da, doamnă! Pot să vă fiu de folos cu ceva?

Îşi strânse cravata şi se uită pe furiş după pantofi.

— Cum ajung la Viena?

Ca să răspundă avea nevoie de chipiu, însă, odată ce şi-l aranjă pe capul turtit, păru să-şi recapete o parte din memoria profesională.

— Doamna merge la Bucureşti, nu-i aşa?

— Doamna, în mod clar, nu merge nicăieri în acest moment şi nu înţeleg de ce ar trebui să vizitez pe drum fiecare sătuc din Europa de Est. Dacă reuşim să ieşim din...

I-am arătat indicatorul greu de pronunţat de afară.

— ...de-aici, *în orice* direcţie, vom avea şanse mult mai mari să ajungem undeva decât dacă aşteptăm curenţii să ne poarte în voia lor spre nord-est.

Clipi fără să înţeleagă şi se aplecă să-şi ia pantofii pe care îi ochise sub masă.

Am oftat.

— Aveţi cumva un *Bradshaw*? Sau vreun mers al trenurilor?

Singurul pe care îl avea era în germană, însă era depăşit de numai trei ani, nu de cincisprezece, ca al lui Holmes. M-am uitat peste el, încercând să găsesc un şir de litere care să arate precum cele de afară. Într-un târziu am identificat unul, am dat un ochi peste listele de pe pagină, apoi m-am uitat la ceasul de pe perete.

— Aici suntem? l-am întrebat.

S-a aplecat să studieze numele deasupra degetului meu.

— Da, doamnă, a spus, scoţând apoi un zgomot ca un miner bătrân care-şi drege glasul.

Am făcut brusc un pas înapoi, apoi mi-am dat seama că se aventurase să pronunţe numele satului.

— Iar trenul acesta, care merge spre vest, va trece pe aici la trei şi un sfert? Azi e marţi, nu? Şi nu a doua sau a patra marţi din lună.

Nu păreau să mai fie alte rubrici cu tipărituri minuscule în mersul trenurilor – asta presupunând că încă era august şi că nu căzusem într-un somn adânc precum Frumoasa din Pădurea Adormită pe scaunul înghesuit din piele.

El se uită la calendarul de sub ceas, mişcându-şi buzele în timp ce lucra la chestiunea complicată a identificării zilei, apoi dădu din cap.

— Da, doamnă!

Apoi, marea întrebare:

— Puteţi face ca acest tren să se oprească?

— Dar, doamnă, biletele dumneavoastră sunt...

Privirea tăioasă care nu reuşise să treacă prin ziarul lui Holmes funcţionă de minune asupra conductorului. Îşi încheie un nasture de la uniformă şi dădu vehement din cap.

— Pot, doamnă.

— Tu opreşte trenul, iar eu te voi răsplăti. Dacă îl laşi să plece mai departe, voi fi foarte nemulţumită.

Înghiţi efectiv în sec, luă un felinar şi se îndreptă spre culoar.

Eu m-am întors la Holmes, destul de optimistă, să-i spun că ar trebui să-şi strângă lucrurile. Trenul care se apropia părea să meargă tot înainte, însă conductorul nostru reuşi cu gesturi nebuneşti să-i atragă atenţia în ultimul moment mecanicului. Trenul se opri, cu frânele scârţâind, chiar înainte să depăşească peronul complet.

Am aşteptat până când a apărut noul nostru conductor – şifonat, neras şi vădit zdruncinat din somn de frânarea bruscă. Cei doi şi-au aruncat reciproc acuzaţii şi explicaţii

şi s-au oprit când Holmes şi-a azvârlit valiza în braţele bărbatului cel nou şi a urcat prin uşa deschisă.

Ne-a condus spre un compartiment care, în mod satisfăcător, era gol. Când l-am întrebat apoi dacă ar putea să găsească nişte mâncare caldă pentru doi călători năpăstuiţi, fie faptul că am fluturat din gene, fie, cel mai probabil, bacşişul considerabil pe care i-l dădusem primului conductor ne-a ajutat să ne aşezăm în vagonul restaurant întunecat şi pustiu, în timp ce dinspre bucătărie răzbăteau sunete care ne umpleau de speranţă.

Nici n-au trecut bine două minute că a apărut un ospăţ simplu: ceaiul – minunat de fierbinte şi rezonabil de asemănător cu cel britanic –, urmat la scurt timp de o omletă grasă, cu mult unt, şi pâine doar puţin învechită.

Ne-am declarat mulţumiţi şi l-am trimis pe bucătar înapoi în cuşeta lui.

I-am dat de capăt omletei, care trebuie să fi fost făcută din şase ouă, şi mi-am alinat gâtul uscat cu mai mult ceai. În cele din urmă, lăsând în urmă nevoia urgentă de a schimba mijlocul de călătorie şi de a-mi alimenta cuptoarele interne, puteam încerca să dau un sens problemelor noastre de durată ceva mai lungă.

Mai precis – ce naiba căutam noi acolo.

Capitolul 2

— În regulă, Holmes. Ce se întâmplă aici?

— Există o situaţie care prezintă interes în România.

— Mi-ai spus asta acum câteva zile.

Părea puţin probabil la acea vreme, în timp ce stăteam pe o faleză însorită în portul din Monaco. România era partea din Europa care se apropia cel mai tare de un ţinut sălbatic: nici tocmai Occident, nici tocmai Orient, nici

feudală, totuşi îndeajuns de departe de o democraţie funcţională, o ţară aflată dincolo de limitele ghidurilor lui Cook.

— Şi e drept că pe hărţi în dreptul ei scrie „Aici sunt dragoni”, însă nu înţeleg de ce aveam nevoie de un traseu atât de ocolitor. În loc de frumosul şi luxosul Train Bleu spre Paris şi apoi un schimb în Orient Express, tu ai ales un drum şerpuit şi lung, pe un scaun tare ca piatra, fără un vagon restaurant, prin sate cu nume precum Tuseckiščina şi Flegmja?

— Te grăbeşti să ajungi undeva, Russell?

— Pe cuvântul meu... Holmes, *tu eşti* cel cu misiunea urgentă, nu-i aşa? Aş fi fost mai mult decât fericită să mai petrec o săptămână pe Coasta de Azur, luptându-mă cu această răceală. În loc de asta... Chiar, ce ne aşteaptă la Bucureşti, de fapt?

— Nu la Bucureşti.

— Nu?

— E un sat în apropiere de Braşov, în Transilvania.

— Transil... pentru Dumnezeu!

Am făcut ochii mari la el. Dacă România ar fi un tărâm al dragonilor, atunci Transilvania ar fi bârlogul lor: întunecoasă, misterioasă şi posibil mortală. O fi existat vreun motiv pentru care Bram Stoker a ales-o drept casă pentru străvechiul lui vampir, un roman din cauza căruia avusesem coşmaruri încă de dinainte să ştiu că voi merge acolo.

— De fapt, este o zonă rurală destul de plăcută, insistă Holmes. Are resurse minerale, văi agricole bogate, Carpaţii pe post de apărare... Este o sursă fascinantă de folclor, tradiţii şi superstiţii.

— Bănuiesc că ţăranii lor cresc usturoi din belşug. Tu ai fost acolo, nu?

— Da, am fost. Am stat o săptămână în ceea ce s-ar putea numi o expediţie de recunoaştere, în timp ce tu erai pe vas, navigând din Veneţia spre Rivieră.

— O săptămână întreagă? Şi nu ai rezolvat cazul?

— Clientul meu – al *nostru* – nu era acolo la acea vreme.

— Cine e clientul? La Monaco ai spus că e vorba despre o femeie interesantă care are o poveste captivantă.

Celălalt cuvânt pe care-l aruncase în ziua respectivă, „vampiri”, e posibil să-mi fi stârnit imaginaţia, dar o luasem drept una dintre vorbele lui de duh şi nu îl onorasem cu mai multe întrebări.

— Clientul nostru este Regina României.

— Regina *Maria*? Uimitor!

Nepoată a două imperii – tatăl ei a fost al doilea fiu al reginei Victoria, mama ei singura fiică supravieţuitoare a Ţarului Alexandru al II-lea –, Maria fusese dată prinţului moştenitor al României, acum Ferdinand I, al doilea rege al tinerei dinastii din România.

De regulă nu eram impresionată de puterea moştenită, dar văzusem toată viaţa fotografii cu strălucitoarea şi inteligenta Regină Maria: Maria în uniforma Crucii Roşii în timpul Marelui Război, ochii cristalini ai Mariei sub splendida coroană barocă, Maria făcând cu mâna din tren conaţionalilor ei care o adorau, Maria în costum popular, Maria servind ceaiul în grădinile Palatului Buckingham. Teatrală, frapantă şi inconfundabilă, această femeie cucerise negocierile de pace de la Paris, înarmată numai cu frumuseţe şi tenacitate, fermecându-i pe liderii din Europa şi făcându-i să-şi reamintească promisiunile faţă de România, promisiuni care includeau returnarea Transilvaniei. Peste noapte, dublase de una singură dimensiunea ţării ei adoptive.

— Ce vrea de la noi? l-am întrebat. Alte bijuterii ruseşti care au dispărut? România a fost jefuită amarnic în timpul Războiului. Îmi imaginez că orice posesiune regală care nu a fost bine ascunsă a dispărut în buzunarul vreunui invadator.

El îşi rearanjă linguriţa de cafea, sprijinindu-i coada pe buza ceştii până ajunse paralelă cu marginea mesei.

— Nu lipseşte nimic.

— Atunci o tentativă de şantaj? Sau contrabandă?

Graniţele României includeau atât Dunărea, cât şi Marea Neagră, transformând-o într-o autostradă navigabilă chiar în inima Europei.

— Problema lor e cu *strigoii*, spuse el.

Am aşteptat. El a luat o gură de cafea rece, şi-a pus ceaşca la loc şi a aranjat-o din nou. M-am încruntat văzându-i mişcările ostentative cu degetele şi faptul că îmi evita privirea. Părea... ruşinat?

— Nu cunosc acest cuvânt, Holmes.

— *Strigoii* sunt un fel de vampiri.

Oftă, apoi ridică privirea.

— Russell, acest colţ al Transilvaniei pare să aibă o problemă cu vampirii.

Capitolul 3

Am râs – cine n-ar fi făcut-o? Dar imediat ce mi-am revenit din criza de tuse am observat lipsa clară de amuzament de pe chipul lui.

— Holmes, doar nu vorbeşti serios? Când ai vorbit despre vampirii din România am crezut că era ca... nu ştiu, ca şi cum Elveţia ar avea o invazie de cuci. Vrei să-mi spui că românii mor din cauza exsanguinării?

— Nu mor, nu.

— Holmes, refuz să cred că prin Europa de Est umblă morţii.

— Desigur că nu. Această agenţie este cu picioarele...

— ...pe pământ – da, am citit povestea doctorului Watson. „Vampirul din Sussex” se dovedeşte a nu fi un vampir, ci un tânăr cu tulburări psihice şi săgeţi otrăvitoare.

— Fără îndoială că vom descoperi o explicaţie la fel de prozaică şi aici. Totuşi, în această situaţie este implicat şi un copil şi am fost de acord să o studiez.

— Un nou-născut care a căzut victimă?

— Nu, nu. Nu un nou-născut. În niciun caz.

Îşi strecură mâna în buzunarul de la piept şi scoase un plic. Din el extrase fotografia limpede a unui document, pe care scria:

SA NU ADUCI FIICA TA ÎNAPOI LA BRAŞOV

SAU VA MURI.

— Este în română?

— Da.

— Ce înseamnă?

— Russell, îmi reproşă el, *româna* este o limbă *romanică.*

Pentru o fracţiune de secundă creierul meu lent îşi imagină o ţară locuită de proaspăt-căsătoriţi şi femei aplecate asupra poveştilor lui Ethel M. Dell; dar nu, el se referea la *Roma,* Roma Antică. Ceea ce însemna că limba ţării era mai apropiată de cea a Spaniei decât de a vecinilor din Serbia.

Fără tragere de inimă, mi-am concentrat privirea asupra fotografiei.

— Fiica ar fi *girl* sau *daughter.* Braşov spuneai că era numele unui oraş din Transilvania. Şi „muri”, ei bine... Ultima frază probabil că înseamnă „*she’s going to die*” – ea va muri.

— *Do not bring your daughter back to Braşov or she will die.* Să nu-ţi aduci fiica înapoi în Braşov sau va muri.

Am înclinat suprafaţa lucioasă ca să văd mai bine imaginea.

— E o pată aici.

— Sânge. Sânge de om. Prietenii noştri de la poliţia din Monaco mi-au permis să le folosesc laboratorul. Cred că a fost pus acolo în mod deliberat, pentru efect, având în vedere că liniile amprentei de la degetul mare sunt prea şterse pentru a putea fi identificate. Am trimis biletul original înapoi la Londra pentru a fi păstrat în siguranţă.

— Când ai primit-o?

— A ajuns la Veneţia, la o zi după ce ai plecat tu. Retrimisă din Sussex. Împreună cu asta.

Îmi întinse o pagină dintr-o hârtie scumpă, cu un scris de mână preţios – o mână de femeie care folosise o peniţă groasă, cu scris drept, clar şi puternic. Plin de personalitate. Pagina în sine fusese ruptă drept în partea de jos – sau cel mai probabil, am stabilit, partea de sus a paginii fusese îndepărtată ca să ascundă o adresă care l-ar fi putut identifica pe expeditor. Dar, când am pus-o în lumină, inscripţia m-a făcut să ridic sprâncenele. Când m-am uitat la Holmes, el a dat din cap.

24 Iunie 1925

Londra

Stimate domnule Holmes,

Vă scriu fără zăbavă şi în taină, cu speranţa de mamă că misiva va ajunge la dumneavoastră şi că mă veţi putea ajuta. Obiectul pe care vi-l trimit alături mi-a fost încredinţat săptămâna trecută. Înainte de a părăsi România, în aprilie, au avut loc două sau trei episoade destul de tulburătoare şi s-au răspândit zvonuri în

împrejurimile castelului meu, Bran, în vecinătatea oraşului Braşov.

Intenţionam în august să mă întorc acasă la Bran împreună cu fiica mea Ileana, după câteva săptămâni petrecute în Anglia şi Germania. Dar în prezent sunt îndoită cu privire la ce ar trebui să fac. Am vorbit cu vărul meu despre această problemă şi m-a sfătuit să vă rog să veniţi la mine, pentru a vă cere sfatul în privinţa măsurilor pe care ar trebui să le iau. Dacă aş fi eu ţinta ameninţărilor, aş coborî din tren cu fruntea sus, sfidând pe oricine care ar acţiona împotriva dorinţei oamenilor care mă iubesc. Dar este vorba despre fiica mea, iar voinţa mea se cutremură la gândul că i s-ar putea face vreun rău.

Voi mai fi în Londra pentru încă două săptămâni şi mi-ar face o mare plăcere să ne întâlnim oriunde vi se va părea convenabil. Vă rog să trimiteţi răspunsul la Palat – oamenii vărului meu se vor îngriji să primesc orice scrisoare sau mesaj.

Maria
Regina României

Vărul meu, mă gândeam eu, era Regele George al V-lea; *Palatul* era Buckingham, al cărui antet încerca ea să-l ascundă. Am studiat semnătura dramatică a unei femei care ştia ce vrea şi am cumpănit răspunsul lui Holmes la această scrisoare. O călătorie prin Europa s-ar putea explica prin curiozitate sau chiar printr-un simţ de responsabilitate faţă de nepoata Reginei Victoria, însă o a doua călătorie? Pentru un bărbat despre care se ştia că-şi trimite cu nepăsare clientele înapoi în pericol, care îl insultase în faţă tocmai pe regele Boemiei? De ce nu-i spusese pur şi simplu să-şi angajeze o gardă de corp?

— Holmes, tot timpul refuzi cazuri cu mult mai multă substanţă decât acesta. Înţeleg faptul că Regina Maria

este o persoană uluitoare în felul ei, dar nu o poţi lua în serios doar pentru că face parte dintr-o familie regală!

— Referinţa ei la „evenimentele şi zvonurile tulburătoare” a fost cea care mi-a atras atenţia. Tu fiind plecată în expediţia de pe mare, i-am răspuns că voi investiga problema, apoi am luat trenul spre Bucureşti şi de acolo trenul spre Bran – unde, într-adevăr, prin aer circulau multe zvonuri despre siluete misterioase şi oameni înviaţi din morţi.

Începuse să mă doară capul.

— Totul sună puţin... metafizic, Holmes.

— Unele dintre cazurile mele cele mai provocatoare au început cu ceea ce s-ar putea numi evenimente supranaturale: câini fantomatici, o faţă care se uita printr-o fereastră de la etajul al doilea...

— Dacă spui tu...

— Majordomul din castel ştie cât de cât cine sunt, dar tuturor celorlalţi m-am prezentat drept un consultant din domeniul arhitecturii – Castelul Bran este în plină renovare –, interesat în mod deosebit de folclor.

— Ceea ce ţi-a permis să-ţi bagi nasul în fiecare colţişor şi să pui o grămadă de întrebări ciudate. Şi totuşi, nu ai reuşit să rezolvi cazul. Şi nu numai asta, dar ţi-ai şi întrerupt ancheta şi ai călătorit prin Europa până la Monte Carlo ca să mă cauţi pe mine.

— Da. Deşi făcusem tot ce-mi stătuse în puteri în absenţa Reginei, şi mă gândisem că aş putea să aştept întoarcerea ei în sudul Franţei la fel de uşor ca în Carpaţi.

Uitându-mă la el, mi-am dat seama că îmi evita din nou ochii. Ce putea fi mai jenant decât vampirii din Transilvania? (Simt chiar eu însămi un strop de umilinţă, scriind această propoziţie). Ce parte chiar mai incomodă din explicaţia lui avea să mai iasă la iveală?

— Foarte bine, Holmes, hai să aflăm şi restul. Îmi închipui că are de-a face cu motivul pentru care erai cufundat într-un studiu profund, cu pipa în gură, de era aproape să ne asfixiezi pe amândoi.

Se întinse să ridice dezgustătorul obiect şi, din fericire, nu făcu vreo mişcare pentru a-l umple cu tutun, ci doar îl răsturnă în palme.

— Rezolvarea unui caz necesită două lucruri, spuse el. Informaţii şi perspectivă. „Studiul profund”, cum l-ai numit tu, era o tentativă de a o stabili pe cea din urmă. Russell, când eram la început de drum în meseria asta, a venit la mine o guvernantă cu o întrebare care m-a iritat prin banalitatea ei. Atitudinea mea aproape a costat-o viaţa pe acea femeie. Câţiva ani mai târziu, am refuzat să mă urc în tren spre Elveţia ca să ajut o altă femeie, lucru care a avut rezultate catastrofale. Şi totuşi, ambele cazuri au venit *după* cel în care am întâlnit-o pe Irene Adler, pe care am ales să o trec cu vederea până când m-a distrus de-a binelea. Chiar şi acum, după tot acest timp – într-adevăr, după ce te-am avut în faţa mea timp de zece ani –, am din nou bănuiala că în sudul Franţei nu am reuşit să înţeleg nişte elemente-cheie ale problemei. Elemente care aveau legătură cu o altă femeie pe care ar trebui să o cunosc bine – doamna Hudson. Nu, continuă el, îndepărtând cu mâna protestul meu. Sunt conştient că sunt lucruri pe care ea – şi tu – nu mi le-aţi spus, dar, pentru moment, abia dacă aduc în discuţie chestiunea, pentru că ea evidenţiază un fapt inevitabil, şi anume că eu, Sherlock Holmes, am un unghi mort. Am tendinţa să trec cu vederea problemele cu care vin la mine femeile.

Am clipit auzind această remarcă extraordinară.

El îşi privi pipa cu un zâmbet ironic.

— De aici suspiciunea mea, atunci când a venit scrisoarea Reginei, că a-mi urma instinctul şi a respinge

rugămintea unei mame pentru fiica ei ar fi... neînţelept. De aici şi cugetările mele cu pipa lângă mine, în încercarea mea de a-mi combate orbirea printr-o examinare mai atentă a faptelor.

— Lucru pe care nu ai reuşit să-l faci?

— Lucru pe care, aşa cum spui tu, nu am reuşit să-l fac.

— Înţeleg.

Nu eram convinsă că înţelesesem întru totul, dar era o temă de gândire.

— Numele fetei este Ileana. Copil iubit, companion apropiat. Este mezina Reginei, după ce băiatul nou-născut a murit în timpul Războiului.

— În regulă.

— Are şaisprezece ani.

— Şi?

— Şi mi-am dat seama... Adică am bănuit că poate un altul, mai calificat...

M-am aplecat peste masă.

— Holmes, ce vrei să fac?

Trase aer adânc în piept şi în cele din urmă se uită în ochii mei.

— Aş vrea să fii informatorul meu din interior, în tărâmul misterios al femeii adolescente.

— Vrei să spionez o Principesă din România? Sau, mai bine spus: te aştepţi să mă împrietenesc cu ea! Consideri că dacă diferenţa dintre mine şi ea e de numai nouă ani vom deveni cu siguranţă prietene la cataramă? Sau poate eşti în căutarea unei dădace care să o ţină departe din calea ta...

Mă întrerupse înainte ca indignarea mea să poată spori.

— Russell, nu, nu-mi imaginez că îţi va fi alocată o nouă prietenă sau că va trebui să ai grijă de ea. Cu toate că o fată în situaţia ei, înconjurată de servitori, relaţia ei cea mai apropiată fiind cu o mamă care şi-a pierdut toţi ceilalţi

copii în urma căsătoriei, morţii sau înstrăinării lor, ar avea, fără îndoială, multe de câştigat de pe urma întâlnirii cu o persoană ca tine – o femeie capabilă şi cu o viaţă a ei, o persoană consecvent neimpresionată de titluri nobiliare, moşteniri uimitoare sau averi ostentative.

Venind din partea lui, era un compliment. Însă următoarea propoziţie a fost mai la subiect.

— Timpul petrecut la Bran m-a făcut să bănuiesc că ameninţările o vizează pe Principesa Ileana, şi când spun asta nu mă bazez doar pe avertismentul din bilet. Toate „evenimentele tulburătoare” la care se referă Regina au de a face cu persoanele din sat de-o vârstă cu Principesa Ileana. Cu alte cuvinte, cu prietenii ei. Şi totuşi, nici acum nu mă pot hotărî dacă să abordez aceste episoade drept realităţi de adulţi sau drept plăsmuiri ale unei imaginaţii copilăreşti. În orice caz, eşti de acord cu mine, Russell, că fetele de vârsta asta e mai probabil să se încreadă într-o femeie ceva mai în vârstă, aşa ca tine, decât într-un bărbat considerabil mai în vârstă.

Nu eram nespus de bucuroasă de perspectiva de a fi aruncată într-un grup de fete tinere, dar am înţeles ce voia să spună.

— Sper că n-o să-mi spui că Principesa loveşte un biet copil cu o săgeată otrăvitoare în gât.

— Din câte ştiu eu, nu.

— Foarte bine, o să accept *provizoriu* să fiu delegatul tău în lumea adolescentei. Însă mi-ai spus că acest caz are de-a face şi cu vampirii. Holmes, trebuie să-ţi spun că ideea de a pune nişte fete tinere lângă cineva cu fantezii de Bram Stocker mă face să mă simt deosebit de neplăcut.

El aruncă o privire împrejur, în vagonul părăsit, şi lăsă şerveţelul să cadă lângă farfurie.

— Să ne retragem în compartimentul nostru pentru restul conversaţiei.

Capitolul 4

Spre marea mea bucurie, am descoperit că paturile din noul compartiment fuseseră făcute în absenţa noastră – un adevărat lux după o noapte pe o banchetă. Membrele mele dureroase nu voiau nimic altceva decât să se târască şi să se cufunde într-unul dintre ele. Însă am făcut un compromis şi m-am înfăşurat într-una dintre păturile de pe pat, dar având grijă să stau în capul oaselor, ca nu cumva chemarea somnului să se dovedească prea puternică.

— Care sunt aceste „episoade şi zvonuri” care au tulburat-o pe Regină? Şi unde intră în discuţie morţii vii?

Holmes se lăsă pe scaunul care fusese împins în colţ şi îşi scoase pipa – cea plăcută, din lemn de cireş şi cu tutun parfumat.

— Tema vampirilor este una persistentă de-a lungul istoriei, începu el. Scriitori precum Polidori, Le Fanu şi Stoker se inspiră din mituri antice şi credinţe populare. Şi unul de la altul, desigur. Când eram copii, Mycroft avea o cărţulie foarte uzată intitulată *Varney Vampirul,* pe care îmi imaginez că şi Stoker a citit-o în copilărie. Ideea că există persoane care se ridică din mormânt pentru a comite nenorociri şi prăpăd se regăseşte din cultura Egiptului până în Irlanda. Ţările slave de până la Carpaţi sunt o sursă deosebit de bogată de mitologie cu vampiri. Fiecare regiune are mijloacele ei preferate de a identifica, alunga şi ucide un membru al celor nemorţi. Printre ei se numără *strigoii,* înrudiţi cu latinescul *strix* şi *striga,* un fel de bufniţă care se hrănea cu carne de om – de acolo şi *strega* din italiană.

— Adică vrăjitoare.

— Laboratoarele moderne ar putea defini porfiria prin fotosensibilitate, buze roşii şi dinţi proeminenţi. Sau rabia poate împinge pe cineva să muşte, în timp ce catalepsia a

fost cauza înmormântărilor premature de... Ce s-a întâmplat?

M-a văzut că tremur, dar mai puţin de febră cât din pricină că mi se făcuse pielea de găină.

— Întotdeauna am fost îngrozită la gândul de a fi îngropată de vie. Dumnezeu ştie unde am dat prima oară peste ideea asta, dar dacă familia mea ar muri, aş avea coşmaruri că au fost prinşi în sicriu. Mi-aş imagina unghiile mamei zgâriind...

Mi-am frecat braţele şi am râs jenată.

— Doar o fobie minoră, Holmes.

— O să aranjez să fii îngropată într-un sicriu sigur, cu patent victorian. Unul cu un clopot mare.

— Foarte frumos din partea ta. Dar când vine vorba despre umbrele tale din România, nu cred că vorbeşti despre o înmormântare prematură.

— Nu, într-adevăr. În romanul lui Stoker, vampirismul e un fel de molimă, folosită pentru a crea mai multe astfel de fiinţe din rândul celor vii. În România, un vampir este cineva care moare, dar al cărui suflet refuză să părăsească trupul în totalitate. Prin urmare, o fiinţă care nu e nici vie, dar nici moartă. Sunt mii de variaţiuni în ceea ce priveşte felul cum se comportă strigoii şi ce se poate face cu ei. Unele creaturi sunt chiar enervante, dar nu periculoase. Altele sug literalmente forţa vitală a victimei, indiferent dacă este vorba despre animale sau oameni, şi cineva trebuie să le vină de hac înainte de a ucide un sat întreg. Unii aleargă în haite precum vârcolacii, alţii se comportă ca vrăjitoarele, aparent vii, făcând parte din comunitate, dar furând în secret viaţa vecinilor. Odată ce un sat a decis că necazurile lui se datorează unui *strigoi,* soluţiile variază. În unele zone se dezgroapă corpul pentru a arde inima şi a împrăştia cenuşa, sau mortului îi sunt tăiate tendoanele şi e lăsat cu faţa în jos în sicriu, ca să fie împiedicat să iasă.

Dacă *strigoiul* e unul dintre cei care par a fi în viaţă, problema se consideră rezolvată arzând casa cu el înăuntru. Bineînţeles că există şi clasicul ţăruş în capul creaturii sau în inimă. Înţeleg că au fost găsite schelete străvechi cu bare de fier înfipte în coaste. Uneori, când cineva e suspectat că ar fi vampir, dar nu şi identificat, sătenii încearcă să-l alunge agăţând usturoi sau purtând o cruce. Seminţele de muştar presărate pe podea sau pe acoperiş ţin creatura prea ocupată să le numere şi o împiedică să meargă mai departe.

Dispărusem printre aşternuturile de pe pat, împinsă acolo de greutatea inevitabilă a prelegerii holmesiene, dar la această afirmaţie m-am deşteptat.

— Asta trebuie să fie o glumă.

— Uneori, zise el, ca străin e greu să te exprimi cu certitudine.

— Holmes, ce au de-a face vampirii cu ameninţarea împotriva Principesei Ileana?

— Într-o altă ţară, probabil că nimic. Dar în România, cu istoria şi folclorul ei, şi cu o Regină din Anglia, chiar au. Trebuie să urmăreşti povestea cum Alteţa Sa Regală Principesa Maria de Edinburgh a devenit mama iubită a unei naţiuni. Maria a fost produsul Imperiului Rus, al Tronului Britanic şi al nobilimii germane. O piesă mult prea valoroasă pentru a fi irosită în jocul de şah al naţiunilor. La frageda vârstă de şaptesprezece ani a fost introdusă în noua şi promiţătoarea casă a României, o ţară aflată la graniţa mai multor mari puteri, promisă nepotului şi moştenitorului prezumptiv...

Firicelul de aer rece care trecea prin fereastra trenului nu avea nicio şansă în faţa aşternutului cald, a patului moale şi a vocii monotone a lui Holmes. Am adormit.

Starea mea de febră a contribuit, fără îndoială, la nuanţele ca de vis care au colorat naraţiunea – de altfel, care au colorat evenimentele din zilele următoare. Totuşi, cred că povestea Reginei Maria a României ar fi ajuns să sune ca un basm indiferent cât de direct ar fi fost prezentate faptele din viaţa ei.

Capitolul 5

A fost odată ca niciodată o tânără principesă cu părul de aur pe nume Maria. Maria şi surorile ei trăiau într-o casă mare de la ţară, într-un peisaj liniştit, cu ponei pe care să-i călărească, grădini prin care să alerge şi servitori care să le vegheze. Din când în când erau duse să o viziteze pe bunica lor, care era Regina unei jumătăţi de lume.

Pe măsură ce creştea, Maria devenea o fată frumoasă, înaltă, zveltă, cu păr des, blond şi cu ochii de un albastru-deschis. S-a îndrăgostit de un tânăr care avea să devină regele ţării ei – deşi nimeni nu ştia asta încă. Dar, fiind veri primari, religia mamei ei i-a interzis acest lucru. În schimb, Ducesa de Edinburgh şi soacra ei, Victoria, l-au ales pentru Maria pe prinţul moştenitor al unei ţări noi, aflată de cealaltă parte a Europei. Prinţul Ferdinand, romano-catolic, nepotul unui rege fără copii, era neîndemânatic din punct de vedere fizic, timid din punct de vedere social, în mare parte incoerent şi interesat cu precădere de plante. Dacă ea ar fi fost mai puţin frumoasă, mai puţin sigură pe ea, mai puţin pricepută la călărie, poate că el s-ar fi purtat mai puţin stângaci, însă aşa cum stăteau lucrurile, el nu se potrivea cu mireasa lui decât prin rang.

Acest lucru a fost dezbătut îndeajuns. Aranjamentul a fost făcut.

Maria era tristă pentru că ea îl iubea pe vărul ei, pentru că noua ei casă era departe de surorile ei dragi şi, nu în

ultimul rând, pentru că avea puţine în comun cu noul ei soţ. Dar prin venele ei curgea sângele celor mai mari dinastii din lume, şi se pregătise să devină Regină încă de când învăţase să meargă.

La două luni după ce împlinise şaisprezece ani, prinţesa engleză a devenit Principesa Moştenitoare a României şi a plecat să locuiască într-un loc barbar, mai degrabă otoman decât european, cu puţine căi ferate, fără telegraf şi fără măcar un palat cumsecade în capitală. O ţară a cărei limbă fata nu o vorbea, ale cărei tradiţii nu le înţelegea şi cu un soţ pe care abia îl cunoştea. Iar când a ajuns acolo, bătrânul Rege avea aşteptări, anume ca noua soţie a moştenitorului său să fie discretă, supusă şi blândă.

Maria era obişnuită să călărească de una singură, bărbăteşte, pe caii cei mai sălbatici, să gonească pe poteci şi să sară peste garduri. Acum avea însoţitori şi o şa în care să stea pe-o parte. Locuia în castelul Regelui şi călărea caii Regelui şi călătorea după bunul plac al Regelui, făcându-şi prieteni numai atât cât îi era permis.

Anii au trecut – copii, petreceri, ceremonii.

Abia la vârsta de treizeci şi unu de ani, când era mama a patru copii într-o lume tot mai tulburată, a întâlnit un bărbat care a luat-o în serios. Prinţul Barbu Ştirbey venea dintr-o familie de boieri de seamă din secolul al XV-lea. Isteţ, liniştit, chipeş şi şcolit la Sorbona, acest aristocrat de rang înalt era cunoscut pentru interesul lui de a-şi moderniza vastele moşii. Era, de asemenea, un bun călăreţ, având o casă în aceeaşi staţiune montană unde familia regală îşi petrecea verile toride.

Cei doi s-au cunoscut într-o perioadă de răscoale, când ţăranii se răzvrăteau împotriva condiţiilor aproape de sclavie care le erau impuse de sistemul feudal al deţinerii pământului. Prinţul Barbu era patriot până-n măduva oaselor, iar pentru el asta însemna loialitate faţă de

oamenii din România. El a învăţat-o pe Maria despre nevoia urgentă de democraţie şi de reformă agrară, iar Maria, în vârstă de treizeci şi doi de ani, s-a aventurat pentru prima dată în tărâmul politicii, şi-a convins soţul şi în cele din urmă şi pe Rege.

A fost începutul unei colaborări formidabile între un Prinţ, a cărui familie condusese pământul de secole, şi o Regină care abia putea să rostească o frază în română. Zvonurile au circulat, fireşte, însă de vreme ce nici soţul ei şi nici soţia Prinţului nu s-au arătat jigniţi în vreun fel, nu a existat nimic care să pună paie pe focul scandalului.

Principesa găsise în cele din urmă un teren solid sub picioare şi a început să privească România ca pe un cămin mai degrabă decât ca pe un loc de exil străin şi gol. Când ieşea în lume, vorbea cu ţăranii de pe câmp şi cu gospodinele pe la uşi. Când soţul ei vorbea cu bătrânul Rege, ea îşi ridica privirea din când în când de la ce cosea şi se aventura să pună întrebări. A început să poarte bogatele haine tradiţionale brodate pe care i le dăruiseră oamenii ei, la început cu stângăcie, ca un fel de rochie de lux, dar apoi ca un mod de a-şi arăta identitatea românească. A născut cel de-al şaselea copil în 1913, când avea treizeci şi opt de ani. Războiul a izbucnit în Balcani. Holera a măturat pământul, iar Maria pleca din palat în fiecare zi pentru a avea grijă de taberele de soldaţi aflaţi pe moarte, ţinându-i de mână, ştergându-le ochii, ascultându-le rugăciunile. Stând deasupra paturilor lor de suferinţă, s-a îndrăgostit de oamenii ei, şi, pe parcurs, şi ei de ea.

Apoi a fost împuşcat Arhiducele, iar o lume întreagă de tensiuni îndelung mocnite a explodat sub forma Marelui Război.

Regele României era un german, ales să pună bazele monarhiei unei naţiuni noi. Când a izbucnit Războiul,

impulsul lui a fost să se declare de partea Kaiserului, însă majoritatea românilor, împreună cu Maria, Principesa de origine engleză, s-au opus. Ţara a ales să fie neutră. Două luni mai târziu, când Regele a murit, iar Ferdinand şi Maria au preluat tronul, tot neutră a rămas. Timp de doi ani, Regina şi-a şlefuit artele tradiţionale feminine de persuasiune, lucrând în culise, printre bărbaţi care râdeau la gândul că o femeie frumoasă poate avea minte pentru politică, pentru a-i convinge că Puterile Centrale formate din Germania şi Austria urmau să piardă şi că viitorul României stătea în alianţa cu Rusia, Franţa şi Marea Britanie. Ea şi prim-ministrul au triumfat, iar în august 1916, încurajată de promisiunea de reunificare naţională venită din partea Aliaţilor, România a declarat război Austro-Ungariei.

Lupta a început imediat. Maria a îmbrăcat uniforma de Cruce Roşie şi şi-a petrecut zilele îngrijindu-i pe bolnavi şi pe răniţi. În noiembrie, băiatul ei de trei ani a murit de tifos. În decembrie, Bucureştiul a căzut, iar guvernul, împreună cu familia regală, au fugit într-o enclavă mică şi înfometată, prinsă între Rusia şi Puterile Centrale. Soldaţi răniţi veneau în fiecare tren, armata nu mai avea gloanţe pentru armele sale germane, iar proviziile de hrană se diminuau. La sfârşitul anului 1917, bolşevicii au măturat Rusia, ucigându-i pe vărul Mariei şi pe toată familia lui, aliniindu-i pe ofiţerii armatei în faţa plutonului de execuţie şi lăsând România o insulă micuţă înconjurată de duşmani care mârâiau peste oasele ei şi care au trimis asasini pe urmele familiei regale.

Au fost semnate tratate instabile pentru a salva rămăşiţele ţării, şi totuşi armata a fost măcelărită. Bucureştiul şi zona rurală au fost spoliate de trupele de ocupaţie. Când a fost declarat armistiţiul, jumătate dintre soldaţii săi, aproape unul din zece cetăţeni, erau morţi.

Peisajul rural a fost devastat, capitala nu mai era decât o umbră. Şi totuşi, când familia regală s-a întors în Bucureşti, populaţia înfometată s-a veselit enorm, iar iubirea lor a fost îndreptată în cea mai mare parte spre Regină, care avusese grijă de ei, îi alinase, se mâhnise alături de ei, şi care le împărtăşise atât suferinţele cât şi determinarea de a învinge.

Un an mai târziu, când prim-ministrul României a dat greş la Conferinţa de Pace, Maria s-a dus la Paris şi a pus la înaintare cei patruzeci şi patru de ani de inteligenţă şi farmec regal în afacerea bărbătească a negocierii unui acord echitabil. I-a fixat cu ochii ei albaştri pe Clemenceau, Curzon şi Churchill până când toţi, cu excepţia preşedintelui american, au ajuns să-i mănânce din palmele graţioase, dar muncite. Când s-a întors acasă, a adus cu ea toate provinciile demult pierdute ale României Mari şi le-a pus la picioarele iubitei sale patrii adoptive.

Povestea mai are o ultimă nuanţă de basm.

La marginea Transilvaniei, cea mai mare şi mai bogată dintre provinciile returnate, se afla un castel mic, lângă un pas de munte. Construit în secolul al XIV-lea ca post vamal şi de apărare a frontierei, se vedea de la kilometri depărtare, fiind mai degrabă o fortăreaţă obişnuită şi anostă decât o casă aristocratică. Cu trecerea secolelor, ameninţarea otomană a venit şi a plecat, armele s-au schimbat, iar graniţele s-au mutat. Castelul a fost preluat de Ungaria, după aceea a revenit la conducătorii oraşului Braşov, a fost vândut apoi unui prinţ transilvănean, şi în cele din urmă s-a întors în proprietatea oraşului. A fost folosit pentru a găzdui trupele austriece, ulterior a devenit sediul Direcţiei silvice.

În 1920, conducătorii Braşovului l-au oferit cu ardoare noii lor Regine. Nu era ca şi cum se aşteptau de la ea mai mult decât la o vizită ocazională şi la dorinţa de a ţine

zidurile în picioare. La urma urmei, principala ei reşedinţă de vară era la numai cincizeci de kilometri depărtare, pe partea cealaltă a fostei graniţe.

Dar în loc de o stupoare politicoasă, Regina Maria a îmbrăţişat darul lor cu toată pasiunea inimii ei romantice. Silueta lui evocatoare, faptul că era părăginit, amplasarea în teritoriul pe care ea însăşi îl adusese înapoi României – Castelul Bran era un vis frumos care a venit în vremea când fiicele ei se căsătoreau, fiii ei creşteau departe de ea, soţul ei îmbătrânea şi se închidea în sine. Îi fusese dată, în cele din urmă, posibilitatea de a-şi crea o casă care nu se afla în limitele acordate de vreun rege. Castelul Bran era al *ei,* cum nicio persoană sau niciun loc nu mai fusese de când se măritase, la vârsta de şaptesprezece ani.

Renovările au fost făcute cu delicateţe, grădinile s-au extins, atent îngrijite, iar fericirea era deplină. Regina venea la Bran cât de des putea, ca să călărească pe dealuri, să se distreze cu prietenii şi să petreacă nişte ore fericite cu grădinarii. S-a retras de pe scena internaţională şi s-a ocupat de scris, publicând cărţi şi articole despre patria ei pentru cititorii americani şi englezi. Fotografii o vizitau şi surprindeau această figură demnă, a cărei frumuseţe matură iubea camera de fotografiat, pozând, printre straturile de flori, în costumele ei brodate româneşti şi cu marama pe cap, care îi acoperea pliurile de pe bărbie aduse de vârsta de mijloc.

Prinţesa din basme, născută din neam nobil, acceptată de oamenii de rând, s-ar putea retrage acum în ţinutul ei din vârf de munte, cu cărţile şi triumfurile ei şi cu mezina, şi să fie în sfârşit fericită.

În unele basme, lucrurile se încheie la adânci bătrâneţi.

În altele, fericirea e punctul din care încep problemele.

Capitolul 6

Am mers cu trenul – de fapt, am mers cu mai multe trenuri – zile întregi. Am trecut prin oraşe şi pe lângă munţi şi câmpuri în timp ce febra de nestăpânit creştea din nou şi mă trăgea la somn. Mă trezeam şi-l urmam pe Holmes în vagonul restaurant, apoi mă întorceam la locul meu şi la amorţire. Holmes stătea lângă mine, apoi pleca, apoi se întorcea din nou.

Când m-am trezit, treceam printr-o zonă de ţară, pe lângă câmpuri strălucitoare de sub un soare arzător. De data aceasta, ritmul hipnotic nu mă trăgea din nou la somn. În schimb, mi-am găsit mintea dându-se peste cap într-un mod care părea aproape normal – întorcându-se în trecut, cu toate că la perioada de dinainte ca Maria a României să intre în viaţa mea, oprindu-se asupra unei serii de evenimente ciudate şi insinuări, creând conexiuni şi, în cele din urmă, ajutându-mă să ajung la o concluzie neplăcută.

— Holmes, tu şi cu mine... ce se întâmplă?

El se grăbi să-şi şteargă expresia uluită de pe chip şi termină de folosit chibritul aprins pe care aproape că-l făcusem să-l scape în poală.

— Nu e nimic în neregulă, Russell, doar că nu ai vorbit deloc de aproape şapte ore.

— Serios?

M-am uitat din nou la ziua de afară. Era trecut de amiază.

— Hm, s-ar putea să-mi fi scăzut febra. Mă simt mai bine acum.

— Sunt uşurat să aud asta.

Îşi aprinse pipa şi scutură chibritul ca să-l stingă.

— Ce spuneai?

— Ah, da. Tu şi cu mine trebuie să discutăm ce rol joacă Mycroft în viaţa noastră.

Se uită la mine prin aburii de fum şi apoi mă întrebă cu băgare de seamă:

— Cum de-ţi trece asta prin cap acum?

Am făcut un gest nerăbdător spre peisajul de afară.

— Mergem în Munţii Carpaţi să investigăm nişte zvonuri dintr-un sat. Fie tu bănuieşti că e vorba despre o întreprindere a unor nelegiuiţi, fie altcineva decât tine o vede ca pe o serie de scântei lângă un butoi politic cu pulbere. Singurul indiciu de fărădelege pe care l-am auzit este vaga ameninţare la adresa unei tinere femei. Totuşi, dacă are legătură cu politica, asta înseamnă că fratele tău Mycroft te-a trimis aici – o teorie susţinută de încercările tale continue de a evita să-mi dai răspunsuri directe. De aici afirmaţia mea că trebuie să urcăm pe lista priorităţilor o discuţie despre influenţa lui Mycroft asupra vieţii noastre.

Pufăi fumul dinadins ca să ascundă aspectul de amuzament îmbinat cu îngrijorare de pe chipul său. Pentru moment, amuzamentul avu câştig de cauză.

— Ştii, acum încep să înţeleg uimirea lui Watson faţă de procesul meu de gândire. Russell, e adevărat că am primit o telegramă de la Mycroft, cerându-mi să o ajut pe Regina Maria – dar eram deja la Bucureşti când am primit telegrama de la el. Dau curs rugăminţilor unei Regine, nu îndeplinesc ordinul unui şef al spionajului. Nu am simţit nevoia să te enervez menţionându-ţi cererea lui.

— Ei bine, e enervant să ai impresia că o forţă invizibilă...

El vorbi vehement peste mine.

— Russell, pentru moment hai să cădem de acord că noi doi trebuie să dezvoltăm o politică cu privire la... cerinţele fratelui meu, indiferent dacă ele vin sau nu de la guvernul britanic. Totuşi, nu cred că e o chestiune pe care să o abordăm fără să fie şi el de faţă.

După un moment, am dat din cap.

— Atunci, când ne întoarcem la Londra.

— De acord.

— Deşi, ca să fiu sinceră, ar putea ameninţarea de aici să fie, de fapt, politică? Să fie mai degrabă îndreptată spre mamă decât spre fiică?

— Aş spune că ameninţarea e îndreptată în aceeaşi măsură împotriva Mariei cât şi a Ilenei, poate chiar mai mult. Iar în această parte a lumii tulburările politice sunt un dat, deşi în prezent lucrurile par relativ calme. Acum un an a avut loc o revoltă ţărănească condusă de bolşevici, în Moldova. Fără îndoială comuniştii se infiltrează cu rapiditate în fiecare ramură a guvernului. Şi există şi mulţi maghiari naţionalişti care îşi doresc să vadă provinciile înapoi în Imperiul de altădată.

— Şi cum rămâne cu resentimentele faţă de faptul că familia regală vine din străinătate? Şi cu faptul că Regele e german şi Regina e englezoaică – asta cu siguranţă creează tensiuni, nu? De ce au făcut asta, totuşi? România nu are propriile familii regale?

— Asta a fost problema – erau prea multe. Nu regale, dar aristocrate. Dacă ar fi ales să ridice un prinţ deasupra celorlalţi ar fi aruncat ţara înapoi în haos. Aducând de faţadă un tânăr fecior din cealaltă parte a Europei şi dându-i lui coroana, i-au pus pe principii nativi pe picior de egalitate.

— Şi niciuna dintre aceste familii nu caută să obţină puterea? Ca de pildă prietenul Reginei, Prinţul Cutărescu?

— Sunt unii care îl consideră pe Prinţul Barbu ceva între o *eminence grise* şi pur şi simplu un fel de Rasputin, dar dacă ar fi fost limpede că se pregăteşte de vreo lovitură, atunci nu am nicio îndoială că Mycroft mi-ar fi spus.

Am privit cum prin dreptul trenului se derulează o porţiune de peisaj de ţară: fân şi porumb, oi şi râuri. Dacă

nu politica, atunci ce o împinsese pe această Regină din basme să se confrunte cu ameninţări neutre şi superstiţii străvechi? Cu o toamnă în urmă, pe un vas care se îndrepta spre Lisabona, văzusem un film. *Nosferatu* era romanul lui Stoker, cu numele personajelor schimbate, şi se dovedise înfricoşător, cu toate că una dintre rolele de peliculă dispăruse peste bord. Imaginile alb-negru puternice le-au făcut pe câteva dintre actriţele care mă însoţeau să tremure şi să ţipe, ceea ce probabil că a fost motivul pentru care mie mi-a plăcut. Nouă luni mai târziu, îmi puteam imagina clar acea siluetă palidă şi sinistră care plutea ameninţător deasupra patului unei femei frumoase... Poate a unei femei foarte tinere...

— Aşa că spune-mi, Holmes, cum se face că această frumoasă, înstărită, preaiubită şi aparent perfectă figură încoronată a ajuns să se îngrijoreze din pricina unor...

Era greu şi numai să rosteşti cuvântul.

— Vampiri?

— Da, am zis.

— De fapt, nu sunt doar vampirii, ci toate tipurile de vrăjitoare, stafii şi creaturi supranaturale. Adu-ţi aminte, acesta este un tărâm al ţăranilor, care nu pot alunga noaptea pornind un bec electric. Bănuiesc că de aceea provincia e un teren fertil pentru poveşti întunecate. Nimic nu-ţi stârneşte imaginaţia ca o iarnă îndelungată şi o pădure chiar în faţa casei.

— Ciudat loc în care să o găsim pe nepoata Reginei Victoria.

— Capitala, desigur, este o lume diferită faţă de Transilvania, cu toate că Bucureştiul e mai mult otoman decât european şi Mariei trebuie să-i fi fost foarte dificil în primii ani. Chiar şi acum ţara are probleme economice şi sociale. N-ar fi de ajutor să circule zvonuri despre Regină.

— Ca de exemplu?

S-a uitat la mine, fără îndoială cântărindu-mi capacitatea de a participa la discuţie. Dar, indiferent ce a văzut, a părut mulţumit şi a încuviinţat cu hotărâre.

— Îmi reproşezi că am evitat să-ţi dau răspunsuri directe. Prea bine, îţi voi expune elementele asupra cărora am tot cugetat. Poate tu vei găsi în ele un tipar pe care eu nu l-am identificat. În săptămâna petrecută la Bran am reuşit să adun detalii cu privire la cele trei evenimente-cheie, deşi, după cum bine ştii, pentru un străin nu e niciodată o sarcină uşoară să găsească sursa vreunui zvon. A început în a doua săptămână din martie, când din sat a dispărut o fată de şaptesprezece ani. Lucra la castel. Branul e strict o reşedinţă de vară pentru Regină, dar anul acesta Maria a venit mai devreme decât de obicei, dorind să se consulte cu arhitectul şi cu grădinarii înainte să plece în vacanţa de vară planificată în Europa. Într-o dimineaţă, fata din sat nu s-a prezentat la serviciu. În acea seară, una dintre servitoare s-a dus să vadă ce se întâmpla şi a constatat că părinţii fetei credeau că fiica lor era la lucru. A fost dat semnalul de alarmă. Câteva ceasuri mai târziu, nişte minţi mai luminate s-au gândit să caute în camera ei, unde s-a descoperit că o parte din bunuri îi lipseau. A doua zi, poliţia din Braşov a aflat că ea şi un tânăr s-au urcat în tren spre Bucureşti. Câteva zile mai târziu a venit o scrisoare scurtă, anunţând că ea fugise cu iubitul ei. Însă bârfele din sat persistă în convingerea că ea nu a plecat de bunăvoie, ci că altcineva i-a luat lucrurile din cameră astfel încât să creeze această impresie şi că aceeaşi persoană a trimis o scrisoare cu o caligrafie care doar seamănă cu a ei.

— Şi ce are asta de-a face cu Regina?

— În aparenţă, nimic. Al doilea episod a fost grav, dar deloc ieşit din comun. S-a întâmplat zece zile mai târziu, când o slujitoare de doisprezece ani pregătea legumele în

bucătăria castelului şi s-a tăiat la mână. Ceva îi reţinuse pe bucătar şi pe ceilalţi adulţi şi s-a întâmplat ca Regina să treacă pe acolo şi s-o audă pe copilă plângând. S-a dus să vadă ce s-a întâmplat, a folosit un bol ca să ferească hainele fetei să se păteze cu sânge şi a început să-i lege rana cu o cârpă de vase. Când ceilalţi au intrat, au văzut-o pe fată încercând să facă faţă durerii de la mână şi pe Regină încercând s-o ţină nemişcată în timp ce se ocupa de rană.

În minte mi-a venit o imagine curios de vie, legată de o amintire relativ întunecată: o bucătărie rustică, o Regină frumoasă, o fată sângerând abundent într-un bol... Dar nu puteam lega neliniştea mea de o sursă anume, iar Holmes vorbea mai departe.

— S-a stârnit o mare agitaţie la vederea unui bol în aparenţă plin pe jumătate cu sânge, dar, după cum s-a dovedit, o mare parte din el era apă. Totuşi, e de remarcat faptul că, atunci când am auzit povestea, la trei luni de la întâmplare, bolul de sânge devenise centrul atenţiei, nu persoana de viţă nobilă care se grăbea să o îngrijească pe fată. În zilele care au urmat, sătenii au povestit despre o serie de evenimente neplăcute: o stea căzătoare, moartea unei vaci, un picior rupt, un liliac blocat într-o cameră. Apoi, în noaptea dinaintea plecării Reginei şi a fiicei ei la Paris, un copil a luat-o pe o scurtătură printre nişte copaci şi fie s-a împiedicat, fie a fost atacat.

— Câţi ani avea?

— Opt ani. Fetiţa a dat buzna în casă plângând, plină de noroi, cu sânge pe mâini şi pe gulerul bluzei. Susţinea că o creatură înaripată uriaşă, întunecată, ieşise dintre copaci şi se aruncase asupra ei. Ea a căzut, s-a zbătut şi a scăpat, fugind spre casă. Tatăl, împreună cu alţi bărbaţi, au luat torţe ca să vadă despre ce era vorba, dar nu au găsit nimic în afară de o floare călcată în picioare în

grădina Reginei. Era o ramură de liliac. A doua zi, când a fost întrebată, copila a negat că furase ea floarea. La ceva timp după aceea, a spus că probabil o culesese şi că era posibil să se fi împiedicat şi să fi căzut. Când am stat de vorbă, n-a ştiut ce să-mi spună – iar povestea cu atacul se înrădăcinase deja.

— Floarea de liliac n-ar fi putut proveni dintr-o altă grădină?

— Mi s-a spus că acela nu. Acela are o nuanţă de violet deosebit de intensă.

— Iar grădina Reginei nu e publică, nu?

— În sens strict, nu. N-ar fi greu să rupi din când în când câte-o floare, dar sătenii tind să nu o facă. Iar un copil de opt ani cu siguranţă ar şti că dacă ar lua aşa ceva acasă pentru mama, s-ar lăsa cel puţin cu o ceartă.

— Cum rămâne cu celelalte lucruri, cu vaca moartă şi piciorul rupt?

— E posibil ca vaca să fi fost bătrână, iar bătrânul să-şi fi rupt piciorul când s-a desprins o roată de la o căruţă.

— Asta înseamnă că, în materie de dovezi pentru fărădelegi, ambele au aceeaşi relevanţă ca un liliac prins în cuşcă. Ce e interesant...

— Mhm? făcu el, ca să mă încurajeze.

— Ei bine, e o serie de evenimente fără legătură între ele, din viaţa unui sat. Mi-aş putea imagina că iarna, când nu ai altceva de făcut decât să te uiţi la zăpadă, întâmplările ciudate ar căpăta sens. Dar mă gândeam că primăvara toată lumea ar fi prea ocupată ca să bârfească.

— Şi totuşi, importanţa evenimentelor a sporit, ele căpătând nişte sensuri mult dincolo de o simplă tăietură la mână sau o căzătură în pădure.

— Sugerează tensiuni mocnite în zonă. Sper că n-au târât vreo femeie bătrână afară din pădure ca s-o ardă ca vrăjitoare...

— Nimeni n-a fost ars, tras în ţeapă sau executat în vreun fel. Cel puţin, nu înainte de a pleca eu la Monaco.

— Şi nu ai găsit niciun indiciu despre ce ar putea fi acele tensiuni? Dacă nu sunt tulburări politice, atunci poate că e vorba despre probleme economice?

— Ţăranii duc întotdeauna o existenţă precară, dar recolta a fost bună, iar ţara îşi revine după greutăţile de după război.

— Dar după ce Regina a plecat în aprilie? Ce evenimente stranii s-au mai întâmplat de atunci?

În ochii lui apăru o strălucire scurtă.

— Niciunul.

— Niciunul? Nu tu braţe rupte, viţei cu două capete, epidemie de rabie?

— Se pare că vara a fost remarcabil de calmă. De fapt, doi oameni diferiţi au remarcat cum întâmplările ciudate s-au oprit imediat ce Regina şi grupul ei au plecat.

— Serios? Dar înainte de sosirea lor? Nu s-a întâmplat nimic ciudat pe perioada iernii?

— Numai un singur lucru, din câte am auzit. O fată din sat a văzut un bărbat care murise în război.

— Era o fantomă sau... care era cuvântul? *Strigoi*?

— Tânărul a murit în luptă în 1916. Din câte înţeleg, regulile vampirismului spun că morţii vii trebuie să apară într-un timp rezonabil de la deces.

— Pare puţin arbitrar, dar în fine, să spunem că e vorba despre o fantomă. Când a fost văzut?

— Undeva prin ianuarie. În timp ce Regina era la Bucureşti, la multe ore distanţă.

— Holmes, nu văd niciun motiv pentru care toate astea ar trebui să aibă legătură cu Regina.

— Într-o altă parte a lumii, nu ar avea. Totuşi, aici trebuie să ţinem cont de o complicaţie.

— Numai una?

— O figură din umbră pe care doar cineva din Europa de Est ar vedea-o. Ai auzit de o contesă maghiară pe nume Erzabet Báthory?

Cu două zile în urmă ar fi fost o corvoadă să-mi amintesc numele. A fost o uşurare ca informaţiile să-mi răsară în minte şi să pot face conexiunile.

— Contesa de Báthory! Deci de aceea...

Numele a adus cu sine imaginea unor tomuri prăfuite – o bibliotecă veche din adâncurile Pădurii Negre. Octombrie 1919. Încercarea de a-mi îndepărta gândurile de la chestiunile recente şi de la durerea de spate printr-o evadare în cărţi – cu excepţia faptului că evenimentele recente includeau o femeie care încercase să mă ucidă, iar subiectul meu de cercetare erau femeile ucigaşe din istorie.

— Erzabet Báthory, am spus. Cunoscută drept „Contesa Sângeroasă”. Acuzată de un număr uluitor de crime.

Contesa fusese de o frumuseţe răpitoare, pe care acuzatorii ei o puneau pe seama unui regim de îmbăieri în sângele fecioarelor. Starea mea de agitaţie în timp ce mă aplecam asupra acelor cărţi în germană explica nelinişstea asociată imaginii unui vas umplut cu sânge. Mi-am dat seama că îmi frecam umărul şi mi-am dat mâna la o parte.

— Una dintre puţinele femei din istorie cu multiple crime la activ, remarcă Holmes. A fost acuzată de torturarea şi uciderea a sute de tinere între 1590 şi 1610.

— Acuzată – da, am spus eu. Cu toate că a fost o femeie extrem de bogată şi, din câte îmi amintesc, acuzaţiile au fost aduse de cei care – prin pură coincidenţă, sunt sigură – s-a întâmplat să beneficieze enorm când a fost deposedată de bunuri.

— Au fost sute de acuzatori, invocând o listă extinsă de crime şi atrocităţi.

— Întocmită la câţiva ani de la primele acuzaţii de către un fanatic religios, al cărui ajutor în „supravegherea” averii soţului ei mort fusese respins de Contesă. Un bărbat apropiat de cei care trebuiau să moştenească cel mai mult. Care i-a torturat pe servitorii ei ca să-i ofere informaţii şi i-a ucis imediat pe trei dintre ei, care erau cei mai apropiaţi de Contesă, cei care ştiau adevărul. Contesei i s-a permis să trăiască mai departe în arest la domiciliu într-un castel foarte confortabil. Ceea ce mă face să mă gândesc mai degrabă la o conspiraţie.

Mi-am amintit detaliile, de vreme ce fusesem disperată să mă retrag în confortul cercetării. Nu era ceva ce trebuia să menţionez acum.

— Holmes, ştii că de-a lungul istoriei orice femeie înstărită sau cu o voinţă puternică a fost întotdeauna în pericol să fie acuzată. Dacă nu pentru vreo abatere sexuală, atunci pentru vrăjitorie. Când inamicii ei sunt rivali politici şi economici de rang înalt, e uşor ca anumite zvonuri urâte să devină de-a dreptul o atrocitate. Dar asta a fost acum trei secole. Din câte ştiu eu, niciun Bram Stoker nu a scris o ficţiune populară despre Contesa de Báthory. Singurul motiv pentru care ştiu despre ea e acela că m-ai abandonat în săptămâna pe care ai petrecut-o în cluburi de bărbaţi şi în băi turceşti urmărindu-l pe escrocul din Stuttgart. Cum ar fi putut un sat de ţărani din România să fi auzit de ea?

— De fapt, Contesa e la fel de cunoscută în această parte a lumii pe cât e Jack Spintecătorul în Anglia. Cineva din Balcani ar reacţiona la un vas cu sânge la fel cum ar reacţiona un locuitor din Londra la vederea unei femei moarte, cu răni brutale de cuţit pe corp.

— Ah, încep să înţeleg care e problema.

— M-am gândit eu. Ar trebui să mai menţionez că nu este ieşit din comun să întâlnim credinţa cum că Erzabet

Báthory bea sângele pe care îl vărsa, nu doar că se îmbăia în el.

— Reîntinerire internă şi externă, am gândit eu cu voce tare.

Dacă lumea ştia ceva despre Regina României, atunci acele lucruri erau frumuseţea ei răpitoare şi vioiciunea ei tinerească. Nu ar fi fost nevoie de prea multe bârfe ca oamenii să o vadă drept o versiune modernă a Contesei Sângeroase sau, într-adevăr, drept unul dintre vampirii din Transilvania ai lui Bram Stoker.

Capitolul 7

Ritmul de mers al trenului se schimbă. La scurt timp după aceea, în jurul nostru au apărut clădiri şi am tras în gara Braşov, coborând în soarele de după-amiază târzie, în mijlocul agitaţiei unui oraş cu vreo 40.000 de suflete. Pasagerii care intrau şi ieşeau din tren arătau destul de provincial, îmbrăcaţi în egală măsură cu haine tradiţionale şi occidentale. Bărbaţii aveau barbă, femeile purtau haine modeste, iar în ceea ce priveşte culoarea pielii eu eram probabil cea mai smeadă, cu excepţia părului decolorat de soare.

Holmes anunţase prin telegramă ora sosirii noastre, prin urmare am fost întâmpinaţi de Rolls-Royce-ul Reginei. Şoferul, care avea păr negru şi ochi năstruşnici, era îmbrăcat la fel ca localnicii, în ciuda faptului că arăta ca şi cum s-ar fi simţit mai în largul lui într-o căruţă trasă de cai, ne-a întâmpinat în engleză şi l-a supravegheat atent pe cărăuşul care ne încărca bagajele. Când totul a fost pus la locul lui, a pornit motorul şi ne-a purtat prin oraşul îngrijit şi înfloritor, înconjurat de dealuri împădurite.

Îndemânarea lui era liniştitoare şi m-am relaxat îndeajuns de mult încât să-mi întorc privirea spre clădirile

înalte şi pieţele largi şi pavate ale oraşului. Căruţele circulau printre maşini, unele dintre ele fiind un fel de hibrid modern – o trăsură tradiţională de lemn trasă de cai, dar construită pe axul şi cu anvelopele înguste ale unei maşini vechi.

Oraşul a lăsat apoi loc unui peisaj rural prosper şi fertil. Drumul s-a transformat într-o uliţă, totuşi bine întreţinută, iar casele s-au îndepărtat tot mai mult. Stâlpii de electricitate au încetat să se mai arate, deşi linia de telegraf era încă acolo. După câţiva kilometri, vilele s-au transformat în ferme, iar grădinile în livezi şi câmpuri. Am început să zăresc căpiţele de fân pe care le văzusem toată ziua din tren. Nu semănau deloc cu familiarele cupole din Anglia, acestea având şase sau opt metri înălţime şi un par de lemn care ieşea prin vârf. Semănau cu un clan de creaturi uriaşe şi lăţoase aflate în marş.

— Căpiţele astea arată ca nişte urşi uriaşi, i-am spus lui Holmes după un timp. Sau ca acele creaturi mitice din Himalaya despre care se spune că trăiesc deasupra liniei zăpezii.

— Mă întreb dacă huliganii de pe aici nu le împodobesc uneori cu ochi de mărimea unor farfurii.

Am râs, apoi am aruncat o privire către şofer – era în spatele unui paravan de sticlă, dar totuşi – şi mi-am coborât vocea.

— Parcă... stau la pândă. Aş fi crezut că localnicii îşi fondează poveştile de groază mai degrabă pe aceste lucruri, decât pe oameni morţi care ies din morminte.

— Istoria ne oferă o serie de motive pentru care oamenii de aici se grăbesc să vadă umbre şi vampiri la fiecare colţ. Contesa de Báthory ar fi unul dintre ele. Iar altul...

Se întinse în faţă ca să ajungă la tubul acustic şi zise:

— Eşti amabil să opreşti ceva mai în faţă? Ar fi minunat dincolo de acea fâneaţă.

Şoferul dădu din cap şi se îndreptă spre o porţiune largă, care era intrarea într-un câmp.

La mică distanţă, o familie clădea o căpiţă de fân. O tânără se sprijinea de o bucată de lemn de câţiva metri înălţime, în timp ce doi bărbaţi şi o femeie aruncau fânul cu furca pentru ca ea să-l aranjeze. Copiii strângeau în legături fânul proaspăt tăiat cu greblele lor din lemn făcute de mână, cu dinţii tociţi la foc în timpul nopţilor lungi de iarnă. În depărtare, două siluete se legănau înainte şi înapoi, în ritmul implacabil al coasei, care pare atât de simplu, dar care unui novice îi provoacă dureri de spate. În apropiere, la umbra adâncă a unui nuc, două femei în vârstă îşi adunau fusurile şi tricotau, după ce-şi petrecuseră timpul în căldura după-amiezii stând pe nişte scaune cu trei picioare şi veghind asupra unui bebeluş şi a unui pâlc de copii. Una dintre bunici mă observă şi-mi aruncă un zâmbet larg, fără dinţi.

Holmes mă apucă de umăr ca să-mi abată atenţia de la scena rustică.

Observasem munţii joşi care înconjurau câmpul, având din loc în loc câte un castel cocoţat pe creştet, însă de la plecarea din Braşov pomii fructiferi şi lanurile înalte de porumb de pe drum mă împiedicaseră să văd cât de aproape eram de dealuri. Din acel punct mai liber puteam vedea acum colina care se înălţa câţiva kilometri mai încolo, foarte împădurită, ai cărei copaci se despărţeau pentru a dezvălui, într-o singurătate solemnă, un castel înalt şi albicios care...

Am avut senzaţia că recenta mea stare de visare făcuse loc unei halucinaţii în toată regula.

Castelul părea că se unduieşte în timp ce mă uitam la el, mimând efectul ceţii din *Dracula,* sau, cel mai probabil, al căldurii de peste zi.

Ceaţă sau miraj, clădirea părea desprinsă din cărţile pentru copii. Înalt şi îngust, pe culmea unui deal, era alcătuit din turnuri inegale şi ziduri de piatră tocite. Câteva ferestre înalte erau încadrate de o structură de lemn umplută cu mortar. Mai că te aşteptai ca părul lui Rapunzel să strălucească de undeva de sub o cupolă, iar din vârful turnurilor să scânteieze steaguri medievale lungi şi lucioase. Te făcea să te întrebi dacă în pivniţele castelului trăia vreun trol sau vreun Conte care se năpustea asupra fetelor din sat...

Mi-am scos ochelarii ca să mă frec la ochi dar, când m-am uitat din nou, rămăsese neschimbat. Magic, dar enigmatic.

Cum era posibil ca o construcţie înfiptă pe un deal pleşuv să pară că ascunde atâtea secrete? Ar fi trebuit să fie exact pe dos, să fie deschisă şi limpede. Şi totuşi, îmi dădea senzaţia instinctivă şi clară că eram urmărită, ca şi cum dintr-un colţ ascuns al faţadei mă studia ceva. Nu ceva ameninţător şi nici măcar neprietenos, ci doar... care era acolo.

Holmes părea să nu observe nimic. Iar eu, nevrând să accept încă o serie de iluzii febrile, mi-am păstrat impresiile numai pentru mine.

L-am urmat înapoi la maşină şi am pornit din nou la drum, oprindu-ne scurt ca să evităm o căruţă plină de oameni care venea cu viteză. De la distanţă, nu se deosebea de oricare altă căruţă plină cu români, însă de aproape diferenţele erau colosale – mai degrabă în atitudine decât în vestimentaţie. Femeile se holbau la noi făţiş, bărbatul din picioare care ţinea frâiele se prefăcea că

nu eram acolo, iar copiii, care aveau nevoie de o tunsoare sau de încălţăminte, sau de ambele, râdeau de noi.

Aceştia erau romii locali, sau ţiganii, fără rădăcini şi mândri şi niciodată de încredere pentru verii lor colonizaţi. Undeva prin apropiere erau mai multe case construite simplist şi garduri din fier vechi, cu cai lucioşi şi căruţe bine îngrijite. Nu era nimic de valoare care să nu poată fi împachetat şi transportat în câteva ore.

Începu să apară satul mai aşezat, total opus locuinţelor romilor. Erau case solide, înconjurate de garduri de lemn, cu porţi înalte şi cioplite masiv. Unele porţi aveau un craniu de cal fixat pe ele, însă, în afară de acea notă macabră, alcătuiau nişte intrări frumoase spre case. Multe dintre porţi erau deschise, dezvăluind crâmpeie din grădini şi curţi. Porcii lâncezeau, găinile scormoneau, copiii se zbenguiau – dar în momentul în care un băiat a ieşit ţopăind printr-o poartă, cu zâmbetul pe buze şi cu un câine la picioare, şoferul nostru a încetinit, a scos capul pe fereastră şi a spus ceva într-o limbă pe care nu o ştiam, dar simţeam că o înţeleg. Băiatul s-a oprit şi i-a dat un răspuns obraznic, făcându-l pe şofer să ridice un deget care nu era ameninţător, dar cu siguranţă mustrător. Am simţit că schimbul de replici s-ar fi putut transforma într-o ceartă, însă băiatul a aruncat o privire în spate, ne-a văzut acolo şi a făcut un gest care ar fi putut însemna o învoială. Şoferul o luă ca atare şi îşi trase cotul înapoi în maşină, ca să ne continuăm drumul.

— Era ceva legat de Regină? l-am întrebat pe Holmes. „*Regina*” şi „*sara asta*”?

— Cred că a spus că „Regina vine în seara asta”. Cu toate că nu reuşesc să văd ce importanţă are.

M-am întins ca să deschid paravanul.

— Aş putea să vă întreb ce i-aţi spus băiatului?

— L-am avertizat că se întoarce Regina Maria.

O privire în oglindă i-a dat de înţeles că nu pricepusem.

— Dl. Florescu le porunceşte sătenilor să-şi ţină câinii în curţi sau legaţi, cât timp Regina e aici.

— Cine e dl. Florescu? am întrebat eu.

Ambii bărbaţi vorbiră simultan.

— Majordomul, spuse Holmes.

Nu prea am auzit răspunsul şoferului, însă părea că ar fi spus ceva de genul „Dumnezeule”.

— De ce ar…? am început eu. Pentru că ea călăreşte?

— Da. Dl Florescu spune Branului: dacă un câine îi sperie calul şi o face să cadă, acel câine va fi împuşcat, iar familia va merge la închisoare.

A fost odată un Duce de Portland excentric şi atât de mizantrop, încât îşi făcea servitoarele să se întoarcă cu faţa la perete în prezenţa lui. Legarea câinilor avea, măcar, o anumită justificare.

Deşi poate că nu chiar cât să merite o condamnare la moarte sau închisoare.

Am trecut pe lângă ceea ce părea magazinul din sat, despărţit de drum printr-o porţiune de pietriş. Aici stătea cel mai neobişnuit vehicul: o maşină mare, nouă, ceva între un brec de vânătoare şi o ambulanţă. În timp ce treceam pe lângă el, am observat un semn pe clădirea mică lipită de o parte a magazinului: era dispensarul doctorului din sat, cu o placă pe care era scris programul.

A fost liniştitor să aflăm că muşcăturile noastre de vampiri puteau fi tratate de medicina occidentală – cel puţin, dacă ne îmbolnăveam într-o zi de luni, de joi sau de sâmbătă, între orele 10:00 şi 19:00. Fapt ce mi-a reamintit:

— Holmes, ne-am oprit acolo ca să ne dăm seama de ce oamenii de aici sunt predispuşi să vadă umbre şi vampiri. Oare să aibă legătură cu castelul?

— Dacă îţi aduci aminte, personajul lui Bram Stoker poartă numele unui conducător român care este sinonim cu brutalitatea.

— Vlad Dracula. Cunoscut sub numele de Vlad Ţepeş.

— În această parte a lumii, Vlad e un fel de erou, datorită succesului său îndelungat împotriva otomanilor. De-a lungul domniei, a avut o mulţime de relaţii cu conducătorii Braşovului, acesta fiind oraşul cel mai apropiat de graniţa dintre Transilvania şi Valahia. Bunicul lui Vlad deţinea tot pământul de pe aici. Şi trebuie spus că...

Aici se opri ca să se aplece şi să se uite prin parbriz la ceva, apoi continuă:

— ...în ciuda trucului romancierului de a se folosi de fapte impresionante pentru a crea aparenţa unei verosimilităţi pentru o grămadă de prostii de altfel neconvingătoare, în cazul lui Stoker există unele indicii ale unei conexiuni mai specifice, şi anume că timp de câteva săptămâni Vlad Ţepeş...

Maşina încetini pentru a evita trei găini şi o capră, apoi ieşi de pe drum.

— ...un om care şi-a construit reputaţia de brutalitate trăgându-şi inamicii în ţeapă în timp ce aceştia erau încă în viaţă, când a fost capturat în cele din urmă de unguri în 1462, ar fi fost ţinut închis într-o temniţă mică la poalele...

Maşina grea încetini, apoi schimbă vitezele pentru o urcare abruptă. În momentul în care capota noastră se înclină spre cer, Holmes făcu un gest larg cu mâna către geamul din faţă.

— ...la poalele Castelului Bran.

Concluzia acestei fraze lungi şi meticulos construite a fost un prim-plan al unei bucăţi de stâncă pe care se înălţau zidurile lipsite de trăsături şi turnurile fără steaguri pe care le văzusem mai înainte. Chiar aplecându-mă mult

în faţă, vârful castelului îmi ieşea din câmpul vizual. M-am uitat la soţul meu:

— Plănuieşti să-ţi desfeţi apetitul pentru dramă cât timp stăm aici?

— Aşa cred, spuse el mulţumit de sine.

O maşină mai mică s-ar fi oprit şi s-ar fi rostogolit pe deal, însă Rolls Royce-ul îşi încordă muşchii ca să ne treacă prin spaţiul îngust dintre zidul exterior plat şi îngrijit şi un afloriment de piatră tăiat. Dincolo de acel spaţiu se afla o zonă îndeajuns de întinsă ca o maşină să poată întoarce, cu băgare de seamă.

Ne aştepta un bărbat înalt, de patruzeci şi ceva de ani, cu ochi negri, o faţă melancolică, o şuviţă argintie prin părul negru şi neted şi o mustaţă scurtă, cu vârfurile răsucite, care o făceau să semene cu un semn de punctuaţie. Acesta trebuia să fie majordomul, versiunea grandioasă a valetului. La fel ca şoferul, purta haine tradiţionale: aceiaşi pantaloni largi şi aceeaşi bluză pe care le văzusem pe fiecare câmp şi în fiecare sat, cu toate că pantalonii acestui om nu lucraseră niciodată pe câmp, iar cămaşa lui crem era încărcată cu modele brodate. Aceasta părea uniforma locului, din moment ce alte persoane în haine asemănătoare, dar mai puţin decorate apăruseră de nicăieri, trăgându-se de şnururi înainte de a sta la coadă în spatele maşinii ca să ne ia bagajele. Bărbatul – majordomul? – a schiţat un gest, iar unul dintre subalternii lui a făcut un pas înainte şi i-a deschis portiera lui Holmes. În aceeaşi clipă, şoferul mi-a întins mâna, ca să putem ieşi simultan.

Odată ce am coborât din maşină şi spinările ne-au devenit pe cât de rigide era posibil, majordomul şi-a plecat formal capul şi ne-a urat bun-venit la castel, care, judecând după atitudine, părea castelul *lui,* chiar dacă a explicat că Regina ne trimitea salutări, că regreta că

fusese reţinută la Sinaia dar că va veni cât de curând în zori.

Acesta trebuia să fie divinul domn Florescu. Continuă să vorbească, deşi mai mult cu Holmes, lucru tipic bărbătesc şi de înţeles, de vreme ce ei se cunoşteau deja. Asta m-a lăsat liberă să-mi îndrept privirea spre zidurile abrupte care se ridicau de pe aflorimentul de stâncă vie.

Castelul Bran era, trebuia să recunosc, o scenă construită special pentru lucruri dramatice. Erau acolo toate elementele teatrale tipice: era izolat, înconjurat de pădure şi misterios. Şi totuşi nu era Neuschwanstein, nici vreo casă pitorească pentru aristocraţii răsfăţaţi şi colecţiile lor de artă. Era o clădire defensivă, construită pentru a fi intens folosită de oamenii înarmaţi. Turnurile sale fuseseră proiectate nu pentru spectacol, ci pentru a acoperi neîncetat cu privirea cele două direcţii de apropiere. Ferestrele mici şi înguste de la nivelurile inferioare nu erau un frontispiciu timid, ci un mijloc de a-i proteja pe apărătorii castelului în timp ce-şi alegeau ţinta, atât cu săgeţi cât şi, dacă bine am înţeles acea protuberanţă mai înaltă, pentru aruncarea unor obiecte grele sau a unor lichide fierbinţi asupra duşmanilor de dedesubt.

Oricine construise castelul acela nu avusese de gând să se lase izgonit de acolo.

În spatele lui se întindea o vale legată printr-o depresiune îngustă dintre dealuri de platoul pe care merseserăm cu maşina. Un grup de case şi nişte câmpuri mici urmau firul unui pârâu agitat, lângă care se afla un drum care ducea până la culmile împădurite – un traseu modest, despre care hărţile lui Holmes, cercetate cu atenţie în tren, îmi dăduseră de înţeles că ducea la Pasul Bran şi apoi pe lanţul sudic al Carpaţilor, către Dunăre, apoi în Balcani şi până dincolo de Marea Adriatică. Aş fi

studiat mai în detaliu priveliştea, însă majordomul luase o poziţie de aşteptare la baza unei scări lungi, abrupte. Sus ni se înfăţişară nişte uşi solide din lemn, bătute cu ţinte de fier şi fixate într-un arc de piatră.

Scările erau înguste pentru a le îngreuna invadatorilor lupta în timp ce urcau. Ferestrele care străpungeau pereţii se făceau tot mai mari cu fiecare etaj, iar cele aflate cel mai sus erau amplasate convenabil cât să permită să arunci jos pietre sau lichide fierbinţi. Chiar şi peretele-scut al castelului, îndreptat spre alee – o proră masivă, groasă, destinată să respingă maşinăriile de asediu –, avea ferestre la înălţime şi balcoane puţin adânci care fuseseră construite cu rol de guri de aruncare. O piatră rostogolită de acolo de-a lungul peretelui înclinat i-ar fi lovit pe cei de jos ca pe nişte popice.

— Russell?

Vocea lui Holmes mă smulse din reverie. Le-am aruncat bărbaţilor adunaţi un zâmbet de scuze, l-am urmat în jurul maşinii şi apoi sus pe scări.

M-am întrebat, în timp ce începeam urcuşul abrupt, dacă era posibil ca aceea să fie singura intrare. Nu ar fi însemnat că principii şi potentaţii s-ar fi amestecat cu bucătarii, menajerele şi livratorii?

Sau poate că asta *chiar era* intrarea pentru aprovizionare, iar Holmes şi cu mine nu aveam parte chiar de atât de multă cinste pe cât crezuse el.

Am ridicat din umeri în sinea mea. Atât timp cât nu eram cazaţi în aripa unde-l închiseseră pe Vlad şi nu se aştepta nimeni să-mi car propriul bagaj, nu mă deranja să fiu considerată un angajat oarecare. L-am urmat pe Holmes şi pe majordomul transilvănean prin cadrul cu ţinte de fier al uşii şi am pătruns în castelul medieval Bran.

Capitolul 8

Camera de la capătul de sus al scărilor chiar părea amenajată pentru servitori, având un şemineu vechi astfel încât străjerii să nu îngheţe. Totuşi, echipamentul aflat la vedere era destinat mai degrabă confortului decât apărării: erau tot felul de umbrele care să-i protejeze de ploaie pe oaspeţi, însă singura armă de foc pe care am zărit-o era o puşcă veche. L-am urmat pe Florescu – aplecându-ne toţi trei ca să trecem prin arcada decorativă – afară din cameră şi am coborât câteva trepte spre un spaţiu în aer liber de lângă o curte interioară mică.

Imediat am observat trei uşi pe tot atâtea niveluri. Una dintre ele, marcată cu un vas uriaş din teracotă, plin cu flori tăiate cât să acopere o tarabă, era deschisă şi dezvăluia un rând de scări cu mochetă. Covorul şi florile ne semnalau că nu intram în aripa servitorilor, ci în saloanele în care stătea familia regală, fapt ce îmi demonstra că şi membrii familiei umblau în sus şi-n jos pe scările acelea, la fel ca noi. Servitoarele de aici trebuie că aveau picioare de fier, pentru că, dacă ţineai seama de raportul dintre amprenta la sol a castelului şi înălţimea lui considerabilă, realizai că scările reprezentau o parte importantă a vieţii de la Bran. În Marea Britanie, castelele erau adesea locuri ample de refugiu, unde se adunau animalele şi ţăranii în caz de vreo ameninţare. Nu şi la Bran. Dacă nu cumva sub noi exista o pivniţă, cu grajduri şi o intrare ceremonioasă, Bran nu ar fi adăpostit pe nimeni şi nimic mai puţin sprinten decât o capră.

De asemenea, uitându-mă la curte, în timp ce am pornit-o spre al doilea sau al treilea etaj, mi-a trecut prin minte că acesta nu putea fi Castelul lui Dracula. Singurul mod în care Jonathan Harker ar fi intrat aici ar fi fost ca trăsura lui să fie ridicată peste ziduri. Şi, odată ajunsă acolo, ar fi devenit un accesoriu permanent, din moment ce curtea era suficient de mare doar cât să întorci un cal,

pavajul era un colaj neregulat de trepte de piatră, pereţi tencuiţi, răsaduri decorative şi aflorimente de stâncă dedesubt.

Pereţii care înconjurau curtea erau la fel de variaţi, ca şi cum ar fi creat o expoziţie de stiluri arhitecturale, sau poate o miniatură de oraş italian de munte, cu o pieţişoară alcătuită din clădiri cu trei, patru şi cinci etaje. Ziduri de piatră, arcade de gips, acoperişuri din ţiglă roşie şi turnuri, totul reunit la vârf prin zigzaguri de galerii din traverse de lemn, din care se revărsau muşcate stacojii. Peste tot erau semne de renovări recente – galeriile arătau liniştitor de ferme pe meterezele lor –, însă frânturile de imagini pe care le aveam asupra întregii aşezări neuniforme şi cu totul deosebită erau surprinzător de atrăgătoare, având în vedere că locul fusese construit ca avanpost militar. Speram ca actualul proprietar să nu ordoneze aranjamentul acela pestriţ într-o omogenitate anostă.

Am urcat mult pe scara răsucită ca un tirbuşon, trecând prin încăperi şi pasaje arcuite. În fiecare colţ posibil era un alt vas, vază sau urnă antică de piatră, plină cu un amestec de flori de vară. În cele din urmă, la al patrulea sau al cincilea etaj şirul de trepte se sfârşi, iar valetul ne petrecu ceremonios printr-o altă uşă joasă într-o altă epocă.

Răcoroasă, curată, proaspăt renovată, această suită de camere părea desprinsă dintr-un alt loc. Rămăşiţele castelului medieval erau acolo, însă amestecul de arcade de piatră şi colţuri întunecoase pe lângă care trecuserăm erau aici proaspăt tencuite şi văruite. Ferestrele etanşe cu rame de lemn ţineau o sticlă îndeajuns de modernă cât să vezi prin ea. Podelele cu gresie proaspăt pusă străluceau printre covoarele colorate. Mobilierul, tot vechi, era lustruit: patul solid cu baldachin, sertarele din lemn înnegrit de veacuri, sfeşnice înalte de fier, cu lumânări

groase cât încheietura mea. Părea că renovările nu se extinseseră până într-acolo încât să fie instalat curent electric. Un şemineu masiv din gresie, din fericire neaprins, avea pe el un bol de cupru lustruit, cu trandafiri de culoarea focului.

M-am dus spre una dintre ferestrele cu pervaz adânc, aşezându-mă pe perna de acolo. Eram în aripa de nord a castelului, cu vedere la bucata de sat prin care trecuserăm, iar camera era îndeajuns de sus încât deschiderile ei să fie adevărate ferestre, nu doar fante rezistente la săgeţi. Pereţii scânteietori profitau din plin de lumina soarelui de după-amiază, deşi camera avea să se întunece în curând.

Nu erau fantome aici.

— *Velcome tu Castăl Bran, Misiz Holmes,* a spus majordomul, iar vârfurile ascuţite ale mustăţii i se înălţară şi coborâră în ritmul cuvintelor. Numele meu este Florescu. Sper că aceste camere se vor dovedi confortabile. Aş putea să vă întreb când ar dori domnul şi doamna să ia cina?

I-am răspuns înaintea lui Holmes.

— Mulţumim, domnule Florescu. Camerele sunt minunate, iar cina ar fi de vis, însă acum aş dori un ceai.

— Desigur, doamnă. Îl voi aduce imediat. Permiteţi-mi mai întâi să vă ofer puţin aer...

Deschise pe rând ferestrele şi ne asigură că dacă lăsam uşa deschisă puţină vreme aerul urma să se răcească – iar noi eram singurii oaspeţi la acest etaj.

— Va veni o fată să aprindă lumânările, adăugă el şi făcu o plecăciune.

Numai Dumnezeu ştie ce fel de băutură era considerată „ceai” în această parte îndepărtată de lume, mi-am zis eu suspinând în sinea mea şi apoi am plecat să explorez camerele noastre transilvănene.

Spre uimirea şi bucuria mea, una dintre uşi dădea spre o baie adevărată, cu o cadă nou-nouţă de porţelan şi un boiler. Apă curentă într-un castel medieval! Neîncrezătoare, am deschis robinetul, aşteptându-mă să nu curgă decât praf, dar, în schimb, după o clipă, veni apa.

Asta nu garanta că boilerul era conectat sau că dispozitivul nu avea să explodeze, dar sugera că servitoarele nu trebuiau să aducă găleţi cu apă fierbinte pe muntele de scări pentru a-mi satisface mie dorinţa de curăţenie.

Am început să fredonez în timp ce mi-am curăţat faţa şi mâinile după Dumnezeu ştie câte zile de călătorie. Mi-am schimbat cămaşa, m-am pieptănat, m-am uitat în oglindă – cu siguranţă castelul Contelui Dracula, mi-am zis eu bucuroasă, nu ar fi avut o oglindă – şi m-am întors în camera noastră de zi, simţindu-mă mult mai umană.

Apoi am încremenit văzând cea mai recentă dintre atracţiile uimitoare ale zilei. Ceşti şi farfurii dintr-un porţelan delicat, şervete albe apretate, un ceainic de argint lustruit deasupra unei flăcărui albastre. Iar acelea erau... ?

— Dumnezeule, alea sunt cumva *scones*?

Fata care aranja pe masă festinul părea surprinsă, însă Holmes, cu o voce care părea suspect de înăbuşită, spuse doar:

— Şi cu fructe, şi sărate.

M-am uitat în jos la o tavă de ceai care nu ar fi făcut de râs un chelner-şef la Ritz şi mi-am dat seama că ar fi trebuit să am încredere că Regina englezoaică, indiferent câţi ani trăise în România, nu ar fi renunţat la o tradiţie culturală precum ceaiul de la ora cinci.

Promisiunea unei băi calde şi a unei ceşti de ceai aşa cum se cuvine şi, dintr-odată, m-am simţit mult mai bine în această aventură rurală. Trebuie că s-a văzut uşurarea pe

faţa mea, pentru că tânăra a făcut un pas înainte ca să termine de aranjat lingurile în linie dreaptă.

— Doriţi să vă pun nişte ceai, domniţă?

Am ascultat acelaşi accent pe care-l auzisem înainte şi la majordom şi la şoferul de dinaintea lui – diftongul exagerat de la *may,* limba care atinge cerul gurii pentru *pour,* „a turna”, vocalele alungite care au transformat *which* şi *Miss* în „*uiici*” şi „*Miis*”*,* precum şi tonul fluctuant, deosebit de cel al unui vorbitor nativ de engleză.

— Mulţumesc. Cum te cheamă?

Îşi arătă gropiţele din obraji şi făcu o scurtă reverenţă.

— Eu sunt Gabriela, domniţă.

Era la graniţa dintre adolescenţă şi maturitate, având un chip de cincisprezece ani dar atitudinea cuiva cu doi sau trei ani mai mare – ceva obişnuit pentru fetele din clasa muncitoare, care se confruntă cu realitatea mai devreme decât omoloagele lor privilegiate. Era mai înaltă decât majoritatea femeilor de la ţară, cu doar doi sau trei centimetri mai mică decât mine, însă purta acelaşi costum pe care-l tot văzusem de când am ajuns, o fustă brodată şi o bluză cu mâneci lungi prinsă sub o centură lată. Capul, în schimb, nu îi era acoperit, tunsoarea buclelor ei şatene sugerând că revistele de modă nu erau necunoscute aici. Tenta pioasă a cruciuliţei de aur de la gât contrasta oarecum cu privirea poznaşă din ochii ei căprui. Fermecătoare, încrezătoare, inteligentă – iar dacă n-o luau toţi drept o rebelă, acest lucru cu siguranţă nu se întâmpla pentru că nu s-ar fi străduit.

I-am zâmbit.

— Mulţumesc, Gabriela. Spune-i bucătăresei că mi-a salvat viaţa.

Începu să râdă, nu să chicotească, ci chiar să râdă, şi ieşi din cameră.

Am întins gem de căpşuni pe un *scone,* am luat ceaiul şi m-am dus cu ele spre pernele colorate de la pervazul adânc al ferestrei.

Branul încremenise în locul unde Carpaţii Orientali, care se întindeau de la nord-vest spre sud-est, se întâlneau cu Meridionalii de la est la vest, formând o săgeată îndreptată spre gura de vărsare a Dunării în Marea Neagră. Priveliştea de la această fereastră înfăţişa platoul agricol din vârful săgeţii, alături de sălbăticia acoperită de păduri de la margini.

Sub Castelul Bran se întindeau o mulţime de acoperişuri şi drumuri, grădini verzi şi straturi de flori ca nişte pete mici. Nişte puncte albe marcau prezenţa vacilor şi a caprelor, iar pe câmpurile mai îndepărtate se zăreau siluetele înalte ale căpiţelor de fân. Aplecându-mă mai mult spre fereastră am văzut că la baza castelului era un fel de parc în jurul unei porţiuni mai late a micului râu. Pe o hartă, drumurile din şi înspre Bran descriau un fel de H deformat, a cărui secţiune superioară se vedea aici: braţul drept întins în sus spre Braşov, braţul stâng şerpuind de-a lungul câmpurilor şi dealurilor, acompaniat de liniuţa transversală care străbătea satul până la marginea parcului de la castel. În afara câmpului vizual, piciorul stâng al literei H urmărea valea râului în sus până la trecătoarea din munţi, în timp ce piciorul drept, doar un pic mai pronunţat decât o linie, urca pe dealuri în direcţia Bucureştiului.

Din poziţia mea actuală, ca de zeiţă, puteam vedea temele comune ale clădirilor: acoperişurile erau din stuf, şindrilă, tablă ondulată sau ţiglă, însă toate erau înclinate abrupt – aici, pe timp de iarnă, cădea multă zăpadă. Casele erau mai degrabă din lemn decât din piatră sau cărămidă şi, în general, cu două etaje, deseori cu scările pe exterior. Ferestrele erau mici, atât din cauza costului

cât şi pentru a ţine afară frigul. Uitându-mă peste zidurile înalte şi porţile sculptate am constatat că multe dintre ele încercuiau un mic ansamblu de acareturi, grajduri şi grădini, unele cu viţă de vie şi bănci simple. Multe păreau să aibă propriile lor fântâni, spălătorii şi frânghii de uscat rufele.

Din colţul din dreapta jos al câmpului meu vizual, ieşind de pe cărare înspre dealuri, a apărut o căruţă care ar fi putut evoca o pictură de-a lui Constable, dacă de marginile ei înălţate nu ar fi stat agăţaţi un număr surprinzător de oameni. Le-am auzit vocile, apoi hohotele de râs. Ca o adăugire la idila rustică la urechi mi-a ajuns şi un cântat de cocoş, urmat de mugetul unei vaci. Nu trebuia să mă grăbesc să prind vreun tren, nu trăgea nimeni în mine şi nu sângera nimeni la picioarele mele. Primisem chiar şi o ceaşcă de ceai indian destul de bun.

Am răsuflat mulţumită.

— Vrei să facem o plimbare? am propus eu. Înainte să se lase noaptea?

Holmes şi-a luat tabachera, eu am terminat ultimele firimituri de *scone* şi am ieşit în peisajul rural al Transilvaniei.

Am coborât aleea abruptă şi am intrat în micul sat, făcând o pauză pentru a evita praful stârnit de o altă căruţă foarte aglomerată. Aceasta era trasă de un bou albicios, cu coarne mari, iar fiecare persoană de acolo, de la cel mai mic copil până la cea mai zbârcită bătrână, se uita la noi şi chicotea: amândoi înalţi, în hainele noastre occidentale, arătam ca două creaturi extraterestre. În timp ce treceau pe lângă noi, am observat că ochii apoşi şi durerile de cap din ultimele zile se diminuau. Puteam chiar simţi mirosurile puternice de fân şi sudoare pe care le lăsau în urmă. Creierul meu părea şi el că se întoarce târâş înapoi la viaţă. În timp ce mă uitam la căruţă cum huruie

mai departe spre Braşov, mi-am dat seama că drumul încoace fusese destul de drept.

— Holmes, crezi că dacă o echipă de arheologi ar săpa sub drumul acela ar găsi dalele de piatră ale unei străzi romane?

— Fără nicio îndoială. Aceasta este Dacia Felix a împăratului Traian. Micul oraş aflat la jumătatea distanţei dintre acest loc şi Braşov a fost cândva un avanpost roman numit Comidava.

M-am trezit că mă întrebam dacă unele dintre simbolurile de pe porţile de aici îşi aveau originea la Roma.

I-am urmat lui Holmes privirea spre exemplul din apropiere: îndeajuns de lată şi de înaltă pentru o căruţă încărcată, coloanele porţii erau sculptate cu un model împletit, de sus până jos, în timp ce traversa avea o serie de elemente despre care nu credeam că sunt un simplu design. El arătă în sus.

— Acela din centru este Ochiul, pentru protecţie. Vârfurile reprezintă dinţii de lup, care oferă îndrumare chiar şi prin locurile întunecate şi sălbatice. Împletiturile sunt viaţa neîntreruptă, astfel ca generaţii de-a rândul să fie protejate de casă. Am văzut astfel de modele pe artefactele antice romane. Şi înţeleg, adăugă el, că broderia femeilor este realizată la fel, pentru a conferi sens, binecuvântare şi protecţie.

O femeie cu fustă largă şi o basma strălucitoare trecu în fugă pe lângă noi, ţinând o mână în jurul unui pui iar cu cealaltă trăgându-şi copilul cu ochi mari. Şi, într-adevăr, am observat un model asemănător cu cel din vârful arcadei de la poartă, lucrat din bumbac roşu pe lungimea mânecilor.

— *Bună seara,* spuse Holmes politicos.

Ea chicoti şi se grăbi să treacă mai departe.

— Româna seamănă cu italiana, nu crezi? am spus eu. Poate că dacă aş scrie pur şi simplu pe ceva, localnicii m-ar înţelege. Cei cu şcoală, în orice caz. Cât de multe ai prins din limbă când ai fost aici luna trecută, Holmes? Ă, Holmes?

M-am uitat în jur şi i-am văzut silueta dispărând pe cărarea dintre o păşune mică şi un hambar. L-am urmărit şi l-am găsit sprijinindu-se de un zid scund care înconjura o livadă şi scoţându-şi tabachera.

Albine.

Stupii erau de modă veche, coşuleţe împletite, înalte până la genunchi, care stăteau pe scânduri, ca nişte ouă depuse de fiinţele de fân care împodobeau peisajul. Deschiderile micuţe din partea de jos a fiecărui stup erau pline de traficul de la finalul zilei. În aer mirosea a miere. Mi-am sprijinit coatele de zid, cu faţa în direcţia opusă lui Holmes, uitându-mă la şase oi care rodeau mirişte în jurul unui monstru prietenos de fân. Undeva în apropiere, mirosul de carne şi mirodenii anunţau apropierea cinei. Fumul se ridica din multe hornuri.

După un timp, Holmes mă duse pe o potecă bătătorită care s-a dovedit că făcea legătura cu linia centrală a *H*-ului de drumuri din Bran. Câinii lătrau, copiii ţipau. Fiecare femeie pe care o vedeam mânuia fie un instrument de la fermă, fie veşnicul fus. Undeva cânta un acordeon. Noi ne plimbam admirând casele îngrijite şi câteva vitrine. Se puteau vedea semne ale sărăciei îndelungate căreia i se dăduse brusc un impuls: până şi cele mai mici şi mai amărâte case aveau şindrilele reparate şi uşile de la intrare noi. Una sau două clădiri aveau nevoie de renovare, ceea ce m-a surprins din moment ce crezusem că, pe măsură ce apropierea de castel era mai mare, cu atât mai mare trebuia să fie şi prosperitatea. La o analiză mai atentă, păreau abandonate – şi totuşi, se aflau în

spatele parcului Reginei. Poate că arhitectul de la curte avea planuri cu ele.

Am trecut de o răscruce rudimentară şi am luat-o în jos pe piciorul *H*-ului care urma râul. Alte case şi ferme micuţe, multe dintre ele cu funii lungi de usturoi atârnate sub streaşină. Le văzusem şi mai devreme şi îmi spusesem că aveau o destinaţie culinară, nu ca să-i alunge pe morţii vii. Într-adevăr, sub streşini deseori se vedeau şi legături de ardei, ceapă şi porumb uscat.

Am ajuns la un garaj în dreptul căruia era oprit Rolls-Royce-ul Reginei, de pe care şoferul curăţa praful strâns pe drum. L-am salutat, iar drept răspuns şi-a dus mâna la borul pălăriei. Grajdurile erau în apropiere, iar în spatele lor o livadă cu pomi şi tineri, şi bătrâni, şi o mulţime de straturi de flori pe margini – care explicau toate acele buchete de la castel.

— Te-ai întâlnit cu ea? Cu Regina României?

A fost o întrebare la care cumva nu mă gândisem înainte. Poate pentru că ideea de a o cunoaşte pe nepoata unei împărătese şi a unui ţar mi se părea puţin probabilă.

— Nu de când a devenit Regină. Am întâlnit-o pentru puţin timp acum mulţi ani, în Malta, când era foarte tânără. Mă îndoiesc că şi-ar mai aminti momentul.

— Trebuie să fie ciudat, m-am gândit după ceva timp, să creşti conştientă fiind de faptul că valoarea ta principală ca persoană e dată de variantele pe care le ai pentru măritiş. Ai putere, dar totuşi foarte puţină autodeterminare.

— Din când în când mai dai de câte o femeie de genul ei, care trece dincolo de distragerile rangului, plăcerii şi prejudecăţilor societăţii pentru a deveni ceva mai mult. Şi, din ce în ce mai rar, mai dai de câte o femeie care tânjeşte nu după putere, ci după şansa de a crea ceva nou.

— Iar Regina Maria e una dintre ele?

— După cum am spus: e o femeie interesantă.

Dintr-o fermă din apropiere ieşi un băiat care ţinea o găleată, creând o busculadă în rândul caprelor care săreau şi ţopăiau căutând ceea ce era în găleată. El o ţinu ridicată în aer, exact cât să nu poată ajunge caprele la ea, pentru a le ademeni într-un staul din apropiere. A urmat o serie de bufnituri, izbituri şi înjurături afectuoase. Apoi se lăsă liniştea. Am studiat uşa staulului care, ca aproape toate celelalte suprafeţe de lemn din sat, fusese sculptată – deşi aceste forme aveau o geometrie brută în comparaţie cu porţile şi stâlpii elaboraţi. Eram pe punctul de a-l întreba pe Holmes dacă le cunoştea semnificaţia, când băiatul a ţâşnit afară, trântind uşa în urma lui. A legat zăvorul, ne-a văzut că-l urmărim şi şi-a tras borul pălăriei în timp ce străbătea curtea, alergând spre propria lui cină.

Deodată am observat cât de lungă era umbra uneia dintre creaturile de fân din apropiere.

— Probabil ar fi mai bine să ne întoarcem înainte să apună soarele. Nu aş vrea să trimită castelul o echipă de căutare după noi.

El şi-a scuturat pipa pe pământ, călcând jarul cu ghetele. Am urcat la braţ pe deal, înapoi la castel, spre o cină plăcută şi un pat mai mult decât binevenit.

Capitolul 9

Am adormit în noaptea aceea de parcă aş fi fost bătută. M-am trezit fix în aceeaşi poziţie în care adormisem. Însă lumina care intra în camera străveche nu era cea a soarelui auriu care răsărea, ci avea tonuri argintii de lună aproape plină.

Nu eram sigură ce mă trezise, însă visasem ceva. *Dracula* din nou, cu trăsuri trase de cai şi flăcări albastre

jucăuşe. M-am întors iritată pe pernă, trăgând-o sub cap – şi am îngheţat.

Auzisem cumva lupi?

M-am ridicat de pe pernă, străduindu-mă să ascult, având o senzaţie fantomatică, lipicioasă, ca de sânge care se usucă pe palme. Trecu o clipă îndelungată... apoi, da, în noapte se auzi din nou un urlet îndepărtat, nepământesc.

Russell, fii serioasă: ai putea face de la distanţă deosebirea dintre un lup şi un câine? Era un câine. Mai mult ca sigur. Şi, chiar dacă ar fi fost un lup, nu urma să apară, cu ochii strălucitori, lângă patul meu. M-am lăsat din nou pe pernă.

Şi am aşteptat. Dar fie mă culcasem prea devreme, fie dormisem prea multe ore în diferite trenuri, căci corpul îmi spunea că e timpul să mă trezesc.

După o vreme am renunţat. Mi-am pus ochelarii şi un halat lejer, mergând cu picioarele goale prin cameră spre pervazul adânc, unde m-am aşezat pe pernă.

Puteam simţi castelul dormind în jurul meu, o jumătate de mileniu de piatră şi lemn, neimpresionat de fiinţele efemere care păşeau prin camerele lui. Acolo, schimbarea ar fi fost lentă şi cu greu câştigată, miracolele de zi cu zi ale vieţii moderne fiind impuse cu preţul a multă transpiraţie şi probabil sânge. Câte generaţii de ochi nedormiţi priviseră pe această fereastră peste satul întunecat? În peisajul de mai jos era o singură lumină, un dreptunghi palid şi cald unde un locuitor stătea neliniştit, bolnav sau dădea naştere unui copil. În afară de asta, priveliştea de sub clar de lună plină părea un film oprit într-un proiector cu un bec defect: mut, nemişcat şi văzut doar pe jumătate.

Lumina lunii e ciudată. Ascunde şi în acelaşi timp dezvăluie, punând fiecare obiect într-un contrast puternic şi înşelător. De data asta exagera silueta acelor căpiţe de

fân. M-am pomenit încercând să le surprind în mişcare, ca pe nişte troli sau mamuţi lânoşi dansând pe câmpuri o pavană insesizabil de lentă.

Treptat am devenit conştientă că pe undeva pe-acolo chiar avea loc o oarecare mişcare – nu că aş fi putut spune ce sau unde anume. Poate o bufniţă, sau un liliac prea mic şi rapid pentru a fi urmărit cu privirea? Sau poate o dâră de nor mare, abia târându-se? M-am aşezat în genunchi şi am defocalizat, în general cel mai bun mod de a percepe ceva pe jumătate luminat. Şi am aşteptat. Nimic nu tulbura liniile palide ale drumului. Nicio licărire de ţigară sau vreo urmă de umbre. Dar, după un timp, m-am pomenit privind forma nedesluşită a unei clădiri. Nu aveam niciun motiv să mă uit la ea, şi totuşi de ce o făceam...

În depărtare, un câine a lătrat în acelaşi moment în care privirea mi-a căzut pe un loc aflat la doar o unghie distanţă de licărirea cadrului estompat al uşii. O umbră trecuse de pe o parte pe alta a aleii. Am aşteptat, apoi – da, încă o pată neclară, de-a lungul liniei palide a drumului, alunecând în spatele unei forme care ştiam că era hambarul, zăbovind îndeajuns de mult încât să-mi dea impresia că nu văzusem bine... doar ca mai apoi ceva să tremure în şi printre copaci şi să pâlpâie peste un spaţiu deschis pentru a-şi contopi umbra cu cea a unui monstru de fân.

Am icnit şi aproape am zburat cu capul pe fereastră când ceva mi-a atins degetele goale de la picioare.

— Holmes! La naiba, aproape că m-ai aruncat pe fereastră!

— Păreai deosebit de dornică, spuse el. Ce vezi afară?

— Nimic. Adică, e ceva, dar nu aş putea să-ţi spun ce anume.

— Cât de mare?

— Nu ştiu, n-a ieşit niciodată cu totul la vedere. S-ar putea să fi fost...

Am înghiţit cuvântul „lup”.

— ...o vulpe mare. Pe lumina asta, la distanţa asta şi cu ochii ăştia ai mei... Am avut doar impresia că văd o mişcare.

— Crezi că a fost o vulpe?

— Sau poate un câine. Scuze că te-am deranjat. N-am reuşit să adorm după ce m-a trezit un câine care urla. Parcă ar fi fost un lup.

— Probabil că a fost un lup.

— Serios?

Am făcut un pas înapoi ca să mă uit la chipul lui, aproape de al meu, luminat doar de lună.

— Atunci o fi fost o vulpe? insistă el.

— Ce contează?

— Russell, te rog. Ţi s-a *părut* că e o vulpe?

— Nu, „părea” un bărbat – sau o persoană, în orice caz.

— Mare, mică, tânără, bătrână?

La asta a trebuit să clatin din cap.

— Probabil cineva care se întorcea acasă de la cârciumă.

Oare existau cârciumi în Transilvania? Iar dacă silueta aceea se ducea acasă să doarmă, de ce primul meu gând fusese că *plutea*?

— Unde a fost, mai exact?

M-am aşezat pe o pernă.

— Holmes, ce te aştepţi să vezi acolo?

— Ziua de mâine, spuse.

Am ridicat din umeri şi m-am uitat din nou pe fereastră.

— Dar dacă ai trasa o linie între noi şi acea lumină din capătul îndepărtat al satului? Umbra era la aproximativ opt grade spre vest şi chiar în partea asta a strălucirii acoperişului metalic. A ieşit de pe drum, s-a îndepărtat de

el şi tocmai trecuse în spatele acelei căpiţe duble când m-ai speriat tu. Cred că oricine sau orice o fi fost s-a dus apoi în livadă, în loc să traverseze câmpul deschis.

Poate că ochii lui Holmes erau cu aproape patru decenii mai în vârstă decât ai mei, însă noaptea erau mai buni decât fuseseră ai mei vreodată. Îşi întoarse privirea spre sat ca şi cum ar fi îndreptat un fascicul concentrat spre un cer înţesat de zeppeline. Că se uita *extraordinar de interesat* era puţin zis.

M-am strecurat pe sub privirea lui concentrată şi m-am mutat la cealaltă fereastră. M-am uitat şi eu afară pentru o vreme. Timp de cinci sau şase minute nu s-a mişcat nimic. Când, într-un târziu, s-a mişcat ceva, a fost vorba doar despre farurile unei maşini care pornise câţiva kilometri mai încolo, de-a lungul drumului, însă, dacă nu cumva şoferul stabilise un nou record olimpic la alergare, atunci nu avea nimic de-a face cu Castelul Bran, şi nici cu mine. Aşa că am luat cartea pe care o lăsasem pe noptieră şi m-am dus în camera alăturată să citesc.

Am crezut că-mi va fi greu să adorm din nou. Părea să fie multă viaţă între zidurile acelea vechi, un amestec concentrat de istorie şi violenţă. Nu e ca şi cum aş crede în fantome, dar recunosc că de mai multe ori în viaţa mea am simţit o *prezenţă* inexplicabilă, am avut senzaţia că sunt urmărită. De fiecare dată se întâmpla într-o clădire veche, pe întuneric – lucru care făcea zăvoarele de fier ale uşilor noastre să aibă un efect neaşteptat de liniştitor.

Totuşi, câteva ore mai târziu, m-am trezit cu cartea pe piept şi cu lumânarea de mult arsă. Soarele strălucea. Vasul de bronz plin-ochi cu flori – zece sau mai multe soiuri, toate de culoare portocalie – umplea camera de voie bună. Şi se părea că şi pe mine. M-am întins cât am putut de tare, simţindu-mă aproape normal pentru prima dată de când mă urcasem în tren la Nisa. Episodul din

noaptea precedentă parcă-mi ştersese ceaţa din minte, îmi pusese ordine în gânduri şi în percepţii, conferindu-le contururi liniştitor de limpezi. Am dat deoparte pătura moale de lână pe care nu-mi amintesc să o fi tras peste mine şi am plecat în căutarea companiei şi a unor băuturi pline de cofeină.

Holmes lipsea – deloc surprinzător –, însă foiala mea atrase atenţia celor din castel. În timp ce îmi încheiam nasturii de la cămaşă, se auzi o bătaie în uşă.

— Intră! Ah, Gabriela, bună dimineaţa!

— Bună dimineaţa, domniţă, v-am adus ceai.

— Eşti o binecuvântare, Gabriela.

Ea zâmbi şi puse jos tava pe care erau ceainicul, un ulcior cu lapte, pâine prăjită şi gem, un ziar englez vechi de trei zile şi un trandafir desăvârşit care ar fi putut fi cules doar la prima geană de lumină.

— Soţul dumneavoastră spune că asta vă place acum, nu-i aşa? Ceai negru din India, nu Earl Grey de la Regina Maria. Şi ouă fierte, nu?

— Da, e perfect, mulţumesc. El a ieşit deja?

— Foarte devreme. Înainte să se facă lumină. El venit, băut cafeaua în bucătărie, rugat pe Unc- pe Dl. Florescu, să arate unde şi-au lăsat constructorii lucrurile şi apoi pleacă. „A plecat”, se corectă ea.

— Chiar sună a ceva ce ar face el, am zis.

— Regina trimis mesaj că vine în seara asta. Dar nu şi Ileana. Principesa Ileana, da?

A doua frază a fost însoţită de o scurtă ridicare a umerilor, în semn de dezamăgire. Având în minte misiunea de a pătrunde în lumea adolescentelor, m-am grăbit să pun piciorul în cadrul acelei uşi.

— Nu o cunosc pe Principesă, dar am auzit că e o persoană adorabilă. Vine des pe aici?

— O, da, Bran este ca acasă pentru ea. Pentru inima ei. Ea este... ea este prietena mea.

Fata ridicase bărbia, provocându-mă să o contrazic sau să o dojenesc pentru ce spusese.

Eu doar am zâmbit.

— Îmi închipui că e greu pentru cineva în postura Principesei Ileana să-şi facă un prieten adevărat. Întotdeauna e greu să-ţi dai seama când oamenii te plac pentru cine eşti, nu pentru ce poţi să faci pentru ei.

Fata dădu din cap cu înflăcărare, neluând în seamă vreo insinuare cum că s-ar număra printre cei din urmă.

Am decis să merg puţin mai departe.

— Ce fel de persoană este?

În timp ce se gândea ce să răspundă, fata îşi frământa cruciuliţa de la gât.

— Principesa este o prietenă bună. Mă rog, pe cât se poate. Sunt prea multe diferenţe între noi. Diferenţe foarte mari. Însă râde şi te tachinează, e simplu să vorbeşti cu ea. Odată am ajutat-o să se furişeze la film în Braşov, a fost prima oară pentru ea, vă puteţi imagina? Munceşte foarte mult.

— Serios? Nu m-aş fi aşteptat la Principesă să muncească din greu. Ce face mai exact?

— O, foarte multe! Şcoală, dineuri, ţine discursuri, Girl Reserves[3]. Crucea Roşie, fetele din fabrici – ajută în diferite moduri. Apoi vine aici şi le învaţă, le ajută pe fete. Şi pe Fetele Cercetaşe. Cunoaşteţi Fetele Cercetaşe?

— Am auzit despre ele, da. Fac mult bine.

— Nu e uşor să fii femeie aici, la Bran. N-ai loc de muncă, şcoala e în mare parte pentru băieţi... Ileana, Principesa Ileana – ea e o persoană bună pentru fetele de aici. O bună prietenă pentru mulţi, nu doar pentru mine.

---

[3] În timpul Primului Război Mondial, mişcare menită să încurajeze eforturi patriotice din partea fetelor. (*n. red.*)

Cred că-i place aici şi pentru că nu e, cum să spun – formal? Nu e formal ca şi celelalte vieţi ale ei. Nu e nimeni care s-o supravegheze aici, poate să meargă pe dealuri cu prietenii fără străjeri şi şoferi. Cred că e singură, uneori. Ea vine aici şi vine în bucătărie doar ca să vorbească. Îi place că nu ne comportăm cu ea…

Un zgomot de afară o făcu să-şi îndrepte atenţia spre uşă. Nu intră nimeni, dar îi aminti de sarcinile ei, şi poate de indiscreţia pe care o comitea. Îmi zâmbi nervos, apoi ieşi, lăsându-mă singură cu ceaiul de dimineaţă, ştirile depăşite şi gândurile mele.

Abia după ora opt am auzit clanţa rotindu-se. Holmes se strecură înăuntru, ţinând la piept ceva ce părea a fi un braţ de pământ. Am luat ziarul şi l-am întins pe masă pentru comoara lui, care s-au dovedit două băltoace de ghips întărit în care fuseseră surprinse două urme de pantofi, stângul şi dreptul.

— Umbra noastră?

— O fantomă destul de materială care a trecut printr-o porţiune cu pământ umed de lângă adăpătoarea pentru cai.

— Dar nu era fermierul? Nu, clar nu, aceia sunt pantofi de oraş.

— Bărbăteşti. O talpă de aproximativ 290 sau 300 milimetri – felul cum s-a aşezat noroiul peste noapte îngreunează orice estimare. Noroiul poate interfera şi în stabilirea înălţimii, având în vedere faptul că oamenii tind să reducă pasul când nu simt pământul sigur sub picioare. Totuşi, era cel puţin la fel de înalt ca tine, deşi cu vreo nouăsprezece kilograme mai greu.

Se uită la mâinile lui, apoi se îndreptă spre camera alăturată, ridicând vocea ca să acopere apa care curgea.

— Florescu mi-a spus că nu ai luat micul dejun încă, aşa că-l va aduce aici.

— În sfârşit!

— Poftim?

A apărut în pragul uşii, uscându-şi mâinile.

— Sună bine, am spus.

A aruncat prosopul undeva în apropierea sursei de apă şi s-a întors în cameră.

— A mai spus şi că Regina Maria e nevoită să stea în Sinaia până după-amiază, dar că ar trebui să ajungă aici până diseară. Asta ne dă nouă timp să-i întrebăm pe săteni despre întâmplările recente. A, aud că se apropie cafeaua şi ouăle.

Deschise uşa ca să o scape pe Gabriela de jongleria necesară pentru a ciocăni, iar ea lăsă capul în jos în semn de mulţumire şi intră. Sprijini tava de masă şi începu să aranjeze micul dejun, la fel cum făcuse cu o zi înainte cu ceaiul. Am oprit-o.

— Gabriela, poţi lăsa totul pe tavă şi ne luăm noi ce ne dorim. Un mic dejun informal e minunat. Îmi închipui că ai multe de făcut, având în vedere că azi se întoarce Regina.

Gropiţele care i s-au ivit pe chip erau o confirmare a faptului că aveam dreptate şi indicau că e bucuroasă să mă asculte. Ţopăi uşor pe post de reverenţă, apoi ieşi ca un vârtej din cameră.

Capitolul 10

— De ce te aşteptai să găseşti urme de paşi, Holmes? l-am întrebat eu, aşezându-mă, cu farfuria plină. Şi de ce ai refuzat să-mi spui ce căutai aseară? Sau, de fapt, în oricare alt moment din ultimele zile?

— Nu mă aşteptam la asta, deşi posibilitatea de a le găsi m-a împins să iau cu mine gipsul din Paris. Am anticipat un fel de perturbare în sat.

— Şi nu ţi s-a părut că merita să-mi spui şi mie? Sau a fost pur şi simplu un test al acuităţii mele mintale?

M-am oprit cu furculiţa în aer.

— Care, recunosc, n-a fost tocmai sclipitoare.

— Aşa cum se spune, nu ai fost în formă maximă. Am considerat că o noapte de odihnă te-ar ajuta să-ţi limpezeşti mintea.

— Foarte bine, m-am odihnit, nu mai sunt defectă. Deci, de ce te aşteptai la o învolburare?

— Pentru că Regina s-a întors din călătorie. Sau aproape s-a întors, Bran fiind la numai aproximativ 50 de kilometri distanţă de Sinaia dacă mergi cu maşina, sau 25 de kilometri în linie dreaptă, dacă ai zbura ca pasărea.

— Sau ca liliacul, am murmurat eu.

— Poftim?

— Nimic. Deci plecăm de la premisa că aceste incidente neobişnuite din timpul nopţii fie o vizează pe Regină, fie sunt stârnite de ea, sau de cineva apropiat ei.

— Preferi ideea unei coincidenţe?

M-am uitat la el; probabil am şi ridicat un pic din sprâncene. Desigur, răceala mă făcuse mai puţin genială, însă nu avea niciun motiv să-mi insulte inteligenţa.

— Holmes, nu doar că există discuţia cauzalitate versus corelaţie – Regina e aproape, un bărbat se plimbă în noapte, prin urmare una o cauzează pe cealaltă –, dar tu faci şi presupunerea că din cauza faptului că nimeni nu a menţionat încă faptul că a văzut o umbră plimbându-se prin oraş în ultimele săptămâni, de fapt nu a existat nicio umbră.

A avut decenţa să se arate un pic lezat, însă numai pentru o clipă.

— De acord, incidentul de noaptea trecută nu poate fi temei pentru vreo ipoteză. Totuşi, ca mijloc de a confirma dovezile actuale, merită să fie luat în calcul.

— Mi se pare corect. Iar tu ai lucrat la acest caz mai mult decât mine. Dar dacă presupunem că Regina este ţinta unui fel de farsă, sau mai degrabă, dacă înţeleg eu bine, dacă ţinta este reputaţia ei, atunci asta ridică două întrebări. În primul rând, de ce? Sunt probleme generale? E o răzbunare pentru ceva ce a făcut ea? Sau o încercare reală de a-i întoarce pe oameni împotriva ei şi, prin urmare, împotriva monarhiei cu totul? Şi, mai grav, cum justifică acest lucru o ameninţare reală împotriva fiicei ei?

— În acest punct al investigaţiei se pare că ar exista, într-adevăr, două comploturi separate. Cred că e puţin probabil, însă e posibil. Sunt încrezător că obţinând mai multe informaţii vom afla orice eventuală legătură care ar exista între ele.

Am mestecat timp de un minut, şi la propriu, şi la figurat.

— Nu ai mai găsit nimic altceva în afară de urmele de pantofi? Nu văd cum am putea să ajungem la un rezultat dacă doar bâjbâim pe întuneric, mai ales că s-ar putea ca tu şi cu mine să fi fost singurii treji la ora aceea.

Chipul parcă i s-a relaxat – oare se simţea uşurat? – înainte să bage mâna în buzunar şi să scoată o batistă înfăşurată în jurul unui obiect nu mai mare decât pumnul unui copil. L-a pus pe masă, trăgând deoparte pânza imaculată pentru a dezvălui un săculeţ din piele de căprioară, cu şnururi de mătase. L-a deschis şi a răsturnat conţinutul pe batistă.

Am înşfăcat farfuria şi am pus-o deoparte.

— Ăla e cumva păr? Şi dinţi, deşi nu de om, slavă Domnului. De unde crezi că provin oasele?

— Este păr de om, da, împletit într-un model – seamănă cu broşele de doliu din tinereţea mea. Dinţii ar putea fi ai unui şoarece de câmp sau ai unei cârtiţe. Oasele sunt un

amestec, în mare parte de la rozătoare mici, deşi cel rupt pare mai degrabă să fie al unei păsări.

— Frunzele par a fi... de ceai?

Ezitând, m-am aplecat deasupra batistei şi mi-am pus la încercare căile nazale.

— Simt cumva bergamotă? E Earl Grey!

— Poftim?

— Ceaiul preferat al Reginei este Earl Grey, din ce spune Gabriela. Ce e pe bucata de hârtie împăturită?

A desfăcut-o cu vârful degetelor: o pentagramă, o stea cu cinci colţuri într-un cerc, desenată cu un stilou pe o bucată de hârtie groasă.

Am studiat mica şi sinistra colecţie.

— Bănuiesc că ar trebui să fie un săculeţ magic al unei vrăjitoare, cu toate că are un aer cam de amator. Cred că ar fi bine să te speli pe mâini înainte să-ţi termini micul dejun.

A pus colecţia înapoi în săculeţ şi apoi s-a dus în încăperea alăturată să se spele pe mâini.

— Unde ai găsit-o? l-am întrebat.

— Era la intrarea în coteţul de găini al fermierului, ca şi cum ar fi fost scăpată acolo din neatenţie.

S-a întors în cameră.

— Şi aşa a fost? Adică a scăpat-o cineva din neatenţie?

— Nu cred.

Am început să întind lent nişte unt pe o chiflă.

— Cineva doreşte să sugereze că ar exista vrăjitoare în zonă?

— Cred a vrut să fie mai mult decât o simplă sugestie. Dar ca să fim siguri ar trebui să facem o scurtă plimbare prin pădure.

— Mă duc să-mi iau bocancii.

Douăzeci de minute mai târziu, ne uitam în jos la o privelişte deprimantă. Am lovit cu piciorul un corp inert.

— Ştiai că sunt atât de multe aici?

— Nu, am crezut că probabil au fost amestecate cu ce a mai rămas în troacă. Privind retrospectiv, ar fi trebuit să-mi dau seama că un ţăran nu scoate hrana pentru găini atât de târziu încât să rămână afară peste noapte.

— Cred că ar fi bine să nu lăsăm astea aici.

— Ar atrage atenţia, bănuiesc.

— Şi un cârd misterios de păsări sălbatice moarte li se va părea sătenilor aproape la fel de deranjant precum unul de păsări domestice.

În cele din urmă am îngrămădit cele opt corpuri mici, cu pene, sub un buştean aproape putrezit, iar Holmes a făcut tot posibilul să îngroape boabele de porumb rămase ca să salveze restul faunei locale de avicidele experimentale.

În loc să ne întoarcem în sat, am continuat în sus pe dealuri.

— Holmes, eşti de acord că intenţia a fost ca satul să creadă că o vrăjitoare a blestemat găinile acelea în timpul nopţii?

— Da.

— Şi asta în noaptea în care Regina era aşteptată să se întoarcă – sau, în orice caz, când nu era departe.

— Era aşteptată ieri aici, a subliniat el.

— Sătenii ar avea cum să-i cunoască planurile?

— Desigur. De obicei, ei trag clopotul ca să-i anunţe sosirea, dar nu se aude mereu. Şi ai observat că oamenii ţin câinii în curte. Data trecută când am fost aici erau lăsaţi să umble peste tot.

— Iartă-mă, dar sunt puţin nedumerită. Înainte vorbeai despre vampiri şi despre atrocităţile Contesei Báthory. Şi ai spus ceva despre o fată care a văzut o fantomă. Acum trecem la vrăjitoare?

— Interesant, nu-i aşa?

Trebuie să fiu eu cea înţeleaptă, m-am gândit. Rostirile lui sentenţioase mă iritau din nou. I-am răspuns în felul meu obişnuit, şi anume l-am ignorat.

— Ce crezi că se va întâmpla când... nu se întâmplă nimic?

— Adică atunci când satul nu înnebuneşte de spaimă după ce o vrăjitoare blestemă un coteţ de găini şi îşi scapă din neatenţie săculeţul magic la ieşire? Scandalagiul nostru va presupune că cineva a găsit săculeţul, a observat boabele şi a decis că e ceva suspect. Uneori, lucrurile merg prost. Mă aştept ca el – sau ea, desigur – să-şi petreacă ziua aşteptând să audă noutăţile şi apoi să se mire de ce nu s-a răsculat satul. Mă aştept ca în curând, în seara asta sau cel mai probabil mâine, să aibă loc o altă tentativă. Nu în acelaşi loc, dacă intenţia e să sperie satul, nu doar o singură gospodărie. Şi mă aştept să fie ceva mai categoric decât nişte găini. Russell, cunoşti fenomenul isteriei de grup?

— Un comportament ciudat care pare contagios – o epidemie de dans la Strasbourg, crize care semănau cu epilepsia la Salem... Deseori implicând femei şi fete – de aici şi termenul de isterie – şi adesea puse pe seama vrăjitoarelor. Crezi că începe aşa ceva şi aici?

— Nu putem trece cu vederea numărul de tinere şi fete implicate, a subliniat el.

— Păi, la drept vorbind, reprezintă ceva mai mult de jumătate din populaţie...

— Da, şi pentru că sunt ţinute deseori într-o postură de supunere, femeile se pot dovedi mai sensibile decât bărbaţii la tensiuni nerostite şi ameninţări.

Am fost atât de uimită de această remarcă încât am înţepenit. După câţiva paşi, şi-a dat seama că rămăsesem în urmă.

— Ce este? a întrebat.

— E drept că ai spus că ţi-ai dat seama că ai un unghi mort când vine vorba despre femei, însă nu aş fi crezut...

Într-adevăr, n-aş fi crezut. Fusesem atât de măcinată de tulburarea provocată de faptul că-l minţisem cu privire la doamna Hudson încât trecusem cu vederea acest adevăr fundamental despre Sherlock Holmes. Odată ce atenţia ajungea să i se concentreze asupra unei nedreptăţi, toate energiile lui se duceau spre remedierea acesteia – chiar dacă problema se afla în interiorul său.

A ridicat din sprâncene.

— Tu crezi că, deşi mi-am petrecut ultimele patru luni într-o serie de investigaţii care vizau femei, aş putea pur şi simplu să accept relativa mea orbire şi să neg consecinţele?

— Păi...

— Eu sper, draga mea Russell, că nu sunt chiar atât de îngust la minte încât să trec cu vederea lecţiile pe care mi le oferă viaţa. În orice caz, cu mult înainte ca noi doi să ne întâlnim, iar sensibilităţile mele masculine să ajungă în mâinile tale, eram, de fapt, conştient că femeile sunt vulnerabile în moduri în care bărbaţii nu sunt. Au existat chiar momente când am acceptat cazuri bazându-mă exclusiv pe acele cunoştinţe.

— Adevărat.

Însă era tulburător. Modestia nu era ceva la care te aşteptai din partea lui Sherlock Holmes, nici măcar pentru soţia lui, cu care era căsătorit de cinci ani şi căreia îi fusese alături de zece. Dacă avea intenţia să se gândească mai bine...

Mi-am îndepărtat gândurile de la calea aceea întortocheată. Nu era momentul să explorez o chestiune atât de esenţială. În schimb, am adăugat-o pe lista cu „Subiecte care trebuie discutate”, alături de „ce să facem cu Mycroft”, „cum să găsim un înlocuitor pentru doamna

Hudson în Sussex” şi „cum să nu-ţi minţi partenerul de viaţă”.

— Aşadar, am spus, dacă persoana care ne face probleme are de gând să-şi sporească eforturile odată ce Regina se întoarce la Bran, n-ar trebui să le dăm de veste sătenilor? Sau cel puţin fermierilor, dacă tu crezi că se pune problema otrăvirii unui biet animal. N-aş vrea ca o familie să-şi piardă vaca de lapte pentru că individul ăsta vrea să demonstreze ceva.

— Şi să ne dăm de gol, dacă se dovedeşte că un fermier face toate astea? Nu, Russell, mă tem că sarcina de a sta de veghe ne aparţine nouă.

— Atunci nu dormim în seara asta.

M-am hotărât să trag pe furiş un pui de somn după-amiază – asta dacă nu eram chemaţi să salvăm alte găini sau să aruncăm ulei încins asupra unei mulţimi de ţărani revoltaţi.

Apropo de ţărani, părea că lăsaserăm castelul cam în spate – de fapt, că lăsaserăm cam totul destul de în spate.

— Unde mergem?

— Trebuie să vezi pădurea, Russell. Şi pe unii dintre locuitori.

Cărarea de sub picioarele noastre era îngustă, însă limpede conturată. Pe timpul iernii ar fi fost atât de alunecoasă încât ai fi putut patina cu uşurinţă înapoi în sat, însă nu mai plouase de ceva timp. Erau copaci de mai multe feluri, fagi şi brazi şi, din când în când, stejari şi arţari. Pretutindeni se vedeau veveriţe şi mierle şi am surprins căprioare de mai multe ori de-a lungul zilei. Vulturii navigau deasupra capetelor noastre şi, o dată, o străfulgerare maronie şi palidă s-a înregistrat drept un jder de pădure.

Aerul era cald şi nemişcat. Am mers o jumătate de oră, într-o linişte plăcută în cea mai mare parte a timpului,

până când mintea mea rătăcitoare şi-a dat seama că era să dau peste Holmes, chiar cu un pas înainte să-l lovesc în spate.

— Ce sunt... Dumnezeule mare!

De un copac atârna un corp, cu pielea jupuită pentru a scoate la iveală muşchii roşii, tendoanele albe şi oasele – dar după aceea restul simţurilor mi-au prins văzul din urmă şi am reinterpretat ceea ce vedeam: era o căprioară, pregătită pentru tranşare.

Am pufnit în râs, a uşurare.

— E sezonul căprioarelor?

— Mai bine nu întreba, a răspuns el.

Mâna dreaptă i s-a ridicat într-un semn de salut. Nu am văzut nimic până când silueta nu s-a mişcat, şi dintr-o dată în faţa ochilor aveam un întreg cadru domestic. Dincolo de poiană se afla o căsuţă pe jumătate îngropată în caprifoi. De o parte stătea o femeie scundă, având aceeaşi culoare ca a copacilor din spatele ei, prima romăncă pe care o vedeam a cărei îmbrăcăminte nu era în culori primare, ţipătoare. Nu avea mai mult de un metru şi douăzeci de centimetri, pe chip i se vedeau ridurile cuiva care trăise o sută de ani, dar ţinea spatele drept, ca o femeie în floarea vârstei. Ochii albaştri îi străluceau ca nişte flăcări în umbră. Într-o mână ţinea un cuţit pentru feliat, cu lama subţire.

— *Buna ziua, doamna*, a spus Holmes.

— Iarăşi tu, a răspuns ea şi s-a întors la treburile ei – care aveau de-a face cu căprioara şi nu m-au preocupat din cale-afară.

Însă Holmes nu a avut o astfel de reţinere, ci a traversat luminişul spre masa cu aspect grosolan unde lucra ea. L-am urmat, uitându-mă la ierburile care atârnau de nişte cârlige din dreptul uşii. Dacă nu mă înşelam, două

legături din acelea ar fi otrăvit jumătate de sat şi toate animalele din el.

Holmes a scos ceva din buzunar şi i-a întins obiectul: săculeţul magic, cu batista care o învelea dată deoparte.

— Vă rog, *doamna,* ce-mi puteţi spune despre asta?

Ea s-a uitat la obiect, apoi a vârât cuţitul subţire în bucata de carne cu care lucra şi a făcut semn cu bărbia spre masă. El a pus săculeţul jos, deschizând şnururile, şi ar fi răsturnat conţinutul pe masă dacă femeia nu l-ar fi oprit printr-un gest. S-a aplecat să studieze frunzele şi oasele, apoi a luat o crenguţă dintr-un tufiş din apropiere şi a folosit-o pentru a amesteca prin obiecte. Făcând o grimasă, a aruncat crenguţa şi a dat verdictul:

— Puah! De unde?

— Cineva a lăsat-o la Bran, ca să pară că o vrăjitoare a făcut o faptă rea.

Femeia l-a privit.

— Ce faptă?

— O problemă minoră. Am oprit-o.

— Bun, a spus ea.

A fluturat dispreţuitor din mână pe deasupra săculeţului de piele.

— Jocuri de copii, a declarat ea, apoi a smuls cuţitul din bucata de carne şi şi-a reluat munca.

Holmes a pus săculeţul înapoi în buzunar şi i-a mulţumit, lăsându-i câteva monede pe masă.

— Holmes! am şuierat când eram departe de a fi auziţi. Aceea era o vrăjitoare adevărată?

— Gândeşte-te la ea ca la alternativa tradiţională la medicul din sat. E asistentă medicală, vraci şi, din când în când, moaşă.

— Îmi închipui ce ar avea de spus Dr. Watson despre asta...

— Aspirina şi chinina sunt făcute din scoarţă, *digitalis* şi cocaina provin din frunze, hesperidina este...

— Da, da, ştiu. Totuşi, mi-am dat seama că mă uitam după o pisică neagră şi o mătură.

— Pisica ei e tigrată şi cred că doamna Varga foloseşte mătura doar ca să cureţe podeaua.

— Şi nu crede că obiectul pe care l-ai găsit tu e cu adevărat un săculeţ magic.

— Voiam să fiu sigur.

— Mă întreb ce l-a dat de gol?

— Cred că ceaiul Earl Grey.

— Vrăjitoarele nu beau ceai?

— Nu Earl Grey. E o băutură clar englezească. Mă îndoiesc că în România au auzit de el mai mult de zece oameni.

— Iar aici cei mai mulţi dintre ei ar avea, sub o formă sau alta, o legătură cu castelul.

— Cercul nostru de suspecţi se restrânge.

— Şi sunt de acord cu doamna Varga. Aşa-zisul săculeţ magic – dinţi de şobolan şi o pentagramă diabolică desenată cu un stilou, şi apoi puse într-o punguţă destul de scumpă – a fost conceput să-i impresioneze pe creduli.

S-a făcut tot mai cald pe măsură ce am mers mai departe, urmând aceeaşi potecă deja bătătorită de-a lungul dealurilor. Din când în când, câte o cărare mai mică se ramifica într-o parte, având la capătul ei licărirea unei locuinţe. Niciuna nu părea să fie din turtă dulce, cu toate că oricare dintre ele ar fi putut aparţine pădurarilor cu secure la ei.

La a treia dintre aceste cărări mai mici m-am oprit să examinez un semn crestat pe un copac, un pic mai sus de drumul principal. Văzusem semne similare şi pe celelalte două cărări. Când am dat să-i spun ceva lui Holmes, l-am

văzut că aştepta, cu o expresie nerăbdătoare întipărită pe chip.

— Ce-i? am întrebat.

— Ai observat ceva?

— Un folclorist le-ar numi semne apotropaice, semne menite să te îndepărteze. Sunt amplasate în locuri vulnerabile pentru a alunga vrăjitoarele. Sunt variantele păgâne ale mezuzei. Sau... ca sculpturile de pe porţile din sat. Le au şi înăuntru? Pe sobe?

— Unii, da.

Semnul arăta ca un W ale cărui braţe din mijloc se suprapuneau. Le mai văzusem şi înainte, folosite ca suveniruri, reprezentând iniţialele de la *Virgo Virginum,* ambele invocând-o pe Fecioara Maria şi reprezentând genul de haşurare încrucişată care să nedumerească duhurile necurate.

— Nu e ciudat că încă au lăsat-o pe această doamnă Varga a ta să locuiască în zonă, însă îşi marchează cărările şi casele ca să o alunge?

— Nu neapărat pe ea în special, deşi îmi imaginez că ei au grijă să se asigure că nu se abate prin zona lor privată.

— Cu toate astea îi cer să le vindece caprele şi, nu ştiu, să le facă amulete? Să ajute la naşterea copiilor?

— Probabil.

— Nu e un pic ca şi cum ai avea încredere în crocodilul din ochiul tău de apă să te lase să înoţi?

— Tocmai tu dintre toţi oamenii, Russell, nu ar trebui să fii surprinsă de lipsa de logică coerentă dintr-un sistem de credinţă.

— Mi se pare corect. Dar spune-mi sincer: cât ţi-a luat să observi semnele când ai venit pentru prima dată pe această cărare?

Gura i s-a strâmbat.

— Puţin mai mult, a recunoscut el şi am pornit mai departe.

Însă au trecut zece minute bune şi încă trei W-uri scrijelite înainte ca degetul lui să arate spre ceva, iar glasul să-i plutească spre mine.

— Acela a fost.

Înainte să pot reacţiona eu s-a mişcat altceva. Un horcăit furios şi un mârâit din tufişuri, alarmant de aproape, m-au făcut să mă uit la trunchiurile copacilor după nişte ramuri la care să pot ajunge. Câteva clipe mai târziu, trei purceluşi au luat-o la goană pe cărare, în direcţia zgomotului. Trosnetul frunzelor uscate şi crengile rupte au dispărut pe deal, iar inima a încetat să-mi mai iasă din piept.

Porcii sălbatici erau periculoşi, chiar dacă e posibil ca soiul românesc să nu fi fost atât de bătăios ca acela pe care l-am întâlnit în India.

Mi-am dres glasul ca să-mi revină vocea şi l-am întrebat pe Holmes:

— Ar trebui să-mi fac griji şi faţă de alte creaturi ucigaşe din pădure? Poate că Regina a hotărât să reintroducă tigrii în Carpaţi...

— Nicio specie nouă, numai de-ale locului, cum ar fi lupii.

— Atunci crezi că un lup am auzit noaptea trecută?

— Cel mai probabil. Şi, desigur, urşi.

— Iarăşi urşi? Minunat...

Nu am văzut alţi prădători mari înainte să ieşim din zona împădurită pe un drum îngust, brăzdat de urme de căruţă. În stânga noastră se afla drumul principal spre Braşov. La dreapta, calea cotea spre Bran. Iar peste câmpuri, în ceea ce era cu siguranţă cea mai puţin ospitalieră bucată de pământ pe o rază de kilometri întregi, puteam vedea satul rromilor.

Scriitorii de jurnale de călătorie adoră să-şi presare paginile cu descrieri pitoreşti ale unor nelegiuiţi cu ochi strălucitori şi ale unor femei barbare care-şi etalează picioarele, dansând pe muzică sălbatică printre copii goi, cai osoşi şi ghicitoare bătrâne. Scriitorii de jurnale de călătorie sunt rareori forţaţi să îşi câştige existenţa într-un loc în care nu li se permite să deţină pământ sau să aibă un loc de muncă, un loc de unde vor fi alungaţi la cea mai mică suspiciune de infracţiune, boală, vrăjitorie sau orice alt fel de necaz. Ne-am putea imagina că un astfel de scriitor ar vedea demnitate într-un popor care şi-a păstrat identitatea de un mileniu încoace, de când au pribegit pentru prima oară în afara Indiei, dar nu aceasta este misiunea scriitorului de jurnale de călătorie.

Când am trecut pe lângă această tabără am avut grijă să-i salutăm cu o mişcare a capului pe bărbaţi şi să le zâmbim copiilor. Holmes şi-a dus mâna la borul pălăriei în faţa femeilor şi nu ne-am oprit să facem o fotografie, să arătăm spre caravanele strălucitoare sau să ni se citească în palmă.

După încă o bucată de drum, am mâncat de prânz la o fermă şi am făcut conversaţie cu un apicultor într-o limbă care ar fi putut fi germană. Mi-am cumpărat două perechi de şosete foarte roşii de la o tânără însărcinată care le tricota în grădina ei din faţa casei şi ne-am petrecut o bună parte din ceasul acela uitându-ne cum soţul ei măcina porumbul într-o veche moară de apă. Au trecut pe lângă noi unsprezece căruţe trase de cai şi două de tauri, o motocicletă şi două maşini (una mică şi veche, iar cealaltă mare şi lucioasă). Am văzut nuci, porumbi înalţi şi o turmă de oi, şaptesprezece capre, mai multe căpiţe de fân decât puteam număra şi un preot. Holmes şi cel din urmă şi-au făcut cu mâna peste un câmp, însă celălalt

bărbat era prins într-o discuţie cu o familie în pragul casei lor şi nu ne-am apropiat.

La scurt timp după întâlnirea cu preotul am fost depăşiţi şi luaţi pe sus într-o căruţă goală de vizitiul voios şi complet ştirb, care ne-a povestit totul despre caii lui, ne-a arătat o casă din apropiere şi ne-a dezvăluit scandalul din jurul ei, a râs spre trei băieţi de pe câmp şi ne-a zis povestea lor, apoi ne-a lăsat la Bran, mişcându-şi degetul spre noi în semn de avertisment şi ţinându-ne o lungă prelegere despre pericolele vieţii într-un sat mare. I-am mulţumit şi i-am făcut cu mâna binefăcătorului nostru până s-a făcut nevăzut.

— Ai înţeles vreun cuvânt din ce a spus? l-am întrebat pe Holmes.

— Nici măcar unul.

Capitolul 11

Ajunşi înapoi la castel, am găsit holurile pline de viaţă, străbătute de servitoare agitate, cu braţele pline cu cârpe de praf şi lenjerii de pat. În fiecare colţ răsăreau buchete uriaşe de flori proaspăt tăiate, făcând aerul îmbătător de înmiresmat.

Regina era pe drum.

Spre amuzamentul meu, aşteptarea plină de emoţie m-a cuprins şi pe mine, făcându-mă să mă îndrept spre şifonier şi oglindă ca să apar prezentabilă în faţa Majestăţii Sale. Până şi Holmes şi-a schimbat încălţările.

După hoinăreala din cursul zilei, aveam poftă de o porţie de ceai la fel de consistentă ca aceea din după-amiaza anterioară, însă nu s-a întâmplat acest lucru. Forfota din afara uşilor noastre s-a intensificat până a atins apogeul, apoi, brusc, pretutindeni s-a aşternut liniştea.

Huruitul unui motor puternic a răzbătut prin ferestrele noastre, urmat de un altul. După o clipă s-a auzit sunetul îndepărtat al portierelor care se închideau. Zidurile castelului păreau că-şi concentrează atenţia pe uşa cu nituri de fier, singura fisură din apărarea sa. A trecut timp cât pentru salutările de bun-venit din curtea de la intrare, o examinare rapidă a grădinii de la înălţime şi o urcare demnă pe scara exterioară. Apoi, de jos s-a ridicat un murmur de glasuri.

Regina venise de la doar cincizeci de kilometri, care chiar şi într-un ritm lent, pe drumuri cu pământ, nu ar fi luat mai mult de trei ore. Nu avea nevoie să îndepărteze praful călătoriei, dar speram că-şi va dori un ceai la fel de mult ca şi noi. A trecut un sfert de oră, douăzeci de minute. În cele din urmă am bombănit ceva spre Holmes, care stătea cu călcâiele proptite de pervazul lat al ferestrei, citind un text în germană despre istoria tutunului.

— Crezi că dacă aş coborî în bucătărie aş putea să cer o cană mare de ceai?

El a dat o pagină.

— Îmi imaginez că Florescu a trebuit să comunice cele mai urgente ştiri. Printre care s-ar număra starea grădinii şi orice alte noi „evenimente îngrijorătoare”.

Am mai băut un pahar de apă din ulciorul de pe bufet, am mâncat câteva nuci râncede de pe o bucată de hârtie din colţul geamantanului meu şi am încercat să-mi îndrept atenţia asupra cuvintelor din cartea mea.

După patruzeci de minute de la trântirea portierei, am auzit o bătaie în uşă.

— Slavă Domnului! am mormăit, aruncând cartea pe masă şi ridicându-mă în picioare. Intră!

Dar nu era vorba nici despre vreo convocare, nici despre vreo tavă plină. În schimb, în prag a apărut Florescu, având o privire cam distrasă.

— Iertaţi-mă. Majestatea Sa mi-a cerut să vă explic că o chestiune urgentă o împiedică să vă invite să serviţi ceaiul împreună, însă vă va primi cu plăcere la cină. Voi veni să vă iau la 19:40, dacă este în regulă şi pentru dumneavoastră.

— Eu...

— Ceaiul dumneavoastră va ajunge în câteva minute, îmi cer scuze din nou pentru întârziere.

N-aveam încotro decât să-i mulţumim. A făcut o plecăciune şi tocmai era pe punctul să se retragă, dar şi-a mai amintit ceva:

— Veţi cina în apartamentul Majestăţii Sale. Mi-a cerut să vă informez că ţinuta este una informală, însă, dacă veţi dori să adoptaţi stilul tradiţional cât timp sunteţi aici, veţi găsi fiecare dintre domniile voastre un mic dar în comodă.

A făcut o plecăciune mai adâncă şi a ieşit din cameră.

Eu îmi luasem haine de schimb din şifonier după ieşirea de peste zi, însă nu mă uitasem în comoda de alături. Şi nici acum nu am apucat să mă uit, pentru că nici nu am făcut bine un pas în direcţia aceea când de pe hol s-a auzit o nouă bătaie.

Acesta era ceaiul nostru, adus nu de prea-vesela Gabriela, ci de o femeie cu chip acru şi păr încărunţit. Totuşi, tava pe care a lăsat-o pe masă era plină cu scuzele venite din bucătărie, deopotrivă dulci şi sărate, şi au trecut minute bune până mi-am reamintit de „micul cadou” al Reginei. M-am dus să investighez conţinutul sertarelor, întorcându-mă cu nişte veşminte cu adevărat superbe.

— Dacă aceasta este „îmbrăcămintea tradiţională”, am remarcat eu, atunci arată ca şi cum am fi oaspeţi de onoare la o nuntă.

Era limpede asemănarea cu veşmintele pe care le văzuserăm purtate de localnici: o ie fină şi deschisă la culoare, cu mâneci pline, largi şi lungi pentru a strânge în interiorul lor fusta şi brâul, care se aflau şi ele în sertar. Broderia groasă acoperea partea superioară, spre mâneci şi în partea din faţă – atât de groasă, încât ar fi putut fi folosită drept armură. Lucrul manual nu se număra printre abilităţile mele, însă o văzusem pe doamna Hudson cosând destul încât să ştiu că, în vreme ce costumul popular putea însemna zeci de seri de muncă în faţa focului, aceste veşminte însemnau zile întregi, chiar săptămâni, de lucru manual foarte calificat.

Iar asta era doar ia. Fusta însoţitoare însemna luni de zile.

Am aşezat ia pe spătarul scaunului, aranjată cât să ilustreze multitudinea de fire roşii şi albastre, evidenţiate în modele geometrice rafinate, şi am zâmbit când am recunoscut ochiul protector şi o viţă-de-vie stilizată. Apoi curiozitatea a pus stăpânire pe mine şi m-am dus să investighez conţinutul şifonierului lui Holmes.

M-am întors cu o bluză cu mâneci largi, care era varianta bărbătească a iei mele, din în alb, cu benzi bogate de broderie în jurul tivului, manşetelor, umerilor şi gâtului. Alături era o vestă atât de solid brodată că ar fi putut fi o tapiserie. Holmes s-a uitat la veşminte. O sprânceană i s-a ridicat, dar numai puţin.

— Înţeleg că ăsta e un „nu”? l-am întrebat veselă. Omul care nu ezită să se deghizeze într-un mitocan beţiv de la colţul străzii, într-un preot în vârstă sau într-un dependent de opiu pune piciorul în prag când vine vorba de ţăranul român?

Şi-a întors sprânceana ridicată către ceainic şi s-a apucat să-şi umple ceaşca. Eu am pus operele de artă feminină înapoi la locul lor de odihnă.

Puţin după ora 19:30 am auzit un motor de maşină pornind şi m-am uitat pe fereastră exact la timp cât să văd un Citroën mic şi elegant care pleca zumzăind pe alee, în lumina amurgului.

Când s-a auzit bătaia în uşă, Holmes era îmbrăcat într-un costum simplu, închis la culoare, în timp ce eu făcusem un compromis şi pusesem brâul brodat în talia unei rochii mai tradiţionale, arătându-mi aprecierea fără să-mi asum în totalitate o costumaţie extravagantă.

Florescu ne-a condus un etaj mai jos şi apoi în jurul curţii, până la turnul rotund şi ascuţit la vârf de pe cealaltă parte. A bătut la uşă, a deschis-o, a aşteptat ca doi câini negri să treacă în viteză pe lângă noi ca să dispară în direcţia mirosurilor de mâncare, apoi a păşit înăuntru, s-a băţoşit şi a anunţat oficial numele noastre.

Şi, astfel, am fost primiţi în prezenţa Reginei Maria a României.

Capitolul 12

Am întâlnit mulţi aristocraţi şi capete încoronate de-a lungul anilor, atât înainte cât şi după episodul acesta. Unii sunt fermecători, câţiva au fost încântători, în timp ce alţii m-au făcut să mi se zbârlească părul, însă toţi stăpâneau cu măiestrie căldura profesională caracteristică unei seminţii înconjurate de cei pe care îi consideră, într-un fel sau altul, inferiori.

Nu am întâlnit niciodată pe cineva care să-şi mânuiască mai graţios căldura decât Regina României.

S-a ridicat când am intrat noi, traversând camera ca să ne salute, şi, cu toate că simţeam că mâna ei întinsă era

menită să fie lipita de frunţile noastre plecate mai degrabă decât strânsă, orice gafă aş fi comis atunci sau în următoarele zile a trecut complet neluată în seamă de Majestatea Sa.

Pe Holmes l-a salutat ca pe o veche cunoştinţă, deşi salutul lui a fost o plecăciune formală deasupra mâinii ei, cu călcâiele împreunate. Primele ei cuvinte au dezminţit impresia de familiaritate.

— Dragul meu domn Holmes, simt că ne cunoaştem de ani buni, deşi mărturisesc că nu-mi amintesc să fi făcut vreodată cunoştinţă oficial. M-am întâlnit pentru prima dată cu dumneavoastră, ca să spun aşa, când aveam cincisprezece ani, iar nişte veri discutau despre o poveste cu un scandal regal pe care o citiseră în secret. Se dezbătea acerb dacă „Regele Boemiei” era sau nu menit să fie vărul nostru îndepărtat, împăratul. Câteva luni mai târziu am descoperit că existau mai multe astfel de poveşti şi că servitorii le citeau cu sfinţenie. Împrumutam fiecare exemplar nou din *The Strand* atunci când apărea. Era aşa palpitant – iar acum iată-vă aici! Deşi sper că Dr. Watson nu va scrie despre această mică aventură pentru publicul său cititor.

— Cred că Watson e acasă, la Londra, a liniştit-o el, deşi nu i-a răspuns întru totul la întrebare.

— Şi, doamnă Holmes – sau, mai bine zis, fiind o femeie modernă: Miss Russell! Mă bucur foarte mult să vă cunosc. Am înţeles că aţi petrecut o perioadă interesantă la Monaco. E un loc atât de fermecător, un amestec picant de grădini cu flori şi fărădelegi.

Avea un accent englezesc puternic, cu nişte urme de germană, iar râsetul ei era o undă guturală care m-a făcut să zâmbesc drept răspuns. Şi-a întins degetele spre mine şi, cu toate că mi-am înăbuşit impulsul de a mă înclina sau

de a face o reverenţă, am descoperit că genunchii mei mă trădaseră doar un pic, îndoindu-se scurt şi reverenţios.

— Majestate, vă mulţumim pentru primire!

Ne-a dus în camerele ei şi ne-a aşezat pe divanele acoperite cu pături lângă ceea ce pe timp de iarnă ar fi fost un foc primitor, însă acum era un decor pentru o expoziţie înflăcărată de dalii, la fel de primitoare. S-a aplecat în faţă pentru a-l întreba ceva pe Holmes despre Londra, lăsându-mă pe mine să o studiez pe ea şi mediul ei aparte.

Elegantă sau nu, îmbrăcămintea Reginei Maria nu lua în seamă moda hainelor strâmte ale secolului al XX-lea – la ea curgeau: ia lejeră, fusta până la gambe şi brâul, toate purtând aceeaşi broderie groasă pe care o găsisem în comoda mea. Capul îi era înfăşurat într-un fel de turban cu o coadă lungă care cobora, o variantă mai elaborată a basmalelor pe care le văzusem. Periuţele din urechi erau cât vârful degetului meu mare, iar în jurul gâtului purta un şirag lung de perle, fiecare strălucitor de albă şi având mărimea unei cireşe.

Iar chipul ei – ştiusem că această femeie foarte fotografiată era frumoasă, însă mă aşteptasem ca fotografiile ei să mintă, sau cel puţin să exagereze. Realitatea era că nu îi făceau dreptate. Era înaltă, graţioasă şi extraordinar de frumoasă, până şi pielea îi era tânără pentru o femeie de cincizeci de ani. Avea o privire directă şi convingătoare, ochi de un albastru-pal, aproape translucid, parcă ferestre deschise către un suflet deschis. Trăsăturile îi erau perfecte, ţinea spatele drept, şi totuşi, departe de o frumuseţe molatică, înăuntrul ei zăcea o putere, iar degetele nu erau cele ale unui exponat răsfăţat.

Fusese o călăreaţă înflăcărată, din câte îmi aminteam. Mâinile ei sugerau că încă mai era.

Glasul ei mi-a întrerupt şirul gândurilor.

— Iar dumneavoastră, Miss Russell, mi s-a spus că sunteţi o universitară remarcabilă. Şi nu oriunde, ci la Oxford.

Oare cine îi spusese?

— Dacă aş fi reuşit să petrec mai mult de câteva săptămâni la rând acolo, studiile mele ar fi înaintat mai repede, i-am spus. Aşa cum stau lucrurile, Doamnă, cărţile mele adună mai mult praf decât adnotări.

— Deseori mă întreb unde aş fi ajuns dacă Mama ar fi crezut în educaţia femeilor. Am învăţat carte lamentabil de puţin, iar în ultima vreme citesc în mare parte ficţiune.

— Majestatea Voastră nu pare să fi suferit din cauza lipsei de pregătire la greacă şi latină.

— Da, nimic clasic, mă tem, doar engleză şi română. Şi franceză, desigur. Germană şi puţină rusă. Unele dintre ele sunt mai uşor de citit decât de vorbit, cu toate că pentru o simplă relaxare la final de zi am tendinţa să mă duc mai întâi la o poveste în engleză. Îl ştiţi pe Aldous Huxley?

— Nu personal, am răspuns. Deşi am citit câteva dintre lucrările lui.

— Nu eram sigură ce să cred despre *Galben de Crome,* cât anume era satiră şi cât biografie pură. Tot Grupul de la Bloomsbury e cât se poate de interesant – regret că timpul petrecut în Anglia e invariabil ocupat cu chestiuni de stat, pentru că mi-ar plăcea să-i invit pe toţi la ceai şi să-i ascult. Deşi poate nu în prezenţa fiicei mele.

Am râs.

— M-am întâlnit cu F. Scott Fitzgerald şi soţia lui pe Riviera Franceză.

— Oh, mi-au plăcut povestirile lui de început cu *Jazz,* deşi nu sunt sigură că *Gatsby* a fost un succes. De asemenea, când am fost la Londra vara aceasta, am fost încântată să descopăr o serie nouă de scriitori de romane

poliţiste. O femeie pe nume Christie pare cea mai promiţătoare. O cunoaşteţi? Nu? E inteligentă, cu toate că fiica mea Ileana este devotată lui Bulldog Drummond, mai mult un om de acţiune decât un detectiv. Vai, Dumnezeule, unde îmi sunt manierele? Ce aţi dori ca *aperitiv*?

Florescu, care se perindase prin spatele nostru cât vorbeam, a făcut un pas în faţă, însă a părut dezamăgit când am optat amândoi pentru vin.

— Am înţeles că aveţi nişte vinuri excelente aici, i-am spus, apoi m-am întrebat de unde culesesem această informaţie.

Chipul lui sumbru s-a umplut de mândrie.

— Vinurile româneşti sunt renumite de mii de ani.

— Cu toate că majoritatea viilor au murit din cauza filoxerei acum patruzeci de ani, fiind înlocuite cu soiul francez, a comentat Holmes puţin cam nepoliticos.

— Şi sunt convinsă că au dobândit deja calităţile distinctive din teritoriul lor, m-am grăbit să adaug, câştigând o privire recunoscătoare de la majordomul transilvănean în timp ce se îndepărta de vitrina cu băuturi şi se ducea să caute vinul nostru.

Când s-a întors am observat că, în vreme ce lichidul din paharele noastre avea o nuanţă de chihlimbar, cel aşezat înaintea Reginei arăta mai degrabă ca apa minerală. Am ciocnit paharele pentru „România!” şi am gustat din vinul alb sec, de vară, aşteptând ca Regina să aleagă subiectele de conversaţie.

Am început cu întâmplările din recenta ei călătorie în Anglia şi Germania, discutând în mare parte despre sănătatea familiei regale engleze şi despre cât de repede crescuseră copiii. A ajuns şi cina noastră, adusă de un valet şi de o slujnică pe care nu o mai văzusem înainte, mai tânără decât Gabriela şi mai puţin sigură pe ea. A

aranjat serviciul de masă de parcă ar fi consultat o listă mintală, iar când a reuşit să pună totul la locul lui şi Regina i-a mulţumit, ea a roşit de plăcere şi a înşfăcat automat mâna Reginei ca să şi-o ducă la frunte.

După care a roşit consternată şi a început să-şi ceară scuze. Regina a început să râdă, Florescu a dat-o afară, iar ea a ieşit pe uşă clătinându-se ca un dop de plută într-un iaz.

Şi ea purta o cruciuliţă de aur la gât.

În timpul mesei, subiectul discuţiei s-a mutat la arte şi teatru. La desert am vorbit despre sporturile în aer liber, iar atunci când călăria şi vânătoarea nu au reuşit să ne stârnească pasiunile (m-am gândit să-i ofer gândurile mele despre vânătoarea de mistreţi cu suliţa, călare, însă am decis că nu o cunosc îndeajuns de bine ca să-i judec răspunsul) a încercat cu navigaţia. La asta, cel puţin, puteam şi eu să răspund, după ce cu o lună înainte îmi făcusem partea efectivă de muncă în timpul unei călătorii de trei săptămâni de la Veneţia la Antibes.

— Ah, a exclamat ea, Ileana adoră să navigheze! Aşa se explică bronzul tău elegant de pe faţă şi paloarea părului tău.

La fel şi bătăturile din palme şi textura de pai a părului ars de soare, dar a fost prea politicoasă să menţioneze asta. M-a întrebat despre tipul iahtului şi despre oamenii pe care îi întâlniserăm în ultimele săptămâni, identificând astfel mai mulţi prieteni comuni (cu toate că niciuna dintre numeroasele familii regale ale căror nume le-a menţionat nu ne ieşiseră în cale, iar ea le-a lăsat repede deoparte).

În cele din urmă, farfuriile au fost luate, cafeaua a fost adusă împreună cu un platou încărcat cu smochine, struguri, piersici şi bucăţele de ciocolată, ca nu cumva să rămânem vreun pic flămânzi, iar apoi Florescu, valeţii şi slujitoarele s-au retras, lăsându-ne singuri.

Starea de spirit a Reginei s-a schimbat infim când uşa s-a închis în urma lor. Mulţi dintre cei ai căror slujitori se ocupă de toate nevoile lor – fie că e vorba despre mâncare sau despre încheierea unui nasture la o rochie – cresc tratându-i pe aceştia ca parte din mobilier şi nu se prea străduiesc să-şi controleze discursul de faţă cu ei, ca şi cum slujitorii n-ar fi decât nişte câini ai familiei. Însă această femeie, care probabil fusese mereu în văzul şi auzul unui servitor încă din ziua naşterii, era foarte conştientă de ce însemna cu adevărat viaţa privată.

Zâmbetul rapid pe care ni l-a aruncat a fost sincer şi reprezenta acceptarea nevoii de onestitate.

— Florescu e o comoară, a spus ea, dar sunt conştientă că are nişte păreri ferme când vine vorba despre Bran.

— El este de pe aici, nu-i aşa? a întrebat Holmes.

— Într-adevăr, familia lui s-a ocupat de Castelul Bran de generaţii întregi. Când conducătorii oraşului Braşov mi-au dat cheile castelului, ele se aflau în posesia domnului Florescu, la propriu, cu toate că nu avea autoritatea deplină a unui castelan. Aici nu mai locuise nimeni de mult timp, însă Florescu ştia tot ce trebuiau să ştie oamenii mei: unde erau ţinute tigăile, ce părţi din acoperiş trebuiau reparate, ce coşuri de fum puteau fi folosite. Cunoaşte castelul mai bine decât oricine. Mi-a spus odată că singura perioadă din viaţa lui când a stat mai mult de o lună fără să intre în castel a fost în perioada Războiului.

— Aţi fost norocoasă că e îndeajuns de tânăr încât să desfăşoare ceea ce trebuie să fie un program solicitant aici. Mai ales când au fost constructorii.

— Sincer, nu ştiu cum ne-am fi descurcat fără el. În timpul sezonului de vânătoare organizează tururi ale Braşovului pentru oaspeţii mei străini, dă de urma unor mâncăruri neobişnuite şi mă ajută să găsesc surse pentru bulbii de flori pentru grădini. E capabil să repare de

urgenţă ţevile vechi ale castelului, să prepare un pui la cuptor când bucătarul se îmbolnăveşte şi să oprească sângerarea dintr-o rană la mână până când poate fi găsit un medic. Tot el i-a şi angajat pe mulţi dintre cei care lucrează aici, dintre care jumătate sunt rude cu el, cred. Florescu al nostru e o adevărată bijuterie.

Regina a luat o gură de cafea şi s-a aşezat comod în scaunul ei cu mai multă nonşalanţă decât oricare femeie din generaţia şi pătura ei socială rigidă. Ochii ei palizi şi convingători s-au oprit mai întâi asupra lui Holmes, apoi asupra mea, înainte de a se întoarce la Holmes.

— Cât de multe ştiţi despre ce s-a întâmplat aici?

— Când am venit luna trecută, domnul Florescu mi-a povestit despre incidentele care au avut loc în timpul primăverii. A fost destul de minuţios.

— Mă bucur. Nu a fost încântat să împărtăşească problemele noastre cu un străin.

— Este de înţeles. Bănuiesc că lucrurile s-au liniştit de atunci, nu-i aşa?

I-am aruncat o privire scurtă lui Holmes. Nu avea de gând să menţioneze aventurile de aseară?

— Din câte am înţeles, da. Florescu spune că s-au întâmplat câteva lucruri ciudate, dar nimic pe care oamenii să-l fi găsit prea îngrijorător. Mai moare o vacă, se mai îmbolnăveşte un bătrân, mai rămâne câte un copac fără rod... Vrăjitorie, poate, dar nimic mai mult.

— Îmi pare rău să aud asta.

Ea a ridicat brusc privirea.

— Ce vreţi să spuneţi?

— Vreau să spun că dacă, acum că v-aţi întors, episoadele îngrijorătoare încep din nou, vina aruncată asupra Majestăţii Voastre va fi şi mai mare.

Ochii palizi îi străluceau.

— Domnule, sugeraţi că „vina” aruncată pe umerii Reginei ar fi mai îngrijorătoare decât atacurile directe asupra cetăţenilor ei?

— Nu, nu sugerez asta, a spus el.

Cu toate că, într-o oarecare măsură, exact asta făcuse.

— Sugerez că, dacă încep din nou problemele, acest lucru indică faptul că ameninţarea poate fi mai mare decât simplele resentimente ale localnicilor. Iar asta ar putea însemna că urmează vremuri politice tulburi. Doamnă, cred că niciunul dintre noi nu-şi doreşte ca România să treacă prin genul acela de nelinişte atât de comun în trecutul apropiat. Ea a dat aprobator din cap – am plăcut-o şi mai mult pentru faptul că a sărit imediat în apărarea celor aflaţi sub ea pe scara socială.

— Sunt iubită aici, a spus cu un glas aristocratic care nu acceptă contestaţie. Să nu aveţi nicio îndoială. Eforturile mele din perioada Războiului, refuzul meu de a fugi sau chiar de a-mi trimite copiii undeva în siguranţă, disponibilitatea mea de a întreprinde manevre necuviincioase în timpul discuţiilor de pace de la Paris şi victoriile pe care le-am câştigat acolo – ele m-au făcut Regina poporului aşa cum nicio încoronare nu ar fi putut s-o facă. Orice zvon îndreptat împotriva mea se va usca şi va muri în scurt timp, aşa cum s-a întâmplat şi în trecut. Nu, temerile care m-au împins să trimit după dumneavoastră, domnule Holmes, nu sunt temerile unei Regine. Sunt temerile unei mame.

— Aşa v-aţi exprimat în scrisoarea iniţială, a răspuns el.

— Ameninţările deschise nu sunt ceva neobişnuit. Lumea e plină de oameni necugetaţi. Dar nu s-a mai întâmplat niciodată ca vreuna să fie îndreptată împotriva copiilor mei. De aceea am lăsat-o pe Ileana la Peleş, castelul nostru din Sinaia. Ea şi-ar fi dorit să vină, iubeşte Branul la fel de mult ca mine, însă i-am poruncit să

rămână acolo cu tatăl ei care... nu se simte bine. Acolo e păzită cum aici nu ar putea fi. Mi-am lăsat doamna de onoare acolo ca sprijin.

— De ce credeţi că a fost trimis biletul? a întrebat-o Holmes. Şi de ce împotriva Principesei şi nu împotriva Domniei-Voastre personal?

— Oricine l-a trimis ştie cu certitudine că nu voi fi niciodată impresionată de o ameninţare la adresa mea. E o dovadă de laşitate să mă loveşti sub centură, atacându-mi fiica. Şi tocmai aici, la Bran, dintre toate locurile, unde obişnuim să călărim împreună, chiar să ne şi plimbăm prin împrejurimi, numai noi două.

— Povestiţi-ne despre Principesă. De ce ar putea fi ameninţarea îndreptată împotriva ei – împotriva prezenţei ei aici, cel puţin? De ce şi-ar dori cineva ca ea să nu fie aici, la Bran?

— În afară de faptul că absenţa Ilenei ar garanta-o şi pe a mea? Nu-mi pot da seama. Viaţa ei aici e absolut inocentă şi fără peripeţii. Călăreşte, le vizitează pe fetele din sat, mă însoţeşte în grădină şi mă ajută să-i întreţinem pe oaspeţi. Oaspeţii din străinătate adoră Branul, în ciuda faptului că e izolat, mai ales reporterii cu camere foto.

Am profitat de ocazie ca să intervin cu o întrebare:

— Prin urmare, Principesa are prieteni şi interese proprii aici?

— Desigur! Îşi invită prietenii de la oraş, dar are şi un grup de fete din sat pe care le ajută cu temele la şcoală şi altele asemenea. Ea...

Regina a făcut o pauză, apoi a oftat scurt şi a dat un răspuns lung:

— Trebuie să înţelegeţi, să fii copil cu sânge albastru nu e ceva plăcut. Nevoile fizice îţi sunt satisfăcute, cu siguranţă, dar există şi un cost. Iar în aceste vremuri moderne, of, costul poate fi mare! Când eram mică, eu

aveam surori în jurul meu, părinţi care mă iubeau, o ţară care ne cinstea şi ne respecta pentru ceea ce eram. Din multe puncte de vedere era idilic. Însă Ileana... Fiica mea a avut o copilărie grea.

S-a ridicat, silindu-ne şi pe noi să ne ridicăm, şi s-a îndreptat spre o colecţie de fotografii în rame de argint de pe o măsuţă. A adus două dintre ele, câte una pentru fiecare dintre noi. Ne-am aşezat din nou, uitându-ne la ele.

A mea era un portret realizat în studio al unei fete care semăna vag cu tânăra Gabriela. Pozată formal, apoi colorată de mână, nu era în totalitate un succes, solemnitatea înnăscută a subiectului colorată cu tente albăstrii şi roz potrivindu-se mai degrabă unei păpuşi de porţelan. Ilustra o fată aflată la sfârşitul adolescenţei, a cărei faţă păstra o oarecare rotunjime din copilărie, dar ai cărei ochi – acei ochi neobişnuit de albaştri sub sprâncenele groase – erau direcţi, neclintiţi şi mai maturi decât vârsta ei. Era expresia unei persoane care fusese rănită şi devenise conştientă că viaţa urma să-i ceară toată puterea pe care o putea ea aduna.

Holmes mi-a întins cealaltă fotografie, aşa că am făcut schimb cu el. Cea de-a doua, alb-negru, ilustra o adunare neprotocolară de bărbaţi şi femei dintr-o vară dinainte de Război: bărbaţii în uniformă, femeile în fuste lungi, albe, şi pălării cu boruri late, doi băieţi în ţinute de marinari aşezaţi în faţă. O femeie aflată într-o parte a fotografiei dezmierda un bebeluş, iar o alta, din centru, ţinea în poală o fetiţă ale cărei bucle blonde erau strânse cu o fundă mare.

Apoi mi-a atras atenţia un chip din spate şi mi-am dat seama la cine mă uitam; la Familia Romanov. Ţarul, Ţarina şi copiii. Iar aşezată lângă femeia cu fetiţa era Regina Maria.

— Fotografia a fost făcută în timpul vizitei verişorului meu la noi în 1914, chiar înainte să înceapă Războiul. Am sperat că Olga şi Carol o să... în fine. În loc de asta, Ileana şi Alexei pur şi simplu s-au adorat unul pe celălalt. Ţareviciul este băiatul care stă în faţă, lângă fiul meu Nicolae. Ileana avea cinci ani, e fetiţa cu fundiţă. Într-o lume mai bună, Alix şi cu mine am discuta acum despre o viitoare logodnă între Ileana şi Alexei. În loc de asta, toată familia zace într-un mormânt pe undeva prin Rusia, iar Ileana a fost silită în timpul Războiului să asiste la nişte lucruri pe care nicio fată nu ar trebui să le vadă. Încă are coşmaruri cu căruţe pline cu cadavre goale. De la Război, Ileana duce o viaţă oarecum solitară. Sora ei cea mai apropiată e mai mare decât ea cu nouă ani, ceea ce înseamnă o diferenţă destul de mare între partenerii de joacă. Iar apoi Mignon s-a căsătorit, iar Ileana a rămas cu mine. Este unul dintre motivele pentru care am fost de acord să petreacă un an acasă, la internat. Trebuie să-şi facă prieteni din lumea aceea, lucru care nu se va întâmpla aici. Mi-aş fi dorit să nu fie atât de timidă. Cu toate acestea, noi două suntem foarte apropiate. Din multe puncte de vedere ea este fiica inimii mele. Totuşi, o fată are nevoie de cineva de vârsta ei în care să aibă încredere. În oraş are prieteni mai potriviţi pentru rangul ei, însă aici nu are de ales decât între servitori şi singurătate.

— Spuneţi „servitori”. Este fata de la bucătărie una dintre prietenele ei? Gabriela?

— Nepoata lui Florescu, da. O tânără foarte de încredere. Iar prin Gabriela, cum am mai spus, Ileana a ajuns să lege prietenii cu unele dintre fetele mai drăguţe din sat.

I-am cumpănit un pic spusele. Unde erau fete tinere puteau exista şi uneltiri şi rivalităţi, iar ţinând cont de

rangurile atât de inegale ale părţilor implicate, cineva ar fi putut fără îndoială încerca să facă manevre pentru obţinerea unor favoruri.

Oare eu şi Holmes căutam vinovatul undeva prea sus? Oare la mijloc putea fi ceva atât de simplu precum o fată care se răzbună pentru vreun afront sau vreo umilinţă? Majoritatea întâmplărilor implicaseră fete sau femei, şi toate ar fi fost repede date uitării dacă nu s-ar fi stârnit bârfele: tânăra care fugise la Bucureşti (dar poate că nu făcuse asta), apoi servitoarea de la bucătărie care s-a tăiat la mână (şi care a interesat-o pe Regină în mod ciudat) şi, în cele din urmă, copilul care s-a împiedicat în pădure (sau fusese atacat?). O persoană tânără îndeajuns de tenace ar fi putut stârni discuţiile din sat care o vizau nu pe Ileana însăşi, ci pe figura cu autoritate din spatele ei – Regina.

Holmes n-ar fi fost încântat dacă totul s-ar fi redus la un adolescent plin de resentimente.

Dar în clipa aceea nu-l interesau fetele, nici măcar cele apropiate de Casa Regală. În schimb, a întrebat:

— Cine altcineva ar dori să vă îndepărteze de Bran?

— De Bran? Nimănui în afară de mine nu-i pasă de Bran. Castelul era o relicvă când l-am primit, după cum puteţi vedea, fără îndoială. Terenul pe care se află este restrâns şi nu ar justifica nici măcar o scrisoare dispreţuitoare, cu atât mai puţin o campanie de ameninţări. Fără îndoială că sunt foarte mulţi cărora le displace fericirea mea – nu aici la Bran, ci la Bucureşti şi în alte părţi. Dar să se organizeze împotriva mea şi să îmi ameninţe fiica? Cine ar fi atât de crud?

Cine, într-adevăr? Cunoscusem soţi cărora le plăcea să-şi chinuie soţiile, însă nu aveam niciun motiv să cred că Regele Ferdinand se număra printre ei, chiar dacă ar fi reuşit să ticluiască zvonuri în rândul ţăranilor dintr-un sat

pe care îl vizitase rareori. Ca să nu mai vorbesc de actuala lui boală.

Să fi fost soţia unuia dintre presupuşii amanţi ai Reginei Maria? Cap de listă era Prinţul Barbu Ştirbey, un bărbat care locuise bună parte din timp în capitala de vară de la Sinaia, nu departe de Castelul Peleş. Dacă Regina Maria ar fi fost intimidată să părăsească Branul, ar fi avut prilejul să petreacă mai mult timp lângă Prinţul Barbu.

Dar dacă era vorba despre un alt amant, unul despre care nu ştiam? Regina Maria era o femeie deosebit de atrăgătoare, însă avea cincizeci de ani şi începea să se cam rotunjească în talie. Marile ei pasiuni păreau să fie călăritul, cultivarea daliilor şi clădirea unei reputaţii literare.

Oare mai era altcineva pe care îl deranja prezenţa ei acolo? Trăisem într-o zonă rurală din Anglia suficient de mult timp încât să ştiu că o infuzie bruscă de capete încoronate (aducând cu ele bagajul regal) îi poate face pe oamenii locului să bombănească despre invenţii ultimul-răcnet, maşini care gonesc pe uliţe şi despre felul în care vizitatorii străini se sprijină de garduri şi sperie animalele – ca să nu mai vorbim despre obligarea localnicilor să-şi ţină câinii, caprele şi, probabil, copiii să nu rătăcească pe străzi.

În acelaşi timp, acesta era un colţ sărac al unui stat înapoiat. Ar trebui să fii un socialist extrem de devotat ca să dispreţuieşti un loc de muncă în echipele de reparare a castelului, o piaţă pentru lapte şi brânză şi o şansă de a vinde broderii oaspeţilor bogaţi de la castel.

M-am întristat gândindu-mă că, dintre toate posibilităţile, singurul lucru pe care nu reuşisem să-l dezmint era exact cel despre care Holmes jurase că nu ne aducea acolo: politica internaţională.

Capitolul 13

Ne-am croit drum prin pasajele întortocheate din castel la lumina flăcărilor care dansau şi ne-am găsit încăperile scânteind în pâlpâirea lumânărilor parfumate. M-am dus să-mi schimb rochia. Holmes, însă, nu a făcut nimic altceva decât să-şi înlocuiască sacoul cu un halat.

Şi-a turnat un pahar din decantorul de cristal, apoi a suflat în lumânări când a trecut pe lângă ele ca să mi se alăture la fereastră. Cât timp ochii mei se adaptau la întuneric, semne ale vieţii satului au apărut în peisaj: câteva ferestre slab luminate, un felinar care se legăna pâlpâind printre copaci. Farurile unei maşini au pendulat o vreme înainte şi înapoi, după care au cotit pe o străduţă şi au fost înghiţite de întuneric.

— Prevezi încă un... episod, acum că Regina s-a întors?

Părea puţin probabil, după adierea aceea caldă, solară, care era Regina Maria. Cu siguranţă prezenţa ei la Bran urma să descurajeze uneltirile, nu să le atragă, nu-i aşa?

Holmes şi-a pus paharul pe pervazul adânc de piatră şi s-a întins după tutun. Mi-am închis ochii din cauza flăcării chibritului.

— Dacă totuşi are loc un episod, a spus el în cele din urmă, va fi foarte concludent.

— Când ar trebui să mergem jos în sat şi să stăm cu ochii pe situaţie?

— E prea devreme, sătenii sunt încă agitaţi.

— La miezul nopţii atunci? Dar să sperăm că nu ne vede nimeni rătăcind prin sat. O să scoată furcile şi ţăruşii pe loc.

La miezul nopţii, îmbrăcaţi în haine închise la culoare, ne-am furişat afară din camerele noastre prin culoarele neluminate. Noaptea era liniştită, la trei zile după lună plină. Chiar în dreptul uşii de la camera străjerilor, unde

era cineva de serviciu la orice oră atâta vreme cât Regina se afla acolo, m-am aşezat în spatele unei vaze de teracotă de mărimea unui pui de elefant. Am ascultat mormăitul slab al conversaţiei lor şi m-am pregătit pentru zgomotul care urma.

Când ajunse cu numărătoarea la şaizeci, Holmes a împins un vas de bronz plin cu flori în jos, pe scările de piatră. În timp ce străjerii strigau şi alergau să-l înfrunte pe zgomotosul intrus, m-am furişat prin spatele lor şi am deschis uşa dinspre exterior când a apărut Holmes. Am închis-o uşor la loc şi i-am lăsat pe străjeri să-şi dea seama ce pisică de-a locului ar fi putut împinge vasul.

Holmes ajunsese deja la baza scării până să cobor eu pe bâjbâite, însă ochii mi se adaptau la lumina lunii şi puteam să merg cu el pe alee fără să mă simt complet orbită.

Studiasem drumurile principale din sat pe timp de zi, însă în timpul şederii anterioare acolo Holmes învăţase care case aveau câini gălăgioşi sau bătrâne fără somn şi care unghere ofereau o vedere de ansamblu convenabilă. Le-am ocolit pe primele şi am ajuns într-o poziţie convenabilă, unde m-a abandonat. Nu aveam de unde să ştim dincotro putea apărea un incident. De aceea, eu vegheam partea superioară a satului dinspre drumul către Braşov, în timp ce el a ocupat o poziţie de unde putea supraveghea latura de pe malul râului.

I-am ascultat paşii care se retrăgeau, iar apoi a dispărut. Eram singură, în întuneric, într-un loc unde pornise în mişcare ceva malefic...

În Transilvania. Unde, prins între Polidori (câştigătorul premiului pentru Cel Mai Melodramatic Final din Beletristică) şi Vlad Ţepeş (pe al cărui câmp de luptă „împădurit cu trupuri trase în ţeapă” nu exista nici urmă de melodramă), ajungeai cât se poate de susceptibil la

siluetele întunecate ale lui Stoker care se târau cu capul în jos pe zidul unui turn, sau la intimitatea respingătoare a unui Conte-strigoi, ale cărui buze reci şi roşii căutau să se cuibărească în căldura gâtului unei femei.

Pentru numele lui Dumnezeu, Russell, nu fi copil! Am alungat teama cu un dispreţ rece şi am păşit în interiorul clădirii mici cu acoperiş pe care o văzuserăm mai înainte. Într-un oraş adevărat, acela ar fi fost un loc de refugiu pentru cei care aşteaptă microbuzul – aici probabil că fusese cândva o cocină de porci ai cărei pereţi putreziseră. Sau un adăpost pentru toţi porumbeii şi liliecii din partea locului. Noaptea era răcoroasă, după săptămâni întregi de vară mediteraneană, aşa că mi-am încheiat haina până sus ca să mă încălzesc şi mi-am tras bereta mai pe ochi ca să mă protejez de lilieci, am tras aer adânc în piept ca să-mi liniştesc gândurile şi m-am pregătit pentru o noapte lungă în care să nu fac nimic.

Satul dormea. Lumina lunii crea un mozaic de forme pe jumătate familiare. Acoperişul de tablă al unei case aflate mai încolo pe drum strălucea limpede, la fel şi ornamentele vopsite în alb ale magazinului din sat şi o linie de pietre date cu var pe care le aranjase de-a lungul grădinii din faţă un om mândru de casa lui. Toate celelalte erau redate în tonuri de gri: uşi gri-închis şi ferestre încastrate, frunze de salcie cenuşie, strălucitoare, prinzând o adiere, coşuri de fum şi rame de fereastră gri-pal. Puteam chiar să desluşesc reliefurile triunghiurilor de ipsos de pe vechea clădire pe jumătate din lemn, care avea nevoie de renovări.

Multe popoare antice credeau în tărâmul umbrelor, unde morţii locuiesc într-o lume subterană crepusculară. În ebraică se numeşte *tsalmaveth,* umbra morţii. Într-unul dintre cele mai ciudate pasaje biblice, Regele Saul, care are nevoie disperată de sfaturi, îi porunceşte vrăjitoarei

din Endor să-l cheme din umbre pe profetul Samuel. Samuel se arată, dar este supărat că a fost tulburat şi mânios pe puţina credinţă a lui Saul. Lucrurile nu merg deloc bine pentru Rege, sugerând că invocarea morţilor nu e cea mai bună cale de a lua o decizie.

Deseori, basmele conţin lecţii asemănătoare. Mi-am amintit o poveste dintr-una dintre cărţile mamei, citită când eram mult prea mică pentru ea, despre un cuplu căruia i s-a oferit îndeplinirea a trei dorinţe. Prima provoacă din neatenţie moartea fiului lor iubit. Cea de-a doua îl aduce pe fiu înapoi, dar când îşi dă seama că ceea ce s-a întors la ei este un cadavru în descompunere, mutilat, din cimitir, tatăl tânărului foloseşte cea de-a treia dorinţă pentru a alunga coşmarul care se târăşte spre casa lor. Nu am dormit bine săptămâni întregi după ce am citit acea poveste, dar am şi petrecut ore în şir încercând să găsesc dorinţe care să evite consecinţele în buclă ale groazei.

Tatăl meu a spus că aceea era dovada că o să devin avocat. Mama a început să pună unele dintre cărţile ei pe nişte rafturi mai înalte.

De asemenea, mulţi ani mai târziu, stând în patul meu singuratic de spital, mi-am dat seama că şi eu aş cere să-mi fie adusă înapoi familia, indiferent de rezultat.

În timp ce stăteam acolo printre inocenţii adormiţi din Bran, la douăzeci de ani după ce citisem *The Monkey's Paw*[4] şi la unsprezece ani de la internarea în spital, am devenit conştientă de un sunet. Slab, încă îndepărtat, dar care se apropia.

Mi s-a zbârlit părul pe ceafa. Respiraţia mi s-a oprit, auzul îmi era încordat, ochii studiau formele cenuşii din afara adăpostului – totul era la fel de zadarnic. Nimic nu se

[4] Poveste de groază scrisă de W. W. Jacobs. (*n. red.*)

mişca, şi totuşi se auzea un sunet, ca o fiinţă care se târăşte anevoie. Foşnet, pauză. Foşnet, pauză.

Am întins mâna în jos ca să scot cuţitul din partea de sus a ghetei şi m-am ridicat.

În clipa aceea zgomotul s-a oprit. Un minut, două. Mi-am încordat cât am putut de tare auzul, însă îmi era greu să aud altceva mai puternic decât bătăile inimii.

În cele din urmă a început din nou, mult mai repede acum: foşnet, pauză, foşnet, pauză, foşnet, pauză. O altă pauză, puţin mai lungă, apoi din nou. Părea că se apropie, însă... nu cumva sunetul era un pic cam... discret pentru un cadavru care se târăşte?

Apoi ochii mei s-au pus în cele din urmă în mişcare. O umbră a ţâşnit dintr-un petic de întuneric în altul, însă dimensiunea ei mi-a liniştit inima, chiar dacă forma mi-a stârnit curiozitatea.

A doua oară când s-a ivit din amprenta pătată a unui tufiş mi-am dat seama ce era: o pisică mică târând o pradă mare.

Tensiunea din ultimele minute s-a eliberat printr-un oftat puternic. Pisica a încremenit, holbându-se în direcţia mea, apoi şi-a încleştat fălcile în jurul şobolanului sau iepurelui şi s-a îndepărtat clătinându-se cu el.

M-am cuprins singură cu braţele, râzând în surdină, şi mi-am lăsat cuţitul să alunece, tremurând uşor în timp ce transpiraţia mi se răcea pe piele.

Noaptea s-a aşternut din nou în tonuri de gri. Am auzit tot felul de sunete: bufniţe, lilieci, un copil trezindu-se şi fiind alinat, un cor liniştitor de îndepărtat de câini – sau poate de lupi –, dar singura mişcare pe care am observat-o în următoarele ceasuri au fost o bufniţă, doi şoareci şi o schimbare aproape imperceptibilă a umbrelor aruncate de lună.

Am stat aşezată pe un buştean toată noaptea, cu ochii şi urechile ciulite, aşteptându-le pe vrăjitoarele, pisicile sau vampirii din Transilvania şi gândindu-mă la superstiţiile despre întuneric. Nu s-a mişcat nimic până când stelele au început să dispară, iar Holmes a venit spre mine pe drum.

Am încercat să mă simt încântată că nimic nu-i tulburase peste noapte pe cei care dormeau în Bran, dar cel mai mult mă simţeam obosită şi înfrigurată.

— Cum ne întoarcem? l-am întrebat pe Holmes. Va trebui să-mi fac încălzirea dacă intenţionăm să ne urcăm pe ziduri.

— Garda se schimbă în fiecare dimineaţă la ora şase. Data trecută când am fost aici am avut grijă să fiu perceput drept cineva căruia îi place să se plimbe dimineaţa. Străjerii de acum vor presupune că noi doi am ieşit în mod cinstit în timpul schimbului de noapte.

— Sper că te-ai impus şi drept un bărbat căruia îi place somnul de după-amiază.

— Mă duceam deseori în camera mea şi ceream să nu fiu deranjat de la studiu.

— Excelent plan, am spus.

Până una-alta trebuia să mă mulţumesc cu o baie rece şi o cafea tare. M-am dus să o fac pe prima, în timp ce Holmes s-a ocupat de cea de-a doua. Când am ieşit, încă tremurând dar destul de trează, l-am găsit bărbierindu-se în faţa oglinzii.

— M-am gândit să sărim peste ceaiul de dimineaţă şi să trecem direct la cafea şi ouă, mi-a spus în pauze, atunci când nu mai mişca lama. Focul era deja pornit, aşa că fata ar trebui să vină în curând.

Într-adevăr, tocmai începuse să-şi şteargă crema de ras când s-a auzit bătaia în uşă. Am deschis şi am salutat-o pe Gabriela când a trecut pe lângă mine. Mi-a întors salutul

cu un simplu semn din cap şi s-a apucat să ia lucrurile de pe tavă, ţinând capul plecat, cu gesturi rapide şi pricepute. M-am gândit că, poate, prezenţa Reginei scosese la suprafaţă cel mai bun comportament din fiecare, dar îmi părea rău de trecerea de la exuberanţă la tăcere.

— Mulţumesc, Gabriela, mă bucur că ai adus toate astea atât de devreme, trebuie să fim...

Tocmai muta de pe tavă pe masă o farfurie, când a agăţat cu ea marginea ulciorului de lapte şi scăpat-o din mână, căzând cu zgomot pe tăblie. Nu se întâmplase nimic rău, însă fata a sărit înapoi strigând speriată.

Nu, nu în mod profesionist, ci profund tulburată.

— Gabriela, ce s-a întâmplat?

— Nu, nu! Nimic! *I sorry for the noise,* sunt proastă, mâinile mele...

I-am pus mâna pe braţ ca să o opresc.

— Gabriela, nu-ţi face griji pentru farfurii. Ce s-a întâmplat? Te deranjează cineva? Să-l chem pe domnul Florescu?

— Nu!

S-a îndepărtat, frângându-şi mâinile, apoi a izbucnit:

— Prietena mea Vera se întâlneşte cu *strigoi*!

Şi zicând asta s-a răsucit pe călcâie şi a ieşit din cameră.

Am urmărit-o până la culoarul gol, dar nu am urmat-o prin labirintul acela. O servitoare mândră ca ea s-ar fi simţit umilită să ştie că i-a deranjat pe unii dintre oaspeţii castelului şi, în orice caz, problema aceea nu părea să necesite intervenţia noastră imediată.

Am închis uşa şi m-am dus să iau ceaşca de cafea pe care mi-o întindea Holmes.

Am mâncat un mic dejun rapid şi modest şi am plecat în căutare de informaţii de la o putere superioară.

Capitolul 14

Puteai recunoaşte imediat cămăruţa majordomului de la Castelul Bran, în ciuda faptului că se afla într-o fortăreaţă din Transilvania şi avea un locatar care se îmbrăca în port tradiţional somptuos, nu în ţinuta protocolară obişnuită, cu guler înalt. Avea până şi mirosul potrivit: argint lustruit, documente vechi şi, dintr-o cameră alăturată, un iz de rufe călcate.

În mod la fel de tipic, omul care stăpânea acest tărâm – tiranul la al cărui cuvânt slujitorii erau angajaţi sau daţi afară, al cărui simplu pas pe scări le făcea pe servitoare să-l mărească – nu era de acord cu invazia oaspeţilor „de la etaj”. Sau poate că starea lui de disconfort era în întregime pricinuită de întrebările cu care l-a confruntat Holmes şi hotărârea lui de a ne convinge că totul era bine şi că în sat nu existau probleme – cu siguranţă nimic care să implice vampiri.

Holmes a ridicat din sprânceană în semn de dojană.

— Domnule Florescu, sunteţi conştient că am fost chemat de angajatorul dumneavoastră, de Regina ţării dumneavoastră, pentru a investiga problemele de la Bran. Presupun că nu voi fi nevoit să-i comunic că nu am reuşit să înaintez din cauza lipsei de cooperare din interiorul propriei sale case.

Majordomul s-a făcut palid la faţă şi mi-am dat seama că era mai bătrân decât crezusem. Ridurile fine sugerau că avea cincizeci de ani, dar spatele drept şi foarte puţinele fire albe din părul lui negru îl făcuseră să pară mai tânăr. Mândria şi demnitatea îi transformau îmbrăcămintea tradiţională într-o uniformă şi, uitându-mă mai îndeaproape, am descoperit că ia îi fusese apretată, pantalonii largi susţineau tăişul unui cuţit şi a trebuit să-mi

feresc privirea când am văzut că mustaţa lui purta urmele unui pieptene.

— Domnule, am cooperat pe deplin cu dumneavoastră. Dacă vreunul dintre ceilalţi angajaţi nu a făcut-o, vă rog să-mi spuneţi numele lor.

— Nu, ceilalţi servitori au fost de foarte mare ajutor, dumneavoastră sunteţi cel căruia trebuie să mă adresez. Domnule Florescu, nepoata dumneavoastră părea foarte supărată mai devreme. Gabriela este nepoata dumneavoastră, nu-i aşa? A spus că o prietenă de-a ei s-a întâlnit cu un *strigoi.* Un fapt despre care ar fi trebuit să fiu informat imediat.

— Asta... Ea nu este... Nu...

S-a oprit şi s-a îndreptat de spate, un adevărat majordom regal până-n măduva oaselor.

— Îmi cer scuze Domniţă, Domnule, pentru că v-a deranjat fata. Este adevărat, se pare că au apărut nişte complicaţii în sat. O prietenă de-a ei s-a îmbolnăvit, atâta tot.

— Şi cum s-a îmbolnăvit?

— Are o imaginaţie activă.

— Adică i s-a părut că a vorbit cu o persoană moartă?

— Pfa! Fetele astea...

Eu şi Holmes ne-am uitat la el, indicându-i fără cuvinte că nu aveam de gând să plecăm de acolo. Bărbia i-a tresărit, dar ne-a făcut semn către două scaune tari, folosite mai ales pentru lungi şi neplăcute discuţii cu subalternii.

— Fetele de vârsta lor, ştiţi cum e..., a început. Le plac poveştile. Citesc cărţi, se duc la cinematograf în Braşov, se adună şi se întrec în poveşti despre dragoste şi teroare. Una dintre ele aude ceva, alta mai înfloreşte, cea de-a treia spune că poate s-a întâlnit cu persoana în cauză, iar prima trebuie s-o ia de la capăt ca să găsească o poveste

şi mai interesantă. Este – cum spuneţi dumneavoastră? O spirală? Aşa se zice?

— Iar acest *strigoi* pe care l-a văzut prietena Gabrielei este povestea „mai interesantă”? l-am întrebat eu.

— Desigur.

— Spuneţi-ne despre „lucrurile” şi „detaliile” dinainte.

— Evenimentele care au făcut-o pe Regină să mă cheme aici, a adăugat cu hotărâre Holmes.

Majordomul şi-a ferit privirea, singura variantă pe care o avea ca să pună o oarecare distanţă între el şi noi, sau poate între el şi ceea ce urma să spună.

— Cunoaşteţi cartea domnului Stoker, cred. E o poveste prostească, scrisă de un bărbat care nu ştie nimic despre ţară decât cele pe care le spun străinii despre ea, care aduce laolaltă istorii populare şi superstiţii şi spune că sunt acelaşi lucru cu un conducător de demult, un bărbat de o violenţă uriaşă şi care a făcut fapte rele. Ei bine, în poporul meu circulă alte poveşti, despre o femeie de viţă nobilă a cărei frumuseţe ascundea o mare stricăciune a sufletului. O femeie care îşi păstra frumuseţea şi tinereţea îmbăindu-se în...

Cuvintele parcă i s-au blocat în gât şi şi-a privit mâinile, în speranţa că în ele ar putea apărea un bileţel pe care să ni-l înmâneze pur şi simplu.

Holmes i-a terminat propoziţia:

— ...îmbăindu-se în sângele tinerelor fecioare, da. Vorbiţi despre Contesa Erzabet Báthory.

Florescu a ridicat privirea, surprins şi uşurat că nu trebuia să rostească acele cuvinte.

— Exact, domnule. Teribile poveşti, spuse de fete prostuţe şi de ţărani ignoranţi ca să bage frica unii în alţii. N-am crezut că această Contesă e cunoscută lumii din afara ţării.

— Unii dintre noi avem nişte obiceiuri riguroase când vine vorba de cercetare. De ce răspândesc fetele din sat poveşti despre Contesa de Báthory? Înţeleg că incidentul din primăvară ar putea aminti de Contesă – fata de la bucătărie care s-a tăiat la mână dar ce legătură are asta cu o fată şi un *strigoi*?

— Nimic! Întocmai, vedeţi?

— Nu, de fapt nu văd. Am întrebat despre *strigoi.* Dumneata ai adus-o în discuţie pe Contesă. Ce legătură e între ele?

Majordomul părea luat prin surprindere. Cu siguranţă nu cumpănise problema.

— Nu au nicio legătură. Aveţi dreptate. Sau nu ar trebui să aibă. Însă Domnule, Domniţă, ştiţi, în ultima vreme la Bran se întâmplă lucruri ciudate, a recunoscut majordomul. De aceea vă aflaţi aici. Fără îndoială că există o explicaţie dar, chiar şi aşa, ignoranţii încep să vorbească. Dacă unei familii care are probleme cu un vecin îi moare vaca, înseamnă că acel duşman trebuie s-o fi ucis. Dacă un bărbat intră în pădure şi nu mai iese de-acolo, lumea se gândeşte la ceva malefic, nu la un accident. Pe pereţi apar semne ciudate, nişte fete merg spre casă şi aud zgomote în noapte, nişte câini latră la nimic... Domnule, Domniţă, sunteţi oameni cu şcoală. Nu trebuie să vă spun eu că imaginaţia omului de rând îmbrăţişează necunoscutul şi face din el un munte. Iar zvonurile se alimentează singure.

— Ce fel de zvonuri? a insistat Holmes.

Majordomul începuse practic să se agite în scaun.

— Clevetiri. Trăncăneli iresponsabile.

— Care ce spun?

— Lucruri malefice! Lucruri cărora ea nu ar trebui niciodată să le permită să-i intre în cap. Am slujit-o din prima zi când a venit la Bran, în urmă cu cinci ani. Dacă ceva... de genul ăsta... ar intra în castel, aş şti.

L-am simţit pe Holmes cum se linişteşte, o reflecţie a propriilor mele gânduri. *Măcar ajungem, în cele din urmă, la miezul problemei.*

— Spuneţi că bârfele s-au stârnit în jurul Reginei Maria? Zvonuri despre acţiunile ei malefice şi necurate, cum că ar profita de tinerele femei din zonă?

— Majestatea Sa este frumoasă prin propria persoană! Ea iese călare numai din bucuria de a călări prin această zonă rurală pe care o iubeşte, se opreşte să stea de vorbă cu oamenii în căsuţele lor pentru că le pasă de ei, nu pentru că ar...

Din nou, limba i se blocă mai degrabă decât să încheie fraza.

— Pentru că ar tatona terenul ca să găsească victime?

Florescu părea ruşinat, poate pentru că permisese ca astfel de cuvinte să fie rostite acolo.

— Povestiţi-ne despre aceste „semne ciudate” de pe ziduri, a spus Holmes.

— Am văzut doar câteva. Majoritatea sunt curăţate rapid. De către taţi, înţelegeţi? Le este teamă că sunt cuvinte pe care fiicele lor nu ar trebui să le vadă, iar fiii lor nu ar trebui să le înveţe.

— Prin urmare, sunt obscenităţi?

— Unele dintre ele. Când au început în primăvară nu ştia nimeni, până când o persoană care ştia acel cuvânt l-a observat şi le-a spus şi celorlalţi. Acum, când mai apar, unele sunt urâte, altele nu, dar e mai bine să fii sigur şi să le ştergi. Apar noaptea, sunt desenate doar cu cretă, deci cu o găleată de apă le rezolvi, dar sunt deranjante. Unele dintre ele sunt ameninţări la adresa fetelor, a tuturor fetelor, fără excepţie. „Fetele de aici nu sunt în siguranţă”. Lucru care nu este adevărat. Altele nu sunt, ăăă...

Mi-a aruncat o privire piezişă şi a schimbat ce voia să spună.

— Nu sunt *normale.* Nu sunt genul de cuvinte pe care băieţii le învaţă unii de la alţii. Semnele astea vorbesc despre durere şi putere asupra celor slabi, folosind cuvinte pe care mulţi săteni nu le-au auzit vreodată. Cuvinte care nu sunt în dicţionar.

— Iar aceste cuvinte şi ameninţări o vizează pe Regină?

— Nu. E invers. E ca şi cum... e ca şi cum ea ar fi cea care le spune.

— Cum adică, vrei să spui că sunt semnate cu numele ei? Sau, eventual, cu titlul ei?

— Nu neapărat. Nu când sunt scrise în limba ei.

— A. Înseamnă că sunt în engleză aceste „semne ciudate”.

— Unele sunt cuvinte şi, da, sunt în engleză. Celelalte sunt doar semne.

— Desene obscene?

— Unele, din câte am auzit. Două pe care le-am văzut erau oarecum simboluri. Pe acelea le-am dat eu jos, de vreme ce sătenii nu au făcut-o.

Era limpede că ascunde ceva, iar Holmes i-a vorbit cu glas tăios, iritat:

— Domnule Florescu, m-aş bucura dacă ne-aţi oferi ajutorul în această problemă. Nu pot lucra fără nişte dovezi solide. Văd că lucrul ăsta vă provoacă disconfort, dar suntem adulţi şi ne dorim amândoi să-i prezentăm Majestăţii Sale o soluţie la problema ei, nu-i aşa?

Bărbatul s-a înroşit, până şi mustaţa îi tremura de indignare la gândul că ar putea fi bănuit că nu ar vrea să-şi slujească Regina. A deschis sertarul de sus al biroului, a scos un bloc-notes pe masă, a înşfăcat un pix şi a trasat câteva linii pe foaie.

Prima era o stea în interiorul unui cerc. Al doilea era acel „W” cu braţe suprapuse pe care îl văzuserăm crestat pe copacii din pădure.

— Sunt doar nişte semne apotropaice, menite să le alunge pe vrăjitoare, am spus eu.

— Da. Superstiţie! Satul meu e mic, dar noi suntem educaţi. Oamenii de aici ştiu să nu se lase păcăliţi.

Aproape că se simţea fizic cât e de ruşinat.

Holmes a dat din cap gânditor.

— Deci, ca să ne înţelegem; semnele din cretă care au tot apărut sunt fie cuvinte grosolane în engleză, fie desene obscene. Locuitorii le şterg. Dar celelalte sunt semne menite să le alunge pe vrăjitoare şi uneori de acelea nu se ating. Corect?

— Le şterg eu când le văd, a declarat majordomul.

— E posibil să fie făcute chiar de săteni?

El îşi feri privirea.

— Unele sunt făcute cu vopsea, mărturisi.

M-am gândit că epuizaserăm problema semnelor misterioase şi, pentru a-l salva de ruşinea naivităţii poporului său, m-am întors la întrebarea care ne adusese aici:

— Înainte să plecăm – prietena Gabrielei, fata cu o „imaginaţie activă”, ce spune că i s-a întâmplat?

Dacă mai devreme Florescu fusese stânjenit, reticent, acum faţa i-a încremenit complet.

— Nu i s-a întâmplat nimic.

Holmes şi-a aruncat privirea asupra lui.

— Eu nu asta am auzit, domnule Florescu.

— Fetei nu i s-a întâmplat nimic.

S-a aşternut tăcerea. Am lăsat-o să stea acolo.

După o clipă, mustaţa i-a tresărit.

— Fata mergea spre casă noaptea trecută.

— De unde?

— De aici. Lucrează la bucătărie, e o fată nouă. Vera Dumitru. Au terminat curăţenia mai târziu decât de obicei.

— Ce oră era?

— Aproape de miezul nopţii.

Nu cu mult timp înainte să ieşim, Holmes şi cu mine. Nu m-am uitat la el, dar ştiam că avea aceeaşi expresie mâhnită ca a mea.

— Era singură?

— Trei fete au plecat împreună. Două locuiesc în cealaltă parte a satului, Vera de partea asta. S-au oprit la drum – probabil au fumat, la cum le ştiu –, iar apoi cele două au luat-o la stânga, iar Vera la dreapta.

— Drumul spre Braşov?

— Drumul mic de lângă cimitir. A spus că trecea pe lângă biserică şi a auzit o voce strigând-o. A fost uimită, dar nu speriată, sau cel puţin aşa spune ea. E un sat liniştit, înţelegeţi? Lucrurile care se întâmplă în oraşe nu se petrec aici. Şi peste tot sunt case, de unde se aude dacă o fată...

— Este atacată, am adăugat eu.

— Exact! Aşa că s-a uitat să vadă cine era, gândindu-se că poate o tachina unul dintre prietenii fratelui ei, şi a vorbit încet, ca să nu-i trezească pe cei care dormeau. A întrebat cine era acolo.

A făcut o pauză, a observat că bloc-notesul încă era pe masă şi l-a pus înapoi în dulap.

— Cine-i acolo? Vocea spune „Andrei”. E un nume comun, aşa că ea întreabă: „care Andrei?” Iar vocea spune: „Cel ucis lângă Făgăraş în timpul Războiului”. Era un băiat pe care îl ştia, un băiat pe care l-am îngropat noi. Trupul lui a fost adus aici.

Florescu a ridicat privirea, iar mustaţa i s-a curbat într-un zâmbet stingher.

— Ea a fugit. Pe drum, spre casă.

Holmes, în mod limpede nu la fel de tulburat ca mine de ceea ce dezvăluise zâmbetul acela, a cerut să-i spună numele de familie al băiatului şi dacă Vera era în general

aiurită, şi cred că i-a mai adresat o întrebare care a trecut pe lângă mine, apoi e posibil să-i fi cerut să stea de vorbă cu fata, iar Florescu i-a răspuns că o să-l întrebe pe tatăl ei, după care poate că am mai stat de vorbă, dar nu mult, pentru că brusc am fost în picioare şi am ieşit în ceea ce părea o dimineaţă frumoasă de primăvară, moment când m-am întors către Holmes şi am şuierat, încet, ca să nu fiu auzită:

— Holmes, ai văzut?

— Am văzut că bărbatul ascunde ceva, da.

— Nu, mă refer la dinţi! Când a zâmbit! Majordomul Reginei are colţi!

Capitolul 15

Holmes s-a tras puţin în spate ca să mă privească, apoi a început să râdă, atât de tare încât a fost nevoit să se sprijine de peretele din spatele lui.

A fost, mi-am dat seama tardiv, o remarcă destul de caraghioasă. O mulţime de oameni aveau dinţi urâţi. Personajului din filmul *Nosferatu* nici măcar nu i se dăduseră dinţii descrişi în *Dracula,* ci avea dantura unui şobolan. Totuşi, dacă mă gândesc mai bine, pentru un actor ar fi mai uşor de purtat decât acei incisivi lungi şi ascuţiţi – există un risc mai scăzut de a-ţi perfora buza inferioară.

— Da, în regulă, nu am dormit destul! Şi îmi pare rău că nu am plecat mai devreme noaptea trecută, când am fi putut începe urmărirea.

Şi-a îndepărtat amuzamentul din priviri, iar mintea mea letargică a surprins un gând trecător:

— Totuşi, nu-mi dau seama cum un soldat întors din morţi serveşte la pătarea reputaţiei Reginei.

— Nici eu, a recunoscut Holmes, spre uşurarea mea. Iar reticenţa lui Florescu de a vorbi despre subiect poate să fi făcut parte din dorinţa generală de a mă împiedica să-i consider pe săteni naivi. Bănuiesc că întâmplarea asta poate fi o simplă păcăleală în rândul tinerilor din sat, mai degrabă decât dorinţa cuiva de a crea tensiune. O să ne lămurească Părintele Constantin.

— E preotul căruia i-ai făcut cu mâna pe câmp ieri?

— Preoţii pot fi nişte oameni remarcabil de utili, a zis el în loc de răspuns. Oricine are ceva în comun cu ei, măcar limbajul liturgic.

— Într-acolo ne îndreptăm?

— Vreau să schimb câteva vorbe cu medicul din sat mai întâi. Ar trebui să fie la dispensar astăzi.

Am văzut dispensarul de pe stradă, o clădire mică şi îngrijită, lipită de un fel de magazin care vindea orice, de la curse de şobolani până la gulere apretate. În timp ce ne urmam traseul, pe drum a apărut o maşină care venea din direcţia Braşovului. Când s-a apropiat, am văzut că era un break englezesc mare şi nou, cel pe care l-am văzut parcat în faţa magazinului în după-amiaza în care am ajuns. Şi, într-adevăr, şoferul s-a îndreptat spre porţiunea mare cu pietriş şi a oprit motorul. Portiera s-a deschis şi din maşină a coborât un bărbat de vreo patruzeci de ani, frumos, bărbierit complet, care a ocolit până pe partea pasagerului.

Nu am văzut pe nimeni acolo dar, spre surprinderea mea, bărbatul a deschis hayonul pentru a dezvălui o banchetă lungă, bine căptuşită, care se întindea din spate până în faţă. Acolo stătea întinsă o tânără pe care a ajutat-o să se ridice şi să coboare pe treaptă în timp ce dinspre magazin a început să se reverse un puhoi de lume, întâmpinându-i pe nou-veniţi cu strigăte de bucurie şi oferindu-se s-o ajute să coboare. Am văzut că erau atenţi

mai puţin la ea şi mai mult la păturile pe care le ţinea în braţe – am înţeles că era o tânără mamă care se întorcea la familia ei. Mulţimea a pornit în jos pe drum, oprindu-se când un tânăr şi o variantă mai în vârstă a pacientei s-au întors. Tânărul, zâmbind larg, a apucat mâna doctorului pentru a o scutura frenetic. Femeia în vârstă a mulţumit şi ea, întinzând mâna ca să-l mângâie pe doctor pe un obraz şi trăgându-i capul la nivelul ei ca să-l pupe pe celălalt.

Familia fericită a pornit mai departe. Abia după ce au dispărut pe un drum lateral s-a întors şi doctorul, arborându-şi zâmbetul mândru pe trăsăturile lui aristocratice, şi s-a îndreptat spre maşină, aruncându-ne o privire rapidă în timp ce făcea asta.

I-am zâmbit şi am dat din cap spre maşina lui.

— Se pare că sunteţi atât medic, cât şi serviciu de ambulanţă.

Era o manevră inteligentă să transformi o maşină cu banchetă lungă, concepută pentru depozitarea puştilor şi vânatului, într-un transport sigur pentru cei bolnavi şi neajutoraţi. Căptuşeala de pe acea cutie lungă avea şi un fel de bară de protecţie pentru a ţine pacientul în loc în timpul virajelor.

— O naştere dificilă, a răspuns el ridicându-şi geanta de piele de pe podeaua de la capătul patului căptuşit. Aproape i-am pierdut pe amândoi, şi pe mamă, şi pe fiu. M-am bucurat s-o aduc înapoi, de vreme ce oricum veneam la Bran.

Vorbea engleză cu accent, dar fluent, iar trăsăturile îi erau tipic transilvănene: un chip îngust, cu pomeţi înalţi, de slav, şi ochi de un albastru-deschis, pielea lui fină devenind mai rumenă odată cu sosirea verii. Încărunţea, iar mâinile puternice şi zvelte ar fi putut fi concepute pentru mânuirea unui bisturiu. Purta un costum cafeniu din lână subţire, care, la cum arăta, trebuie că fusese făcut la

comandă la Paris mai degrabă decât prin partea locului. Cravata era perfectă, pantofii – lucioşi şi ar fi fost mai mult decât intimidant dacă n-ar fi existat stratul de praf de pe maşină şi faptul că ieşise din casă în acea dimineaţă fără ca soţia sau menajera lui să observe nevoia unui guler curat, vizibilă atunci când a închis portbagajul.

În cele din urmă s-a întors cu faţa spre noi.

Holmes a întins o mână.

— Sheldon Holmes. Soţia mea, Mary.

— Ce faceţi? Numele meu este Mikó. Intraţi, aţi ajuns cam devreme pentru consultaţie, dar vă pot găsi un loc până vin ceilalţi. Pe cine consult astăzi şi care e problema? *Salut, Casimir, cum eşti*? a strigat la bărbatul care stătea în pragul magazinului.

Casimir negustorul i-a răspuns, iar cei doi au schimbat rapid câteva vorbe – care, judecând după gesturi, aveau legătură cu femeia recent adusă în sat în timp ce doctorul se îndrepta spre clădirea anexă. Uşa părea nouă, vopseaua era cu siguranţă neatinsă, iar încuietoarea strălucitoare surprinzător de rezistentă. Cheia se afla la capătul lanţului de ceas al medicului. Zăvorul pe care l-a mutat avea dimensiuni considerabile. Prin contrast cu această măsură de securitate descurajantă, deasupra noastră a sunat un mic clopoţel prietenos atunci când uşa s-a deschis şi am pătruns în dispensarul din Bran.

Prima cameră era locul unde pacienţii aşteptau să fie consultaţi şi am văzut câteva scaune uzate, câteva acuarele luminoase şi un coş de cuburi pentru copii. În spate se afla chiar cabinetul, cu scaune de lemn, o masă, o perdea într-un colţ dacă era nevoie de intimitate şi trei dulapuri înalte din sticlă. Spaţiul era bine întreţinut şi foarte curat, având pe rafturi îndeajuns de mult echipament modern încât să fie liniştitor. Când am văzut sterilizatorul cu abur ascuns în spatele unuia dintre

dulapuri a fost o uşurare să constatăm că orice tratament de care am fi avut nevoie acolo ar fi fost desprins din secolul al XX-lea, nu din cel anterior.

Totuşi, Holmes era interesat de un alt rod al tehnologiei.

— Ce seif aveţi aici, doctore!

M-am aplecat peste birou să mă uit şi, într-adevăr, era un accesoriu neaşteptat pentru cabinetul unui medic de la ţară. Nu prea mare, dar foarte solid şi încastrat în perete. Şi totuşi, tencuiala nu fusese refăcută.

Doctorul a dat din cap cu tristeţe.

— Cineva a dat o spargere în cabinet în primăvară. Au luat nişte bani şi nişte instrumente care păreau bune de vândut, dar şi medicamentele pe care le ţin aici, fenobarbital pentru crize, derivaţi de morfină în caz de operaţie de urgenţă, genul ăsta de lucruri. E trist să văd că problemele de la oraş răsar şi aici.

Ne-a făcut semn spre cele două scaune aşezate de cealaltă parte a biroului.

— Acum, cu ce vă pot ajuta?

— Doctore Mikó, nu avem nevoie de îngrijiri medicale, i-a răspuns Holmes, doar câteva minute din timpul dumitale. Una dintre fetele care lucrează la castel a fost primejduită noaptea trecută.

— Primejduită?

— Ameninţată.

— Ştiu ce înseamnă „primejduită”, a spus doctorul, dar nu ştiu nimic despre asta. Abia acum am ajuns în Bran. Ce s-a întâmplat?

— Doar o sperietură, aparent. Dar aş dori să vă întreb despre celelalte fete rănite în primăvară: o slujnică de la bucătărie care s-a tăiat la mână şi o copilă care s-a împiedicat în pădure.

Medicul s-a rezemat de spătarul scaunului, cu degetele împreunate peste abdomen, studiindu-ne.

— Dumneavoastră staţi sus, la castel, cred. Am auzit că sunt doi vizitatori englezi acolo.

— Da, noi suntem.

— Sunteţi prieteni cu Regina?

— Suntem cunoştinţe.

— În general, cunoştinţele ei nu sunt interesate de bunăstarea fetelor din sat.

— Regina a devenit conştientă de problemele din sat. E îngrijorată şi m-a rugat pe mine să văd ce aş putea descoperi.

— De ce pe dumneavoastră?

— De ce nu? Credeţi că ar trebui să vină ea în persoană şi să întrebe? Sau poate să vină poliţia?

Doctorul s-a gândit o vreme, deşi nu aveam nicio idee la ce. Familiei entuziasmate de mai devreme îi oferise un zâmbet sincer şi deschis, însă nouă ne arăta o faţă perfectă de poker, atrăgătoare şi perfect inexpresivă. Totuşi, în cele din urmă, a dat din cap.

— Copila nu a avut nimic, doar câteva zgârieturi. Asta a fost tot.

— Unde? am întrebat.

— Unde a căzut? Venind prin pădure, pe lângă vamă...

— Nu, unde erau zgârieturile?

— Pe mâini şi pe picioare, desigur. Nimic imposibil de rezolvat cu săpun şi un pupic de la mama ei. Avea o zgârietură pe braţul drept pe care am monitorizat-o – copiii care locuiesc la ferme sunt rezistenţi, dar sunt şi înconjuraţi de o mulţime de microbi. Avea şi o zgârietură în apropierea ochiului, care s-ar fi dovedit gravă dacă ar fi fost cinci centimetri mai într-o parte. Câteva zgârieturi pe gât. Nimic grav, doar o scurtătură.

O scurtătură?

— „O scuturătură”, vreţi să spuneţi? a întrebat Holmes.

— Da, mă scuzaţi. O scuturătură. O căzătură mică.

— Zgârieturile de pe gât – acelea cum erau?

Doctorul s-a aşezat din nou pe scaun.

— Mă întrebaţi dacă semnele de pe gâtul copilului erau răni prin înţepare?

Nu ştiu despre Holmes, dar eu am fost mirată de întrebare.

— Asta erau?

— Nu există vampiri, domnule.

— Bineînţeles. Dar rănile erau prin înţepare?

Şi-a trecut limba de la stânga la dreapta peste dinţi, ca şi cum ar fi contemplat procesul pe care îl sugera Holmes.

— Erau două-trei puncte în care pielea era înţepată mai degrabă decât... care e cuvântul? *Zgârcită*?

— Zgâriată.

— Da, iertaţi-mă. Mi-am pierdut exerciţiul cu engleza.

Am intervenit:

— Din contră, engleza dumneavoastră este excelentă. Unde aţi studiat-o?

— Am început la Viena, apoi am mers la Londra, la Barts[5]. Înainte de Război, desigur.

— Sigur vă face plăcere să o aveţi pe Regină cu care să puteţi vorbi, pentru a vă reîmprospăta un pic cunoştinţele.

Faţa lui a rămas din nou lipsită de expresie.

— Nu o întâlnesc pe Majestatea Sa. Are propriul ei medic, pe care îl cheamă când are nevoie de el.

— Pierderea ei şi câştigul regiunii, am spus lin. Sătenii păreau să vă arunce trandafiri la picioare.

S-a relaxat, dând uitării insulta de a nu fi considerat îndeajuns de bun pentru a frecventa capetele încoronate.

---

[5] Barts and The London School of Medicine and Dentistry, cunoscută în general sub denumirea de Barts – facultate de Medicină şi Stomatologie din Londra. (*n. red.*)

— Şi voi găsi în maşină un pui gras, jumulit frumos, când voi pleca după-amiază. Poate chiar doi.

Holmes ne-a adus înapoi la subiectul discuţiei:

— Cealaltă fată, cea care s-a tăiat la mână în bucătăria din castel – pe ea aţi consultat-o?

— Da. Aia a fost o tăietură urâtă în mijlocul palmei. A trebuit să o cos. A mers prost pentru o vreme. Infecţia s-a vindecat în cele din urmă, dar mâna nu va mai avea niciodată aceeaşi flexibilitate ca înainte. Regina s-a întâmplat să fie prin apropiere, iar prezenţa ei de spirit a împiedicat-o pe fată să piardă prea mult sânge. A luat o ceapă curăţată şi a înfăşurat mâna fetei în jurul ei, cu putere, pentru a menţine presiunea. A avut noroc că a fost una dintre zilele mele în Bran.

— Nu există un alt medic în zonă?

— La Râşnov lucrează unul, patru zile pe săptămână.

— Deci ar fi trimis după el?

— Ar fi trimis după mine. Când e nevoie de mine, vin indiferent de oră. Pot să fiu aici într-o oră sau chiar jumătate de oră dacă mă grăbesc.

— Soţia dumneavoastră trebuie să fie supărată pentru nopţile întrerupte.

— Nu sunt căsătorit. Iar oamenii de aici sunt sănătoşi şi autonomi. Rareori sunt chemat mai mult de o dată pe lună.

Holmes a reluat întrebarea.

— Nu au avut loc şi alte incidente cât a fost plecată Regina?

— Niciunul. Dar acum, despre fata ameninţată noaptea trecută – ce s-a întâmplat?

— Una dintre fetele de la bucătărie, pe nume Vera, se ducea târziu acasă azi-noapte când o voce din cimitir a salutat-o şi i-a spus că ar fi un soldat pe nume Andrei care a murit într-o luptă dată în apropiere, în 1916.

— Andrei Costea. Un băiat foarte muncitor, nu avea nici măcar şaptesprezece ani când a murit. Însă Vera Dumitru? O credeam una dintre fetele mai raţionale din sat. Vă mulţumesc că mi-aţi spus, voi merge să o văd astăzi înainte de a pleca.

— Locuiţi în Braşov?

— Chiar la nord de oraş, acolo e casa familiei. Convenabil pentru spital, însă consider că e important să slujesc şi acolo unde e nevoie de mine.

— Un angajament nobil, a spus Holmes plin de respect. Cât despre acest tânăr soldat, Andrei: trupul lui a fost recuperat vreodată?

— Aşa cred. Da, sunt sigur că am văzut-o pe sora lui vizitându-l la cimitir.

— Însă nu l-aţi identificat dumneavoastră personal.

— Eu însumi eram în uniformă pe atunci. Slujind cealaltă ţară, desigur. În anii aceia, România era inamicul.

Zâmbetul lui ironic spunea multe despre soarta schimbătoare din această parte de lume, iar apoi privirea lui a trecut de noi către uşa alăturată şi am auzit clinchetul melodios al clopoţelului. Şi-a scos ceasul şi l-a pus deoparte.

— Mă tem, domnule şi doamnă Holmes, că tocmai s-a deschis cabinetul, iar primul meu pacient a sosit. Dacă mai aveţi nevoie de mine pentru orice altceva, nu ezitaţi să-mi trimiteţi un mesaj de la castel. Sunt aici trei zile pe săptămână şi, aşa cum am mai spus cu altă ocazie, *pro re nata*. În funcţie de necesitate.

A zâmbit când ne-am strâns mâinile, apoi s-a întors către primul pacient al zilei, un tânăr care-şi legăna cotul stâng în timp ce mama lui, îngrijorată, a dat drumul unui şuvoi de cuvinte de neînţeles.

Capitolul 16

Afară, un grup de băieţi de aceeaşi vârstă cu tânărul dinăuntru stăteau cocoţaţi pe un zid scund, încercând să pară nepăsători faţă de soarta prietenului lor. Le-am aruncat un zâmbet menit să fie încurajator, apoi l-am urmat pe Holmes, care intrase în magazin.

Holmes are peste 1,86 înălţime. Când se postează într-o cameră, oamenii tind să se îndepărteze, în special femeile care nu-i ajung nici până la bărbie. Casimir, negustorul, a fost oarecum surprins de plecarea clienţilor, dar cât s-a concentrat asupra lui Holmes şi apoi asupra mea s-a adunat destul cât să spună:

— Engleji, nu? Cum pot ajut?

I-am şoptit lui Holmes:

— Cumpără nişte bomboane cu mentă.

— Eu, ăăă... Da, om bun! Bomboane cu mentă.

Un deget lung s-a îndreptat în direcţia unui borcan de sticlă umplut cu bomboane în culori frapante.

Casimir a întins mâna după o cupă şi o bucată de hârtie, iar Holmes a continuat:

— Doctorul. A fost jefuit.

Casimir a rămas nemişcat.

— Cineva l-a jefuit? A furat?

— O, da. Furat. Foarte rău. Cât doreşte?

A fost rândul lui Holmes să arunce o privire cum că nu a înţeles, aşa că am răspuns eu.

— Două cupe. Vă rog.

Cupa a coborât în borcan, iar eu mi-am îndreptat atenţia spre rafturi, care oferă întotdeauna o perspectivă fascinantă asupra vieţii unui sat. Sacii obişnuiţi de orez şi făină erau amestecaţi cu cei de porumb măcinat. Conserve cu mâncăruri cunoscute şi nu prea (oare aceia erau de fapt ardei roşii sau tomate?) şi cutii cu orice, de la lumânări până la săpun de rufe. De rafturi atârnau mai multe sortimente de cârnaţi uscaţi şi brânzeturi, iar

rafturile cele mai de sus, accesibile numai cu scară, adăposteau oale mari de bucătărie şi felinare cu parafină.

— Când s-a întâmplat?

Cupa a încetat să se mai mişte.

— Când. Când.

A urmat o abordare în limba română a publicului, care a intervenit cu glas tare o vreme înainte de a se ajunge la un consens.

— *Iunie.*

— Iunie. Ştie cineva cine a făcut-o?

Fără vreo ezitare:

— *Ţiganii.*

Un cor de voci, aparent în acord. Mai multe braţe s-au ridicat, arătând în direcţia Braşovului. Am întins câteva monede, lăsându-l pe Casimir să-şi aleagă plata pentru dulciuri, dar, în timp ce făcea asta, eu mi-am ridicat privirea...

— Earl Grey!

El şi-a ridicat ochii de la ce făcea, apoi a aruncat o privire peste umăr şi a râs. Câţiva membri ai publicului nostru i s-au alăturat.

— Vreţi cumpăraţi?

S-a întins şi a dat pachetul jos din splendoarea lui solitară de pe raft. Când l-a pus pe tejghea, de pe el a zburat un val de praf.

— Nu, mulţumesc. Dar îl vindeţi?

— Vând dacă vreţi. Hei, poate dau gratis şi cumpăraţi altceva.

— Înţeleg că pe-aici nu e piaţă prea mare pentru Earl Grey.

— Gustat vreodată?

— Nu îmi place atât de mult. Însă cred că Reginei Maria da.

— O, da. Majestatea Sa a venit acum cinci ani, eu pus cutia sus, poate pentru anul după. Acolo sus de atunci. Trebuie numim „*Ceaiul Regina Maria*”, nu *Earl of Grey*.

Chicotele celorlalţi din magazin îmi spuneau că asta era o glumă locală. Am terminat de plătit pentru dulciuri şi a trebuit să mi se reamintească să le iau cu mine în timp ce îl urmam pe Holmes afară.

— Aşadar, am început, toată lumea din Bran cunoaşte preferinţa ciudată a Reginei pentru ceai, nu numai cei care lucrează la castel.

— Având în vedere că pachetul a devenit de câţiva ani o glumă locală, asta fără îndoială include comunitatea de *ţigani* din apropiere pe lista celor care îi cunosc preferinţele.

Ţigani era un cuvânt pe care l-am recunoscut prin cuvintele lui europene înrudite, deşi ei îşi spun *Romani,* care înseamnă pur şi simplu „popor”. În Anglia sunt numiţi *gipsies,* deşi au migrat nu din Egipt, ci din nordul Indiei, acum mai bine de o mie de ani. La fel ca orice nomazi, nu se amestecă bine printre populaţiile locale. Şi, la fel ca propriul meu popor evreu, tind să fie învinovăţiţi pentru orice problemă din zonă.

Oriunde ar fi locuit, romii erau bine familiarizaţi cu satele ai căror locuitori ieşeau cu ciomege şi torţe ca să-i alunge. M-am gândit că e puţin probabil ca tabăra locală de romi să rişte să spargă uşa dispensarului ca să fure echipamentul şi medicamentele de acolo.

Cei doi băieţi stăteau încă pe zid. Am pescuit o bomboană cu mentă din cornetul de hârtie şi am băgat-o în gură, apoi le-am dat lor restul. După reacţia lor, ai fi zis că pachetul conţinea monezi de aur.

Holmes stătea lângă noua maşină a doctorului. M-am oprit în dreptul lunetei ca să mă uit înăuntru.

Brecurile de vânătoare sunt concepute ca transport pentru vânătoare şi în general au doar un loc pentru pasager, în faţă. Uneori, în spate este o bancă sau un scaun rabatabil, dar de cele mai multe ori acela rămâne un spaţiu deschis pentru a transporta câinii la vânătoare, sau păsările şi vânatul acasă. La modelul acela, scaunul din faţă al pasagerului lipsea. În schimb, din bord până la hayon se întindea o bancă de lemn căptuşită, lungă de doi metri, suficient ca şi cel mai înalt bărbat să se întindă. Lemnul era pin simplu, lovit şi cu urme de tocuri, însă căptuşeala era acoperită cu piele, iar balamalele robuste de alamă sugerau că acea cutie fusese folosită atât pentru depozitare, cât şi ca să transporte femei însărcinate şi ţărani răniţi. Vizavi, pe partea din spatele şoferului, era o bancă mai scurtă, necăptuşită. Tăieturile şi urmele de ulei de pe podea sugerau că maşina fusese folosită pentru a muta tot felul de lucruri – inclusiv, din câte se părea, puii de găină vii pe care-i primea în dar de la pacienţi.

— Ar fi un microbuz de ţară minunat, i-am spus lui Holmes.

Care nu m-a auzit, pentru că deja se distanţase.

Am alergat pe drum ca să-l prind din urmă şi l-am întrebat ce credea despre doctor.

A rămas tăcut atât de mult timp, încât am crezut că poate nu mă auzise, însă el doar se gândea.

— Medicii sunt o clasă pe care mi-e greu să o privesc cu un ochi obiectiv. Am avut cu ei numai experienţe aflate la extreme, Watson fiind la un pol, şi o mână de indivizi absolut ticăloşi aflându-se la celălalt. Ori de câte ori întâlnesc un doctor care pare la fel de nobil şi generos ca Watson, ei bine, impulsul meu este să nu am încredere în ceea ce am văzut.

— A fost vreodată greşit acest impuls?

— A fost, din păcate. Cei care ridicau cele mai multe suspiciuni s-au dovedit nişte sfinţi, absolut toţi.

A scos un râs ironic.

— Şi, apropo de sfinţi, mergem să-l vedem pe preotul tău?

Era mult prea devreme pentru acele ore de „studiu” neîntrerupt pe care mi le promisese, cu toate că puteam simţi deja cum îmi scade energia.

— Probabil că te-ai întâlnit cu el luna trecută.

— L-am căutat. După cum am spus, nimic nu e la fel de util pentru traducere ca un preot din sat, deşi în general printr-un filtru de latină şi greacă. De fapt, Părintele Constantin vorbeşte engleza destul de bine.

— Mă bucur să ştiu că nu trebuie să mă lupt cu declinările mele în latină.

— Astăzi avem nevoie de memoria lui, nu de aptitudinile lui lingvistice. Dacă ea ajunge cumva atât de mult înapoi în timp.

L-am găsit pe Părintele Constantin în grădina mică din spatele prezbiteriului, sau cum numeau ortodocşii casa preotului, deşi, până ca Holmes să-l salute pe nume, am crezut că este grădinarul.

— *Kaleméra, Patéra Konstantinos.*

Silueta s-a întors, dezvăluind un bărbat frumos, cu barbă, care nu putea să aibă mai mult de patruzeci de ani. S-a îndreptat de spate şi a zâmbit radios.

— Bună dimineaţa, prietenul meu englez! a tunat el, cu accent, dar limpede. Tot aici?

— Sunt *din nou* aici, i-a răspuns Holmes, făcându-şi drum printre frunzele de ardei ca să strângă mâna murdară a bărbatului. Am venit şi cu soţia mea.

— Ah, bună dimineaţa, Domniţă! Soţie? Nu, prea frumoasă şi prea tânără pentru moşul ăsta!

A izbucnit în hohote de râs văzându-mă că roşeam şi că am rămas fără cuvinte.

— Costel! s-a auzit din casă vocea mustrătoare a unei femei. *Nepoliticos*!

— Scuze, scuze, a spus, nepărând câtuşi de puţin ruşinat. Atât de nepoliticos. Soţia mea mereu îmi aminteşte. I-am spus când ne-am căsătorit că un bărbat cu o limbă ca a mea nu va deveni niciodată episcop, şi totuşi cu mine s-a măritat.

Uitasem că preoţii ortodocşi se puteau căsători, aşa cum limpede se întâmplase şi cu acela. Soţia lui a dat din cap, pe urmă a intrat înapoi în casă în timp ce preotul traversa grădina, menajându-şi cumva piciorul stâng, ca să schimbe sapa cu sutana prăfuită, cândva neagră, care era întinsă pe spătarul unei bănci. Şi-a tras veşmântul pe cap, şi-a pescuit din el barba şi şi-a trecut o mână pe spatele unei pisici slabe, portocaliu cu negru, care a apărut dintre răsaduri, înainte de a ne face semn spre un foişor rustic lipit de o latură a casei. Fusese construit din trunchiuri de copaci şi ramuri mari şi acoperit cu viţă-de-vie, ceea ce explica înălţimea exagerată, deoarece întregul tavan înfrunzit era acoperit cu ciorchini lungi de struguri aproape copţi.

Părintele Constantin s-a oprit pe drum ca să se spele pe mâini. La intrarea în foişorul acela simplu s-a uitat la fructele care erau în plin soare, apoi s-a întins ca să rupă un ciorchine greu cu unghia degetului mare.

Mi l-a întins, lăsându-l în căuşul palmelor mele. Fructele calde, boabele negre glazurate de îmbujorarea coacerii, miroseau a vară. Am luat câteva, i-am întins cealaltă jumătate lui Holmes, iar el la rândul lui i-a dat-o mai departe preotului. Părintele Constantin a murmurat o binecuvântare şi şi-a vârât câteva în gură.

Cine ştie de ce, fructul din mâna mea mi-a amintit de Persefona şi de cele cinci seminţe de rodie care o legaseră pe vecie de Lumea de Dincolo. Am zâmbit la gândul care-mi trecuse prin minte, mi-am pus o boabă de strugure în gură şi am mâncat-o.

Ce s-a întâmplat după a fost unul dintre acele momente ciudate care se întipăresc în memorie, o contopire neaşteptată a senzaţiilor şi gândurilor care, chiar dacă se petrece, pare destinată să rămână pe loc pentru totdeauna. Zdrobirea boabei ferme de strugure între molari, valul de suc bogat, dulce-acrişor. Mirosul preotului, un miros de pământ, sudoare şi soare, reconfortant şi autentic. Pata rece de umbră, mişcarea calculată a degetelor lungi ale lui Holmes pe fruct, pisica având ochii pe jumătate închişi şi coada încolăcindu-i-se uşor în jurul lăbuţelor la soare...

Exact ca într-o fotografie, momentul a fost imortalizat. Apoi am înghiţit boabele de struguri, una după alta, iar noi trei am mâncat într-o comuniune liniştită până când ciorchinele a rămas dezgolit. Iar dacă de-acum ajungeam să fiu condamnată să mă întorc în România din cauza acelei gustări, ei bine, există locuri mult mai rele în care să-ţi petreci veşnicia.

Părintele Constantin şi-a curăţat mâinile şi le-a împreunat în zona stomacului, gest care în cabinetul doctorului ridicase o barieră simbolică, însă la acest bărbat părea să facă exact opusul.

— Deci, prietene şi soţia lui, cu ce pot să vă ajut azi?

— După cum ştii, a început Holmes, am venit aici să-l ajut pe arhitectul Reginei cu planurile de renovare a castelului, dar sunt destul de interesat şi de tradiţiile străvechi ale ţării.

— Am vorbit despre multe basme, da. E un lucru de care Regina noastră pare că se bucură. Şi celeilalte Regine îi plăcea să scrie cărţi de poveşti.

— Cu toate că Regina Maria e mai puţin... flamboaiantă decât a fost vreodată Carmen Sylva.

Principesa Elisabeta de Wied, cunoscută sub pseudonimul literar Carmen Sylva, fusese o candidată puternică pentru rolul de soţie a lui Edward, Prinţul de Wales, până când Bertie a decis că nu-l atrage înfăţişarea ei. În schimb, a fost trecută lui Carol I, primul rege al României, pe care l-a înstrăinat mai întâi pentru faptul că nu a avut un fiu şi apoi pentru că a arătat mai mult interes faţă de excentricele ei saloane literare şi muzicale decât sarcinilor regale, iar în sfârşit pentru că a încurajat o aventură între nepotul lor şi o doamnă de companie nemăritată, aventură care a culminat cu – sau, cel puţin, aşa spuneau zvonurile – faptul că şi-a exprimat opinia cum că guvernele alese erau mai bune decât regalitatea. Maria, mai întâi ca Principesă Moştenitoare şi apoi ca Regină, se descurcase ceva mai bine în îndeplinirea rolului de Regină Consoartă fără să stârnească vreun scandal.

Preotul a ridicat o sprânceană auzind cuvântul *flamboaiant,* dar când Holmes i-a oferit câteva sinonime, preotul a dat aprobator din cap.

— Un lucru bun că Regina noastră nu este precum cea de dinainte. Majestatea Sa nu s-a născut româncă, dar a fost făcută româncă.

— Iar din cauza asta, şi pentru că oamenii din Bran ocupă un loc special în inima ei, e îngrijorată de poveştile pe care şi le spun acum. Poveştile întunecate.

Preotul s-a aplecat în faţă ca să se joace cu ciorchinele gol.

— Este... tulburător, da.

— Aţi auzit ce s-a întâmplat noaptea trecută? Cu Vera Dumitru?

— Am mers la ea azi-dimineaţă, când am aflat.

— Se simte bine? l-am întrebat.

— O să se simtă. Vera e... cum se spune, cu mintea limpede?

— Deşteaptă?

— Da, deşteaptă. Nu crede ea în fantome.

— Doctorul Mikó ar fi de acord cu dumneavoastră.

— A, înţeleg că v-aţi întâlnit cu doctorul nostru?

— Tocmai se întorsese, aşa că nu ştia ce s-a întâmplat, dar a spus că se va duce şi-i va face o vizită.

— Aşa va face. Pentru doctor, toţi cei din Bran sunt puişorii lui. Feroce ca o mamă-şoim, ştiţi? De când soţia lui şi fiul lor cel mic au murit de *gripă*...

— *Fiu*?

— În prima mea iarnă aici. Groaznică perioadă. Atâtea înmormântări, tăiai gropi în pământul îngheţat... Noaptea plângeam.

— Îmi dau seama că o epidemie l-ar împinge pe un medic să fie foarte protector.

Holmes ne-a adus înapoi la pista principală.

— Ce aţi aflat de la domnişoara Dumitru despre incident? Aş vrea să-i spun Reginei.

Mă aşteptam ca preotul să invoce taina spovedaniei sau ceva de genul acesta, dar fie nu o considera o formă de spovedanie, fie sacralitatea Reginei o întrecea pe a lui, pentru că, după un moment, a început să vorbească.

Chiar înainte de Crăciun, Vera Dumitru, în vârstă de şaptesprezece ani atunci, îşi pierduse logodnicul într-un accident industrial în Braşov. Îl iubise profund pe băiat, iar ultimele luni fuseseră foarte grele pentru ea. (Ceva din expunerea atentă a preotului m-a făcut să mă întreb dacă Vera era însărcinată la moartea băiatului dar, dacă da,

atunci ea trebuie că pierduse copilul. Sau poate că asta era doar în imaginaţia mea.)

Tânăra noastră prietenă Gabriela, „o fată atât de responsabilă, are grijă de casă pentru tatăl ei de când mama a murit”, o recomandase pe Vera la castel cu o primăvară înainte, când Regina era aşteptată să se stabilească acolo. În opinia Părintelui Constantin, prietenia şi munca o ajutaseră pe Vera la fel de mult ca banii câştigaţi. În ultimul timp părea mult mai veselă şi chiar fusese văzută fluturându-şi genele spre unul dintre băieţii din sat.

— *Şi acum asta,* a murmurat el şi a clătinat din cap cu un oftat.

Ea plecase de la castel cu nişte prietene cu o noapte înainte. S-au oprit să bârfească un pic, apoi s-au despărţit ca să meargă la casele lor, un lucru sigur în acest loc liniştit. Nu ca în oraş, a spus el, unde taţii trebuie să-şi păzească fiicele. Aici toată lumea vedea tot şi orice păcat era cu certitudine auzit.

Cuvintele pe care le-a folosit să descrie ce auzise Vera din curtea bisericii au fost aproape identice celor folosite de domnul Florescu: Andrei, care a fost ucis lângă Făgăraş în timpul Războiului.

— Asta trebuie să se fi petrecut în primele luni ale Războiului din România, nu? a întrebat Holmes.

— România a declarat război în august 1916, după ce Anglia şi Franţa au spus, da, o să vă dăm Transilvania. Andrei s-a înrolat atunci, de partea austriacă, desigur, şi a fost ucis devreme, în septembrie sau octombrie. Aproape fără antrenament. Li se dădea o uniformă şi o puşcă şi erau trimişi pe front.

— A fost adus acasă atunci? Sau mult după aceea?

— Cred că nu imediat. Familiile au suferit, neştiind ce s-a ales de el, însă armatele aveau alte lucruri de care să-şi facă griji decât să-i trimită acasă pe cei morţi.

— Nu eraţi aici, în Bran, pe atunci?

— Nu, tocmai terminasem seminarul când a izbucnit războiul. M-am înrolat şi eu. În 1916 Ungaria se lupta deja de doi ani, iar eu am fost căpitan. Am fost rănit.

Şi-a scos gheata de la piciorul stâng, cu titlu ilustrativ.

— Piciorul meu nu era bun pentru teren accidentat, aşa că am ajuns în birouri, însă am vrut să-i ajut pe oameni aşa că mai târziu m-au făcut medic. Am venit în Bran în urmă cu şase ani, când a murit preotul bătrân de aici. Soţia mea s-a născut la Braşov. Are rude aici, nişte veri, ceea ce e bine.

— Câţi ani au verii?

— Treizeci şi ceva, patruzeci şi ceva... Un unchi are aproape şaizeci de ani.

— L-aţi putea ruga pe unchi să discute cu mine despre momentul când Andrei a fost înmormântat?

Ochii albaştri s-au aţintit asupra lui Holmes.

— Ce căutaţi cu întrebările astea?

— Caut răspunsuri, Părinte Constantin. Răspunsuri la întrebări precum: cât de siguri putem fi că bărbatul care zace în cimitir este, de fapt, Andrei Costea? Şi – îl cunoştea Vera Dumitru pe tânăr? Ce a făcut-o să creadă că vocea era, de fapt, a lui, nu a unui băiat care a vrut să o păcălească? Iar de acolo trebuie să mă întreb dacă există vreo legătură între acest tânăr soldat şi Regina Maria, sau prietenii ei, sau servitorii ei.

Constantin a recapitulat totul în minte, încruntându-se tot mai mult.

— Credeţi că băiatul a dezertat?

— Dacă au trecut câteva săptămâni de la moartea în luptă până să ajungă aici corpul, mă îndoiesc că a deschis

cineva sicriul să-l verifice. Au existat etichete de identificare?

Constantin a clătinat din cap.

— După atâta timp în Război, cine ştie? A fost o scrisoare, sora lui o are. Şi cum pe câmpul de luptă au murit atâţia, se pot face greşeli. Dar, dacă e aşa, de ce nu s-ar întoarce? Toată lumea spune că a fost un băiat bun care şi-a iubit fratele şi sora. Ar fi dat măcar de veste. Cât despre Vera – da, îl cunoştea. E un sat mic, cine nu-i ştie pe toţi ceilalţi? Ea era mică, avea poate nouă sau zece ani când el a plecat la război, însă casa lui Andrei nu era departe de a ei. E posibil să fi fost prieten cu sora şi fratele ei.

— Cei doi mai locuiesc aici?

— Sora este la Bucureşti. Fratele... ei bine, iată un răspuns la ultima întrebare. Fratele Verei este şoferul Reginei.

Capitolul 17

Interogatoriul nostru cu preotul a fost întrerupt de soţia lui, care venise să ne poftească înăuntru, în ciuda protestelor noastre împotriva unui prânz luat devreme, având în vedere că Părintele mâncase micul dejun în zori. Cum nu era nici măcar amiază, am bănuit că o să fie vorba despre nişte gustări uşoare menite să ne ţină până la ora cinei, dar ne-a fost prezentată masa principală a unui muncitor.

A început cu un păhărel de *ţuică,* brandy-ul de prune puternic de-ţi sar ochii, pe care românii îl beau înainte de masă. Pe lângă asta au urmat ciorba şi sarmalele, plus versiunea locală de polenta numită *mămăligă* şi un pui înroşit de atâta boia. Pe la jumătate am înţeles de ce bunul Părinte apelase la câteva ceasuri de muncă fizică în

grădină. Când am scăpat, în cele din urmă, mai aveam puţin şi intram în comă din pricina amestecului de somnolenţă, ţuică şi mâncare grasă. Am urcat dealul clătinându-mă, clipind ca o bufniţă la străjeri, majordom şi servitoare, ducându-mă ţintă spre patul meu, numai vag conştientă că Holmes dădea instrucţiuni cum că intenţionam să ne cufundăm într-un studiu liniştit şi să nu fim deranjaţi până nu sunăm.

Am căzut lată, cu faţa în jos, pe cuvertură.

Voci. Faţa mea lipită de lenjeria de pat. Reuşisem, cel puţin să-mi dau ochelarii jos înainte să mă prăbuşesc. Bun. De fiecare dată era neplăcut să remodelezi ramele.

Fără să vreau, m-am foit, apoi m-am ridicat anevoie în capul oaselor. Eram în ciorapi – se părea că îmi scosesem şi încălţările.

Urechile mele transmiteau în sfârşit un mesaj creierului: cineva izbea şi bocănea întruna în camera alăturată. Eram căsătorită cu acest bărbat de suficient de mult timp încât să-mi dau seama cum suna iritarea lui şi, când m-am dus să verific, într-adevăr, Holmes era acolo, în picioare, deloc adormit.

Am căscat.

— Am auzit cumva voci? Cât e ceasul? Dumnezeule, e abia 1:30, m-am întins abia la 1:00.

În cele din urmă, ochii s-au conectat la urechi. El îşi smulgea hainele din dulap şi le îndesa cu obişnuita lui grijă repezită într-o valiză.

— Pleci undeva, Holmes?

Trecând pe lângă mine spre baie, mi-a vârât un plic în mână.

PRIETENI DE FAMILIE LA ATHÉNÉE PALACE BUCUREŞTI STOP. DISCUŢII DE AFACERI URGENTE E NEVOIE DE PREZENŢA TA STOP. FRATELE M

Am oftat, împăturind telegrama înapoi în plicul ei în timp ce el venea cu trusa de ras şi cu periuţa de dinţi.

— Holmes, mi-ai spus în mod specific că prezenţa noastră în România nu are nimic de-a face cu Mycroft.

— Nu, am spus că eu mă aflam deja aici, investigând lucrurile, când mi-a scris el cerându-mi să o ajut pe Regină. S-ar părea că acum are informaţii pe care le consideră relevante.

— Despre ce? Vampiri şi voci din cimitir?

— Despre situaţia politică.

— Ar fi trebuit să ştiu că politica o să-şi arate hidosul cap.

— Am recunoscut amândoi această posibilitate de la bun început, deşi având în vedere că ai spus destul de limpede că nu eşti interesată de politică nu ţi-am cerut să iei în considerare acest aspect.

A înfipt trusa de bărbierit în geantă cu mult mai multă emfază decât era necesar.

— Holmes, îmi pare rău, ai perfectă dreptate. Bolşevicii au ucis întreaga familie a vărului ei, iar dacă sunt şi pe urmele acestei ramuri din arborele genealogic, trebuie să aflăm. Lasă-mă un minut să mă spăl pe faţă şi să-mi fac bagajul, vin cu tine.

— Nu e nevoie. Ai multe de făcut aici, în Bran.

— Ca de exemplu ce? Să-l interoghez pe fratele Verei, şoferul Reginei?

— Tocmai terminasem să fac asta când Florescu a năvălit cu telegrama. Tânărul nu ştie nimic despre moartea lui Andrei Costea, în afară de faptul că sicriul a ajuns în ultimele săptămâni din 1916, cu numele tânărului soldat pe el. Din câte îşi aminteşte, nimeni nu s-a uitat înăuntru.

— Atunci, o altă pistă moartă, cum s-ar spune.

El nu a răspuns, doar s-a încruntat la geantă înainte s-o închidă şi să întindă mâna spre cataramă. A trebuit să protestez.

— Holmes, serios acum, e sub demnitatea ta să fii bosumflat!

S-a uitat la mine surprins.

— Ai înţeles greşit, Russell. Iritarea mea nu are legătură cu tine, ci cu fratele meu. Instinctele mele îmi spun că soluţia misterului nostru se află aici, la Bran, nu în capitală. Însă ar fi iresponsabil să resping ameninţarea foarte reală a intrigii internaţionale doar pentru că nu se potriveşte într-un cadru extrem de incomplet. Avem nevoie de aceste informaţii. Nu ne putem aştepta ca Mycroft să le trimită aici. De aceea trebuie să mă duc după ele. Nu văd niciun motiv să mergem amândoi. Mă voi întoarce mâine cu trenul cel mai de dimineaţă. Vezi ce poţi afla între timp. Iar dacă ai nevoie de mine înainte de asta, trimite o telegramă la Athénée. Voi fura un automobil dacă va fi nevoie şi voi fi aici înainte de prânz.

A făcut un pas spre dulap ca să-şi ia umbrela înfăşurată strâns, a ridica valiza şi a plecat.

Dar, când a ajuns în dreptul meu, s-a oprit ca să-şi aşeze buzele într-un sărut scurt, în semn de scuză, pe tâmpla mea.

Capitolul 18

După ce a plecat, m-am frecat pe faţă, apoi m-am dus să pun nişte apă în lavoar ca să-mi alung somnul. M-am uitat la pat, vrând să mă târăsc înapoi în moliciunea lui. Însă, dacă un bărbat de două ori mai în vârstă decât mine putea să meargă mai departe fără să doarmă, atunci puteam să o fac şi eu.

Vocile care m-au trezit fuseseră aparent însoţite de o tavă cu cafea. Zaţul rămăsese în ceaşcă, insipid şi stătut, însă nu mai rău decât alte lucruri pe care le băusem în călătoriile recente, şi m-a ajutat să-mi readuc creierul la viaţă, amintindu-mi de conversaţiile de dimineaţă cu doctorul şi preotul.

Bran era ca un sat englezesc, în care toată lumea putea fi înrudită cu toată lumea, sau prietenă cu toată lumea, sau cunoştinţe de-ale prietenilor tuturor. Acesta era un avantaj când căutai cunoştinţe comune despre care lumea nu era deranjată să vorbească, însă dacă erai pe urma unor informaţii pe care oamenii le voiau ascunse, niciun turnător nu ar fi fost mai proscris decât un vecin care divulga acel lucru.

Există diferite moduri de a evita reticenţa martorilor. Un chip amabil poate duce la slăbirea neîncrederii. Un interogator inteligent poate convinge un martor că ştie deja totul despre asta şi că e doar în căutarea unei confirmări. Ocazional, poţi găsi un posibil informator care efectiv stă să explodeze dacă nu împărtăşeşte cunoştinţele din interior.

Alteori, trebuie doar să cauţi.

Dar înainte de a căuta oameni pe care să-i interoghez trebuia să mă uit mai atent în jurul meu. Holmes petrecuse deja o săptămână aici şi ajunsese să cunoască locul. Era timpul să-l prind din urmă.

Şi probabil că avea să doarmă tot drumul de la Braşov la Bucureşti, apoi urma să se bucure de un pat minunat şi liniştit la Hotel Athénée Palace. Însă voiam să-i arăt ceva când se întorcea, să-i demonstrez că şi eu am fost activă şi pe picioarele mele.

Am golit ceaşca rece şi amară şi mi-am legat şireturile la ghete.

Lângă camerele noastre de la ultimul etaj era o galerie care dădea spre curte. M-am dus acolo, proptindu-mi coatele sub o deschidere arcuită, încercând să dau un sens amestecului de turnuri, acoperişuri şi unghiuri din faţa mea. Clădirea principală a castelului, turnul estic, avea cinci etaje, începând cu „intrarea” de la parter şi grădina centrală, care erau de fapt o scară care pornea de la adevăratul parter de afară. În dreapta mea, formând zidul nordic, era donjonul, al cărui acoperiş plat se înclina brusc spre interiorul castelului. Donjonul era cel mai înalt turn, având cel puţin vreo două etaje în plus şi faţada nordică întoarsă spre câmpurile din direcţia Braşovului. Dincolo de el, şi la jumătatea înălţimii lui, se aflau bucătăriile castelului, în exteriorul cărora era fântâna curţii interioare.

Colţul îndepărtat al castelului era un turn rotund cu un acoperiş ascuţit ca o pălărie de vrăjitoare. Apartamentele Reginei erau acolo, două etaje mai jos de unde stăteam, încadrate în viziunea mea de dealurile înalte şi împădurite, imediat peste valea îngustă a râului. Turnul rotund era legat în ambele direcţii prin galerii deschise, înşirate de-a lungul meterezelor şi turnurilor care înconjurau curtea. Pentru o femeie crescută în palatele englezeşti, o femeie ale cărei bijuterii fuseseră purtate de ţarine, această cetate de frontieră dintr-un sat cu drumuri de pământ, fără electricitate, părea o reşedinţă puţin probabilă. Până şi Maria Antoaneta îşi pusese confortul în prim-plan când jucase rolul de lăptăreasă la Versailles.

Am mers până în celălalt capăt al galeriei şi am descoperit o terasă foarte plăcută şi însorită, amenajată cu două scaune şi o măsuţă. Oferea o privelişte asupra grădinilor de flori şi văii înguste a râului şi părea cel mai plăcut loc pentru cafeaua de dimineaţă sau pentru băuturile de la apusul soarelui.

Cu toate că, în compania lui Sherlock Holmes, nu anticipam prea multe răgazuri tihnite de stat şi privit decorul.

Nici acum nu urma să fac asta. În schimb, am mers prin celelalte camere de pe etaj şi am descoperit că apartamentul nostru luminos şi modern, cu apă curentă, dar şi boiler, era singura zonă complet renovată. Celelalte camere erau, cu siguranţă, pe listă, judecând după materialele şi echipamentele perfect stivuite ale muncitorilor. Nu că aş fi văzut vreo urmă de muncitori. Poate că lucrările erau oprite cât se afla Regina în reşedinţă.

Însă abandonul general mi-a permis să mă uit liberă, încercând să-mi dau seama care fuseseră destinaţiile iniţiale ale acestor spaţii.

Cu cât te îndepărtai mai mult de apartamentul nostru, cu atât erau mai puţine semne de renovare. Camera de lângă a noastră mirosea a tencuială umedă, iar pereţii erau pe alocuri încă închişi la culoare. Următoarea cameră avea ferestre noi, cu sticlă transparentă şi feronerie din alamă strălucitoare, de la balamale până la zăvor, însă în camera de alături tencuiala cădea, iar ramele ferestrelor, fără sticlă, mâncate de cari, erau sprijinite într-un colţ.

În cea mai proastă stare erau două camere lungi şi extrem de înguste, dispuse faţă în faţă de-a lungul spatelui zidului de apărare. Ambele îşi pierduseră complet tavanele, din cauza gravitaţiei sau a vibraţiilor de la barosul constructorului. Podelele erau acoperite până la gleznă de tencuială veche, care dezvăluise în cădere grinzile golaşe, tăiate manual, ale acoperişului, mai groase decât coapsa unui atlet. Acolo erau ferestre mici, dar nici urmă de rame sau geamuri.

M-am întors spre scară şi am auzit voci chiar de dedesubt. Am ezitat. Nu că aş fi vrut să mă ascund – pur şi

simplu era mai uşor să explorez fără să primesc vreo ofertă de ajutor. Aşa că m-am retras şi am dat peste un alt şir de scări, acestea tăcute şi întunecate, blocate de ceea ce păreau a fi nişte proptele pentru pereţi. Însă nu vedeam nicio crăpătură şi nici vreo umflătură, iar scările păreau întregi, aşa că m-am strecurat pe sub ele şi am coborât.

Acest etaj avea un labirint similar de camere cu forme ciudate, dar aici civilizaţia preluase controlul. Prima cameră avea ferestre largi, arcuite, cu vedere la curte, făcând spaţiul plăcut de luminos.

Camera alăturată era mare, acoperind toată lăţimea turnului şi, în mod clar, fiind folosită pentru adunări mici şi mari. Înăuntru erau risipite nişte scaune confortabile şi sfeşnice masive de fier, ţesături strălucitoare aşternute pe mobilier, blănuri de urs pe podea şi vaze cu inevitabilele flori. Pe pereţii albi atârnau gravuri populare şi icoane. Un pian stătea lângă peretele lung din spate, nu un pian mare, dar, totuşi, a trebuit să mă gândesc serios cum îl aduseseră aici. Lângă el se afla un şemineu înconjurat de un fel de adăpost parţial îngrădit, potrivit pentru orele de citit pe vreme rece, iar dincolo de el era o mică nişă pentru biblioteca ale cărei rafturi de lemn gemeau de cărţi. Pe peretele nordic nişte ferestre mici permiteau luminii să intre, deşi cele din cealaltă parte a camerei erau mai luminoase. Sub ele fuseseră puse fotolii pentru a-l încuraja pe cititor.

Am mai coborât un etaj pe scara blocată şi am găsit camere mult mai mici, cu pereţi mai groşi şi ferestre cu pervaz mai adânc care atestau tonajul mai mare de pietre de deasupra capului. Acel al doilea etaj părea locuinţa familiei, conectată, prin galeriile deschise, de apartamentele Reginei din turnul rotund. Spre deosebire de camerele ei, însă, acestea aveau aerul distinct al unui club de bărbaţi din Londra: un pat cu baldachin care

semăna cu unul din care şi-ar fi declamat discursurile Henric al VIII-lea, covoare turceşti închise la culoare care costau mai mult decât Rolls-Royce-ul Reginei şi mobilier atât de masiv încât ar fi încălzit întreg castelul o iarnă întreagă, în caz că în dreptul porţii s-ar fi oprit nişte maşinării de asediu. Camerele erau complet – chiar exagerat – mobilate, dar, în ciuda dezordinii întunecate a unei camere de zi victoriene, păreau mai degrabă regizate decât cotidiene, parcă aranjate să mulţumească o persoană care nu ajunsese încă.

M-am gândit că acestea puteau fi camerele Regelui Ferdinand, care aşteptau întoarcerea sa regală în timpul sezonului de vânătoare. Pe suprafeţele mai puţin evidente era un strat subţire de praf şi m-am întrebat dacă avea să se mai întoarcă vreodată, de fapt. Mi se spusese că era bolnav.

Distrasă de gândul acela, am deschis o uşă şi m-am întâlnit până la urmă cu o altă persoană, o servitoare dolofană şi plină de viaţă, care a scos un chiţăit surprins şi a aruncat în aer jumătate din lenjeria de pat care-i umplea braţele.

Româna ei era de neînţeles pentru mine, însă nu aveam nevoie de traducere ca să ştiu că îşi exprima mirarea, dezaprobarea, iar apoi, trăgându-şi sufletul, scuzele pentru că îl deranjase pe unul dintre oaspeţii Reginei.

I-am zâmbit, i-am spus că scuzele nu sunt necesare, am ajutat-o să recupereze de pe jos cearşafurile proaspăt călcate şi am lăsat-o să plece, pentru toată această operaţiune nefiind nevoie nici măcar de un cuvânt rostit în limba maternă a celeilalte.

Am pornit din nou în jos. La acest prim etaj de deasupra curţii interioare se putea simţi grosimea tot mai mare a pereţilor şi masa sporită a castelului: porţile şi

pasajele erau tăiate adânc în piatră, cu ferestre mici şi puternic încastrate. Camerele erau mai slab luminate şi, prin urmare, pentru a compensa, erau mult mai colorat mobilate. Cele două încăperi construite pe peretele-scut erau o sufragerie şi un fel de salon. Acesta din urmă, cu trei ferestre încastrate adânc orientate spre sud, fusese la un moment dat împovărat cu un set de rafturi extrem de urâte, aşezate într-un colţ. Vizavi se afla un alt şemineu într-o nişă adâncă, la fel cu cel pe care-l văzusem înainte, de data aceasta acoperit cu plăci de ceramică strălucitoare care ar fi putut fi concepute pentru a distrage atenţia de la ridicolul camerei.

În timp ce mă întorceam să plec, am simţit o atingere unduindu-se pe ceafa mea. M-am întors cu toate simţurile în alertă... dar nu era nimic. Niciun sunet, nicio mişcare în aer, doar un sentiment de nelinişte, ca şi cum m-ar fi urmărit ceva din întuneric.

Pe raftul urât stătea o icoană, o Fecioară cu ochii mari şi enigmatici. Am salutat-o respectuos din cap pe cea cu care împărtăşeam numele, apoi am părăsit camera ca să cobor la parter.

Aceste camere păreau să fie pivniţele castelului. Pereţi care la etajul cu camerele noastre aveau şaizeci de centimetri grosime ajunseseră aici la trei metri sau mai mult, reducând încăperile la jumătate din dimensiunea celor de sus. Ferestrele orientate spre sud erau doar ceva mai mult decât nişte tuneluri arcuite, cu sticlă la capete. Zidul de nord nu avea deloc deschideri. Partea de est scotea la iveală singura ferestruică pe care o remarcasem că străpungea zidul-scut, însă părea că arhitectul se bucurase să întârzie lucrările aici, jos, cedând-o muncitorilor pentru stivele lor de gresie, tencuială, prelate împăturite şi altele asemenea.

Am părăsit incinta întunecată şi am ieşit în curte. În această perioadă a anului, soarele îşi reflecta căldura şi strălucirea pe faţadele înalte, deşi în timpul iernii probabil că era umed şi neprietenos. La fel ca în restul castelului, scările uneau diferitele etaje pavate cu pietre late. În spatele fântânii, pe peretele turnului cu bucătăria, se înălţa o liană imensă de iederă, cu tulpini mai groase decât braţul meu şi frunze care încadrau o intrare arcuită. Prin ea urcau trepte de piatră, curbate de secole de uzură. Am auzit o uşă închizându-se. O menajeră tânără a ieşit în fugă din camerele Reginei şi a continuat de-a lungul galeriei, iar apoi, câteva clipe mai târziu, a pătruns prin arcada acoperită cu iederă. S-a oprit să ia o găleată cu apă din fântână şi, aplecată sub povara pe care o ducea, a dispărut printr-o uşă.

Am avut senzaţia ciudată că mă aflu într-o făptură vie alcătuită din piatră şi cărămidă, cu venele pline de muncitori care se agită, cu plămânii respirând viaţă şi frumuseţe, emanând hotărâre şi calm.

Castelul Bran era creaţia unei singure femei. Regina Maria îl primise în dar drept o clădire neiubită şi abandonată, iar acum îl aducea înapoi la viaţă. Poate că restul ţării era condus de soţul ei şi bărbaţii din guvern, însă în acest colţişor ea era Regina absolută, la fel cum fusese bunica ei Victoria pentru un imperiu. Maria părea că umple fiecare colţ, că îşi lasă amprenta în fiecare cameră, chiar şi în cele care erau abandonate şi goale. Castelul Bran venea să evidenţieze mintea şi inima Reginei Maria, de la exuberantele dalii până la colţurile prăfuite din camerele soţului ei. Sub covoarele strălucitoare şi icoanele împodobite, şi cu siguranţă în timp ce stăteai în întunericul claustrant şi apăsător al pivniţei de la parter, puteai simţi istoria îndelungată, rece şi brutală a Castelului Bran, acele generaţii de soldaţi şi grăniceri, plictisiţi, supăraţi şi uneori

speriaţi, dar la fel şi forţa personalităţii Reginei, iar acum Castelul Bran îşi întorsese faţa cu hotărâre spre soare şi nu avea să mai audă niciodată zvon de moarte, război sau disconfort.

Am urmărit cum o altă servitoare, una mai în vârstă, merge cu paşi mult mai fermi către camerele Reginei şi dispare în interiorul lor.

Gata cu plimbarea: aveam o misiune de îndeplinit, nişte localnici de luat la întrebări. M-am întors, apoi m-am împiedicat şi aproape am căzut pe o minge de puf alb ce-mi ajungea la gambă.

Creatura a ţipat, eu am înjurat, şi mi-am proptit cu putere braţul de un stâlp de piatră. Nu am căzut, dar dădeam din mână să-mi răcoresc zgârietura din palmă, uitându-mă în jos să văd dacă făcusem una cu pământul puful animat.

Cu coada ochiului am văzut-o pe Gabriela înaintând să recupereze creatura.

— Scuze, am spus. Nu l-am văzut... Ah, pardon.

Nu Gabriela era cea care ridicase îndărătnicul animal de companie al Reginei, ci o tânără care semăna cu ea.

Un chip la fel de solemn ca în portretul de studio, ochii albaştri aproape la fel de întunecaţi ca în poză, pe o figură rotundă care nu era tocmai frumoasă. Era mai scundă decât mine cu câţiva centimetri, dar la fel de bronzată, şi purta un costum asemănător cu cel pe care-l avusese Regina la cină: o ie brodată, cu mâneci pline, o fustă deschisă la culoare sub o fotă neagră, iar părul scurt îi ieşea de sub basmaua de mătase cu model floral aprins. Însă, deşi îmbrăcată ca o localnică şi arătând ca o servitoare din castel, purtând inclusiv cruciuliţa de aur de la gât, nu m-am îndoit nicio clipă cine era.

Fiica, Ileana.

Capitolul 19

Sherlock Holmes se încrunta la peisajul rural românesc care se derula prin dreptul lui. Nu fusese impresionat de sistemul de trenuri de aici cu o lună în urmă, iar călătoria de astăzi nu-l ajuta deloc să se răzgândească. La Braşov reuşise să-şi revendice un colţişor din ceea ce se voia a fi un compartiment de la clasa întâi, însă dacă lucrurile aveau să se înrăutăţească la Sinaia – aşa cum se întâmplase şi în călătoria anterioară urma să fie nevoit să ticluiască nişte metode de a se răzbuna pe fratele lui.

Locomotiva reuşise să treacă de pasul Predeal fără să se strice efectiv, iar în curând avea să se oprească în tumultul din Sinaia, capitala de vară şi oraş-staţiune pentru cei înstăriţi şi pentru şomeri. După aceea, până la Bucureşti urmau patru ore de voci gălăgioase, trupuri nespălate şi câmpuri nesfârşite de porumb. Nu-şi imagina că avea să doarmă.

Nu că până la Sinaia ar fi urmat să doarmă. Avea în minte nişte chestiuni, chestiuni care necesitau o decizie. Lui Sherlock Holmes nu-i plăcea deloc sentimentul de nehotărâre.

Patru ani şi jumătate de căsnicie cu Mary Judith Russell şi încă îi era greu să se adapteze.

Toată viaţa lui de adult, până în noaptea când îşi semnase numele complet pe un registru de la biserică, Sherlock Holmes nu fusese vreodată responsabil faţă de cineva. Toate deciziile îi aparţineau în totalitate, toate secretele erau ale lui de ţinut sau de împărtăşit. Orice loialitate datorată – faţă de un monarh, faţă de un client sau chiar faţă de fratele lui – era absolut secundară anchetării neclintite a cazului la care lucra. Când considerase că era necesar, bruscase, ignorase şi minţise – chiar şi pe prietenul lui, Watson – fără vreo ezitare.

Dar nu şi pe soţia lui. O soţie însemna un altfel de contract, unul care stătea în faţa lui şi necesita un răspuns sincer.

Slujirea nevoilor fratelui său şi ale Marii Britanii devenise din ce în ce mai incompatibilă cu relaţia cu Russell. O forţase deja să se apropie neplăcut de mult de o minciună în ceea ce priveşte situaţia doamnei Hudson – o silise să ocolească adevărul faţă de *el* – şi nu putea evita la nesfârşit o confruntare deschisă. A, soţii şi soţiile se înşelau reciproc tot timpul – un detectiv află asta la început de carieră – însă o minciună aici ar supura şi s-ar răspândi într-un mod nimicitor, ca în cazul otrăvirii sângelui.

Aproape la fel de mortal ca un acord de a lăsa lucrurile nediscutate.

Cu patru ani şi jumătate în urmă, Russell venise la el cu o păcăleală cum că un parteneriat obişnuit şi confortabil putea fi o opţiune. Ştiuse că cererea urma să vină, chiar anticipase momentul ca urmând să fie în apropierea celei de-a douăzeci şi una aniversări a ei. Aşa că fusese pregătit şi avusese grijă să-i întâmpine sfârşitul de basm fericit şi plin de speranţă cu un mesaj rece, brutal: prefăcătoria nu era ceva ce putea supravieţui între ei. Trebuia ca în toate manifestările să fie adevărul sau nimic.

Acela fusese unul dintre puţinele momente când conştientizase diferenţa de vârstă dintre ei: o viaţă îndeajuns de fragedă încât să păstreze nişte fantezii şi o alta care supravieţuise jumătate de secol de experienţă grea.

El se exprimase îndeajuns de limpede în noaptea aceea rece din Londra că decizia era în întregime a ei. Din când în când se întreba ce s-ar fi ales de el – de ei amândoi – dacă ea nu ar fi găsit calea spre nunta lor deosebit de colorată câteva săptămâni mai târziu.

Amuzant şi ironic că un om cunoscut drept o maşinărie raţională şi rece putea fi cu mintea mai limpede decât o femeie când venea vorba despre adevăruri emoţionale. Însă, doar pentru că emoţia afecta deciziile raţionale, asta nu însemna că efectele îi puteau fi trecute cu vederea. Spusese foarte clar că problema solicitărilor lui Mycroft va trebui rezolvată, foarte curând.

Între timp, fratele lui avea dreptate: România era atât vulnerabilă, cât şi indispensabilă şi avea nevoie de tot ajutorul pe care i-l putea oferi Marea Britanie. Dacă reputaţia Reginei Maria era atacată, fie de un rival personal, fie de vreun inamic politic care voia să divizeze ţara, era posibil ca el să se afle în poziţia de a interveni în acest sens.

Îşi dorea doar să nu simtă acelaşi pericol pentru parteneriatul cu Russell. Petrecuse ani de zile învăţând să-şi muşte limba când ea se punea în pericol, şi chiar mai mulţi ani învăţând să accepte valoarea opiniilor ei care uneori le contraziceau pe ale lui. Lui îi plăcea... ei bine, îi plăceau foarte multe la Russell, inclusiv dezacordurile ocazionale, dar numai datorită singularităţii mai profunde a scopului lor.

Prin urmare – nu, nu era deloc încântat să aibă un alt ghimpe ascuţit îndreptat împotriva relaţiei lor, un ghimpe pe nume Mycroft Holmes.

Mintea lui se învârtea întruna asupra acestei probleme. Probabil că şi dormi o vreme, înainte să-şi dea seama că trenul se apropia de Bucureşti. Împături ziarul pe care nu-l citise şi vârî tabachera înapoi în buzunar. Urma să se întâlnească cu grupul de instigatori comunişti, spioni şi posibil trădători al lui Mycroft, iar apoi să dea fuga cât mai repede înapoi la aerul curat de munte.

Se întreba cum se înţelegea Russell cu Regina. Două femei cu voinţă de fier comportându-se politicos la cină.

Păcat că fiica nu putea fi şi ea acolo – ar fi fost interesant să vadă cum se prezenta următoarea generaţie de moştenitori ai Reginei Victoria.

Capitolul 20

— Nu, eu sunt cea care ar trebui să-şi ceară scuze, a protestat Principesa Ileana.

S-a aplecat ca să culeagă un ghemotoc de căţel alb şi pufos. Ochii ei profunzi şi albaştri mă studiau peste urechile ascuţite ale creaturii.

— Frost e atât de mic încât lumea se împiedică mereu de el. Dumneavoastră sunteţi doamna Holmes, dacă nu mă înşel? Florescu mi-a spus că sunteţi aici. Mi-a spus că Mama a avut o întâlnire, apoi a ieşit la plimbare, însă ar trebui să se întoarcă în curând. Bine aţi venit la Bran!

Vocea îi era gravă pentru o fată de vârsta ei, iar accentul, o combinaţie de engleză cristalină vorbită de capetele încoronate puternic impregnat de nuanţe de germană şi română.

— Vă mulţumesc, Alteţă. Nu este nicio problemă, ar fi trebuit să mă uit pe unde merg. Eu doar... nu mă aşteptam să vă găsesc aici.

Parcă o acuzam – dar, de fapt, asta şi făceam. Regina nu ar fi fost încântată să-şi vadă copilul la Bran.

— Trebuia să vin. Am responsabilităţi aici şi, în orice caz, Tatăl meu nu s-a simţit prea bine în ultima vreme, aşa că stă mai degrabă la Peleş decât în adevărata noastră casă, iar Peleşul este atât de mare şi reverenţios, şi toată lumea merge pe vârfuri pe holuri ca să nu-l trezească... Chiar dacă sunt o asistentă bună, singurul lucru de care are nevoie este să se odihnească. Aşa că am rugat să fiu adusă cu maşina aici.

Chipul meu trebuie să fi exprimat mirare, deşi mai mult la ideea că o fată de şaisprezece ani pretinde să aibă „responsabilităţi” decât la restul propoziţiei. Dar a luat-o ca pe o reacţie la faptul că slujitorii de la palat nu respectă dorinţele Reginei, pentru că figura ei şi-a pierdut brusc solemnitatea.

— Le-am spus că dacă nu mă aduc aici o să urc pe un cal şi o să vin în galop. Îmi închipui că m-au crezut.

A lăsat jos câinele, care a pornit imediat după o vrabie.

Poate că în linie dreaptă, zburând ca liliacul, sunt douăzeci şi patru de kilometri până la Sinaia, însă pe drum trebuie că erau patruzeci şi opt, o călătorie lungă pe spatele unui cal. Dar pentru o fată de şaisprezece ani, dacă animalul e rezistent – deloc imposibil. Şi probabil că existau drumuri ascunse peste dealuri.

Nimic din toate astea nu conta: ea era aici, iar eu se părea că nu sunt doar spionul lui Holmes, ci şi adultul desemnat din cameră. Aşa că am cedat, promiţând să mă retrag imediat ce se întorcea Regina.

— Înţeleg de ce nu aţi vrea să staţi departe de Bran. Tocmai am explorat castelul – ce loc impresionant!

Postura ei s-a schimbat, trădând uşurare. Nu era chiar atât de sigură pe sine pe cât ar fi dorit să cred.

— Nu-i aşa? Mi-aş fi dorit să fi avut Branul când eram mică. Aş fi făcut-o pe guvernanta mea să mă caute prin toate colţurile şi cotloanele.

— Unele dintre ele par să cadă, doar puţin.

— Ştiu – în prima mea vară aici Mama nu m-a lăsat să-l explorez fără un valet. Încă nutresc speranţa că voi găsi pasajele ascunse.

— Există aşa ceva?

— Cu siguranţă trebuie să fie măcar unul, nu credeţi? Aceasta a fost o fortăreaţă, şi ce comandant s-ar adăposti într-un castel fără o uşă dosnică?

Era un argument valid. Şi cine să ştie mai bine arhitectura unui castel decât nepoata unor regi?

— Voi fi cu ochii după uşile ascunse, am asigurat-o eu.

— Aţi văzut vreo fantomă de cât timp sunteţi aici?

Fantome atât în interiorul castelului, cât şi în afara lui?

— Am venit joi. Despre ce fantome e vorba?

— Nu am văzut niciodată una, însă le-am auzit, iar Gabi spune... O cunoaşteţi pe Gabi?

— Gabriela? Fata de la bucătărie?

— Da. O consider sora mea. E cu un an mai mică decât mine, dar seamănă cu mine mai mult decât `Lisabeta sau Mignon. Gabi îmi povesteşte tot ce se întâmplă aici, iar ea spune că Branul este bântuit.

— Dar ea le-a văzut?

— Nu, nu le-a văzut, dar spune că alţii le-au văzut. Când Mama şi cu mine eram aici în primăvară, am căutat peste tot în speranţa să văd una, dar nu s-a întâmplat niciodată. Am auzit nişte sunete ciudate, dar asta a fost tot. Probabil era ceva care se prăbuşea. Branul e destul de vechi. Acum e mult mai bine decât atunci când l-am văzut prima dată, acum cinci ani. De fapt, a mărturisit ea, oraşul încercase de ceva vreme să-l dea, ca să scape de cheltuiala de a-l dărâma. Adevărul e că li l-au dat germanilor în timpul războiului, însă când germanii au pierdut, iar Transilvania a fost înapoiată României, au distrus documentele şi i l-au dat Mamei în schimb.

A făcut o pauză, gândindu-se la ce mi-a spus.

— Nu-i place ca oamenii să ştie, aşa că probabil n-ar trebui să-i spuneţi nimic.

— Vă promit.

Ochii albaştri i-au sclipit şi a făcut un pas înainte ca să mă ia de braţ.

— O, doamnă Holmes, îmi dau seama că noi două vom fi foarte bune prietene!

— Spuneţi-mi Mary, i-am zis eu.

— Atunci Mătuşa Mary să fie. Haideţi să luăm nişte biscuiţi de la bucătărie şi o să vă arăt cel mai bun loc din palat unde să stăm. Când am coborât aici mai devreme, bucătăreasa pregătea fursecurile mele preferate cu nucă. De obicei sunt pentru Crăciun, dar atunci nu suntem niciodată aici şi, cum îmi plac atât de mult, face câteva de fiecare dată când vin. Le simţiţi mirosul? Divin!

Mirosul de fursecuri era imperceptibil sub cel de ceapă şi pui la cuptor, iar bucătăria abia aştepta ora cinei. Când am intrat acolo, am lăsat-o pe Prinţesă şi pe căţeluşul ei pufos să meargă înainte, şi ca să stau departe de orice explozie de la comandantul armatei din bucătărie – îi cunoşteam prea bine pe bucătari şi felul lor de a fi –, dar şi să urmăresc interacţiunea ei cu slujitorii.

Cei născuţi cu sânge albastru sunt crescuţi să plece de la premisa că lumea îi iubeşte. Se aşteaptă la capete plecate şi pălării ridicate, interpretând deferenţa ca respect şi obedienţa drept acord. Ileana o numea pe Gabriela sora ei, dar nu i-ar fi trecut niciodată prin minte că, în timp ce surorile vitrege ale Cenuşăresei mergeau la bal, sora mai puţin privilegiată freca şemineul.

Pe de altă parte, tinereţea Principesei părea să fi creat un grad de afecţiune autentică, mai degrabă decât simbolică. În loc să se zbârlească din pricina intruziunii, bucătăreasa i-a zâmbit Ilenei îngăduitor, ca unui copil, în timp ce fata, intrând în acest tărâm al servitorilor, a spus foarte clar că ştia că nu are voie aici. Exista respect de ambele părţi.

Mă gândeam că peste un an Principesa urma să nu mai fie tratată ca un copil în castel. În doi ani toţi aveau să stea cu spinarea ţeapănă, iar cuvântul *Doamnă* avea să-şi croiască şi el drum în conversaţie. Dar, pentru moment, i se permitea aceeaşi libertate ca şi câinelui ei.

Şi i se ofereau aceleaşi recompense prietenoase: în cazul câinelui o bucată de aluat de patiserie rumenit, iar pentru Ileana un coşuleţ de fursecuri grase şi rotunde din care se revărsa o umplutură închisă la culoare.

Ea a scos un mic chiţăit şi a pupat-o pe bucătăreasă pe obraz, a muşcat dintr-un fursec, a scos un sunet de apreciere, i-a făcut semn Gabrielei, care era cu braţele cufundate până la coate în cartofi, apoi a luat câinele şi m-a condus afară.

După câţiva paşi, mersul ei săltăreţ a încetinit, devenind un ritm mai degrabă de adult, şi i-a dat căţelului jumătate din trufandaua neterminată.

S-a uitat la mine.

— Îmi plac la nebunie, dar dacă aş mânca tot ce-mi dă bucătăreasa, nu aş mai putea urca scările.

Iar scările clar erau pe agendă. Nu eram sigură câte etaje am urcat, însă am ajuns în vârful turnului, având o privelişte care i-ar fi mulţumit şi pe cei mai sârguincioşi dintre supraveghetorii saxoni.

Chiar şi atunci, ea nu s-a oprit, ci a urcat spre o ambrazură – o fereastră care nu avusese niciodată sticlă – şi s-a aşezat pe cadrul ei, cu picioarele atârnându-i în afară. Sus, *foarte* sus deasupra solului.

— De aici poţi fi primul care ştie când vine un vizitator. Când Mama era plecată, mă uitam după luminile maşinii ei ca să ştiu când se întoarce.

Şi-a dat seama că nu eram lipită de umărul ei şi s-a dat într-o parte pe marginea de piatră, făcându-mi semn să vin lângă ea.

— E destul loc. Veniţi sus. Puteţi vedea până la infinit.

— Mulţumesc, sunt bine aici.

Aici, de unde atunci când vei zbura de pe ţiglele acoperişului o să am posibilitatea să te apuc de cordonul acesta rezistent pe care îl porţi.

Mi-a aruncat un zâmbet încurajator.

— E în regulă, nici surorilor mele nu le place înălţimea. Luaţi un fursec.

Mi-a întins coşul cu bunătăţi. Când am luat unul, ea şi-a făcut cu grijă propria alegere, în baza unor considerente pe care nu le-am putut ghici, pe urmă a aşezat coşul lângă ea. A rupt în două fursecul ei, aruncând din nou jumătate în gura căţelului nerăbdător.

Părea un ritual exersat, pentru că din clipa în care bucăţica a fost înghiţită câinele nu a continuat să se milogească, ci a tropăit să dea cu lăbuţa pe o ţesătură de culoarea prafului atârnată pe perete, apoi s-a făcut covrig.

M-am sprijinit cu prudenţă cu umărul de pietre, având grijă să nu mă apropii de Principesa aflată într-un echilibru precar.

— Chiar am văzut o fantomă, a declarat ea. Doar că nu aici.

A examinat forma maro, crocantă, pe care o ţinea în mână, apoi a muşcat elegant dintr-un colţ.

— Unde era?

— La Windsor. După nouă sute de ani, presupun că trebuie să aibă câteva.

— Ştiţi a cui era fantoma?

Întrebarea a surprins-o, făcând-o să-şi răsucească gâtul spre mine.

— Nu vă îndoiţi că am văzut-o?

Am făcut un gest cu mâna ca să arăt că în ceruri şi pe pământ erau mai multe lucruri decât visasem vreodată în filosofia mea. S-a întors, mulţumită de răspunsul meu şi, aparent, de întrebare.

— Cred că fantomele sunt cei care au murit neîmpăcaţi. Cred că oamenii care sunt fericiţi când mor, sau cel puţin împliniţi, pur şi simplu trec mai departe. Însă oamenii care nu şi-au încheiat socotelile cu viaţa pentru că

au murit prea devreme sau aveau ceva în mintea lor, zăbovesc în speranţa că vor găsi un răspuns.

S-a uitat din nou la mine să vadă cum percepeam eu asta. Am fost mai puţin tulburată de imaginaţia decât de echilibrul ei, aşa că am dat din cap. Ea şi-a reluat cugetările.

— Fantoma pe care am văzut-o la Windsor era a unui băieţel. Cred că a murit într-unul dintre hornuri. Ştiaţi că atunci când străbunica mea a devenit regină obişnuiau să trimită copii să cureţe coşurile? Înăuntrul lor? Şi că uneori se blocau acolo?

— Da, am auzit asta.

— Cred că băiatul pe care l-am văzut era unul dintre ei. Mama a spus că visez, dar sunt sigură că eram acolo în cameră, plimbându-mă noaptea.

— Îngrozitor, a fost tot ce m-am gândit să spun.

— Nu-i aşa? Când voi deveni Regină, nu voi permite niciodată să se întâmple asta.

M-am înecat puţin cu îmbucătura plină de zahăr şi cu ipoteza fixă a fetei că în viitor o aştepta formula de adresare „Majestatea Sa”. Însă regalitatea era afacere de familie: atât surorile, cât şi bunicile ei, precum şi diverse mătuşi, erau Regine. Verii primari ai mamei ei ocupaseră tronurile a şase ţări europene diferite. De ce să nu fie la fel şi cu această siluetă băieţoasă?

— Aţi citit vreodată cartea lui Charles Kingsley? a întrebat ea.

— *The Water-Babies*? Da, cu mult timp în urmă.

— Mama spune că povestea a ajutat să se schimbe lucrurile. Aveau o lege împotriva acestui lucru de ani de zile, însă toată lumea a ignorat-o până la *The Water-Babies.* Oamenii erau atât de supăraţi la gândul că un băieţel poate fi forţat să se urce pe coşuri, că nu se mai putea curăţa niciodată, încât practica a fost interzisă.

Mama şi cu mine am citit multe poveşti. Ea şi scrie, ştiaţi? Mi le dă mie să le citesc întâi ca să vadă dacă îmi plac. Ficţiunea îi poate face pe oameni să gândească. Nu întotdeauna, uneori sunt doar de amuzament. Îmi plac şi acelea.

— Mama dumneavoastră spune că vă plac poveştile cu detectivi.

— Da. Sunt foarte deştepţi oamenii ca Sherlock Holmes şi Părintele Brown[6]. Totuşi, trebuie să vă spun că inima mea aparţine lui Bulldog Drummond[7], a spus viitoarea Regină.

— Bună alegere.

— Cu toate că mi-aş dori să fie şi nişte fete în poveştile acelea. Îi tot spun Mamei că ar trebui să scrie poveşti în care fetele pleacă în aventuri, mai degrabă decât basme şi cărţi romantice, însă ea zice că nimeni nu le-ar crede. Fetele nu ajung niciodată să aibă aventuri, nu-i aşa?

— O, aţi fi uimită! Dar spuneţi-mi despre fantomele de la Castelul Bran. Cele pe care le-aţi auzit.

— Nu ştiu dacă cineva poate auzi fantome, există un alt nume pentru asta.

— Poltergeist?

— Acesta este, un spirit care răstoarnă lucruri.

Şi care – cu toate că nu aveam de gând să-i spun ei – apare în general în vecinătatea unei adolescente care simte că nu i se acordă prea mare atenţie.

— Nu am văzut lucrurile mişcându-se, doar am auzit câte ceva. Mama spune că sunt doar lemnele care se aşază, însă o dată sau de două ori au dispărut lucruri. Iar o dată mi s-a părut că aud o voce.

— Spunând ce?

---

[6] Personaj creat de G. K. Chesterton. (*n. red.*)

[7] Personaj creat de H. C. McNeile. (*n. red.*)

— Nu am putut auzi cuvintele, şi a fost doar pentru câteva secunde. În plus, a recunoscut ea, era în timpul nopţii, deci puteau fi şobolani. Însă fantoma pe care a văzut-o fata de la bucătărie – aceea a fost în timpul zilei. Iar Gabi zice că era cineva pe care îl cunoştea. Vreau să spun, cineva pe care îl cunoştea Vera.

— Vera Dumitru?

— Acesta este numele ei de familie? Fata nouă de la bucătărie.

— De ce nu mi-a spus nimeni?

Ea a părut surprinsă, iar eu am căutat în grabă o explicaţie.

— Soţul meu este un folclorist înfocat. Va fi încântat să audă că există o fantomă la Castelul Bran.

— Îi puteţi spune, dar cel mai bine ar fi să nu vorbiţi prea deschis despre asta. Vera nu a povestit nimic nimănui, numai mie şi lui Gabi. Şi lui Florescu, desigur, el ştie totul. Dar dacă află bucătăreasa, va dori să o concedieze pe Vera pe motiv că bea sau că e nebună.

— A cui era fantoma?

— Nu-i ştiu numele, numai că era soldat şi că a murit în război.

M-am uitat la ceafa ei. Fata care auzise vocea din cimitir era fata care văzuse exact aceeaşi fantomă iarna? De ce nu ne spusese Florescu asta? Vera Dumitru a trecut în fruntea listei mele de oameni cu care trebuia să vorbesc.

Ileana nu-mi observase îngrijorarea.

— Uitaţi-o! a spus apoi.

I-am urmat privirea, întrebându-mă ce formă îndepărtată ar putea fi recunoscută drept o tânără pe care o întâlnise cu patru luni în urmă, iar apoi am văzut apropiindu-se o siluetă pe cal. Nu era servitoarea vizitată de fantome, ci Regina.

Oamenii ieşeau din case să o salute. Alergau de-a lungul drumului, îşi ridicau copiii, se strângeau în jurul calului ei. A început să încetinească, apoi s-a oprit în mijlocul unei mulţimi de bărbaţi şi femei care se împingeau să-i sărute mâna şi să primească binecuvântarea regală.

— O iubesc atât de mult...

Ileana părea că vorbeşte cu sine.

— E şi limpede de ce, am răspuns eu.

— Este demnă de ei, nu-i aşa? Ştiţi că sunt aproape la aceeaşi vârstă la care s-a logodit mama?

Gândindu-mă la rangul acestei fete şi mai ales la cât de aproape era să se fi căsătorit cu fiul care suferea de hemofilie al Ţarului, nu mă putem gândi la niciun alt răspuns decât un sunet evaziv. Ea a aruncat o privire peste umăr spre mine.

— Florescu spune că soţul este mult mai în etate decât dumneavoastră.

— Aşa este.

— A fost aranjată?

— Căsătoria? Dumnezeule mare, nu! Adică nu, Alteţa Voastră, ne-am ales unul pe altul.

Ochii solemni mă studiau.

— Îl iubiţi?

— Eu...

Acea francheţe se pare că era partea românească a moştenirii ei. Sau poate că era apanajul regalităţii. Totuşi, tânăra merita un răspuns sincer.

— Da, îl iubesc. Îl şi plac şi învăţ de la el, şi sunt stimulată de el. Toate aceste lucruri sunt importante.

A oftat puţin şi s-a întors să privească înaintarea mamei ei prin sat.

— Sper că voi avea *măcar un pic* de spus în ceea ce-mi priveşte viitorul soţ. Oamenii par să aibă această

posibilitate în zilele noastre. Le-am întâlnit pe câteva dintre fetele de la şcoală cu care voi merge în Anglia luna următoare, şi nu vorbeau decât despre căsătorie. Nu cred că m-au plăcut foarte mult. Gabi a spus că ar putea merge ea în locul meu, de vreme ce nimeni de acolo nu ar putea să ne deosebească. I-am spus că engleza ei nu este îndeajuns de bună, însă ea a spus că va sta tăcută, cu privirea în pământ şi nimeni nu va şti.

Am râs, destul de bucuroasă să mă îndepărtez de subiectul relaţiilor conjugale. Nu că rivalităţile şcolare ar fi fost mult mai uşoare.

— Şcoala este mai uşoară pentru cei care duc o viaţă măruntă, i-am spus eu. Cel mai adesea, adulţii fericiţi şi de succes au trecut prin vremuri mizerabile când erau mici.

— Atunci ar trebui să fiu cel mai fericit adult cu putinţă!

Nu eram foarte sigură cum să reacţionez la această afirmaţie, însă efortul de a căuta o uşoară încurajare a dispărut din pricina a ce a făcut ea în continuare.

S-a aplecat în faţă. Mâna mea s-a întins, cu vârfurile degetelor gata să se înfigă în cordonul ei, fără să o atingă. Se uita la ceva aflat mult mai jos. M-am întins ca să văd dincolo de ea, însă nu zăream decât micul parc verde de la baza castelului, unde râul fusese încurajat să formeze un mic lac.

— Lipseşte un singur lucru la Bran, a spus cu o voce visătoare. Navigatul. Mama construieşte o casă la Marea Neagră. Total diferită de Bran, deschisă şi nouă şi plină de lumina soarelui. O să mi-o lase prin testament. Iar partea cea mai bună este navigatul. Poţi să treci de pe uscat direct în barcă, să pui pânza şi să zbori, doar să zbori. Când voi fi mare, voi naviga spre Istanbul şi prin strâmtori spre Mediterană şi o să mă opresc doar când am de vizitat prieteni sau vreau să iau cina pe continent.

Fata a oftat scurt spre balta necorespunzătoare de sub noi, apoi a întins mâna după coş şi a răsturnat conţinutul peste prăpastie. S-a uitat din nou peste umăr, cu chipul transformat de o privire răutăcioasă.

— Nu-i veţi spune bucătăresei, nu-i aşa, că am hrănit păsările cu biscuiţii ei speciali cu nucă?

— Nicio vorbă.

A zâmbit şi mi-a întins coşul, legănându-şi picioarele spre cameră. Când a atins podeaua am luat prima gură de aer cu adevărat plină de când ajunseserăm acolo. Şi-a scuturat fusta.

— Ar trebui să mă duc la grajduri înainte să-i spună cineva Mamei că sunt aici. Vreţi să veniţi?

— Mă îndreptam spre sat, aşa că vă voi însoţi până la drum.

— Înţelept din partea dumneavoastră să vă îndreptaţi în altă parte, a spus ea cu un zâmbet la fel de poznaş pe cât ar fi putut afişa Gabriela.

— Mama o să fie foc că nu am rămas la Sinaia. De parcă aş putea să fac ceva pentru Tata în afară de a-i citi cu voce tare cât el sforăie!

În timp ce ne croiam drum prin coridoarele şerpuitoare ale castelului şi apoi pe uşă, servitorii şi străjerii ieşindu-ne în cale la fiecare pas, am întrebat-o despre „responsabilităţile” care o aduseseră la Bran.

— A, fetele, a spus ea surprinsă. Le-am promis că mă voi întoarce să văd dacă au nevoie de ceva. Ştiţi, fără mine, fără cineva ca mine, fetele sunt puţin cam captive aici. Pentru unele fete, Branul este în regulă, nu vor nimic altceva decât să se căsătorească şi să aibă copii. Dar pentru altele nu e suficient. Au nevoie de şcoală şi de pregătire şi de cineva care să le dea o mână de ajutor. Fetele pot fi medici şi profesoare şi hangiţe şi, ei bine, tot

ce pot fi şi băieţii. Ideea este că primii paşi sunt mai grei pentru ele, fără ajutor.

— Este foarte generos din partea dumneavoastră.

Şi poate că nu era atât de ignorantă cu privire la vieţile Cenuşăreselor de aici pe cât crezusem.

— Am mai mult decât îşi poate imagina oricare dintre ele. Măcar atâta pot să fac, să mă împrietenesc cu ele şi să le ajut.

— Este cumva...? Am văzut cruciuliţa pe care o purtaţi.

Era mai grea şi mai complex decorată decât cele pe care le văzusem la Gabi şi la cealaltă tânără servitoare, dar asemănătoare de la distanţă.

— A, da, a spus ea ştergând-o cu un deget. Una dintre fete a admirat-o vara trecută, aşa că le-am făcut şi lor câte una. Fiecare este un pic diferită, doar Gabi are flori de corn cum am eu, dar în acelaşi timp sunt foarte asemănătoare. Sunt ca o legitimaţie de membru. Sau o promisiune, cred.

Noblesse oblige în forma cea mai pură.

Străjerul ne-a ţinut uşa să ieşim, apropiindu-şi călcâiele cu talpă moale şi luând poziţie de drepţi. În timp ce coboram scările exterioare, m-am gândit la o altă întrebare.

— Aţi spus că aţi auzit sunete, înăuntru. De poltergeist. Unde s-a întâmplat asta? A făcut un semn către peretele de lângă noi.

— În camera de muzică, o dată. S-a auzit ca şi cum cineva a scăpat o cană, însă nu era nimeni acolo. Următoarea dată a fost în sufragerie. Mă uitam după o carte pe care o lăsasem undeva şi am auzit un fel de foşnet. S-a oprit înainte să fi intrat îndeajuns de mult în cameră ca să văd.

— S-a întâmplat recent sau vara trecută?

— L-am observat doar în primăvară, când am venit aici. Deşi, aşa cum spune Mama, într-o casă atât de veche se aud mereu scârţâituri.

— Deci, în aprilie.

— Exact. De ce? Are vreo relevanţă?

— Doar din curiozitate. Nu am auzit nimic deocamdată.

— Insist să-mi spuneţi dacă auziţi ceva. Nu mi-ar plăcea nimic mai mult decât să merg cu dumneavoastră să vânăm fantome.

S-ar putea să-i cer ajutorul lui Bulldog Drummond, mi-am zis eu. Măcar ca s-o împiedic pe această domnişoară cu minte ascuţită să dea de necaz.

Capitolul 21

Holmes găsi Bucureştiul şi mai torid decât în timpul vizitei anterioare. Taxiul de la gară pufăia şi se târa pe străzi. Oamenii de pe trotuare căutau orice fărâmă existentă de umbră. Hotelul Athénée Palace, având ceva mai mult de un deceniu, era o clădire ca un bloc contondent, separat de strada aglomerată printr-un trotuar la fel de aglomerat. De jur împrejurul tramvaielor şi maşinilor se fereau pietoni şi căruţe trase de cai, o aducere aminte a faptului că oraşele aglomerate aveau pe stradă şi alte creaturi în afară de porci, pui şi copii dezbrăcaţi.

În interiorul hotelului totul era sobru, primitor şi răcoros. Salutul portarilor şi personalului din interior îi promitea calm şi confort. Un tânăr îi luă geanta, un bărbat puţin mai în vârstă îi ură bun-venit în engleză, recunoscând câteva indicii hoteliere vagi, iar cel mai demn dintre ei îşi murmură propriul salut şi îi oferi registrul şi un stilou.

Totuşi:

— Domnul... Holmes, nu-i aşa? Domnule, există o... persoană. Cu un mesaj. I-am sugerat să ni-l lase nouă, însă...

Holmes se întoarse să urmărească privirea dezaprobatoare a celuilalt. Acolo, într-un colţ discret, pe jumătate ascuns de privirile oamenilor, se afla într-adevăr o *persoană*, un tânăr, care tocmai se ridica în picioare. Se întâlniră la jumătatea holului recepţiei, iar străinul scoase un plic dintr-un buzunar interior.

— Domnul Holmes?

— Uneori.

— Fratele dumneavoastră mi-a cerut să vă dau asta. Mi-a spus să-l pun în mâinile dumneavoastră.

Holmes îl luă, dar imediat după aceea întinse cealaltă mână ca să-l apuce pe băiat de braţ, aşezându-l înapoi pe scaun.

— Domnule! Îmi pare rău, nu ştiu ce... sunt doar puţin ameţit. Căldura, ştiţi...

— Aţi venit cu avionul, a spus Holmes. Iar stomacului nu i-a convenit.

— Cum v-aţi...? Desigur! Sunteţi ca fratele dumneavoastră.

— Staţi acolo, i-a poruncit Holmes şi s-a întors cu paşi mari la biroul de recepţie.

— Tânărul acela este epuizat şi fără îndoială deshidratat. Daţi-i o cameră, şi mâncare când va dori. Puneţi-o pe nota mea. Ah, şi să-i fie curăţate hainele.

Deschise plicul şi citi scrisul de mână al lui Mycroft. Trei nume, trei descrieri scurte, două numere de telefon. Nimic, de fapt, care să nu fi putut fi trimis prin telegraf şi care să-l scape pe săracul băiat de un drum. Clătină din cap şi se întoarse la tânărul verde la faţă, care răspândea mirosul unei călătorii lungi şi care-i provocase greaţa.

— Cum vă numiţi?

— Warburton. Bill.

— Domnule Warburton, acest gentleman vă va duce în camera dumneavoastră. Să dormiţi. Mâncaţi când puteţi. Şi să-i daţi hainele dumneavoastră. Cameristele vi le vor aduce înapoi de dimineaţă.

Băiatul se uită în jos la mânecile lui de lână, pe care se vedeau toţi cei două mii de kilometri pe care-i parcursese de când plecase de la Londra şi îi mulţumi bâlbâindu-se, însă Holmes plecase deja să ceară o hartă a oraşului şi un mijloc de a-şi schimba francii în lei.

În cameră, Holmes comandă o cană mare de cafea şi luă telefonul ca să caute lista scurtă de informatori a fratelui său. Primul, un anarhist cunoscut că favorizează cauza maghiară, se dovedi internat în spital, în mod destul de bizar, cu o formă urâtă de gută. Al doilea, un comunist numit Mihai Dalca, era la Moscova, deşi părea să existe un secretar pe nume Ivanov care acţiona în locul lui. Al treilea era un englez, a cărui fişă a postului îl puse pe Holmes pe gânduri.

Cu mintea lucrându-i la intensitate maximă, dădu drumul apei din baie, se bărbieri şi luă o cămaşă curată, coborând apoi scările ca să prindă un instigator bolşevic în bârlogul lui – sau, cel puţin, la cafeneaua lui în aer liber.

Capitolul 22

Am coborât dealul cu Principesa Ileana până la grajduri. Regina tocmai venea şi am urmărit-o cum a descălecat ca să-i salute pe săteni, care se împingeau ca să fie lângă ea. A fost o scenă feudală surprinzătoare într-o epocă modernă când mulţimile erau lucruri care trebuiau ţinute la distanţă de regalitate, iar strângerile de mână erau semne de mare cinste. Oamenii îşi scoteau pălăriile şi

trăgeau de ciucuri, iar mâna întinsă a Reginei a fost luată şi sărutată în repetate rânduri.

Calul strălucitor a fost condus de grăjdar. Regina şi-a continuat binecuvântările amabile până când s-a întâmplat să-şi arunce privirea în sus şi să ne vadă pe deasupra capetelor sătenilor scunzi.

O expresie de uimire şi groază au apărut pe trăsăturile frumoase ale Reginei. Şi-a lăsat jos mâna şi demnitatea regală ca să pornească înainte, sătenii despărţindu-se în jurul ei exact ca Marea Roşie. Însă doi dintre bărbaţii care ieşiseră din grajduri mergeau mai departe să rezolve lucrurile, aşa că am lăsat-o pe Ileana să înainteze fără mine.

Laşitate? Fără îndoială. Însă eram aici ca anchetator, nu consilier, şi nu-mi doream câtuşi de puţin să fiu atrasă în această confruntare. Era mult mai bine să-mi petrec seara departe, până când lacrimile se uscau şi nervii se linişteau.

De aceea îl rugasem deja pe un străjer să-l anunţe pe Florescu că nu voi fi acolo la cină.

Mi-a luat ceva timp şi ingeniozitate ca să localizez casa Verei Dumitru. Uşile mi s-au închis în faţă, şi la propriu, şi la figurat, până când m-am strecurat la magazinul din sat exact când se închidea şi am ieşit de acolo cu o cantitate impresionantă de dropsuri. Am găsit un zid jos pe care să mă aşez, prefăcându-mă că-l caut şi aleg pe cel mai bun şi apoi îl introduc în fericita mea gură.

Am supt bomboana, plimbând-o peste dinţi, şi, cu toate că îmi fusese teamă că era prea aproape de ora cinei pentru scopurile mele, am simţit imediat ochi aţintindu-se asupra mea şi asupra hârtiei maro împăturite de lângă mine. Am rămas aşezată, studiind intens semnul cu programul de lucru de la cabinetul doctorului: luni, joi, sâmbătă, 10:00–19:00. Ceea ce însemna că ar fi putut fi

aici, însă brecul lui de vânătoare nu era la locul său. Fără îndoială că, dacă plecase la un alt pacient, cei din sat aveau să ştie unde să-l găsesc.

În cele din urmă, un copil mic şi murdar a venit agale spre mine, lovind cu piciorul într-o piatră şi fluierând cu nonşalanţă. În fundal auzeam chicoteli şi şoapte.

Am dat din cap către el şi am luat punga ca să aleg un alt drops, palmând cu dibăcie prima biluţă lipicioasă în timp ce făceam asta.

— Sal`tare, a spus el.

— Bună ziua, domnule.

Mai multe chicoteli din spatele gardului viu. Ştrengarul s-a uitat la mine în căutarea vreunui semn că era luat peste picior, însă nu a zărit niciunul.

— De unde eşti? a întrebat el.

Cu siguranţă ştia deja, pentru că mi se adresa cu nişte sunete care semănau cu engleza.

— Londra, am răspuns eu, dându-mi seama că termenii *East Dean, Sussex* nu ar însemna mare lucru pentru el.

— De ce venit?

— Ca să o văd pe Regină.

— De ce?

Conversaţia noastră se deteriora întrucâtva.

— Voiam să văd Branul. Frumos loc. Frumoase *haystacks.*

S-a uitat în gol, aşa că m-am întors să-i arăt unul dintre monştrii lăţoşi verzi care se conturau prin apropiere.

— *Haystacks.*

El a scos un sunet care semăna cu *cabbage,* ceea ce părea îndoielnic – poate că aş fi recunoscut cuvintele înrudite din latină dacă le-aş fi văzut scrise, nu rostite. Am dat din cap.

— *Cabbage* grozave aici la Bran.

S-a holbat la mine, iar prietenii lui au început să se prăpădească de râs. Am ignorat amândoi ramurile care se mişcau.

— Cunoşti Branul? l-am întrebat, aruncând punga cu dropsuri în sus şi-n jos în palmă ca să-i atrag atenţia.

— Da, desigur.

— Nu, nu cred. Eşti prea mic.

Audienţa noastră s-a calmat la această insultă. Puştiul m-a săgetat cu privirea.

— *I not small*! s-a răstit el, terminând propoziţia cu o expresie pe care îmi era teamă că o pot ghici prea bine.

— Demonstrează-mi, i-am spus, apoi am simplificat lucrurile la „arată-mi”.

Şi-a înfipt picioarele, şi-a pus pumnii în şolduri şi şi-a ridicat bărbia, acceptând provocarea. Mi-am îngustat ochii, apoi în mod deliberat am căutat în pungă şi am luat un drops între degetul mare şi cel arătător.

— La Bran este un cocoş negru. Arată-mi-l!

Văzusem cocoşul cu nici douăzeci de minute mai devreme şi, într-adevăr, m-a condus fix la el. I-am dat dropsul, apoi am luat altul.

— Casa omului care cântă la *concertină.*

Cuvântul l-a zăpăcit până când i-am arătat acţiunea de împins-tras a acordeonului, şi apoi am plecat, având în urma noastră un grup de băieţi mici.

După aceea a venit casa şoferului maşinii mari a Reginei. Acesta s-a dovedit un loc minuscul, curat ca lacrima, din cealaltă parte a satului. Apoi, cutia poştală (pe care o văzusem vizavi de biserică cu o zi în urmă). Când am văzut că obrajii îi erau deja umflaţi de şase dropsuri, am dat din cap, parcă vrând să-i spun că provocările fuseseră prea uşoare, şi l-am provocat cu:

— Casa Verei, care lucrează la castel.

Când am aflat unde e, mi-am aruncat mâinile în sus, recunoscându-mi înfrângerea şi i-am dat ce mai rămăsese din dropsuri. L-am urmărit mărşăluind cu mândrie spre publicul nostru, unde a început să-şi scoată din gură dropsuri pe jumătate supte şi să le ofere unor puţini aleşi.

Cele neatinse au dispărut într-o cută murdară a hainei.

Iar eu m-am dus până la uşa casei Dumitru.

Capitolul 23

Sherlock Holmes îşi dăduse seama cu ce fel de bolşevic urma să se întâlnească încă din momentul în care vocea de la telefon îl informase că *tovarăşul* Ivanov, secretarul responsabil cât timp *tovarăşul* Dalca era plecat la Moscova, avea să mănânce devreme cu prietenii la Cina, înainte de o adunare politică din seara aceea.

Cina era unul dintre cele mai la modă restaurante din Bucureşti, la o plimbare scurtă de la Athénée Palace, şi în ciuda căldurii şi orei matinale, terasa acestuia era plină de birocraţi care nu se grăbeau să plece spre casele lor.

Mulţi dintre bărbaţii de aici erau complet bărbieriţi. Majoritatea femeilor aveau păr scurt, deşi fustele lor erau cu câţiva centimetri mai lungi decât era moda la Paris, sau chiar la Londra. Holmes îl ignoră pe chelnerul care făcuse un pas înainte să-l salute, trecându-şi ochii pe deasupra bărbaţilor cu barbă, doar ca să surprindă un chip neaşteptat, dar familiar. După o clipă zâmbi. Ar fi trebuit să-şi dea seama.

Îl evită pe recepţionerul de la Cina şi trecu printre mese, aşteptând ca ţinta să-l observe. O expresie de groază apăru pe faţa bărbatului, o confirmare satisfăcătoare a faptului că Sherlock Holmes încă se bucura de o oarecare influenţă în lumea interlopă.

La fel de satisfăcător era că existau unele lucruri pe care Mycroft nu le ştia.

Barba obligatorie a bărbatului nu ascundea aspectul bolnăvicios care îi apăru pe faţă când Holmes se apropie de el. Cei trei însoţitori ai lui, doi bărbaţi şi o femeie, îşi opriră conversaţia ca să ridice privirea către englezul care venea spre ei.

— Bună seara, tovarăşe... Ivanov, spuse Holmes. Sau poate ar trebui să spun domnul...

— Ha!

Exclamaţia puternică de jovialitate a bărbatului opri conversaţia din apropierea lor.

— Vechiul meu prieten din Londra! *Vat you doing here*?

— Trebuie să stăm de vorbă, îi spuse Holmes. Prietenii tăi sunt bineveniţi să rămână la masă. Să-l chem pe chelner să aducă un alt rând de...?

— Nu, noi tocmai terminam, nu-i aşa, tovarăşi? Ne vedem mai târziu, terminăm afacerile atunci, bine?

Ceilalţi trei, surprinşi de concedierea bruscă, se ridicară totuşi şi ieşiră din restaurant destul de confuzi. Între timp, bărbatul cu barbă care rămăsese la masă se încruntă la Holmes şi coborî glasul, accentul puternic rusesc dispărându-i odată cu amabilitatea.

— Ce naiba faci aici?

— Şi eu mă bucur să te văd, Johnston. Habar n-aveam că se pot face bani în Partidul Comunist Român.

— Spune-mi ce vrei şi...

Se opri, văzând că se apropie doi chelneri încărcaţi care începură să împartă farfurii. Chelnerul se opri când îşi dădu seama că Holmes nu era bărbatul care stătuse în locul acela când se comandase mâncarea, dar secretarul bolşevic îi făcu semn nerăbdător şi farfuria fu aşezată.

— Ai putea la fel de bine să mănânci asta, îi spuse lui Holmes acru.

Holmes studie farfuriile fără proprietar. Voia să ia masa cu un om ca Ernie Johnston? Bărbatul era un infractor. Pe de altă parte, fusese mai degrabă escroc decât criminal şi se ştia faptul că împarte o cotă din încasările lui hoţeşti văduvelor şi orfanilor. După anumite insistenţe. Şi era de presupus că Partidul Comunist plătea pentru mâncare: până şi Russell ar fi fost de acord că un gentleman englez avea obligaţia morală să facă orice incursiune posibilă în finanţele Partidului.

Aşa că schimbă mâncarea din faţa lui cu o cantitate mai uşor de gestionat pe care o comandase femeia, se servi cu un pahar neatins şi îşi luă tacâmurile.

— Barba este nouă, a remarcat Holmes.

— Mă mănâncă de nu mai ştiu de mine, însă face parte din plan.

— Ce pui la cale, Johnston?

Bărbatul se uită la mesele dimprejur, apoi oftă şi se aşeză pe scaunul de lângă Holmes, luându-şi farfuria cu el. Când vorbi, vocea abia i se auzea în mijlocul gălăgiei.

— Efectiv mi-a căzut în poală, după cum îţi spui. Şi n-ai decât să zici orice, dom’le `Olmes, sunt un supus loial al Regelui. Aveam o obligaţie, ştii? Deci, cu patru, cinci luni în urmă, eram într-un bar, când deodată intră nişte golani bărboşi. Nu cloceau dumnealor nimica bun, oricine putea să vadă asta, iar pe barman nu prea-l trăgea pulpana să-i servească, da’ io am spus că nu-nvârt nimic rău, aşa că le-a adus berulele, mi-au luat şi mie una şi am început să vorbim. Practic le curgeau bancnote din buzunare, aşa că m-am... lipit de ei.

— Şi aşa ai ajuns la Bucureşti?

— Amuzantă lume, nu?

— De cât timp eşti aici?

— De şapte săptămâni. Grozav loc. Uneori pun un bloc de gheaţă în cadă doar ca să mă răcoresc.

— Şi cât timp ai de gând să stai?

Încă un oftat, iar bărbatul lăsă furculiţa jos.

— Trebuia să fie trei săptămâni. Dar dacă tot eşti aici, poate ar trebui să-mi spui tu.

— N-am venit după tine, Johnston.

— Nu?

— Numai dacă îmi dai un motiv.

Bărbosul continuă să mănânce, dar era clar că e mai atent la gândurile lui decât la mâncare.

— Nu eşti aici după mine?

— Nu ştiam că eşti în România până nu te-am zărit pe terasă.

— Pentru că dacă bolşevicilor le miroase că-s turnător, mă îngroapă în râu.

— Mă îndoiesc serios că interesele mele au ceva în comun cu ale tale, însă dacă până la urmă se dovedeşte că au legătură, îţi promit că îţi voi da timp să te îndepărtezi înainte ca securea să cadă.

Johnston dădu din cap.

— Mai mult cred că nici n-aş putea cere. Deci, care e treaba ta?

— Spune-mi dacă ai auzit ceva despre un complot împotriva familiei regale.

— *Regele*?

Ridicase vocea îndeajuns de tare încât să fie auzit de mesele vecine, şi când îşi dădu seama de asta se uită urât la ceilalţi clienţi ai restaurantului.

— Nu al nostru, imbecilule, murmură Holmes. Regele Ferdinand cu soţia şi fiica lor.

Indignarea i se transformă în confuzie.

— El? Cine ar complota împotriva lui?

— Regina e foarte îndrăgită. Aş fi crezut că prietenii tăi bolşevici ar vrea să o detroneze, în cel mai fericit caz.

Trebuie să le fie greu să stârnească o revoltă ţărănească atâta vreme cât ea e în inimile compatrioţilor ei.

— Poate. Da’ am auzit că Ferdinand e bolnav, iar aici nimeni nu crede în regine adevărate ca Regina Victoria, Dumnezeu s-o binecuvânteze. Iar fecioru’ ăla al lor e tâmpit get-beget. Dă-i ţara pe mâini doi-trei ani şi lumea o să stea la coadă să intre în Partid.

— Şi până atunci prietenii tăi bolşevici vor aştepta să le vină vremea, mâncând mai departe la Cina.

— Ar putea fi şi locuri mai rele, spuse el ridicând spre Holmes paharul cu vin Tokaji.

Capitolul 24

Nu m-am mirat când femeia care a apărut în pragul casei Dumitru nu a vorbit în engleză. De fapt, a făcut lucrurile mai uşoare – iar faptul că se afla în etapele înaintate ale gătirii cinei a contribuit şi mai mult. Pur şi simplu am continuat să zâmbesc şi să repet numele fetei ei până când a fost nevoită să se ducă după ea.

A lăsat uşa întredeschisă, iar eu în dreptul ei, aşa că am întins uşor mâna dincolo de funiile de usturoi şi ardei uscaţi ca să fac uşa să se deschidă un pic mai mult...

Înăuntru se afla cea mai colorată cameră pe care o văzusem vreodată. Chiar şi un palat din India foloseşte câteva nuanţe neutre pentru a scoate în evidenţă ţesăturile şi picturile minunate, însă aici singurele porţiuni mai uşor de privit erau nişte petice minuscule de tencuială şi nişte porţiuni de tavan din lemn. Totul era aprins în aceleaşi culori precum îmbrăcămintea brodată, deşi oricine lucra în această casă adora cu adevărat coloranţii sintetici germani. Dacă aş fi locuit acolo, ar fi trebuit să port lentile colorate.

Mobilierul principal, acoperit cu toate acele covoare, pături şi perne îndesate, era de lemn. O bancă lungă, cu braţe şi spătar înalt, era fără îndoială canapeaua familiei, acoperită cu un dreptunghi lung, ţesut cu verde şi albastru. În dreptul ei se afla o masă lungă, îngustă, cu căpriori, pe care era întinsă o pânză în care predominau culorile roşu şi galben, de sub care se iţeau nişte picioare asemănătoare unor ramuri, curăţate de coajă şi lustruite din toate puterile. În colţul îndepărtat al încăperii era o structură ce semăna cu un pat suprapus pentru copii, având nivelurile inferioare aproape ascunse de o ţesătură roşie-rozalie cu model geometric atârnată de partea de sus. Pe podeaua impecabilă de pământ bătătorit erau împrăştiate mai multe covoare, de nişte lemnişoare înfipte în perete atârnau baticuri brodate, iar perdelele ţesute erau trase de pe ferestrele lustruite. Chiar şi colecţia de fotografii de familie de pe o policioară avea mici acoperăminte vibrante pe rame.

Singurul spaţiu liber pe care l-am putut observa a fost un mic raft aflat imediat după uşă. Era genul de loc în care cineva care locuia la oraş şi-ar pune cheile sau ar lăsa un bileţel pentru un alt locuitor al casei.

În cazul de faţă, el conţinea şase ţăruşi proaspăt ciopliţi, asemănători dinţilor de la furcile de fân făcute de mână – cu excepţia faptului că aceştia aveau aproape treizeci de centimetri lungime, erau groşi cât degetul meu mare şi extrem de ascuţiţi.

Tot pe raft, în spatele lor, stătea un baros greoi.

Locuisem la fermă câţiva ani. Nu-mi trecea prin minte nicio activitate care să necesite ţăruşi ascuţiţi şi un baros.

Şirul gândurilor mele oripilate a fost întrerupt de întoarcerea femeii care deschisese uşa, în urma ei venind o tânără cu care vorbea în tot acel timp.

Nu ştiu cum mă aşteptam să fie domnişoara Vera Dumitru. Medicul spusese despre ea că e sensibilă, preotul – că e raţională. Pe de altă parte, de curând îşi pierduse logodnicul (şi, poate, dacă interpretasem bine spusele preotului, un copil) şi fusese vizitată de două ori de fantome. Mă aşteptam la nişte ochi injectaţi şi frisoane, în cel mai bun caz. În schimb, în faţa mea stătea o fată care o făcea pe Gabriela să pară timidă.

Pentru început, era la fel de înaltă ca mine, şi stătea cu spatele drept ca să mă privească pe deasupra capului înfăşurat în batic al mamei ei. Auzind şuvoiul de cuvinte materne în română, şi-a dat ochii peste cap cu un gest care s-ar fi potrivit mai degrabă unei tinere moderne de la Londra şi a înghiontit-o pe mama ei cu cotul – politicos, dar fără ezitare – pentru ca apoi să mă conducă în josul unor trepte, pe o bancă din grădina din faţă. Protestele mamei ei s-au înteţit, până când în cele din urmă fata a izbucnit în ceea ce se înţelegea foarte limpede că înseamnă „Mamă, te rog!”

Cu o ultimă rostire disperată, uşa s-a închis trântindu-se. Vera şi-a ridicat sprâncenele minunat pensate spre mine.

— Cer scuze.

— Înţeleg cum e. Îşi face griji pentru tine.

— Îşi face griji pentru orice. Mamele...

I-am urmat exemplul şi am clătinat la rândul meu din cap într-un semn care voia să însemne „n-ai ce să le faci”, apoi m-am uitat cum pescuieşte un pachet de ţigări din buzunarul şorţului ei tradiţional, brodat, şi îşi înfige una între buze. Mi-a oferit şi mie, am refuzat, iar ea a aprins-o cu un gest atât de firesc încât mi-am dat seama că stau alături de o fată pentru care cinematograful din Braşov nu era necunoscut. Şi-a scos baticul înflorat şi l-a îndesat în

acelaşi buzunar, scoţându-şi la iveală coafura modernă, chiar dacă uşor zburlită.

— Stau la castel, i-am spus, vorbind rar, pentru că engleza ei părea puţin cam de baltă. Am auzit de, ăăă, fantoma ta. Cea din cimitir.

— Pfa, a exclamat ea, făcând nonşalantă semn cu ţigara.

— Să înţeleg că n-a fost o fantomă? Sau un – cum le spuneţi voi... *Strigoi*?

— A fost un băiat prost care făcea pe grozavul cu prietenii lui.

— Vera, am văzut nişte ţăruşi de lemn pe raftul din casa voastră.

A părut stânjenită.

— Tata. E aşa de modă veche... Acum e 1925 – ziua telefoanelor, a maşinilor... La Bran! Nu e loc de strigoi, vampiri, vrăjitoare.

— Dar părea înfricoşător.

— A, da, speriat atunci. Puţintel. Era noapte, da? Întuneric, linişte, singur... singuratică? Însingurată?

— Merge oricare.

— Singură-singurică. Merg spre casă, mă gândesc la gânduri şi o voce, un glas mic, şo... şopt?

— Şoaptă.

— Da, şoaptă.

Vocea i-a coborât, devenind un şuierat ascuţit:

— „Tu, Vera”, a zis glasul. „Vino vorbit la mine.” Nu în engleză, înţelegeţi? A zis „Vino vorbit la mine”, iar eu zis „Cine-i?” şi el zis Andrei. Mulţi Andrei, da? Aşa că eu rămas pe drum, departe de tufişuri şi zid, şi zis „Care Andrei?” iar el – idiot – zis „Andrei care murit în Făgăraş”. Bătălie mare acolo, da? *Nineteen six.*

— *Sixteen,* am corectat-o eu. *Nineteen sixteen*. 1916.

— Da, mulţumesc. Bătălie mare, murit mulţi, răniţii trecut şi prin Bran, îmi amintesc. Nouă ani aveam, dar ţin minte bine. Prea bine.

— Înţeleg că ai văzut aceeaşi... fantomă şi pe la începutul anului?

— De asta mă tachinează băieţii acum cu Andrei, din cauza la povestea de la început.

— Spune-mi ce s-a întâmplat atunci.

— Era aproape noapte. Eram nouă la castel, totul acolo părut ciudat, ştiţi? Trec prin curtea interioară, ridic privirea şi văd bărbat care privit la mine. M-a făcut... surpriză? Teamă?

— Ăăă, ai tresărit?

— Da, am tresărit. Pentru că arăta ca un băiat cunoscut acum mult timp, înainte de Război. Făcut soldat şi murit. Înmormântare şi toate cele, ţin minte. Oricum, el privit în jos, m-a văzut, plecat repede. Aşa că m-am dus întreb pe valet dacă a venit un muncitor, cineva cu cămaşă răpciugoasă şi care trebuia să se tundă. El zis nu, aşa că am mers să ne uităm prin toate camerele, şi nici urmă de băiat. Mai ales nu de Andrei Costea. Tachinat la mine puţin, Vera vede fantome, băiat care trece prin ziduri.

— Când a fost asta?

— Februarie? Nu – martie.

— Martie. Regina era aici deja?

— Nu, doar pregăteam lucruri pentru ea.

— Cum l-ai cunoscut pe Andrei?

— A fost prieten cu sora mea, Magda. Sora mai mare.

— Doar prieten, sau iubit?

— Ha! Andrei, iubitul Magdei Dumitru? De unde naiba?

Am rămas surprinsă, şi de expresia colocvială, şi de emfaza din spatele ei.

— De ce?

— Sora mea e sălbatică. Puţin – nu fată rea, ştiţi? Doar că place să se distreze. Fată de oraş, da? Acum la Bucureşti, lucrează în birou, face bani frumoşi, zice că trebuie neapărat să vin, putem să mergem să dansăm, oamenii o să creadă că suntem gemene. Dar Andrei, el...

Încercă mai multe cuvinte în română înainte să se aventureze înapoi în engleză:

— El simplu, da? Băiat de sat – băiat de treabă, băiat bun, dar simplu. Nu deştept.

— Vrei să spui că nu era foarte inteligent sau că îi fusese creierul afectat cumva?

Am avut nevoie de câteva sinonime ca să desluşim noţiunea de *afectat* dar, în cele din urmă, a clătinat din cap.

— Posibil să fie „arfectat”. Dar, dacă da, de devreme. Era mereu aşa când l-am cunoscut. Băiat puternic, simplu, de treabă. Frumos. Tată groaznic – bătea pe mama lui, şi pe băieţi. Tatăl plecat în cele din urmă, chiar înainte să înceapă Războiul, şi nu mai întors niciodată. Toată lumea fericită. Mama nu, ea trăit doar doi ani, apoi a murit şi ea. Primul an de Război. Aşa că da, poate că tatăl lovit pe Andrei când era mic şi făcut creierul câlţi, nu ştiu. Dar Andrei, el adorat pe sora mea Magda. Nu prea înţelegea că e prea mic pentru ea – numai doi-trei ani, dar la vârsta aia contează, da? Dar ea plăcut la el, îl lăsa s-o urmărească peste tot. Ca un animăluţ, da? Cum are Principesa Ileana căţeluşul alb, hrănit cu firmituri, tachinat puţin, mângâiat.

— Nu mi se pare genul care s-ar înrola în armată.

— Mare, puternic, prost? Ba fix genul.

Am râs şi am recunoscut că avea dreptate.

— Dar nu, a zis ea. Nu spun cum trebuie. Îmi plăcea Andrei. Eram copil, bineînţeles, prea mică pentru el, dar a fost mereu drăguţ cu mine. Andrei nu... nu deştept, dar nu prost ca – *bătut în cap*? Există expresia *bătut în cap*?

— Există.

— Priceput la maşini, bunicel la citit, timid cu majoritatea fetelor, mai puţin cu Magda, Andrei pur şi simplu – visător. Aşa e: visător.

— Şi mort.

— Am plâns toţi la înmormântarea lui, a zis ea simplu, cel mai dulce epitaf pe care l-ar putea cere un tânăr.

Am cumpănit la ce mi-a spus şi m-am minunat de un singur amănunt.

— Sora ta, Magda: ai zis că aţi putea ieşi la dans ca două gemene. Semănaţi?

— O, da – diferenţă de nouă ani, dar la fel de înălţime, acelaşi păr, aceleaşi..., mă rog...

S-a uitat în jos la pieptul ei şi s-a strâmbat puţin.

— În mare parte la fel.

— Iar în noaptea când ai trecut pe lângă cimitir vocea te-a strigat. Ţi-a folosit chiar numele?

Aşa îmi povestise, însă celelalte două variante ale poveştii omiseseră acest detaliu.

Însă a aprobat hotărâtă din cap.

— Da. „Vera”, zis el. „Vino aici.” De parcă eu un copil care se apropie de un taur ciudat pe câmp.

— Poţi să-mi arăţi exact unde s-a întâmplat asta?

A terminat şi ultimul fum din ţigară şi i-a dat drumul într-un buzunar, pornind în pas de marş cu mine pe drum până când ne-am oprit la intrarea în cimitir.

A ridicat şi a coborât privirea de câteva ori, şi-a schimbat poziţia şi a zis:

— Eu aici. Eu *am fost* aici, pe drum, aşa. Iar şoptul venit de acolo din spate, *Bună seara, Vera.*

— Iar după ce a spus că e Andrei, care a murit în Război, te-ai întors şi ai fugit spre casă.

— Aruncat cu piatra după el. Apoi *mers* spre casă. Repejor, poate, dar nu alergat. *Băieţi proşti* – eu nu fug de genul ăsta de băieţi.

— Ei bine, mulţumesc că mi-ai explicat. Totul e mai limpede acum.

Ceea ce era o minciună, pentru că înţelegeam situaţia la fel de puţin ca şi cu o oră mai înainte – dar nu cunoşteam alte amănunte, ceea ce poate că era aproape la fel de bine. Am băgat mâna în buzunar să caut nişte lei româneşti, apoi am ezitat. Oare avea să fie mulţumită sau jignită?

— Vera, ai un... cont de economii, poate pentru o călătorie la Bucureşti, ca să-ţi vizitezi sora? Pot să-ţi dau câţiva lei pe care să-i adaugi la el, ca să-ţi mulţumesc pentru timpul pe care mi l-ai acordat?

A refuzat – fusese plăcerea ei să stea de vorbă cu mine, după ce stătuse încuiată în casă cu mama ei toată ziua –, dar, după o vreme, când am lămurit-o că era doar o formă de mulţumire, nu de plată, a acceptat, ascunzând nonşalantă bancnotele în buzunarul cu ţigara.

Însă când am privit în urmă am văzut-o aplecată deasupra bancnotelor, studiindu-le cu atenţie valoarea. Probabil o plătisem prea mult, necunoscând economia locală, dar nu aveam nicio îndoială că domnişoara Vera Dumitru era o tânără care avea să folosească la maximum fiecare leu şi ban pe care-l câştiga.

Am aruncat o privire spre cer, apoi la ceasul de la mână. În curând, Regina şi fiica ei urmau să ia cina – speram eu, fără prea multă furie glacială scrâşnind pe deasupra mesei între ochii albaştri ca de gheaţă şi cei un pic mai închişi la culoare. După ce o întâlnisem pe tânăra Principesă nu eram deloc înclinată să mizez pe victoria ei şi cel mai bine era să stau la distanţă până se răcoreau lucrurile.

În plus, simţeam încă masa uriaşă de la ora prânzului, iar ultimul lucru pe care-l voiam era încă un ospăţ copios.

În loc de asta am ieşit pe piciorul sudic al *H*-ului strâmb format de drumurile de la Bran, ca să cercetez ce se afla de partea cealaltă a castelului, pe drumul către importanta Trecătoare Bran.

Capitolul 25

Holmes mâncă în timp ce-l interoga pe falsul bolşevic cu privire la şeful lui – omul pe care îl trimisese Mycroft să-l întâlnească dar era limpede că *tovarăşul* Dalca nu simţise niciodată vreun interes pentru satul din Transilvania. Când sosi desertul, Holmes se ridică să-şi croiască drum pe terasa aglomerată, cu mese pline de clienţi poligloţi care ieşiseră să se bucure de prima gură de aer răcoros al zilei. Pe trotuarul de afară, un cvartet de italieni coborau dintr-un landou alb-auriu tras de doi cai castraţi de culoarea mierii de vară. Îşi aprinse o ţigară şi urmă un drum şerpuit până înapoi la Athénée Palace.

Acolo se aşeză la barul englezesc, făcându-l pe chelner să se scandalizeze când îi ceru o cafea turcească. Bărbatul se înmuie puţin când comenzii i se adăugă cel mai scump whisky pe care-l văzu pe raft.

O oră mai târziu, în hotel intră al treilea bărbat de pe lista lui Mycroft.

Pe la treizeci şi cinci de ani, haine bune, unghii curate, ochelari cu rame metalice. Era bărbierit, însă ar fi trebuit de mult să se tundă. Probabil era ceva ce-i intrase în obişnuinţă. Englez, fără îndoială. Educat, cu siguranţă. Şi, la fel de limpede, un client obişnuit al barului englezesc de la Athénée Palace, adăpătoarea celor de rang înalt, a celor influenţi, a celor putred de bogaţi, străini sau localnici. Barmanul îl strecură pe nou-venit la o masă aflată într-o

poziţie deopotrivă importantă şi discretă. Când tânărul scoase un carneţel mic şi un creion argintiu, Holmes fu sigur.

Corespondentul din România al ziarului *The Times.*

Barmanul îi aduse bărbatului un pahar cu un lichid închis la culoare, arămiu, alături de o carafa mică de apă. Holmes îl privi cu coada ochiului pe corespondent cum ia o înghiţitură, savurează licoarea înainte s-o înghită, apoi toarnă o picătură de apă.

În prag apăru o siluetă, un individ care se oprise acolo de două ori în ultimele douăzeci de minute. De data aceasta intră, merse direct la masa din colţ şi îşi trase celălalt scaun. Se aplecă în faţă sprijinindu-se în coate şi începu să vorbească. Barmanul era conştient de nou-venit şi privea masa, dar nu făcu nicio tentativă să se apropie. Nici trei minute mai târziu, discuţia se încheiase şi nou-venitul plecase. Corespondentul luă creionul şi scrise câteva rânduri, apoi se întoarse asupra paharului.

După alte zece minute avu loc o scenă similară. Iar la cinci minute după aceea o alta, de astă dată cu o femeie.

Când scaunul rămase liber după plecarea ei, Holmes îşi luă paharul şi traversă încăperea.

— Domnul Alan Broder?

— Da.

Ochii bărbatului îl studiară pe Holmes, înregistrând detaliile vestimentare şi postura, aceeaşi analiză pe care i-o făcuse şi Holmes când intrase.

Holmes zâmbi în sinea lui şi se aşeză. Vârî mâna cu hotărâre în buzunarul de la piept, îşi scoase portofelul de piele şi extrase din el o carte de vizită gravată, aşezând-o cu faţa în jos pe masă. Făcu semn spre creionul mecanic al celuilalt.

— Îmi permiteţi?

Corespondentul făcu un semn abia perceptibil cu degetele lui mânjite de tuş – o pată de rolă tipografică.

Holmes scrise un cuvânt cu litere de tipar şi apoi câteva cifre pe spatele cărţii de vizită albe. Îi restitui creionul, îşi puse degetul arătător pe cartea de vizită şi o trimise alunecând spre masă către domnul Broder.

— Acela e un număr de telefon, de Londra, unde cineva ştie tot timpul unde să mă contacteze. La sfârşitul acestei discuţii, s-ar putea să vă fiu dator cu un serviciu.

Broder îl mai studie o vreme, apoi îşi luă privirea de la el şi întoarse cartea de vizită pe partea tipărită. Nu scria decât:

SHERLOCK HOLMES

Broder lovi uşor cu cartea de vizită în masă de două-trei ori, apoi îşi scoase portofelul şi o puse înăuntru.

— Îmi închipui că, atunci când văd cartea de vizită, majoritatea o iau ca pe o glumă.

— Nu-mi ofer cartea de vizită multora, domnule Broder.

— Înţeleg. L-am întâlnit pe fratele dumneavoastră, o dată. Mi-a... explicat situaţia.

— Îmi închipui.

— Ce pot face pentru dumneavoastră, domnule Holmes?

— În primul rând, puteţi fi de acord să nu folosiţi această discuţie în niciun fel. Eu nu sunt aici. Nu aţi vorbit cu mine şi nici nu aţi aflat ceva de la mine.

— Bănuiam. Sunt de acord.

— Apoi, îmi puteţi spune că e posibil să fi auzit despre vreo ameninţare la adresa Reginei Maria.

— Regina...?

Chipul lui Broder putea servi drept studiu pentru arte plastice: mai întâi îngrijorare, apoi nerăbdare, iar în cele

din urmă dezamăgire, când îşi aminti că nu putea să fi auzit vreodată întrebarea aceea.

— Ştiam că o să-mi pară rău dacă accept. Ce fel de ameninţare?

— Ameninţarea reală a fost îndreptată împotriva fiicei ei, Ileana, dar se pare că obiectivul era acela de a o îndepărta pe Regină de Castelul Bran.

— Locul acela vechi, de dincolo de Sinaia, de la marginile Transilvaniei?

— Da.

— De ce ar fi cineva interesat de el? L-am văzut o dată, acum un an. E o ruină. Sunt castele peste tot, majoritatea mult mai frumoase decât acela.

— Şi totuşi, Branul e locul pe care-l iubeşte Regina.

— Ştiu. Aproape că îţi vine să...

Închise imediat gura – reacţia instinctivă a gazetarului la păcatul divulgării prea multor informaţii.

Holmes aşteptă în timp ce bărbatul îşi cumpănea situaţia şi promisiunea din buzunar.

— Aproape că îţi vine să crezi că...? insistă el.

— Că ar avea motive pentru care să deţină o ascunzătoare, zise Broder. Motive personale.

— Atunci zvonurile sunt adevărate? Cele despre Regină şi Prinţul Barbu Ştirbey.

— De unde să ştiu?

Holmes îşi lăsă o sprânceană să se ridice. Favorurile promise rămâneau pe masă numai ca răsplată pentru contribuţii reale.

Broder zâmbi strâmb.

— Dacă aşa stau lucrurile, sunt discreţi. Iar cum Regina e în general privită cu simpatie, poporul nu e aşa dornic de scandal cum ar fi în cazul unei persoane mai puţin agreabile. Înţeleg că despre ea au existat întotdeauna zvonuri. Însă trebuie să spun că primii ei doi copii seamănă

cu tatăl lor. Doi fii, două fiice. Şi, în general vorbind, şi aici, la fel ca în Anglia, odată ce linia succesorală e stabilită nu se mai pun întrebări.

— Al doilea fiu – Nicolae – e al Regelui?

Glasul lui Broder, oricum scăzut, coborî şi mai mult.

— Băiatul s-a născut în 1903. Dacă e al altcuiva, nu e al Prinţului Barbu. Din câte ştiu, nu s-au întâlnit decât în vara lui 1907, cu toate că e greu să dau crezare informaţiei, dată fiind dimensiunea ţării. În orice caz, în Moldova a avut loc o răscoală a ţăranilor care a ajuns şi până în Valahia. Au murit cu miile, iar alte mii au fost arestaţi. Guvernul era îngrozit, dar fermierii aveau dreptatea lor. Prinţul Barbu s-a numărat printre cei care l-au sfătuit pe Rege – mă refer la Regele Carol – ca, în loc să descătuşeze armata asupra celor revoltaţi, să le întindă o mână prietenească şi să ofere câteva reforme. Atunci se spune că s-au întâlnit Prinţul şi Maria. Şi cu siguranţă de atunci au început să se vadă.

— Iar fata, Ileana...

— S-a născut optsprezece luni mai târziu. În ianuarie 1909.

— Înţeleg.

— Ultimul copil al Reginei, un băieţel care a murit înaintea Războiului, se spune că a fost al lui. Prinţul abia dacă s-a clintit de la căpătâiul micuţului pe durata bolii, o dovadă de afecţiune remarcabilă din partea unui simplu prieten de familie. Şi totuşi, relaţiile dintre el şi Rege sunt călduroase, la fel ca între Maria şi soţia Prinţului.

— O faţadă?

— Dacă da, e o faţadă trainică şi, după câte se pare, confortabilă. Nadeja Ştirbey e văzută în compania reginei şi alături, şi în absenţa soţului său, iar cele două femei par să se îndrăgească remarcabil de mult pentru nişte rivale. Cât despre Rege, l-ar putea evita cu uşurinţă pe Prinţ, şi

totuşi nu se arată reticent în a lua masa cu el. Rolul oficial al prinţului este acela de a gestiona moşiile regale, dar rangul lui în societatea românească e înalt, familia lui e importantă de secole întregi. Şi Regele, şi Regina îl găsesc indispensabil pentru buna funcţionare a guvernului. O vreme, casa lui a fost centrul real al guvernării, cât timp acest aranjament îi permitea Reginei să intervină pe nepusă masă în discuţiile cu demnitarii aflaţi în vizită.

— Totuşi, păreaţi să credeţi că Prinţul Barbu ar fi cumva implicat într-o ameninţare la adresa Principesei Ileana şi în tentativa de a o îndepărta pe Regină de Castelul Bran. De ce?

— V-aţi gândit că poate ameninţarea e îndreptată împotriva *lui*? Uitaţi ce e, familia regală locuieşte la Sinaia în cea mai mare parte din an. Dacă ar fi într-adevăr... ei bine, amanţi, atunci le-ar fi imposibil să se întâlnească acolo sau la Bucureşti fără să atragă atenţia tuturor spionilor şi a jumătate dintre clevetitorii din Europa de Est. Însă pe drum, cu o maşină rapidă, faci mai puţin de trei ore până la Castelul Bran, un loc îndepărtat, populat în totalitate de slujitorii Reginei. Călare, pe dealuri, nu cred că durează mult mai mult. Iar Prinţul Barbu şi Regina petrec amândoi mult timp în şa.

— Ce fel de maşini are Prinţul?

— Probabil un Rolls. Nu folosesc cu toţii Rolls-Royce?

— Chiar şi pe munte?

— Aveţi dreptate, o dată l-am văzut într-o altă maşină, la Sinaia. Mi-a sărit în ochi pentru că la volan era chiar el – era un vehicul capabil de mai mult de şaisprezece kilometri la oră pe drumurile acelea. Cred că era un Citroën.

— E informaţie publică faptul că Prinţul şi Regina folosesc Castelul Bran pentru întâlniri personale?

Broder răsuci paharul cu degetele, iar Holmes începu să suspecteze că ezitarea bărbatului nu se datora reticenţei tipice jurnaliştilor de a ceda informaţii obţinute cu greu – sau, cel puţin, nu *doar* asta –, ci respectul lui faţă de persoanele în cauză. Pe de altă parte, exista angajamentul promis prin numărul acela de telefon...

— Mi-a fost relatată o glumă rostită la un dineu acum ceva timp. Genul de poantă acră care ascunde o invidie profundă. Fără îndoială că variaţiuni pe aceeaşi temă au fost rostite de ani întregi, dar lucrurile spuse între patru ochi sunt uşor de negat şi e uşor ca ţintele lor să le neglijeze. Dar nu şi când sunt tipărite. Se pare că un fotograf – un englez de origine germană – a venit în vizită în România cu aparatul său de fotografiat. După cum se întâmplă de atâtea ori pe aici, a fost invitat la palat şi la câteva sindrofii regale. Regele a stat la poze, iar Regina l-a dus cu maşina la Bran. Amândoi sunt generoşi cu oaspeţii – mai ales cu cei care se bucură de un oarecare public în străinătate –, iar Regina i-a scris un fel de prefaţă pentru jurnalul de călătorie, cu toate că e imposibil să fi citit cartea. Printre descrierile despre ţigani exotici şi privelişti carpatine, fotograful relatează o cină alături de anumiţi oameni importanţi de la Bucureşti. Genul de oameni care, înţelegeţi, e posibil să fi fost uşor deranjaţi de eşecul unei afaceri sau relaţii sociale. În orice caz, s-a mâncat şi s-a băut pe săturate. Apoi unul dintre ei a ridicat în glumă paharul în cinstea Prinţului Barbu – numindu-l „Prinţul Consort”. Iar ceilalţi au râs.

Holmes se strâmbă ca şi cum ar fi încasat o lovitură. Era o provocare extrem de eficientă, care implica un Rege încornorat, o Regină care poartă pantaloni şi un Prinţ care i-a fost adevăratul partener.

— Rareori se găseşte insulta care să împungă trei ţinte deodată. Fotograful trebuie că nu şi-a dat seama de

greutatea acelui titlu acordat în glumă. N-ar fi publicat niciodată aşa ceva.

— Un englez autentic cu siguranţă nu. Şi a durat ceva până ce jurnalul a ajuns prin Europa – am auzit un zvon cum că Regina a văzut un exemplar abia vara trecută, când a fost la Londra. Odată ce jurnalul ajunge în mai multe locuri, omul se va pomeni tratat cu răceală de jumătate dintre regii Europei.

— Prin urmare, aventura amoroasă...

— *Posibila* aventură amoroasă, interveni Broder.

— Presupusa aventură amoroasă a devenit publică, şi toate părţile implicate îşi dau seama de asta. Poate chiar şi Principesa Ileana. Dacă aşa stau lucrurile, cine ar putea fi îmboldit să recurgă la ameninţări ca să o îndepărteze pe Regină de la Bran şi să încerce să-i distrugă reputaţia? Soţia Prinţului Barbu, poate?

— Dumnezeule mare, nu! Cu toate că pe Principele Regent l-aş crede în stare.

— Principele Carol, da. Acolo mocnesc necazuri.

— Chiar şi românii încep să se sature de scandaluri şi iresponsabilităţi, iar Regele şi Regina n-ar putea să-i dea mai mult frâu liber nici dacă ar dori. Umblă vorba că, acum că Regina s-a întors, lucrurile o să iasă la liman – pariorii înclină spre teoria cum că îl vor lăsa fără titlu pe Carol şi că o să i-l dea micului său fiu. Iar Carol, care l-a urât dintotdeauna pe Prinţul Barbu şi e de mult timp înstrăinat de mama lui, îi va vedea pe amândoi ca fiind de partea Regelui.

— Ar urzi ameninţări împotriva surorii lui?

— Sora lui? Care?

— Cea mică. Ileana.

— Ei doi s-au înţeles întotdeauna destul de bine. Cu toate că e posibil, dacă ar putea s-o folosească în vreun fel împotriva mamei lui.

— Şi aşa ne întoarcem la întrebarea mea iniţială: ştiţi de vreo ameninţare deschisă şi credibilă la adresa Reginei Maria?

— Niciuna deschisă. Iar credibilă? Majoritatea lucrurilor pe care le aud sunt mormăieli îmbufnate, nu ameninţări deschise.

— Dar Prinţul Barbu? Nu atât din partea lui, dar poate încearcă cineva să se folosească de el.

— Ştirbey? Provine din una dintre cele mai bogate şi puternice familii din ţară. În parteneriat cu Regina, autoritatea lui e uriaşă. Şi pare mulţumit cu asta. Dar mărturisesc că, dacă aş vrea ca lucrurile să se schimbe pe aici – dacă aş vrea să scap ţara de actualul Rege, de regina lui exagerat de independentă şi de imposibilul Principe Regent –, mi-aş dori să pot oferi poporului pe cineva ca Prinţul Barbu. Echilibrat, inteligent, capabil să se mişte uşor pe scena internaţională şi patriot până în măduva oaselor. Da, ar fi cât se poate de potrivit. Şi ca să ne întoarcem la întrebarea iniţială: nu am auzit niciun zvon despre o ameninţare deschisă împotriva Reginei Maria, dar dacă aş auzi poate că aş arunca o privire către oamenii din jurul Prinţului Barbu Ştirbey.

Capitolul 26

Am descoperit că lucrul cel mai interesant în porţiunea de sat construită de-a lungul râului era drumul care-l lăsa în urmă în timp ce se îndrepta spre Carpaţi. Am mers de-a lungul lui o vreme, văzând doar mai multe ferme, mai multe căpiţe de fân care se profilau pe fundalul cerului, câţiva câini care lătrau şi muncitori care se îndreptau acasă după lunga lor zi de lucru. Aerul era plin de aburi de mâncare şi aromele – în general de carne, ceapă şi ardei – mă făceau să pun la îndoială alegerea de a sări peste cină.

Pârâul de la baza văii era înţesat cu pietre şi dădea semne cum că pe acolo căderau ploi torenţiale. Câmpurile de aici păreau mai puţin fertile decât pe cealaltă parte a castelului, grădinile nu atât de bogate, căpiţele de fân cu treizeci-şaizeci de centimetri mai scunde. Însă casele erau la fel de îngrijite, oamenii pe care i-am văzut foarte prietenoşi la fiecare ridicare a mâinii sau înclinare a capului. Drumul era bine şi clar marcat, aşa că nu am simţit o mare nevoie să ajung la castel înainte de lăsarea întunericului. În orice caz, aveam lanterna de buzunar cu mine.

Totuşi, dacă plănuiam să mă plimb de una singură prin Transilvania pe întuneric, atunci ar fi trebuit să şterpelesc în trecere un căţel de usturoi dintr-o grădină, în caz că mă întâlneam cu vreun vampir. Nu am văzut nicio căpăţână de usturoi, dar am observat că pe marginea drumului creştea floarea unei rude din familia usturoiului. Într-un exces de zel, am întins o mână ca să o culeg, vârând-o într-o butonieră la cămaşă.

Am ajuns la un perete prăbuşit şi m-am căţărat pe el până la un loc mai înalt, aşezându-mă pe un bolovan primitor ca să studiez Castelul Bran, străjer peste culmile muntoase. Profilului pe care îl prezenta pe această parte îi lipsea donjonul impunător, neted. În schimb, castelul părea o aglomerare neîngrijită de acoperişuri, ziduri şi coşuri de fum, dominată de turnul rotund al Reginei, cu vârful lui ascuţit.

Poate că tocmai vârful acela exagerat făcea această parte mai prietenoasă, mai puţin contondentă şi rău-prevestitoare. Tot era o cetate cocoţată pe o stâncă golaşă, însă de pe partea asta un deal blând se ridica pentru a-i îndulci înfăţişarea. Clădirile vechii vămi se întindeau de-a lungul drumului, iar dincolo de ele se aflau grădinile întinse de flori ale Reginei, cu o seră cu un aspect

nou şi straturi de trandafiri, crini, dalii şi altele asemenea, o explozie de culoare care aştepta să umple toate vazele şi holurile din castel.

Una dintre ferestrele înalte ale Reginei începu să strălucească odată cu ultimele raze ale soarelui. În apropiere, o vacă se plângea că era timpul să fie mulsă. O căruţă trasă de cai a trecut la trap, surugiul mânând în grabă ca să ajungă acasă înainte să se întunece de-a binelea. În depărtare am zărit preţ de o fracţiune de secundă farurile unei maşini care trecea pe la răscruce luminând scurt o siluetă înaltă şi neagră: părintele Constantin, care se îndrepta spre masa de seară. Cel puţin, asta speram eu să fie. Fereastra unei ferme din apropiere a început să strălucească de la lumina caldă a unei lumânări. În apropierea ei, doi copii vorbăreţi au pornit spre propria vatră şi casă.

În ultimele momente ale amurgului mi-am scuturat hainele şi am coborât din nou pe drum. S-a întunecat complet, însă nu mă grăbeam, iar suprafaţa drumului era de încredere, aşa că mi-am pus lanterna în buzunar, lăsându-mi ghetele să-şi găsească singure calea pe suprafaţa uscată. Sus, la castel, slujitoarele aprinseseră câteva lumânări în turnul Reginei, iar ferestrele au început să strălucească pe măsură ce turnul în sine se estompa devenind o siluetă neagră pe un cer aproape negru. Pe măsură ce-mi continuam drumul, au apărut mai multe, creând un efect de tărâm fermecat.

Am ajuns la răscruce şi au cotit pe linia de mijloc a *H*-ului format de drumuri. Case din stat în stânga mea, parcul Reginei şi câteva case goale în dreapta mea. Pe partea aceasta străluceau puţine ferestre, şi totuşi cineva aprinsese lumânările în camera mea de sus, aşteptându-mi întoarcerea. Satul amuţise, toată suflarea lui fiind concentrată în jurul mesei. Picioarele mele cunoşteau

drumul, însă din unele case de pe drum evadau şi blânde coloane de lumină. Am decis că nu voi avea nevoie de lanternă până când nu ajungeam pe drumul spre castel.

Apoi ochii mei au înregistrat ceva deschis la culoare, încolăcit pe drum, la marginea unui fascicul de lumină provenit dintr-o cameră de la etaj. Strălucitor de alb, formând o buclă. Foarte asemănător cu minunatele perle ale Reginei.

M-am apropiat şi era, într-adevăr, un şirag strălucitor, cu bile albe. M-am aplecat să-l ridic...

S-a auzit un sunet, un pas rapid, alarmant de aproape. M-am răsucit şi am fost întâmpinată de un nor negru prin acea rază rătăcită, o formă unduitoare care s-a înfăşurat în jurul meu şi s-a lipit de mâinile mele întinse. Am dat din picioare, am sărit în spate, am căzut...

Apoi o lovitură, iar noaptea s-a lăsat.

Capitolul 27

Era târziu când Holmes termină de vorbit cu corespondentul de la *Times,* însă dacă România era ca alte ţări care se sufocau de căldură de-a lungul zilei, orele ei de lucru depăşeau intervalul de timp obişnuit. Broder îi dăduse în număr de telefon înainte să-şi strângă mâinile, iar următorul informator îi ocupase scaunul. Însă Holmes îşi scoase sacoul şi cravata înainte să se aşeze la telefon. Se aştepta ca urmărirea lui să fie lungă, complicată şi, poate, lipsită de rezultate până în dimineaţa următoare.

Spre surprinderea lui, o voce de femeie răspunse la numărul de telefon după al treilea apel. Încercă să găsească în română cuvintele de care avea nevoie, apoi hotărî să încerce în engleză.

— Vă rog, aş dori cu Prinţul Barbu Ştirbey.

— Moment vă rog, veni răspunsul, urmat de şoapte pe fundal.

— Ştirbey la telefon, spuse un bărbat.

— Bună seara, domnule, îmi cer scuze că vă deranjez la această oră. Numele meu este Holmes, am fost rugat de Regina Maria să investighez nişte...

— Problemele de la Castelul Bran, da. Cu ce vă pot ajuta?

— Aş dori să vorbesc cu dumneavoastră, dacă sunteţi disponibil.

— Este urgent să vorbim în seara aceasta? Dacă nu, aţi putea să mă însoţiţi în trenul spre Sinaia mâine dimineaţă. Am avea intimitate şi timp din belşug.

Tocmai când Holmes era pe cale să sublinieze că intimitatea era ultimul lucru de care urmau să aibă parte în trenul spre Sinaia, Prinţul adăugă:

— Am un vagon personal.

— Înţeleg. Este adevărat că intenţionam să mă întorc la Braşov, însă trebuie să urc în primul tren cu putinţă.

— Primele trenuri au multe opriri. Cel de la 7:20 pleacă mai târziu, însă ajunge mai devreme, mai ales dacă mergeţi mai departe spre Braşov. Spuneţi-i impiegatului că doriţi Sala regală de aşteptare, sau vagonul meu privat dacă este mai aproape de ora respectivă. Ne putem lua micul dejun în tren.

— Vă mulţumesc, domnule. Aşa voi face. Şi, încă o dată, scuzele mele pentru dumneavoastră şi pentru doamnă că am sunat atât de târziu.

Holmes se duse în pat mulţumit, însă nu reuşi să doarmă. Ceea ce era ciudat. Desigur, era cald şi de pe stradă se auzea gălăgie, însă o minte disciplinată considera astfel de lucruri nişte fleacuri. Tot cald şi gălăgie fusese şi cu o lună înainte, când primise un pat mult mai

puţin confortabil decât acela, însă de dormit dormise. La ticăitul slab al ceasului său de pe noptieră îşi surprinse gândurile întorcându-se la Russell de nenumărate ori. Ce aflase ea în timpul după-amiezii? Va hotărî să plece în sat diseară şi să stea de veghe pe cont propriu? Foarte posibil. Holmes lăsase revolverul în camera lor, aşa că putea să-l ia cu ea.

Cu siguranţă avea să-l ia.

Se trezi devreme, se spălă, se bărbieri şi bău un ibric de cafea înainte de zorii zilei. Se plimbă pe străzile răcoroase ale dimineţii până la gară, însă nu intră în Sala regală de aşteptare. În schimb, îşi cumpără un bilet şi, odată trecut de barieră, întrebă de vagonul Prinţului Barbu. Impiegatul îşi atinse borul pălăriei, îi spuse că e aşteptat şi îi luă geanta, conducându-l spre partea din faţă a trenului.

Prinţul era deja la bord, cu cafeaua şi ziarul. Le lăsă pe amândouă deoparte când uşa compartimentului se deschise, şi se ridică să-şi salute oaspetele.

Prinţul Barbu Ştirbey era un aristocrat zvelt şi rafinat, cu mustaţă, ochi căprui-închis şi maniere impecabile. Holmes ştia că are cunoştinţe profunde în domeniul politicii internaţionale şi că patriotismul îi e incontestabil. Educat la Sorbona, vorbind fluent vreo şase limbi, având o înţelegere practică a agriculturii moderne care schimbase felul în care erau administrate vastele moşii ale familiei sale, Prinţul Barbu era principalul motiv pentru care România avusese şansa de a supravieţui până la finalul secolului.

Holmes descoperi repede că era profund dedicat Reginei Maria şi că îşi dorea să o ajute în orice mod cu putinţă.

Din păcate, nu reuşi să arunce aproape niciun pic de lumină asupra chestiunii.

Însă două lucruri tot îi spuse lui Holmes: boala Regelui Ferdinand fusese mult mai gravă decât ştia presa, şi chiar şi Regina, de vreme ce fusese plecată în perioada cea mai grea. Se recupera, însă până când îi venea mai uşor să se deplaseze rămânea în castelul principal de la Sinaia, mai degrabă decât în locuinţa mai confortabilă a familiei de pe terenurile regale. În opinia Prinţului Barbu, recuperarea Regelui nu era ajutată de comportamentul fiului său mai mare, Carol, care îmbina iresponsabilitatea pe plan personal cu lipsa totală de interes faţă de guvernarea României.

Îi mai spuse lui Holmes că, din cauza faptului că era aproape imposibil să aibă o discuţie între patru ochi cu Regina Maria la Castelul Peleş, împiedicându-se de slujitori la tot pasul, o urmase până la Bran şi petrecuse un ceas liniştit cu ea înainte de a se întoarce la Sinaia.

Da, Prinţul Barbu fusese chestiunea urgentă – şi al lui era Citroënul de pe aleea castelului – care întârziaseră cina de vineri cu Regina.

Capitolul 28

M-am trezit orbită. Întunericul mirosea a praf şi umezeală. Şi a... ceapă. Stăteam întinsă fără să mă mişc, simţindu-mi gândurile cum se ridică bolborosind prin nămol. Ceapă? N-a fost nici urmă de ceapă ultima dată când m-am trezit într-o gaură neagră după ce am fost răpi... şi ajungând la acel cuvânt m-a străfulgerat un fior de panică rece. *Am cules o floare de ceapă şi am mers prin sat şi, Dumnezeule, sunt blocată într-un sicriu, îngropată de vie, unghiile mele zgâriind...*

Am sărit în sus... şi, tremurând, am răsuflat uşurată. Puteam să mă ridic în capul oaselor. Nu eram într-un cufăr de pin cât mine de mare.

Dar uşurarea a fost de scurtă durată. Mai fusesem răpită o dată, luată, drogată şi aruncată într-o groapă. Am rămas captivă acolo zile în şir până a reuşit Holmes să-mi dea de urmă prin sudul Angliei.

Măcar întunericul ăsta nu mirosea a vomă.

Încă...

M-am silit să rămân nemişcată, concentrându-mă la aerul care îmi intra în nas şi simţind acelaşi aer ieşindu-mi prin buzele întredeschise. Inspiraţie. Expiraţie. Mi-am încetinit respiraţia printr-un efort de voinţă, i-am spus inimii să se liniştească. Mă supărau mai multe: o mână zgâriată, un braţ vânăt, o durere la gleznă şi junghiuri în zona feţei şi a gâtului, dar nimic nu părea rupt, şi nici nu sufeream de vreo hemoragie majoră. Eram absolut orbită – însă era doar întunericul. Aveam celelalte simţuri. Inspiraţie, expiraţie. Încet. Ascultă, atinge, miroase şi... *gândeşte-te.*

Sunet. Expiraţia îmi era amortizată, nu producea un ecou, iar aerul era mai degrabă sufocant decât rece; nu părea să fie un spaţiu prea mare? Am pocnit din limbă de câteva ori, lucru care mi-a confirmat: pereţii erau moi sau denivelaţi, mai degrabă decât duri şi reflectorizanţi; iar spaţiul nu era întins.

Atingere. Mi-am întins braţul stâng ca să pipăi împrejur, pocnindu-mi imediat degetul mic în perete. Mi-am tras înapoi mâna blestemând, legănând-o până când durerea a scăzut în intensitate, apoi am întins-o mult mai uşor. Lemn. Mai degrabă dur decât finisat, prea vechi ca să miroasă a altceva decât praf – praf şi încă ceva. Mirosul de ceapă al florii de *allium,* da, dar şi un miros de mucegai

care amintea vag de nişte legume putrezite. Şi ceva mai puternic, ceva chimic care pătrundea peste tot...

Cloroform? Da, aşa s-ar fi explicat lucrurile.

Am pipăit împrejur, găsind podeaua asemănătoare cu pereţii, deşi cu un strat mai gros de praf şi multe aşchii şi resturi. Un alt perete în dreapta mea, cam la nouăzeci de grade faţă de primul: stăteam aşezată într-un colţ.

Apoi mi-am ridicat cu prudenţă braţul stâng şi am lovit lemnul aflat la mai puţin de treizeci de centimetri deasupra capului.

Dându-mi seama de dimensiunea camerei, inima a început să-mi bată puternic şi pe gură mi-a ieşit un scâncet. *Îngropată de vie – zgâriind – bătând cu pumnii în capac.*

Opreşte-te! Nu însemna decât că mă aflam într-o cutie care era prea mică încât să mă pot ridica. M-am aşezat în genunchi şi am pipăit de-a lungul primului perete până am găsit un alt colţ, aflat la o distanţă alarmant de mică. Al treilea şi al patrulea nu erau cu mult mai îndepărtate.

Eram îngropată în... nu. Eram *în interiorul* unui compartiment de vreo patru metri pătraţi şi înalt de vreun metru. Prin comparaţie cu un sicriu, era spaţios, dar simţeam lateralele foarte aproape de mine. *Păstrează-ţi calmul,* mi-am poruncit, *şi aşa nu o să mai ai mult aer.* Şi oare de cât timp respiram deja?

Gândeşte-te.

Mai întâi: ce aveam cu mine? Hainele, toate în afară de bocanci. Şi, cu toate că eram recunoscătoare că nu sunt goală, asta însemna că nu mai aveam cuţitul. Iar buzunarele îmi fuseseră golite, deci nici lanternă nu aveam. Dispăruseră şi ochelarii.

Îmi fuseseră lăsată mâncare şi apă? Cercetând colţurile nu am găsit nimic. Era momentul pentru o căutare detaliată.

În primul rând, pereţii. *Te vei simţi cu adevărat idioată, Russell, dacă după toată această panică vei găsi o banală uşă*. Însă o căutare meticuloasă de sus până jos pe cei patru pereţi nu mi-a dezvăluit nicio adâncitură, niciun zăvor, niciun punct moale putrezit – nu m-am ales decât cu palme atât de murdare încât puteam simţi praful închegându-se pe ele şi vreo şase aşchii care îmi produceau o durere fierbinte identică celor de la ceafa, obrazul stâng şi o parte a gâtului – de peste tot, de fapt.

M-am aşezat, având grijă să-mi ţin respiraţia sub control, apoi am îngenuncheat ca să cercetez metodic podeaua – *Nu o să intri în panică, nu o să te arunci spre tavan şi nu o să ţipi* – însă nu am găsit decât mizerie şi resturi.

Fusesem lăsată fără mâncare şi apă.

Respiră. Inspiră. Expiră. Când pulsul mi-a încetinit, m-am întors spre tavan. Începând dintr-un colţ, ignorând lacrimile care mi se prelingeau pe faţă, am pipăit de-a lungul unui perete, de la podea până la tavan, şi apoi de-a lungul scândurilor de deasupra capului atât cât îmi ajungeau braţele, apoi am înaintat şi am făcut-o din nou, căutând cu vârful degetelor o spărtură, un zăvor, un orificiu de orice fel, mai larg decât spaţiile dintre scânduri. M-am târât în continuare, luând fiecare colţ la rând, simţind cum mi se sfâşie genunchii pantalonilor, făcând o pauză ca să-mi repornesc circulaţia în mâini. De jur împrejur, de-a lungul şi de-a latul, fiecare centimetru.

Nu am găsit nimic. Nicio uşă de acces, niciun zăvor. Acest prizonier nu primise nici pâine, nici apă. Oare aveam să fiu scoasă de aici? Sau lăsată să mor, *tot mai slabă, zvârcolindu-mă de una singură*...

Nu! Eram Mary Russell, fiica lui Judith şi partenera lui Holmes. *Trebuia* să existe o fisură. Orice închisoare avea un punct slab, iar prizonierul perseverent putea să-l

găsească. În cazul de faţă, poate că era înălţimea. Aveam exact suficient loc cât să stau ghemuită. Asta îmi oferea toată puterea picioarelor. Dacă exista un lacăt care prindea plafonul, îl puteam forţa să se deschidă.

(Dar dacă plafonul e bătut în cuie, dacă sunt treizeci-şaizeci de centimetri de pământ deasupra, ca într-un mormânt, şi poate că acel miros de praf vine din afara sicriului – ba nu, a CUTIEI – şi sunt în cimitirul din Bran...)

Întunericul apăsător, teama pe care încercasem să o temperez nu se risipiseră, ci au continuat să crească. Era un amestec de furie şi panică, ruşine şi teroare cumplită şi puteam simţi cum din adâncul gâtului stau să-mi iasă nişte icnete, până când fie urma să ţip în gura mare, fie să lovesc orice aveam la îndemână – aşa că le-am făcut pe amândouă. Tremurând din pricina efortului de a mă controla, m-am ghemuit, ridicându-mă uşor pentru a-mi lăsa spatele să găsească acoperişul, apoi m-am lăsat jos din nou. Am tras aer adânc în piept de mai multe ori, hotărâtă.

Apoi l-am dat pe tot afară, cu un mârâit gutural, pornit din călcâie până-n gât, şi am ţâşnit în sus cu toată puterea.

Capitolul 29

Trenul ajunse la Sinaia fără niciun incident, fără vreo avarie şi chiar şi fără ca vreo vacă să se rătăcească pe şine. Călătoria se derulă plăcut, iar Prinţul se dovedi un bărbat cu interese bogate şi o curiozitate profundă. Conversaţia lor se mută de la operă până la agricultură. Vinificaţia se dovedi un interes deosebit, renumită pe moşiile Ştirbey încă din secolul al XVII-lea, iar apicultura îi ţinu ocupaţi preţ de mai bine de treizeci şi doi de kilometri.

Mai precis, Prinţul Ştirbey demonstră că are cunoştinţe vaste despre situaţia politică din capătul acela de Europă. Cum oferea o perspectivă neaşteptată asupra istoriei revoltelor ţărăneşti, Holmes îşi făcu o notiţă în minte să i-l prezinte pe bărbat lui Mycroft, care cu siguranţă avea nevoie de o sursă mai bună de informaţii în statele balcanice.

Holmes sperase să rămână în compartimentul Prinţului şi după Sinaia, de vreme ce trenul mergea mai departe spre Braşov, dar se părea că vagonul urma să fie decuplat şi mutat pe o linie secundară, aşteptând acolo după nevoile Prinţului.

Se resemnă cu gândul că va trebui să-şi dea coate cu mulţimile pentru un loc la margine, de preferat într-un compartiment fără prea mulţi sugari care urlă, dar se dovedi că Prinţul Barbu avea alte planuri pentru el.

— Trebuie să veniţi cu mine, soţia mea s-ar bucura să vă cunoască.

— Să-mi fie cu iertare, domnule, soţia mea mă aştepta înainte de prânz. Poate că vom onora invitaţia când terminăm treaba la Bran.

— Cu siguranţă, însă nu vă pot lăsa să rămâneţi cu trenul. Va fi mai rapid şi infinit mai confortabil să vă ducă şoferul meu. Astăzi nu voi avea nevoie de maşină.

Nu acceptă sub nicio formă un refuz, dar nu era ca şi cum Holmes încercase din răsputeri să-l convingă. În schimb, ocoliră aglomeraţia din gară, undeva aştepta pitit un Duesenberg, nu un Rolls-Royce, şi porniră printre vilele şi grădinile capitalei de vară a României.

Ritmul domol al maşinii era iritant. Mai bine ar fi rămas în tren, indiferent de companie. Dar, ca şi cum îi citise gândurile, Prinţul spuse:

— Când ajungem la vilă, voi cere să fie adus Citroënul. Să mergeţi cu această maşină la Bran ar fi ca şi cum aţi naviga cu un transatlantic pe Dunăre.

Întârzierea în pregătirea celeilalte maşini însemnă că Holmes fu nevoit să intre pentru o scurtă răcoritoare, iar acea scurtă răcoritoare îl purtă la o conversaţie cu Nadeja Ştirbey şi, cu toate că era bucuros să o întâlnească pe femeie, să pună un chip pe soţia pretinsului amant al Reginei, se văzu nevoit să-şi scoată ceasul în mod nepoliticos în faţa gazdei.

Familia Ştirbey îl însoţi afară la Citroënul care îl aştepta. Şoferul îl instală pe banchetă şi porniră cu aproape aceeaşi lentoare cu care sosiseră. Dar, odată ajunşi pe drumul principal, Holmes se aplecă în faţă, întinzând o bancnotă în lei care avea să-l ţină pe şofer în belşug pentru o bună bucată de vreme.

— Tinere, pentru mine viteza e mai importantă decât confortul. Tot ce-ţi cer este să ai grijă să nu dai peste vreun copil.

Şoferul se uită de la bancnotă la pasager şi afişă un zâmbet larg.

— Mergem repede, da?

— Mergem repede, încuviinţă Holmes şi nici nu scoase bine cuvintele pe gură că acceleraţia îl aruncă înapoi în banchetă. La viteza aceea, urma să ajungă la Bran la mai puţin de o oră după prânz, cum îi promisese lui Russell.

Hotărî că putea la fel de bine să se aşeze confortabil şi, în orice caz, dacă îşi ţinea privirea sub nivelul parbrizului putea să creadă că totul e în regulă. Aşa că îşi aranjă valiza şi un pled de călătorie într-un colţ, îşi propti picioarele de spătarul scaunelor din faţă ca să evite să fie aruncat încolo şi-ncoace şi se retrase în gândurile lui.

Lui Mycroft avea să-i fie ruşine de eşecul reţelei sale din România: un informator era la Moscova, altul era

plecat să se trateze de gută. Una peste alta, amenințarea comunistă se dovedea o pocnitoare pe timp de furtună. Până și ajutorul corespondentului de la *Times* fusese mai puțin lămuritor și mai degrabă problematic. Oare Prințul Barbu era ținta, sau era un om care juca o partidă foarte lungă pentru a-l detrona pe Rege și a prelua controlul? Nu părea să existe nicio dovadă pentru cea din urmă variantă. Totuși, Holmes ar fi jurat că Prințul Barbu era un gentleman onorabil, dedicat țării lui.

Prințul nu ar fi fost primul ticălos simpatic pe care îl întâlnise – însă ar fi fost cel pe care Holmes îl plăcuse cel mai mult.

Nu putea decât să spere că Russell descoperise vreun indiciu care să-i trimită pe calea cea bună în tărâmul femeilor. Cu toate că l-ar fi ros pe dinăuntru dacă ea ar fi reușit să rezolve întregul caz în absența lui.

Capitolul 30

Groaza e urmată ori de o cădere nervoasă, ori de mânie. Nu are rost să mai spun că, până să străbat val-vârtej drumul și să urc pe aleea până la castel, eram o furie, având în mână un cuțit și în inimă dorința să ucid.

Pe cine plănuiam mai exact să tai feliuțe nu-mi era clar, dar trebuia să existe *cineva.*

Felul exploziv în care ieșisem din cutia care mă ținuse prizonieră îmi adăugase pe cap un cucui, pe lângă celelalte urme de lovituri și vânătăi. Mă aruncasem cu toată puterea în capacul greu al coșciugului meu supradimensionat, așteptându-mă la un rezultat infim – numai că s-a dovedit că nu era prins cu șuruburi sau cuie, și nici îngropat. Nu, avea balamale, și țâșnise în sus opunându-mi rezistență numai scândurile din care era

alcătuit, apoi îmi căzuse înapoi în cap, aproape lăsându-mă inconştientă pentru a doua oară.

După ce l-am dat iar la o parte şi m-am rostogolit pe jos am constatat că mă aflam într-o încăpere abandonată, fără podea. Chiar în faţa mea, aşezate ordonat unele lângă celelalte, erau ghetele mele. Cuţitul şi lanterna de buzunar se aflau în cea din stânga, ochelarii – destul de îndoiţi – în cealaltă.

Ce naiba?

Ceva din aranjamentul acela ordonat mi-a aprins fitilul mâniei. Ordinea era menită drept scuză? Ceva de genul: *Îmi pare foarte rău, nu voiam să vă pocnesc în cap şi apoi să vă arunc într-o groapă, poftim încălţările înapoi*?

Aveam de gând să-l omor. Urma să-l găsesc, să-l calc o vreme cu ghetele şi apoi să-l ucid.

Mi-am înşfăcat ochelarii şi mi i-am trântit pe nas, mi-am vârât lanterna în buzunar, m-am încălţat şi am strâns cu putere şireturile.

Iar înainte să mă îndrept de spate am scos cuţitul. Dacă ticăloşii care-mi făcuseră asta aşteptau afară, aveam de gând să-i crestez.

Afară nu era niciun ticălos. Afară nu era nimeni, cu toate că am auzit voci. M-am strecurat afară din ferma abandonată şi i-am traversat grădina năpădită de buruieni. Poarta într-o rână prin care am trecut mi s-a părut vag familiară – iar când am păşit pe drum mi-am dat seama de ce.

Fusesem depozitată în clădirea abandonată dintre parcul castelului şi linia care făcea legătura între drumuri. Chiar în interiorul locului unde fusesem atacată – într-adevăr, puteam să văd urmele lăsate de călcâiele mele când am fost târâtă şi pe care cineva încercase să le şteargă. Oare de ce Holmes nu...? A, da, plecase la Bucureşti! Dar de ce nu se întorsese încă? Soarele arăta că

era trecut de amiază. Şi, la o adică, de ce nimeni de la castel nu dăduse o mare alarmă cu o noapte înainte? Cu siguranţă cineva trebuia să observe când dispare un oaspete al Reginei!

Am aruncat o privire urâtă spre Castelul Bran. Îi admirasem aspectul ca de basm, ferestrele luminate pe fundalul întunecat. Acum, castelul părea doar ascuţit, numeroasele linii ale acoperişurilor şi cupolelor înjunghiind cerul.

Un sunet care venea de puţin mai încolo de pe drum mi-a atras atenţia. Două femei se holbau la mine. Dintr-un coş căzut la picioarele lor se rostogoleau nişte cepe. Am ridicat o mână, în semn de salut, dar înainte să găsesc cuvântul în română ele s-au întors şi au dat bir cu fugiţii.

— Minunat! am zis cu voce tare.

Tocmai reuşisem să mai adaug un element de groază pe lista întâmplărilor stranii din sat.

Am şchiopătat de-a lungul drumului şi apoi pe alee. O gleznă mă înţepa, capul mă durea, mi se întorcea stomacul pe dos din cauza mizeriei şi zeci de aşchii îşi croiau drum spre carnea mea. *Fusesem folosită,* fusesem fără băgare de seamă şi nu ştiam ce urma să fac cu cuţitul pe care-l ţineam, dar cu siguranţă exista cineva la care să apelez.

Citroënul pe care-l văzusem cu o seară înainte era din nou în capătul de sus al aleii. Şoferul lui, care se sprijinea de maşină şi vorbea cu unul dintre străjerii de la castel, a fost primul care m-a văzut. A rămas cu gura căscată. Străjerul s-a întors şi a păţit acelaşi lucru. Apoi un alt străjer de pe scări a coborât să vadă ce anume le stârnise celorlalţi interesul.

M-am apropiat de capătul aleii sub privirile îngrozite ale celor trei bărbaţi îngrijiţi, curaţi şi stupid de arătoşi. Până aici. Am tras aer adânc în piept şi am început să ţip:

— A cui mama naibii e nenorocita aia de casă părăginită din sat? Nu ştiu cui i se pare amuzant să arunce un oaspete într-o...

Prin filtrul roşu al furiei am conştientizat vag că îngrijorarea străjerilor a început să se împartă între mine şi ceva aflat în partea de sus a scărilor. Am amuţit – nu că străjerul ar fi înţeles ceva din ce spusesem până atunci – când am ajuns val-vârtej la baza scării şi am ridicat privirea.

Uşa cu nituri de fier era deschisă. Florescu, aflat pe a doua treaptă de sus în jos, privea înmărmurit.

Înmărmurit din pricina stării mele, sau a faptului că evadasem? Oare slujitorii ştiau – oare fuseseră şi ei complici? Sau doar Florescu?

Iar atunci şi-a făcut apariţia Holmes – care a înmărmurit în aceeaşi poziţie, în timp ce pe chip îi treceau toate emoţiile de la îngrijorare, la uşurare, la groază nestăvilită.

Am coborât privirea asupra mea: eram neagră de mizerie, pantalonii îmi erau rupţi la ambii genunchi, ghetele zgâriate, ochelarii strâmbi. În mâna stângă ţineam un cuţit, iar pe dreapta aveam sânge şi nici nu îndrăzneam să mă gândesc cum trebuia să-mi arată faţa – nici nu era nevoie, la cum se uita la mine.

Dintr-odată, balonul furiei mele s-a spart. Am închis ochii preţ de o clipă ca să mă gândesc. Nu – consternarea majordomului era autentică, nepătată de vreo urmă de nelinişte sau vină. Am oftat, apoi m-am aplecat ca să strecor cuţitaşul înapoi în partea de sus a ghetei. Când m-am îndreptat din nou de spate, i-am susţinut lui Holmes privirea o clipă, apoi am plecat capul şi am urcat anevoie treptele.

Când am ajuns sus am găsit o mică mulţime de oameni care nu ştiau dacă să vină în întâmpinarea mea sau să

păstreze distanţa. Am afişat – în caz că se vedea ceva – o expresie vinovată.

— Domnule Florescu, îmi pare rău, cred că voi lăsa o dâră de praf prin culoarele dumneavoastră curate în drum spre o baie. Se pare că am... căzut într-o încurcătură şi m-am pomenit într-o situaţie cam prăfuită. Iertaţi-mă.

El şi străjerii s-au dat mult la o parte când am trecut pe lângă ei şi am intrat în castel, dar Holmes m-a prins din urmă înainte să ajung la scara interioară.

— Russell! a început el.

— Am fost atacată, Holmes, am şuierat peste umăr. Cineva mi-a pus pe cap o pătură şi mi-a dat cu cloroform. M-am trezit câteva ceasuri mai târziu într-o pivniţă. Dar mă simt bine.

Nu mă simţeam deloc *bine*: ochii îmi ardeau, capul îmi bubuia, iar stomacul mi se răsucea întruna, asta pe lângă că mă durea tot, din cap până-n picioare, o durere generală, dar şi localizată, acolo unde fusesem învineţită, zgâriată, lovită, înţepată sau agresată sub o altă formă. Nu aş fi ajuns să descopăr majoritatea vătămărilor exterioare decât după ce îndepărtam stratul de jeg. Dar mă simţeam *bine* în sensul că mergeam singură, vorbeam cu o oarecare coerenţă şi începeam să simt cum gândurile formau un şir în interiorul craniului meu firav.

— O să mă simt şi mai bine după ce fac baie. Şi beau un ceai.

Am avut grijă să nu mă uit în oglindă atunci când am trecut pe lângă ea.

Am mulţumit zeilor din Transilvania şi resurselor neţărmurite ale Reginei atunci când am deschis robinetul căzii moderne. La câteva secunde după ce m-am cufundat în apă am ajuns să stau în ceea ce părea noroi. Am scos dopul şi am turnat apă pe margini ca să le curăţ până unde ajunsese linia mareelor, apoi am făcut o a doua baie,

lungă şi fierbinte. Între timp primisem şi ceai şi mi-a venit să plâng de recunoştinţă şi pentru întoarcerea treptată a unei lumi normale.

M-am frecat cu grijă pe tot corpul şi m-am scufundat ca să mă clătesc de săpunul din păr. A treia oară am turnat şi nişte spumă de baie, iar când cada s-a umplut m-am lăsat pe spate în spumă, ţinând ceaşca de porţelan cu model floral pe stern, şi am ascultat sunetul delicat al bulelor care mi se spărgeau împrejurul urechilor.

Am auzit o bătaie în uşă. A intrat Holmes. Se schimbase din costumul de oraş în haine de tweed, de provincie, dar gulerul îi era desfăcut şi mânecile cămăşii suflecate. Şi-a pus portţigaretul pe masa de toaletă şi şi-a tras un taburet, s-a aşezat cu ochelarii mei deformaţi în mână şi a început să-i îndrepte cu degetele lui puternice.

— Ştiai că e posibil să fi fost cele mai intense două minute din îndelungata şi tumultuoasa mea viaţă? a întrebat el cu glas blând. Ajung, urc scările, mi se spune că slujitorii tocmai au descoperit că soţia mea n-a dormit în patul ei. O absenţă trecută cu vederea la momentul respectiv pentru că Regina era supărată – pe Principesă şi pe ei. Se pare că Regina n-a mai fost niciodată furioasă pe ei, deci îţi închipui ce efect a avut acest lucru în aripa servitorilor.

A făcut o pauză ca să privească în gol câteva clipe.

— Trebuie să spun că regret că nu am avut privilegiul să o văd pe Regina României în deplină manifestare maiestuoasă a furiei.

Am chicotit, în ciuda disconfortului pe care mi-l provoca asta, iar el a părut mulţumit şi şi-a reluat lucrul.

— După aceea sunt informat că abia dimineaţa târziu Principesa a devenit nerăbdătoare, dorindu-şi să fie însoţită de vizitatoarea din Anglia de care fusese fermecată, şi a trimis o slujnică să ducă ceaiul de

dimineaţă în camerele celei care dormea neîntoarsă. Atunci şi-au dat seama cu toţii de cumplitul adevăr că oaspetele dispăruse, că nu plecase spre Bucureşti cu soţul ei (cum credeau unii) şi că nici nu se culcase târziu (cum bănuiseră alţii). Florescu şi-a trimis imediat ajutoarele să bată castelul în lung şi-n lat şi era gata să sune la poliţie când mai întâi ajunge cu maşina soţul femeii, urmat la scurt timp de ea însăşi, care arăta ca şi cum s-ar fi luptat de una singură cu o alunecare de teren.

Am mai luat o înghiţitură de ceai şi am încercat să găsesc o poziţie deopotrivă confortabilă şi aflată deasupra apei. Dovedindu-se imposibil, m-am mulţumit să rămân la suprafaţă şi am început să vorbesc:

— După ce ai plecat la gară am pornit să explorez castelul şi m-am întâlnit cu Principesa Ileana. Se plictisise de Peleş şi îl înnebunise pe şofer s-o aducă aici, dar Regina era plecată la călărie aşa că eu şi Principesa Ileana am urcat într-un turn şi am discutat îndelung despre fantome. Le-a auzit şi ea, le-au auzit şi alţii – inclusiv Vera Dumitru, nu o dată, ci de două ori. După discuţia noastră despre... cum se cheamă ştiinţa care studiază fantomele? Fantasmologie? În sfârşit, am văzut-o pe mama ei întorcându-se şi am inventat un pretext ca să mă retrag undeva unde să nu le aud. Am fost apoi la domnişoara Dumitru, care s-a dovedit cât se poate de raţională, aşa cum au spus şi doctorul, şi preotul. Mi-a spus totul despre tânărul soldat care a murit... A!

Observasem că se întunecase la faţă şi avea maxilarul încleştat.

— Poate ar fi mai bine să-ţi povestesc discuţia aceea mai târziu. În orice caz, am terminat de vorbit cu mult înainte să se întunece, dar nu aveam de gând să stau la masă între o fiică şi o mamă certate, aşa că m-am plimbat pe drumul care merge de-a lungul râului. Până să mă

întorc se întunecase, dar vedeam drumul, şi aveam lanterna.

M-am încruntat la degetele de la picioare care mi se iţeau prin stratul de spumă.

— Am găsit ceva pe drum – un colier, asemenea celui de perle al Reginei. M-am gândit că poate se rupsese lănţişorul când ieşise la călărie... Însă nu era rupt.

Acela fusese ultimul meu gând limpede: *Cum l-ar fi putut pierde dacă lănţişorul e întreg*?

— Tocmai mă aplecam să-l iau de jos când ceva s-a năpustit asupra mea, şi apoi a venit cloroformul.

Am căzut pe gânduri o clipă, încercând să reconstitui cele întâmplate.

— Era o pătură, o pelerină sau aşa ceva. Dar lată, şi cred că trebuie să i se fi putut strânge marginile, pentru că în timp ce mă zvârcoleam ca s-o dau jos de pe mine am încercat să fac un pas în faţă şi am căzut, ca şi cum genunchii mi-ar fi fost legaţi. După ce am ajuns pe pământ, atacatorul m-a lovit în cap, dar nu îndeajuns de tare încât să-mi pierd cunoştinţa. Apoi m-a târât de-acolo şi m-a dus în spatele unui zid, unde nu putea să mă vadă nimeni. Acolo cred că s-a aşezat pe mine sau m-a apăsat cu genunchii şi trebuie pur şi simplu să-mi fi turnat cloroform în cap până nu m-am mai zbătut. Apoi m-am trezit într-o pivniţă neagră ca noaptea.

M-am cutremurat şi am întins mâna spre ceai. Holmes era cufundat în tăcere. Falangele i se albiseră de cât lucrase la ochelarii mei, însă i-a pus jos cu un gest brusc şi a ieşit din încăpere, întorcându-se cu o sticlă de brandy – remediul standard al lui Holmes pentru orice afecţiune fizică sau emoţională. Mi-a turnat o doză, a aşteptat să o dau peste cap, apoi a lăsat sticla pe podea şi a reluat lucrul la ochelari. Am stat o clipă, savurând arsura internă, după care am reluat istorisirea:

— A fost greu să nu intru în panică atunci când m-am trezit în felul ăsta. Pe dinăuntru nu exista nicio uşă, nicio încuietoare, şi nici mâncare sau apă. Iar plafonul era prea jos ca să mă ridic în picioare. Însă imediat ce am împins capacul am descoperit că nu era încuiat şi că, de fapt, nu fusesem îngropată. S-a dovedit un fel de ladă de depozitare pentru legume, învelită în pământ şi având un capac greoi de lemn, ca să ferească interiorul de îngheţ. Se afla în casa aceea dărăpănată din sat, cea cu poarta care stă să cadă. În fine, mi-am găsit lanterna, ochelarii şi ghetele aranjate pe jos, în afara cutiei. Dacă aş fi încercat din prima să mă ridic în picioare, aş fi evitat multe zgârieturi şi mult jeg.

Mi-am scos un genunchi de sub apă şi m-am strâmbat văzând noroiul încrustat pe el şi un firicel de sânge proaspăt.

— S-ar putea să fie nevoie să ceri de jos o trusă de prim-ajutor.

Mi-a întins ochelarii acum îndreptaţi. Mi i-am pus pe nas, icnind puţin când mi-au atins vânătăile, apoi am văzut că şi-a suflecat mânecile încă puţin. A mutat ceaşca mea de ceai, acum goală, pe taburet şi mi-a făcut semn să mă ridic.

— Hai să cercetăm pagubele, a zis.

— Dumnezeule, Holmes, sunt doar nişte zgârieturi şi puţin noroi.

— Russell, ai fost inconştientă timp de şaisprezece ore. Aşa ceva nu se întâmplă de la o singură doză de cloroform.

Fără să vreau, am scos braţele din apă cu un zvâcnet ca să-mi verific venele – nimic. Dar avea dreptate, efectele cloroformului sunt în general de scurtă durată, dacă nu e aplicat încontinuu, şi, cu toate că fără îndoială inspirasem vaporii aceia cu miros dulce, respingător, şi că neîndoios îmi provocaseră atât starea de greaţă, cât şi usturimea din

ochi, nu puteau să explice numeroasele ore în care zăcusem inconştientă. Şi, da, fusesem obosită, dar în sicriul acela nu dormisem pur şi simplu.

Aşa că am scos dopul şi, dându-i voie să mă ţină de mână, am ieşit pe covoraşul de baie.

A găsit urma de injecţie în bicepsul drept. Am ridicat cotul ca să mă zgâiesc la mica umflătură roşie rătăcită într-o mare de vânătăi.

— Eşti sigur?

— Da.

Dar asta nu l-a împiedicat să-mi studieze şi restul epidermei, lipind plasturi pe orice suprafeţe care păreau să aibă scurgeri şi scoţând aşchii şi murdărie generală din altele.

Am ochit sticla îndepărtată de brandy, dar măcar nu mă uitam la el. Am tras aer adânc în piept şi m-am silit să dau glas gândului pe care niciunul dintre noi nu-l rostise în încăpere:

— De ce nu m-a dezbrăcat ca să mă agreseze o dată în plus în timp ce eram... Holmes?

Partenerul şi soţul meu scosese un sunet ciudat şi se ridicase atât de brusc că răsturnase taburetul. Şi-a luat portţigaretul, a scos tutun şi l-a aprins. I-am studiat spatele – şi mi-am dat seama cu întârziere că poate ar fi trebuit să spun de la început că bărbatul nu...

Şi nici acum n-ar trebui s-o spun, am hotărât, nu cu atât de multe cuvinte.

— Vreau să spun – da, individul poate că s-a aşteptat la o femeie mai voluptuoasă, însă chiar neprezentabilă nu sunt, am continuat eu. Şi, în orice caz, mi se pare că nici măcar nu s-a uitat – de fapt, nu mi s-a părut deloc că ar fi vorba despre genul acela de agresiune. Ceea ce mă face să mă întreb care-i era obiectivul. De ce să mă răpească, să mă lase inconştientă jumătate de zi şi să mă arunce

într-o cutie? Şi încă una care, în cele din urmă, nici n-a necesitat un efort atât de mare ca să evadez?

Era absurd să confunzi agresiunea cu pofta trupească, dar el ştia asta. O vreme am mai construit tot felul de teorii, în timp ce Holmes şi-a lăsat jos ţigara şi a reluat fără un cuvânt examinarea.

De sus în jos pe spate şi pe partea dreaptă, de jos în sus pe faţă şi pe partea stângă, deşi până să-mi termine de reparat genunchii a trebuit să-i ocup taburetul, iar când degetele lui s-au mişcat în sus pe braţul meu stâng începusem deja să-mi doresc cu nerăbdare să mănânc.

— Holmes, îţi mulţumesc că faci pe medicul, acum dă-mi voie să pun pe mine un halat şi, după ce mă odihnesc puţin, putem să cerem prânzul. Holmes? Ce e?

Înţepenise, cu ochii pironiţi pe laterala gâtului meu. M-am îndepărtat şi am văzut că, lucru atât de îngrijorător, de pe chip îi lipsea orice expresie.

— Ce e? am vrut să aflu. Care-i problema?

Mi-am pipăit pielea în locul unde se tot uita, dar nu mă durea mai rău decât în nenumărate altele, aşa că m-am ridicat şi m-am împleticit până la oglindă ca să văd ce-l tulburase aşa tare.

Ignorând vânătaia gălbuie de pe gât, ochii roşii, injectaţi, şi aspectul ca de arsură de soare provocat de substanţa chimică, mi-am înclinat bărbia spre lumina care intra pe fereastră. Câteva şuviţe de păr umed mi se lipiseră pe gât, amintindu-mi că trebuia să mă tund, dar le-am dat deoparte şi am văzut...

Două urme furioase de înţepături, aflate în scobitura de deasupra claviculei stângi.

— Russell, a zis soţul meu pe tonul cel mai flegmatic cu putinţă, cred că acum ne-am dat seama ce voia.

Gâtul îi era descoperit, mi-am zis ca proasta, *lăsând la iveală cele două răni micuţe...*

Moment în care am fost salvată de un val de furie sănătoasă.

— Fir-ar să fie! am ţipat. Cine *naiba* face pe deşteptul pe-aici?!

Capitolul 31

Ca întotdeauna, mâncarea şi băutura au ajutat la calmarea nervilor. Privind înapoi, e posibil ca porţia de remediu standard al lui Holmes să fi fost un pic cam generoasă în ziua aceea. Când terminaserăm jumătate din sandviciurile pe care le ceruse, m-am pomenit că râd cu lacrimi.

— E destul! m-a apostrofat a doua oară când l-am rugat să verifice dacă-mi cresc incisivii.

— Nu, serios, Holmes, mai bine să nu dormi lângă mine diseară, poate nu te mai trezeşti niciodată. Şi să ştii că simt o oarecare fobie faţă de lumina soarelui – dar în chip ciudat sunt tentată să mă strecor afară pe fereastră şi să mă avânt cu capul înainte spre pietrele de jos.

Am chicotit, terminând cu un sughiţ.

El s-a ridicat şi a pus sticla deoparte, întorcându-se cu nişte cafea.

După alte câteva glume foarte proaste şi trimiteri literare obscure, am lăsat umorul în plan secund, cu toate că din când în când mă pomeneam chicotind din nimic.

A aşteptat ca reacţiile să se stingă de la sine – teamă, furie şi râsete, în această ordine – înainte să încerce să-mi bage minţile în cap.

— Ce impresie ţi-a lăsat atacatorul?

— Pe lângă faptul că e cineva care poate face rost de cloroform şi un sedativ injectabil? A fost un bărbat.

Mi-am dat seama că atacul eliminase cât se poate de limpede posibilitatea ca în spatele ciudatelor întâmplări să fie vreo fătucă din sat pusă pe şotii.

— Era cel puţin la fel de înalt ca mine, poate chiar mai înalt. Mai greu, însă nu greoi – când l-am lovit cu cotul în piept nu am simţit prea multă carne. Puternic, cu toate că a fost silit să mă târască de pe drum, deci poate că nu îndeajuns de forţos cât să mă ridice. A! Mi-am înfăşurat batista pe lanternă, pentru eventualitatea în care a lăsat amprente. Să nu uităm s-o recuperăm înainte să ia camerista rufele.

I-am zărit o umbră de mirare pe figură.

— Ce, nu te aşteptai să mă gândesc la probe?

— Mă bucur că ai avut mintea suficient de limpede.

— Da, ei... În afară de asta, atacul a fost cât se poate de anonim. Tăcere, o cârpă care să-mi înăbuşe strigătele şi prea rezistentă ca s-o rup, şi o clădire aflată la mila stihiilor. Era sigur pe el – fără stângăcii, fără vreo reacţie atunci când am ripostat. Şi era îndeajuns de masiv cât să mă ţină la pământ odată ce am căzut. Nu a vorbit – nu a scos niciun sunet, din câte-mi amintesc.

— Ai spune că a fost un atac experimentat?

Nu m-am lăsat păcălită de felul potolit şi lipsit de pasiune în care cerea informaţii. Simţeam cum furia clocoteşte imediat sub suprafaţă, din pricină că o persoană îndrăznise să-i atace soţia. Eram însă recunoscătoare pentru faptul că mimam normalitatea, aşa că am clătinat din cap, ca şi cum am fi discutat despre un caz care nu mă privea.

— Nu neapărat – e posibil să fi fost doar exersat cu băgare de seamă. Însă nu a existat niciun moment de ezitare sau îndoială, nici măcar atunci când am ripostat.

Am cumpănit ce însemna asta. Oricum o dădeam, era de rău: un bărbat dispus şi capabil să doboare o femeie

competentă, puternică, avea să găsească puţine obstacole în calea unui alt atac. Iar eu şi Holmes ştiam amândoi că atacurile au tendinţa să escaladeze pe măsură ce încrederea creşte.

— Chiar dacă obiectivul lui e să stârnească zvonuri, mai degrabă decât vreun impuls sexual, scenariul care se prefigurează e îngrijorător. Atacurile au evoluat de la a-i şopti ceva unei fete în cimitir la a-i înfige alteia o furculiţă de friptură în gât şi apoi a o arunca într-o pivniţă din apropiere. Ce mai urmează? O exsanguinare în toată regula?

— Ai spune că atacul a fost îndreptat împotriva ta în mod special, sau împotriva oricărei persoane, bărbat sau femeie, s-ar fi nimerit să meargă atunci pe drum de una singură?

— Menajerele chiar dau impresia că umblă peste tot la orice oră, nu-i aşa? Însă puţine dintre ele sunt la fel de înalte ca mine. Dacă m-a văzut cineva plecând de la castel, trebuie să-şi fi dat seama că o să mă întorc pe drumul acela la un moment dat. Dar să pună la cale o întâlnire, cu mine în mod special, în exact locul acela, la o oră când nu mai era nimeni prin preajmă? Prea multe lucruri sunt lăsate în seama hazardului. Când se întunecă, sătenii au tendinţa să-şi închidă uşile, dar la începutul serii încă se circulă într-o anumită măsură.

— De când nu mai văzuseşi pe nimeni?

Am încercat să-mi amintesc.

— Când m-am întors singură pe drum am văzut nişte copii şi un ţăran într-o căruţă. De răscruce a trecut o maşină, iar o persoană care avea alura Părintelui Constantin se îndrepta spre casă. Dar e adevărat că atunci când am ajuns la răscruce şi am pornit spre sat nu mai văzusem pe nimeni de cinci sau şase minute.

— Dată fiind agitaţia din sat, poate că bărbatul a anticipat că un călător pe care-l prinde noaptea şi merge pe jos e mai probabil să fie un oaspete decât un localnic.

Nu m-am putut opri să mă gândesc la armele improvizate pe care le văzusem în casa Verei Dumitru.

— E adevărat că sătenii se feresc în spatele porţilor lor, însă par să-şi pregătească şi ţăruşii de lemn.

I-am descris că i-am văzut, aşezaţi în mod convenabil în apropierea uşii.

Atunci mi-a venit o idee.

— Se pune întrebarea, dacă noi doi o să fim prinşi în sat noaptea, cum vom reuşi să-i demonstrăm unui român furios că nu suntem *strigoi.*

El a clătinat din cap:

— Trebuie să punem capăt poveştii înainte să se formeze gloatele nervoase.

— Sau înainte să fie atacată vreuna dintre fete.

— Şi asta. Dar eu cred că, indiferent dacă eşti o ţintă aleasă sau întâmplătoare, sincronizarea e cea care contează.

— Când Regina e aici, da. Ca să lase impresia că faptele sunt comise, dacă nu de Regină, atunci de cineva din anturajul ei imediat. Deşi, dacă se ajunge la asta, crezi că e posibil ca o astfel de persoană să fie în spatele chestiunii?

— Mi se pare puţin probabil. Cei câţiva însoţitori – o secretară, o doamnă de onoare şi alţi doi sau trei – nu mi se par suspecţi valizi, fiind ori prea slabi să comită atacul acela, ori prea inteligenţi să o facă exact când Regina se întoarce la Bran.

— Chiar e ciudat, am zis. Ne confruntăm cu o minte metodică şi, îndrăznesc să spun, educată. Medicamentele sugerează o persoană cu un anumit grad de pregătire

medicală – altfel doar m-ar fi lovit şi legat. Avem o listă de suspecţi limitată.

— Te referi la doctor, la preot şi la majordom.

— Îl pui aici şi pe Florescu?

— Ai auzit-o pe Majestatea Sa – individul se pricepe la toate, inclusiv la chestiuni medicale.

— Vai mie, am spus. Alt majordom care se pare că e vinovat. Deşi trebuie să spun că a părut realmente uluit adineauri, când mi-am făcut apariţia pe drum.

— Nu e neapărat el făptaşul. În sat sunt cinci oameni care au mers măcar un semestru la facultate, inclusiv negustorul Casimir şi fratele Verei, şoferul. Primul era de faţă anul trecut când medicul a realizat o amputare de urgenţă, cel din urmă l-a văzut anesteziind-o pe slujnica din bucătărie care s-a tăiat la mână astă-primăvară. Avem şi câţiva pretinşi comunişti – doi bărbaţi şi o femeie – despre care se ştie că au participat la manifestaţii în oraş. Femeia e cumnata lui Casimir, a fost femeie de serviciu la spitalul din Braşov. Iar unul dintre bărbaţi e cel mai bun prieten al şoferului.

— Prin urmare, sunt instigatori locali care cunosc toate obiceiurile şi uliţele dosnice din sat şi care au asistat la folosirea cloroformului şi poate a morfinei. Când ai aflat aceste mici informaţii?

— Data trecută când am fost aici. E extraordinar câte poţi să prinzi de la bucătarul-şef dintr-o astfel de casă.

— Ne întoarcem, cumva, la varianta în care motivul din spate e de natură politică?

Am încercat să nu oftez.

— Poate ar fi mai bine să-mi spui ce ai aflat la Bucureşti.

În sfârşit s-a întors de la locul lui de lângă geam şi s-a aşezat în fotoliul din faţa mea. O anumită încetineală în mişcări şi o nuanţă lejeră în glas erau singurele semne ale

faptului că liniştea afişată la suprafaţă nu era tocmai autentică.

— De fapt, a început el, am aflat mult mai puţine decât am anticipat. De obicei te arunci la o serie de interogatorii căutând nişte indicii limpezi sau, nereuşind asta, dorind să afli nişte indicaţii clare că una dintre ipoteze e nefondată, lăsând loc de explorare următoarei. În cazul ăsta, ei bine... când am ajuns la Athénée Palace am primit un pachet cu informaţii de la fratele meu, trimis de la Londra: un dosar obişnuit despre trei bărbaţi cu care îşi stabilise întâlnire a doua zi. N-am văzut niciun motiv pentru care să aştept până dimineaţă şi am început să sun după ei. Primul e într-un spital aflat în cealaltă jumătate a ţării, şi e acolo de ceva timp. Al doilea nu era în oraş, însă are un coleg indiscret care mi-a spus unde urma să ia prânzul secretarul lui. Al treilea era cunoscut de personalul hotelului drept client fidel al barului. Fratele meu n-o să fie încântat să afle că sursele lui din această parte a lumii nu sunt pe atât de precise cum îşi închipuie.

Gândul ăsta ne-a înveselit preţ de o clipă pe amândoi.

— Primul nume din notiţele lui Mycroft era un anarhist care în clipa de faţă e ţintuit la pat de gută. Al doilea era şeful Partidului Comunist din România – un rus de 58 de ani pe nume Dalca, care poate că, metaforic vorbind, are mult sânge pe mâini, dar în realitate foarte puţin. E ofiţer, dă ordine plutonului de execuţie fără să ţină el însuşi vreo armă.

— Nu e tocmai un bolşevic get-beget.

— Nu, dar exact cu oameni de genul ăsta se pricopsesc, pentru că ştiu să organizeze şi să direcţioneze gloata.

— Nu la o direcţionare a gloatei asistăm şi aici, la Bran?

— Secretarul individului spune că nu. Secretar care, te va distra să afli, e un şarlatan din West End pe nume Ernie

Johnston, care obişnuieşte să tragă lumea pe sfoară cu afaceri dubioase. Din câte ştie el, tovarăşul Dalca nu a auzit niciodată de Bran, nici măcar de Braşov. Şi, cu toate că Partidul ar revendica bucuros orice complot împotriva Reginei şi ar încuraja orice revoltă rezultată, se pare că nu comuniştii sunt în spatele poveştii. Ultimul bărbat era corespondentul din România de la *The Times,* care foloseşte barul hotelului drept centru de informaţii – în mare parte ca să le culeagă, însă a fost dispus şi să-mi împărtăşească anumite cunoştinţe despre relaţiile Majestăţii Sale cu fiul ei cel mai în vârstă, relaţia cu Prinţul Barbu Ştirbey, cel care gestionează proprietăţile regale, şi cu soţia lui Ştirbey. Însă nu a auzit, nici ca fapt concret, nici ca zvon, despre vreo nemulţumire în creştere la adresa Reginei Maria.

— A fost înţelept să-i comunici unui ziarist o bârfă aşa suculentă?

Dacă se afla că Sherlock Holmes anchetează vampirii din Transilvania ai Reginei Maria, satul urma să fie luat cu asalt de aparate de fotografiat şi reporteri zeloşi.

— Cred că va ţine chestiunea pentru sine.

— Serios? Cu ce a trebuit să-l ameninţi?

— Îi datorez o favoare.

— O *favoare*? Holmes, sper că a meritat...

— Din moment ce mi-a dat numărul de telefon al Prinţului, eu zic că a meritat.

— Ai vorbit şi cu Prinţul Barbu? Cu Eminenţa Cenuşie a României în persoană? Posibil...

M-am controlat şi am coborât glasul:

— Posibil tatăl copiilor Reginei Maria?

— Nimeni altul. Am călătorit de la Bucureşti la Sinaia în vagonul lui personal, aşa că am petrecut aproape patru ore împreună, timp în care am vorbit despre daci şi huni, despre domnia habsburgilor şi Imperiul Austro-Ungar. A

fost de acord că, deşi Transilvania nu a mai fost independentă încă din secolul al XVII-lea, există naţionalişti care încă nutresc speranţe – şi care fără îndoială că privesc actuala situaţie a familiei regale drept un prilej numai bun să se desprindă.

— Regele e bolnav, din câte a spus fiica lui.

— Regele e bolnav, moştenitorul lui e un libertin neinteresat să domnească, iar următorul pretendent la tron e un băiat de patru ani. Poate că Regina Maria este cel mai puternic bărbat din familia regală şi o sursă mult-iubită de mândrie naţională, însă din punct de vedere legal are în cel mai bun caz autoritatea unui consilier.

— Deci ar fi momentul prielnic ca naţionaliştii din Transilvania să acţioneze?

— Da. Cu excepţia faptului că, din câte îşi dă seama Prinţul Barbu, nu există niciun semn că ar face-o în mod activ. De aceeaşi părere e şi corespondentul de la *The Times,* care nu ştie deloc de ce poporul român e aşa tolerant cu neajunsurile familiei regale şi care s-ar bucura să-i ajungă la urechi zvonuri despre un scandal frumuşel care să justifice angajarea atât de departe de casă a unui om limitat la o rubrică secundară de 300 de cuvinte despre Europa de Est.

— Oare ar putea fi chiar Prinţul Barbu? Nu că m-ar fi doborât el personal acolo, pe drum, dar oare ar crea el probleme familiei regale? Dacă e un bărbat ambiţios, e posibil să-şi fi propus să întemeieze o a doua dinastie de România.

— Bărbatul cu care am stat eu de vorbă nu a arătat decât o loialitate de neclintit, atât faţă de Regină cât şi faţă de Rege. În mare măsură, el a fost în spatele reformelor agrare care au oprit ţara să se revolte, administrează moşiile Reginei, rămâne un consilier apropiat al Regelui. În plus, a adăugat văzându-mi

expresia sceptică, şi soţia lui Barbu e o confidentă apropiată a Reginei Maria.

Ceea ce putea însemna că soţia lui era extrem de proastă – sau remarcabil de modernă –, dar Holmes avea dreptate: era posibil şi ca presupusul amant să fie numai un prieten apropiat şi de încredere.

— Pare că ţi-a plăcut.

— Mi s-a părut o inteligenţă remarcabil de subtilă. Tăcut, deschis, care ştie să asculte. Are cunoştinţe amănunţite în multe domenii şi dă dovadă că e obişnuit să facă cercetări minuţioase, nu doar pălăvrăgeli la ora pentru cocktail. E un patriot. Îşi iubeşte Regina dar, mai mult de atât, o respectă. Şi aş spune că-l respectă şi pe Rege, o misiune mai puţin simplă.

— Prin urmare, ori Prinţul Barbu se pricepe incredibil de bine la meşteşugul înşelăciunii, ori nu are nicio ambiţie personală în afară de a sluji – de a-şi sluji ţara în general şi familia regală în mod particular.

— N-aş spune că nu are chiar nicio ambiţie personală, însă nu am văzut nimic care să-l facă să o trădeze pe Regină şi să caute în mod activ să-i păteze reputaţia în rândul poporului.

— Prin urmare, dacă în spatele problemei nu sunt comuniştii, nici naţionaliştii, nici măcar consilierul ei cel mai apropiat, noi unde rămânem?

— Rămânem mai aproape de casă.

— La nivel personal, nu politic.

Ei bine, măcar ieşiserăm de sub influenţa lui Mycroft. Prima veste bună din ziua aceea.

Capitolul 32

Trecuseră mai bine de două ore de când urcasem val-vârtej pe aleea castelului şi am conştientizat o senzaţie

ciudată în creier, ca un fel de scurgere după ce a fost scos dopul. Am luptat împotriva ei ridicându-mă în picioare şi învârtindu-mă prin cameră, gândind cu voce tare.

— „Mai aproape de acasă” înseamnă dovezi şi interogatorii. Mai multe interogatorii. Nu neapărat mai multe persoane interogate, ci mai multe persoane reinterogate.

Lasă trăncăneala, Russell!

— Nu că am avea prea multe dovezi propriu-zise: mulajele în gips pe care le-ai făcut, poate amprentele de pe lanterna mea. Ai studiat picioarele tuturor bărbaţilor pe lângă care ai trecut? Majoritatea încălţărilor de aici nu seamănă deloc cu forma netedă, sofisticată a mulajelor tale. Un ţăran care ar purta aşa ceva ar risca să traverseze ograda alunecând ca o bătrână pe gheaţă. Jumătate dintre săteni poartă nişte încălţări care seamănă cu nişte mocasini cusuţi de mână. Ce ziceam? Aşa – dovezi. Poţi face rost de echipamentul cu care să luăm amprentele de pe lanternă, Holmes? Ar fi de ajutor nişte funingine şi o perie moale.

Mă oprisem lângă pervazul adânc al ferestrei. Mă lipisem cu umărul de cadru. Şi cu capul. În tăcere, un gând să zbătea să iasă la suprafaţă. O probă care-mi fusese lăsată chiar sub nas. Şoareci?

M-am smuls de lângă structura de piatră ca să mai fac un tur al camerei.

— Bănuiesc că la noapte va trebui iar să stăm de veghe. Te-ai putea gândi că am dormit suficient azi-noapte, din pricina câtorva întâmplări neînsemnate, dar cred că ar fi bine să închid puţin ochii. Poate n-ar fi rău să faci şi tu la fel, Holmes – nu pari să te fi odihnit prea bine. Nu că mi-ai asculta tu sfatul, Doamne fereşte! Lasă, dacă nu mă duc acum va trebui să chemi valeţii să mă care

până la pat. Dar voiam să-ţi spun ceva. Ce am descoperit. Despre şoareci? La naiba, s-a dus.

Şi m-am dus şi eu.

Holmes m-a trezit cu blândeţea pe care numai o împunsătură în coaste o are.

— Au! am protestat.

— Dacă n-ai ologit, Russell, s-ar putea să vrei să te ridici.

M-am întors pe o parte, cu băgare de seamă. Deşi eram fără îndoială conştientă de numeroasele dureri, acestea nu mai erau pe cât de grave fuseseră. Şi Holmes era mai puţin tras la faţă – nu aveam de gând să-l întreb ce descoperise cât dormisem eu, ca să nu fie nevoit să recunoască faptul că aţipise şi el.

— Cât e ceasul?

— Tocmai a trecut de patru şi jumătate. Suntem invitaţi la ceai – unul substanţial, din câte înţeleg, în locul unei mese cum se cuvine – la ora cinci, ceea ce-i va permite Principesei Ileana să străbată cea mai mare parte din drum înainte de lăsarea întunericului.

Degetele mele explorau perechea de mici umflături de pe gât.

— Dacă nu vrem să stârnim bârfe, o să am nevoie de mult machiaj sau de o cămaşă cu guler înalt.

— Înainte să adormi, încercai să-ţi aminteşti ceva despre şoareci.

Da, existase un gând care îmi mişunase printr-un ungher al minţii. Care era?

— Şobolani!

Holmes ridică din sprâncene.

— Cred că ţi-am spus că Ileana a auzit fantome din pereţi. De acord, până şi castelul unei Regine are şobolani, dar fata a insistat că o dată a fost un fel de hârşâit, altă

dată zgomotul unei ceşti scăpate. În ambele rânduri, zgomotul a venit dintr-o cameră lipită de zidul de apărare. Zidul acela de apărare foarte gros.

Privirea i s-a defocalizat şi şi-a reprezentat în minte planul castelului. A dat aprobator din cap.

— E foarte posibil ca o clădire militară să aibă unul sau mai multe pasaje ascunse, pentru cazul în care e spartă apărarea.

— Şi Ileana crede că trebuie să existe o uşă dosnică pe undeva, dar nu a găsit-o încă.

— E posibil ca pasajul să fi fost blocat la un moment dat, ca să-i împiedice pe săteni să fure mobila. Florescu va şti cu siguranţă.

— Poate e marcat în planurile arhitectului?

— Dacă arhitectul ar fi descoperit un pasaj secret, toată lumea din casă ar fi aflat de existenţa lui.

— Corect. Ei bine, la un moment dat noi doi ar trebui să batem în pereţi, să vedem dacă auzim vreun gol. Şi, că veni vorba, dacă, aşa cum anticipez, vrei să ne petrecem noaptea stând de veghe în sat după vampiri şi/sau vrăjitoare, crezi că aş putea să cer o tavă în loc să mă prezint în camera Reginei? Nu cred că aş suporta miile de întrebări compătimitoare din partea celor două.

— Am anunţat că ieşiseşi la plimbare şi te-ai rătăcit în pădure. Cu toţii par mai îngrijoraţi de faptul că nu ţi-a observat nimeni lipsa decât de rănile în aparenţă minore pe care le-ai suferit.

— Deci nu doar că arăt în ultimul hal, ci mai e şi vina mea.

— Nu uita că ai reuşit să scapi de una singură.

— E mai bine decât nimic, bănuiesc. Cu toate astea, nu sunt convinsă că am energia să păşesc între Maria şi fiica

ei. Ieri, când le-am lăsat, mi-a venit în minte expresia „*battle royale*”[8].

— Cred că negocierile s-au încheiat şi s-a semnat un armistiţiu unde se stipulează că Ileana va fi dusă înapoi la Castelul Peleş imediat ce se încheie masa noastră, şi că va rămâne acolo cel puţin trei zile.

— Regina ce a trebuit să ofere la schimb?

— Ileana se întoarce după aceea la Bran, unde are voie să rămână până la sfârşitul lunii.

— Ei bine, dacă au reuşit să suspende ostilităţile le pot da măcar voie să mă compătimească. Şi cred că ar fi bine să ne apucăm de lucru, dacă avem la dispoziţie numai şaptezeci şi două de ore. Însă mi-aş dori foarte tare să le rog pe slujitoarele de la bucătărie să nu umble neînsoţite noaptea.

— S-a rezolvat. Am vorbit cu Florescu – nu i-am povestit despre întâlnirea ta, i-am spus doar că ne-am dori ca restul fetelor să nu fie hărţuite de diverse voci din cimitir şi că până îl găsim pe vinovat am vrea să închiriem o căruţă care să le ducă acasă în fiecare seară.

— Îţi mulţumesc, Holmes, că m-ai liniştit. O, Dumnezeule, trebuie să mă îmbrac!

Dar când am ajuns în faţa oglinzii am văzut o problemă. Ochii îmi erau mai puţin inflamaţi, efectul ca de arsură se estompase, iar machiajul urma să acopere vânătăile – însă orice român care ar fi văzut cele două urme limpezi de pe gâtul meu urma să se alarmeze. Dacă aş fi purtat un bandaj ar fi fost şi mai rău. Aveam cămăşi cu guler înalt, însă nimic îndeajuns de elegant.

---

[8] În limba engleză, luptă între două sau mai multe persoane care nu aparţin vreunei tabere şi în care este declarat învingător ultimul rămas în picioare. De asemenea, are sensul de „ceartă aprinsă” sau „dispută crâncenă”, (*n. red.*)

Aşa că am dezgropat costumul care-mi fusese lăsat şi, aşa cum bănuisem, pe lângă fustă, fotă, ie şi brâu exista o maramă comodă asemănătoare cu cea pe care o purtase Regina la cină. Mai degrabă asemănătoare cu acoperământul călugăriţelor decât cu un batic, şi alburie, nu colorată ca acelea purtate de localnice, îmi acoperea tot, mai puţin chipul. Regina probabil că purtase prima dată un astfel de veşmânt în timpul războiului, când îi îngrijea pe răniţi, dar bănuiam că acum era vorba numai despre o concesie făcută vanităţii, o metodă de a ascunde orice urmă de rid sau de piele lăsată.

La cei douăzeci şi cinci de ani ai mei mai aveam cale lungă până să-mi fac griji în privinţa pielii lăsate, lucru care o făcea să fie o piesă vestimentară absurdă pentru mine, dar exista posibilitatea să pară că doar încerc să o flatez pe Majestatea Sa imitând-o.

Mi-am strecurat braţele ochelarilor între piele şi materialul textil, apoi am deschis larg gura de câteva ori ca să mă asigur că pot să vorbesc, şi poate chiar să mănânc. Mă simţeam cam ca o păpuşă dintr-un magazin de suveniruri, dar puteam să mă deplasez.

Când am intrat în camera de alături, Holmes – îmbrăcat în costumul lui obişnuit – mă aştepta. M-a studiat din cap până-n picioare, înregistrând acoperământul de cap, culorile flamboaiante ale iei şi brâului, circumferinţa largă a fustei şi fotei.

— Haide, Coppélia, a zis el.

Am pornit în urma lui cu paşi mici, de copil, ca să ne alăturăm celor două doamne cu sânge albastru.

Între Regină şi Prinţesă era vizibilă o afecţiune blândă care nu amintea cu nimic de negocierile şi compromisurile furibunde din ziua precedentă. Ambele purtau haine asemănătoare cu ale mele, însă fără piesa de pe cap

(care, pe parcursul mesei, am constatat că atrăgea picături de supă şi firmituri de pâine cu aceeaşi eficienţă a unei baveţele). Şi, da, amândouă au vrut să afle despre necazurile mele din timpul nopţii.

N-am putut să ascund faptul că păţisem ceva – faptul că am dat buzna pe scări, plină de vânătăi şi murdară, îmi anulase această şansă. Dar izbucnirea mea furibundă în limba engleză se oprise înainte să pot dezvălui ceva despre atac, şi nimic din înfăţişarea mea nu contrazicea povestea lui Holmes cum că petrecusem noaptea împiedicându-mă printr-o pădure neagră ca noaptea înainte să mă târăsc sub o tufă ca să dorm.

Din fericire, mi-am amintit de pasiunea Reginei pentru basme şi am transformat conversaţia într-o repovestire amuzantă a istorisirii despre Copiii din Pădure[9] (omiţând să vorbesc despre părinţii morţi şi unchiul criminal al copiilor), după care Holmes a intervenit cu o anecdotă despre Cole Porter la Veneţia şi cu versiunea dată de cantautor basmului, care implica salvarea „copiilor” – în cazul lui nu nişte sugari, ci nişte tinere bine dotate – de către un bătrân bogat care conducea un sedan mare. De acolo am călătorit de-a lungul lagunei veneţiene şi am zăbovit asupra tentativei mele de a vâsli într-o gondolă, discutând apoi despre nou-inventatul sport denumit schi nautic şi despre pasiunea Ilenei pentru navigaţie, evitând astfel cu succes orice veste despre răpirea sau rănirea unui oaspete.

Înainte ca vreuna dintre ele să-şi amintească vreo întrebare nerostită, am intervenit cu o schimbare inteligentă a subiectului:

---

[9] *Babes in the Wood,* poveste tradiţională engleză pentru copii. În limbaj uzual, expresia a ajuns să desemneze o situaţie în care nişte nevinovaţi lipsiţi de experienţă intră fără să vrea în situaţii care pot deveni periculoase sau potrivnice. (*n. red.*)

— Am aruncat ieri o privire prin castel, înainte să mă întâlnesc cu Principesa. Ce clădire minunată! Cum de aţi intrat în posesia ei?

Regina mai atinsese vag subiectul şi înainte, dar mi-am zis că i-ar plăcea să discute mai larg despre el, lucru pe care l-a şi făcut. Cum îi zărise ea turnurile cu mult timp în urmă în timp ce călărea şi îşi dorise să afle mai mult despre el, cum conducătorii oraşului Braşov, cu inimile dându-le pe-afară de mândrie că erau uniţi cu România şi de dragoste pentru noua lor Regină (am avut grijă să nu întâlnesc privirea Ilenei), au venit la ea şi au implorat-o să le accepte modestul dar – nu un omagiu adus familiei regale, ci un cadou doar pentru ea, Regina.

Cum prima oară când venise aici, când cerneala abia se uscase pe titlu, se aşteptase să-l găsească năpădit de spini, captiv într-o vreme de demult, asemenea castelului Frumoasei din Pădurea Adormită. Şi, într-adevăr, anumite părţi din el erau părăginite şi existaseră încăperi în care inimoşii braşoveni nu-i dăduseră voie să umble (în unele din pricina podelelor, în altele din pricina tavanelor), dar, chiar şi aşa, îl găsise surprinzător de ordonat şi bine întreţinut pentru o clădire rămasă atâta vreme părăsită.

— Iar atunci când am descoperit că oraşul oferise cuiva un salariu să aibă grijă ca acoperişul să rămână întreg şi să nu intre copiii din zonă să-i dea foc din greşeală, am cerut să vorbesc cu familia care se ocupa de aceste lucruri. Atunci l-am cunoscut pe domnul Florescu. L-am angajat pe dată, ca să mă înveţe despre castel şi să mă ajute să-i dau viaţă din nou. Nu-i plac întotdeauna propunerile arhitectului meu, domnul Liman, a mărturisit ea, însă cei doi au învăţat că mă bucură să-i văd lucrând împreună, aşa că îşi dau toată silinţa.

A râs – sunetul acela bogat al veseliei –, iar Ileana i-a ţinut isonul.

— Am înţeles că şi câţiva membri ai familiei domnului Florescu lucrează aici, am zis. Parcă ţin minte că aţi spus că Gabriela e nepoata lui.

— Da, e fiica surorii lui, bietul om nu are copii. A fost căsătorit, dar soţia lui...

Ochii i-au fugit într-o parte, spre fiica ei, iar Regina a schimbat puţin ce voia să spună:

— Soţia lui a fost bolnavă mult timp înainte să moară şi a petrecut mulţi ani într-un fel de spital din Braşov. În lipsa ei, Florescu a căpătat un interes sporit faţă de unii dintre tinerii din sat – i-a ajutat cu şcoala sau să-şi deschidă afaceri. Câţiva lucrează aici, la bucătărie şi în grajduri. Înţeleg că unul dintre nepoţii lui e un adevărat magician în materie de întreţinere a motoarelor. Iar în vara aceasta avem şi în grădină un băiat nou, extrem de promiţător, care e unul dintre protejaţii săi.

— Într-adevăr, foarte util.

— Şi pe Gabi, a intervenit Ileana.

— Îmi place să cred că redau viaţă castelului şi pentru ei. La urma urmei, nu e aceasta una dintre îndatoririle regilor, să aibă grijă de marile clădiri şi nu doar să le facă productive, ci să le umple de frumuseţe? Oamenii sunt mândri când cei mai buni dintre ei sunt ridicaţi în ochii lumii întregi.

A trebuit să-mi muşc limba ca să nu protestez. O femeie născută şi crescută să fie Regină, avându-i de-o parte pe Victoria şi de cealaltă pe Alexandru al II-lea, ale cărei fiice mai în vârstă ocupau ambele câte un tron al Europei – era prea mult să mă aştept de la ea să înţeleagă, şi cu atât mai puţin să nutrească, vreun sentiment măcar vag republican. Ileana poate da, împrietenindu-se cu ţăranii – dar nu era misiunea mea să o fac pe tânăra fată să se gândească la beneficiile unui sistem democratic.

I-am spus solemn Majestăţii sale că sper să mă întorc câţiva ani mai târziu să văd produsul finit al eforturilor ei.

— Dar spuneţi-mi despre implicarea Majestăţii Voastre în toate aceste lucruri, am stăruit. Am văzut grădina – am înţeles bine că e rodul muncii voastre? Iar decoraţiunile din încăperi sunt un amestec captivant de folclor şi sofisticare, ca de pildă icoanele şi statuetele pe care le-am văzut în majoritatea camerelor. Sper să nu vi se pară deplasată o întrebare despre acest subiect – mă interesează în mod deosebit religia: nu sunteţi de confesiune ortodoxă, nu-i aşa?

— Da, rămân anglicană. Regele e romano-catolic, în vreme ce ţara este, cum aţi spus, ortodoxă. Lucrul acesta a creat probleme, dar nimic ce să nu se poată rezolva. De exemplu, în timpul ceremoniei de încoronare, soţul meu nu s-a putut înclina în faţa unui preot de altă religie, aşa că acesta pur şi simplu i-a aşezat coroana pe cap, apoi mi-a făcut la fel şi mie. Totuşi, credinţa poporului conţine mare frumuseţe şi adevăr. Sper ca într-o bună zi, înainte să mor, să mi se permită să mă apropii de marile ei biserici şi ritualuri.

— Am purtat ieri o discuţie interesantă cu Părintele Constantin.

Chipul i s-a luminat.

— E un om fermecător. M-a ajutat enorm în grădină, e o persoană care înţelege cu adevărat nevoile solului local, precum şi ce flori vor creşte bine aici. Dar încearcă să mă convingă să cultiv şi altceva în afară de flori – dar dacă aş face-o, cui şi-ar mai vinde ţăranii din zonă produsele?

— Este şi el de-al locului? am întrebat, ştiind deja răspunsul.

— Nu cred, a început Regina.

Ileana a intervenit.

— Gabi mi-a spus că Părintele Constantin a venit imediat după Război, când preotul bătrân a murit de gripă. Cred că soţia lui s-a născut aici.

Soţia, din câte spusese dragul de părinte, se născuse la Braşov, dar nu am corectat-o.

— Aveţi nişte oameni destoinici la Bran, am remarcat eu. Domnul Florescu, Părintele Constantin şi doctorul Mikó.

— De-ar fi toată ţara la fel de norocoasă ca acest colţişor! Trebuie să fac cunoştinţă cu doctorul, am auzit că e extrem de devotat sănătăţii oamenilor. Se agită întruna, zi şi noapte.

— Pare să fie un doctor foarte bun. E mult mai pregătit decât te-ai aştepta de la un medic de ţară.

— Serios? E bine de ştiut. Fără îndoială, în primăvară, când l-am chemat să o îngrijească pe fata de la bucătărie care se tăiase la mână, mi s-a părut mai mult decât competent. Nu voi ezita să-l chem când va avea nevoie cineva de la castel.

Deşi, poate, nu cineva care conta cu adevărat...

E posibil ca zâmbetul pe care l-am afişat să fi fost puţin cam firav, iar Holmes a schimbat destul de tăios subiectul.

— Arhitectul Domniei-Voastre va veni curând? M-ar interesa să-i pun câteva întrebări despre castel.

— Săptămâna viitoare, cred.

Niciunul dintre noi nu s-a uitat la Ileana, care până atunci avea să se întoarcă în rândurile noastre. Am terminat de mâncat, dar şi de anchetat, şi ne-am retras la etajele superioare ale castelului.

Capitolul 33

Rolls-Royce-ul Reginei a coborât pe alee douăzeci de minute mai târziu. Pe banchetă erau Ileana şi câinele ei alb. Am schimbat veşmintele româneşti cu o bluză închisă

la culoare, cu guler înalt. Într-o oră eram în sat, privind câteva fete cum se grăbesc pe alee şi se urcă într-o căruţă care le aştepta, cu felinarele pendulându-i înainte şi înapoi. Am văzut că Vera Dumitru se întorsese la lucru. Nu părea prea temătoare – ba chiar părea hotărâtă să arate cât de puţin intimidată fusese de noaptea aceea, aprinzându-şi nonşalantă o ţigară înainte să se urce în căruţă şi râzând poate puţin prea tare la spusele uneia dintre celelalte fete.

M-am bucurat să-i văd răspunsul însufleţit la întâmplările acelea, însă eram şi îngrijorată. Dacă eu şi Holmes nu reuşeam să descoperim glasul din cimitir? Oare avea să privească peste umăr pentru tot restul vieţii?

Vizitiul a pocnit din bici deasupra spinării calului astfel încât căruţa să plece, iar fetele au râs şi au protestat pe seama gestului brusc. Spre surprinderea mea, înaintarea nu îi era subliniată de zgomotul obişnuit al roţilor îmbrăcate în fier şi mi-am dat seama că era vorba despre una dintre căruţele-hibrid adaptate pe care le văzusem, având axul şi roţile luate de la o maşină. Le auzeam vocile estompându-se pe măsură ce trăsura dispărea pe drumul care încercuia castelul şi ducea spre sud.

Peste sat s-a aşternut liniştea. Douăsprezece minute mai târziu am auzit clinchetul vag al hamului, urmat la scurtă vreme de sunetul copitelor şi de torsul lin al roţilor de cauciuc. Trăsura s-a ivit pe drumul spre Braşov, apoi a reapărut câteva minute mai târziu, numai cu Vera şi vizitiul. În timp ce calul înainta la trap, Vera se ridicase în picioare şi tocmai urca pe capră, alături de vizitiu. Păreau să se cunoască – nu că la Bran nu s-ar fi cunoscut toţi între ei, dar cei doi păreau apropiaţi, ea aruncându-i râzând o insultă, el ameninţând-o că o aruncă jos din căruţă. Fata s-a aşezat lângă vizitiu şi l-a lovit cu pumnul în braţ, iar apoi au cotit după colţ şi au dispărut.

De data aceasta, căruţa n-a mai reapărut. Casa vizitiului trebuie că era pe drumul acela, lucru care ar fi explicat de ce Vera rămăsese ultima lui pasageră, dar şi familiaritatea lejeră dintre ei.

S-a aşternut din nou liniştea. Şi, odată cu ea, un sentiment vag de nelinişte.

— Holmes, n-ar fi trebuit să fie şi Gabriela cu ei?

O scurtă pauză, apoi:

— Ultima dată am văzut-o când a venit la uşa noastră, la ora 16:15.

— Pare să lucreze în schimbul de zi, nu noaptea.

Afirmaţia mea a fost mai puţin liniştitoare decât intenţionasem. Cea mai târzie oră la care o văzusem fusese... ora cinci? Aproape şase, într-o zi. Iar în august, ora şase după-amiaza însemna plină zi, nu era un moment periculos ca o fată să se întoarcă acasă într-un sat plin de activitate. Totuşi...

— Aş vrea să trec pe la Vera Dumitru, înainte să stingă luminile din casă. Ea o să ştie sigur dacă Gabriela a plecat sau nu.

— Vin cu tine.

I-am pus o mână pe mânecă.

— Holmes, nu poţi să ai grijă de mine şi în acelaşi timp de jumătatea ta de sat. Azi-noapte am fost neglijentă. Nu se va întâmpla din nou.

Îl simţeam cum se luptă cu sine însuşi dar, până la urmă, ştia că am dreptate.

Însă a ajuns la un compromis apucându-mă de mână şi – tocmai când începeam să cred că o să mă şocheze cu o afirmaţie de care mai târziu avea să se jeneze – mi-a vârât un obiect rece şi greu în ea.

— Ia pistolul.

Aşa că am luat pistolul şi am pornit în fugă să bat la uşa familiei Dumitru înainte să stingă felinarele.

Sau, după cum s-a dovedit, să stau în drum în dreptul porţilor de lemn şi să ascult hărmălaia câinilor până când a venit cineva să vadă la ce lătrau.

M-am apropiat în vârful picioarelor să mă uit pe deasupra gardului, permiţând luminii de la felinar să-mi cadă pe chip.

— Bună seara, trebuie să vorbesc ceva scurt cu Vera.

Răspunsul a venit sub forma unui şuvoi de cuvinte în română, aşa că i-am repetat numele, cu glas tare şi ferm, până când în pragul uşii a apărut chiar ea. A strigat la câini, care au plecat bombănind, şi s-a apropiat ca să mă privească peste poartă.

— Doamna Holmes! Ce s-a întâmplat?

— Nimic, Vera, voiam doar să verific: Gabi a plecat acasă înaintea voastră?

— Da, la şapte. Sau poate puţin mai târziu. Dar înainte să se întunece. A venit devreme ca să înceapă micul dejun, e o zi lungă dacă stai să pregăteşti şi cina. Iar tatăl ei trebuie să mănânce, e acasă, nu se simte prea bine. Om beţiv, ştiţi? Aveţi nevoie de ea?

— A, nu, mulţumesc, s-a întâmplat să observăm că nu a plecat în josul dealului împreună cu voi.

— Da, a plecat acasă. Uneori stă la castel, dar numai dacă are cineva grijă de tatăl ei. Şi nu de multe ori când Regina e acolo, atunci prea mulţi oameni – nu-s paturi.

— Înţeleg. Şi probabil că se bucură să ajungă acasă înainte să se întunece – nu ea mi-a spus că locuieşte lângă Râşnov?

Râşnovul era în drum spre Braşov.

— Râşnov? Nu, nu, pe partea cealaltă, la jumătatea drumului spre Predeluţ.

— Serios? Trebuie să fi înţeles eu greşit. Ei bine, mulţumesc, Vera, nu vă mai reţin pe tine şi câinii tăi, somn uşor.

Expresia de pe chipul ei sugera că îngrijorarea mea pentru Gabriela o deşteptase şi pe a ei şi că, numai cu o fărâmă de îndoială, urma să plece – cu sau fără mine – să vadă ce făcea prietena ei. Aşa că am avut grijă să-i distrag atenţia cu un şir de explicaţii idioate cum că aş fi scris o scrisoare acasă şi Gabriela îmi promisese să-mi facă rost de reţeta pentru delicioasele fursecuri cu nucă pe care le încercasem cu o zi înainte şi că uitasem să o iau de la ea, aşa că în timp ce mă uitam pe geam o observasem pe Vera trecând prin dreptul meu şi mă gândisem...

Un nonsens total, însă am reuşit cu oarecare succes să-i domolesc îngrijorarea crescândă, iar până să ajung şovăitor la sfârşitul întrevederii şi să-i spun că soţul meu mă aştepta la castel, fata părea să se simtă ceva mai bine, aşa că am lăsat-o să închidă poarta şi să traverseze curtea până la uşa ei.

Câinii au mârâit pentru sine de câteva ori, iar satul s-a liniştit.

Luna era vizibilă doar puţin mai mult decât pe jumătate, iar dacă pe cer ar fi existat vreo urmă de pâclă aş fi orbecăit pe drum folosindu-mă de un băţ. Aşa cum stăteau lucrurile, înaintam cu băgare de seamă, dar străbătusem drumurile acelea deja de câteva ori, prin urmare ştiam cât de cât unde mă aflu şi ce obstacole să evit.

Când am ajuns la răscruce, m-am uitat în sus la silueta întunecată de pe fundalul cerului. Dacă s-ar fi văzut vreo lumină, aş fi fost tentată să merg mai departe şi să verific, pentru orice eventualitate. Însă Vera spusese că prietena ei plecase înainte de lăsarea întunericului – care însemna ora 19:30 –, iar eu nu-mi doream deloc să stârnesc o a doua panică în tot castelul în aceeaşi zi.

Grajdul în care îmi petrecusem noaptea anterioară era un loc foarte bun din care să supraveghez confluenţa drumurilor din jumătatea aceea de sat. Am bâjbâit până am găsit ciotul, am aranjat lanterna mare pe care o împrumutasem din camera străjerilor de la castel şi mi-am aşezat cu grijă durerile în aşteptarea unei nopţi îndelungi.

Nu trebuie să fi trecut mai mult de douăzeci de minute înainte să aud zgomotul unei mişcări. Un zvon vag, substanţial mai slab decât alternanţa foşnet-pauză a însoţitoarei mele pisiceşti din noaptea anterioară. Am ieşit din grajd ca să ascult... Venea dinspre castel. Paşi, tocuri, un ritm de mers susţinut.

Dacă n-ar fi fost precedată de zgomot, n-aş fi zărit deloc silueta. Aşa, având un avertisment, am detectat o mişcare a întunericului pe fundalul întunecat, o formă înaltă, ca un nor, care se deplasa de la dreapta la stânga pe drumul spre biserică şi cimitir. Nedesluşită, având conturul unui monstru de fân, dar dimensiunile unui om normal.

Tălpile din crep ale încălţărilor mele scoteau un zgomot mai slab decât al unei adieri atunci când am pornit degrabă pe drum să o urmăresc. Am coborât până la punctul în care drumurile se uneau şi unde, spre uşurarea mea, silueta era încă vizibilă. Am cotit şi am ajuns în urma ei, păstrând distanţa şi încercând să ghicesc încotro mergea. A trecut de casa familiei Dumitru fără măcar să fie lătrată de câini – dar, când a trecut prin dreptul porţilor, raza unui felinar a trasat conturul simplu al unui bărbat cu mantie şi, într-o clipă, inima mi-a ajuns la gât.

„...cu capul în jos şi cu poalele pelerinei desfăcute în jurul lui, ca nişte aripi mari...”[10]

Aveam din nou senzaţia materialului aspru aruncat asupra mea, simţeam legăturile din jurul genunchilor şi

[10] *Dracula*, p. 73. (*n. trad.*)

duhoarea înecăcioasă a cloroformului, groaza şi deznădejdea, certitudinea că fusesem îngropată de vie.

Silueta a mers mai departe, implacabilă, încrezătoare, trecând de intrarea cimitirului şi îndreptându-se spre...

Dar îl pierdusem. Oare îmi auzise paşii şi se trăsese într-o parte ca să aştepte? M-am aplecat să-mi scot cuţitul, iar când m-am îndreptat de spate am văzut silueta Părintelui Constantin, schiţată de lumina din cadrul propriei sale uşi. Am auzit-o pe soţia lui strigându-i o întrebare, iar uşa s-a închis când el a răspuns nonşalant.

Nu era un monstru de fân sau un vampir, ci preotul satului care se îngrijea de turma lui.

Nu era o mantie, ci o sutană.

Am rămas nemişcată în mijlocul drumului. Sutanele sunt făcute dintr-un material dur, închis la culoare. E posibil să fi fost el cel care mă învăluise şi mă făcuse să-mi pierd cunoştinţa? Era peste tot prin sat, tot timpul, şi îi cunoştea în amănunt pe oameni şi obiceiurile lor. Cine altcineva ar fi fost mai potrivit să le planteze zvonuri în minte? Şi fusese medic în timpul Războiului – avea suficientă pregătire cât să toarne o fiolă de cloroform furat în capul unui prizonier.

Dar sămânţa bănuielii refuza să crească. Tonul afectuos al soţiei sale şi veselia lui simplă faţă de noi... Grădina lui, strugurii lui – pisica lui. Momentul acela memorabil, părţi disparate care se contopeau într-un întreg, înfigându-mi-se în memorie: gustul sucului şi zgomotul cojilor pe care le frânsesem cu dinţii... Mirosul grădinii şi imaginile cu mii de struguri atârnând deasupra unei pisici care stătea la soare, cu coada făcută covrig.

Stai aşa. Miros...

Duhoarea cloroformului mă copleşise din cap până-n picioare, dar înainte de asta... Oare simţisem vreun iz de transpiraţie, vreun miros care să evoce chiar şi numai

pentru o clipă truda unui bărbat sub soarele arzător? Oare mi-aş fi amintit ceva ce n-ar fi creat decât o impresie rapidă înainte să-şi facă efectul substanţa chimică?

Da, mi-aş fi amintit.

Şi, nu, bărbatul care mă atacase, materialul textil care mă împresurase nu purtaseră un astfel de miros. Atacatorul meu avusese un miros... de stătut, poate? Sau mi se păruse din pricina materialului? În orice caz, nu lucrase sub soare, iar materialul nu acoperise un bărbat care mergea în sus şi-n jos prin sat de câteva zeci de ori pe zi.

Nu Părintele Constantin era vinovatul.

Eram fericită. M-am întors la grajdul meu şi la rondul meu de noapte.

Totul a rămas paşnic multă vreme. Din când în când câte-un câine sau câte-un cocoş exagerat de vigilent. Textura tăcută a aripilor unei bufniţe care mi-a trecut pe deasupra capului. Firicelul de sunet pe care-l scot liliecii ieşiţi la vânătoare.

Iar atunci lumea cea paşnică s-a sfârşit.

Capitolul 34

Primul semn al dezastrului iminent a fost o tulburare ciudată a cerului nopţii deasupra satului. Am mijit ochii, blestemându-mi vederea slabă, şi am ieşit pe drum, holbându-mă un minut întreg înainte să identific sursa: un felinar care se apropia de cealaltă parte a satului, tulburarea fiind dată de pasul săltat al persoanei care îl ţinea.

Se apropia de linia centrală a *H*-ului. M-am tras deoparte, pregătită să mă ascund înapoi în grajd dacă felinarul s-ar fi îndreptat spre Braşov, însă nu a pornit într-

acolo. Totuşi, nici spre drumul către cimitir nu s-a îndreptat – ceea ce însemna că merge spre castel.

M-am dus până în centrul satului ca să supraveghez aleea – şi, într-adevăr, felinarul urca pe ea, luminând o pereche de pantaloni largi.

Nu am tresărit când mi-am auzit numele şoptit din noapte, pentru că mă aşteptasem ca Holmes să urmărească felinarul. L-am simţit cum se apropie.

— Ai văzut cine e? am întrebat.

— Nu. Trebuie să fi venit din partea cealaltă a satului, de pe drumul de sus care ocoleşte baza dealurilor, spre Râşnov. Nu se ţine prea bine pe picioare.

— O, Doamne, am zis. Gabi. Ea locuieşte pe drumul acela, iar tatăl ei e beţiv.

— Ce a spus domnişoara Dumitru?

— Crede că Gabriela a plecat la ora obişnuită, chiar înainte de lăsarea întunericului, cu toate că la momentul acela a fost prea ocupată ca să fi observat cu certitudine.

Am privit forma palidă care era chipul lui Holmes.

— Holmes, fata seamănă mult cu Ileana. Pe timp de noapte, dacă nu şi-au dat seama că Principesa a plecat...

L-am privit pe bărbat cum coteşte şi dispare pe capătul de sus al aleii până la castel.

— Să-l urmăresc? Să văd ce s-a întâmplat?

— Nu. Dacă fata a dormit acolo, totul va fi bine. Dacă nu, trebuie să găsim locul unde a fost... Locul unde se află, înaintea celorlalţi.

Cuvântul *răpită* a rămas suspendat între noi în timp ce-l aşteptam pe tatăl beţiv al fetei să se întoarcă. Nu s-a întors. În schimb, una dintre ferestrele de jos ale castelului s-a luminat – însă cu o lumină de felinar aflat în mişcare, nu cu a unei lumânări statice.

Genul de lumină care indică o căutare prin camere.

Am pornit în viteză, traversând şi apoi urcând pe *H*-ul format de drumuri. Mănunchiul de case care formau satul a cedat în curând locul unor mici ferme.

Umblaserăm pe uliţa aceea cu o zi înainte, întorcându-ne din pădurea locuită de vrăjitoare. Suprafaţa îi era denivelată şi crestată din loc în loc de urme de căruţă, şi probabil că era dificil de străbătut pe timp de iarnă, însă deocamdată era mai mult praf decât noroi. Odată ce am fost liberi să ne scoatem lanternele, am trecut la treabă. Holmes a ales partea cu câmpurile mai întinse, eu partea cu dealurile care se ridicau în spatele locuinţelor. Am înaintat lent, îndreptându-ne fasciculele estompate asupra oricărui petic de pământ mai moale, căutând orice semn al unei tulburări recente. Într-un loc, o vacă se rătăcise în tufişuri. În altul, o conservă aruncată, a cărei etichetă fusese roasă de mult. O crăpătură proaspătă într-un gard i-a atras atenţia lui Holmes, dar zgârieturile şi resturile de sub ea stăteau mărturie faptului că fusese provocată de un buştean căzut dintr-o căruţă.

La opt sute de metri de-a lungul uliţei, o fereastră luminată de pe o ulicioară lăturalnică arăta o tulburare nocturnă. (O boală, poate? Vreun enoriaş de-al Părintelui Constantin?) Ne-am pus mâinile libere pe capătul lanternelor ca să micşorăm fasciculul, pentru eventualitatea în care locatarii se uitau pe fereastră.

Ceva mi-a atras atenţia. M-am oprit. Nimic vizibil, doar un iz nedesluşit care mi-a făcut pielea de găină. Vag, dar inconfundabil.

— Holmes, simţi...?

Dar înainte să pot rosti cuvântul *cloroform* am fost zăriţi. Din spatele uşii deschise s-a revărsat un val brusc de lumină şi o voce de femeie a strigat „*Tata*?”, urmată de o frază care s-a încheiat cu un nume familiar.

— Cred că doar a întrebat dacă tatăl ei a găsit-o pe Gabi, i-am şoptit lui Holmes.

— Înseamnă că nu are cum să fi fost prea departe de aici.

Lumina lanternei lui a început să se mişte mai repede.

Am revenit pe partea mea, dând deoparte mâna de pe lanternă, ca să las fasciculul să se lăţească la loc. Femeia a strigat din nou, apoi am auzit-o vorbind cu altcineva.

De această dată, strigătul a venit de la un bărbat.

Fir-ar.

În mod inevitabil, bărbatul venise să investigheze ceva ce o femeie e posibil să nu fi cercetat. Lanterna lui a venit în pas de marş pe drum, însoţită de un şuvoi de cuvinte în română care mai întâi au părut iritate, apoi agresive.

Cu coada ochiului am observat o altă lumină aprinzându-se când s-a trezit un vecin.

— Holmes, tu furişează-te. O să rămână atât de confuzi când o să vadă o femeie aici încât n-o să plece în căutarea ta, iar unul dintre noi ar trebui să urce la castel să vadă ce...

M-am oprit. Era cumva...?

Bărbatul a ajuns pe drum, lanterna lui Holmes s-a stins, un vecin a strigat – iar eu am călcat pe unul dintre cele două lucruri care-mi atrăseseră atenţia.

L-aş fi înşfăcat şi pe celălalt, dacă aş mai fi avut la dispoziţie două secunde – însă cel puţin reprezenta o distragere convenabilă.

Căci toată lumea a recunoscut cruciuliţa de aur, gravată cu flori de sânger, care zăcea pe uliţă cu lănţişorul rupt. Nimeni nu m-a băgat în seamă şi nici nu şi-a amintit că fuseseră două lanterne. În schimb, în clipa în care a văzut lănţişorul, femeia a început să bocească. Bănuiam că erau sora lui Gabi, mi-am zis, şi soţul ei – treziţi din somn, poate, de tatăl ei beţiv, şi care probabil că

supravegheau uliţa aşteptându-l să se întoarcă. În câteva momente a apărut câte o lumină la toate ferestrele dimprejur.

La fel şi pe drum. Vecini mai mult sau mai puţin dezbrăcaţi s-au îngrămădit în jurul lănţişorului Gabrielei, într-un cor de exclamaţii. Şi, de parcă ţipătul fusese auzit la doi kilometri de-acolo, nişte lanterne puternice au apărut din direcţia Castelului Bran. În fruntea lor mergeau un ţăran între două vârste, care-şi revenea rapid din beţie, împreună cu domnul Florescu, căruia pe sub un palton negru, elegant, i se iţeau pijamaua în dungi şi o pereche de pantofi bine lustruiţi.

Mustaţa lui, în schimb, avea obişnuitele ei vârfuri ascuţite.

Femeia şi-a ignorat tatăl şi a apelat la unchiul ei, punând o mână pe mâneca majordomului şi adresându-i un şuvoi de explicaţii. A recunoscut prezenţa tatălui numai cât să îndrepte acuzator degetul mare spre el, însă e drept că e o atitudine obişnuită în familiile celor care sunt beţivi cronic. A ridicat lănţişorul ca să i-l arate lui Florescu, cu glas tremurat, iar când el a cuprins-o cu braţul ea a izbucnit în plâns.

Cum stătea acolo şi o mângâia pe umerii care i se zguduiau, în cele din urmă m-a observat. A fost greu să-i judec reacţia în jocul neîncetat al luminii şi umbrelor de pe uliţă, însă am văzut că s-a îndreptat de spate, aşa că i-am făcut semn că nu aveam nevoie de atenţia lui.

Suspinele femeii au început să încetinească. El a surprins privirea unei femei slabe, cu păr grizonat, îmbrăcată în cămaşă de noapte, şi i-a încredinţat-o pe nepoată. Mulţimea s-a despărţit, femeile pornind spre casă împreună cu sora lui Gabi, bărbaţii aşteptând ordine.

Dar, mai înainte, trebuia rezolvată situaţia oaspetelui Reginei.

— Doamnă Holmes, de ce sunteţi aici?

A fost o întrebare foarte directă, date fiind poziţiile noastre de la castel, însă emoţia îi era de înţeles.

— L-am văzut pe tatăl lui Gabi mergând spre castel şi am ieşit ca să vedem dacă nu l-am putea ajuta.

O versiune străvezie a adevărului dar, judecând după luminile care se mişcau cu repeziciune prin ferestrele castelului în primele minute de căutări, şi o pereche de boi ar fi putut intra pe uşă iar Florescu nu şi-ar fi dat seama.

— Sunteţi singură?

— Soţul meu a urcat pe o alee lăturalnică, am spus, privind vag în întuneric.

— O să-l pun pe Dmitri să vă conducă înapoi.

A ridicat o mână, iar la semnal a apărut un tânăr masiv. Florescu a lătrat o poruncă, glasul lui acoperindu-mi protestele într-o manieră care nu s-ar fi petrecut niciodată în interiorul castelului. Nu am forţat lucrurile – la urma urmei, nu aveam nimic de făcut acolo.

Cu excepţia unui lucru.

Am făcut pe neîndemânatica şi am scăpat lanterna. Când m-am lăsat în genunchi să o recuperez, mi-am mişcat gheata şi am ridicat obiectul ascuns cu un deget. Apoi am folosit fasciculul lanternei ca să-i orbesc pe cei doi, astfel încât să nu vadă cum îmi pun descoperirea în buzunar.

Florescu i-a ţinut o prelegere lui Dmitri, fie trasându-i o serie de sarcini, fie avertizându-l ce să facă cu mine. Dată fiind atitudinea lui Florescu, care părea mai degrabă să consulte o listă făcută în minte decât să încerce să nu pară prea iritat de un oaspete enervant din Anglia, mi-am zis că îi spunea tânărului ce vrea de la castel. Bănuielile mi-au fost confirmate când Florescu, fără mare tragere de inimă, a bifat un ultim ordin în care erau incluse cuvintele *telefon, poliţie* şi *Braşov.*

Eu şi însoţitorul meu ne-am întâlnit cu Holmes la mică distanţă, înainte să intrăm în satul propriu-zis. I-am mulţumit lui Dmitri şi i-am spus că o să venim şi noi. I-a aruncat o privire circumspectă lui Holmes, crezându-l parcă puţin prea în vârstă ca să fie gardă de corp, dar apoi a acceptat semnul prin care soţul meu l-a concediat şi a pornit spre castel la trap, care după câţiva paşi s-a transformat într-un galop.

Gabriela era îndrăgită la Castelul Bran.

M-am uitat pe drum ca să mă conving că suntem singuri, apoi i-am dat lui Holmes lanterna mea.

— Luminează-mi mâinile.

Am curăţat obiectul de pământ, apoi am deschis palma.

Era mare cât unghia de la degetul meu mare. Perfect rotundă. Lucea chiar şi acoperită de praf.

— O singură persoană din Bran poate să poarte un astfel de colier, am spus. Poate chiar din toată Transilvania.

A cules perla extraordinar de frumoasă din mâna mea, răsucind-o la lumina lanternei.

— Orificiul aproape că nu e deloc uzat. Şi cred că aceasta se va dovedi doar puţin mai mică decât cele din şiragul pe care am văzut-o că-l poartă.

— Ce contează? În materie de zvonuri, o minciună dramatică e mai bună decât un adevăr plictisitor. Ideea este că se afla la un metru de un mic crucifix de aur. Era al Gabrielei, l-am văzut de îndeajuns de aproape cât să-mi dau seama – cu toate că de la distanţă, sau pe timp de noapte, cel pe care-l poartă Ileana arată identic. La fel cum, într-adevăr, şi Ileana însăşi ar arăta la fel.

— O cruciuliţă, a observat el. Ca şi cum persoana care a răpit-o n-ar putea suporta prezenţa unui obiect religios.

— Şi, după cum tocmai mă pregăteam să-ţi spun înainte să fim întrerupţi – apropo, aceia erau sora Gabrielei şi soţul ei –, am simţit miros de cloroform.

— L-a mai simţit cineva?

— Nu, şi nici nu l-am adus în discuţie. Cruciuliţa lui Gabi e motivul pentru care străjerul a plecat în fugă la castel, sub ordinele domnului Florescu. O să cheme poliţia, de la Braşov.

A rotit superba perlă între degetul mare şi cel arătător, apoi mi-a înapoiat-o.

— Poliţia o să trimită un anchetator, nu doar nişte agenţi. Nu putem decât să sperăm că are măcar puţin creier şi că poate cel puţin să joace rol de martor.

— Holmes, până acum am avut noroc. Am reuşit să-i dejucăm câteva planuri înainte să iasă la lumină şi să stârnească panică. Chiar dacă ţinta lui din seara aceasta chiar a fost Gabriela, nu Ileana, mă tem pentru ea. Trebuie să fie extrem de nervos. Dacă i se umple paharul, e posibil să-şi verse năduful pe Gabriela.

— Corect. Dar nu văd nicio altă soluţie decât să punem mâna pe el şi s-o salvăm pe fată.

— Cât mai repede. Dar, Holmes? Nu cred că ar trebui să explicăm faptul că cele două fete şi cruciuliţele lor ar arăta la fel, pe întuneric.

Capitolul 35

Când am ajuns la răscrucea din sat, am văzut castelul – o privelişte uluitoare, în dreptul aproape fiecărei ferestre strălucind o lumină.

Casele întunecoase din jurul nostru nu aveau să mai rămână mult timp cufundate în beznă. Un bărbat cu un felinar se grăbea pe uliţă spre biroul de telegraf din sat.

Pasul mi-a încetinit în dreptul porţii înclinate a casei părăginite.

— Holmes, eu... *noi* trebuie să verificăm.

A stat cu mine cât am traversat grădina năpădită de buruieni, am străbătut încăperea şi am ridicat capacul cutiei mari.

Înăuntru nu era nimic, cu excepţia unei flori de *allium* zdrobite şi a amintirilor stârnite de mirosul de praf şi umezeală. M-am cutremurat. Holmes m-a atins pe braţ şi am plecat împreună.

Castelul era un furnicar. Valeţi impacientaţi se revărsau jos pe scări cu lanterne electrice, felinare cu parafină şi îndeajuns de multe bastoane cât pentru un mic război. După ce am reuşit să navigăm cu succes împotriva acestui curent am descoperit că slujnicele se agitau nedumerite în curtea interioară, îmbrăcate la repezeală şi aflate în pragul panicii. Bucătăreasa înşfăcase un făcăleţ înainte să iasă din tărâmul ei şi părea mai mult decât capabilă să oprească o revoltă de una singură.

Bărbaţii care se revărsaseră pe lângă noi în mare parte nici nu ne băgaseră în seamă, dar aici am fost sechestraţi de femei, care ne-au cerut informaţii, încurajări şi mai cu seamă instrucţiuni.

M-am îndreptat de spate cât de mult am reuşit şi am ridicat conciliant o mână. S-au liniştit.

— După cum fără îndoială ştiţi, Gabriela... Îmi pare rău, care e numele ei de familie?

— Stoica, a răspuns un cor de voci, arătându-mi care membre ale auditoriului meu înţelegeau engleză.

— Mulţumesc. Domnişoara Stoica pare să fi dispărut în drum spre casă. Cruciuliţa de aur pe care o poartă a fost descoperită pe drumul către casa ei.

Am avut grijă să folosesc timpul prezent şi am aşteptat ca murmurul traducerilor să se stingă.

— Familia ei e acolo. Oamenii Reginei au pornit s-o caute. De la Braşov au fost chemaţi poliţişti. Sunt convinsă că tot satul va ajuta la căutări. Ar fi bine să pregătiţi mâncare şi băutură pentru când se întorc.

De data asta traducerea a fost făcută din mers, în timp ce femeile au pornit ca un singur trup în direcţia bucătăriei. Am oprit-o pe una care îmi înţelesese cuvintele.

— Trebuie să vorbim cu Regina. Ne poţi duce la ea, te rog?

Am traversat curtea şi am urcat la camerele Reginei. Femeia s-a strecurat înăuntru, dar s-a întors în câteva clipe ca să ne poftească. Am găsit-o pe Regină complet îmbrăcată, imperială şi având situaţia sub control. În faţa ei era o ceaşcă de ceai. Era trei dimineaţa.

M-am uitat cu jind la tavă şi i-am sugerat femeii că o cafea ar fi minunată, odată ce începeau să o pregătească la bucătărie.

În clipa în care uşa s-a închis, Regina a adoptat o postură ţeapănă iar ochii ei albaştri, ca de gheaţă, s-au fixat asupra lui Holmes.

— Ce se petrece aici? M-am trezit şi am găsit castelul în învălmăşeală şi am aflat că una dintre fete a dispărut. Are vreo legătură cu motivul pentru care v-am adus aici?

Holmes, trăgând un scaun ca să sugereze că răspunsul avea să fie lung, a început explicaţia.

— Doamnă, de joi, de când V-aţi întors la castel, începând cu noaptea în care aţi fost la Sinaia, eu şi Russell am fost martori ai unei serii de întâmplări menite să păteze reputaţia Majestăţii Voastre. Ele sunt...

— Ce întâmplări? De ce nu m-aţi informat?

— Doamnă, e nevoie de o serie pentru a crea un tipar, iar la început nu am avut nimic de genul acesta. Mai târziu, ne-am gândit că nu aţi dori să discutaţi astfel de chestiuni de faţă cu fiica Domniei-Voastre.

— Ar fi trebuit să veniţi la mine. De asta v-am angajat.

Ideea unui Sherlock Holmes tocmit cu ziua părea cel puţin bizară.

— Doamnă, pot fie să investighez, fie să livrez rapoarte. Aveam impresia că doriţi o soluţionare rapidă a cazului, nu o înşiruire de capitole ale unei poveşti.

Un bărbat mai slab s-ar fi ploconit, sau poate s-ar fi topit, sub forţa privirii ei – dar Sherlock Holmes îşi îndreptase de multe ori expresia aceea uşor amuzată către regi, mareşali şi guvernatori imperiali. A funcţionat şi asupra acestei femei poruncitoare, la fel cum funcţionase asupra tuturor celor pe care-i văzusem vreodată, poate cu excepţia doamnei Hudson.

Regina a întins mâna după ceaşcă şi, după ce a amestecat în ea fără să fie nevoie, a renunţat la furie.

El a dat din cap şi a explicat că descoperisem indicii despre existenţa unei persoane care voia să aţâţe zvonurile cum că Regina României se deda unor fapte reprobabile.

— „Fapte reprobabile”? a întrebat ea tăios. Ce fel de fapte?

— Cunoaşteţi poveştile despre Contesa Erzabet Báthory?

Regina s-a albit la faţă. Fără îndoială auzise de ea – şi m-am bucurat că Holmes nu a trebuit să intre în detalii, mai cu seamă în privinţa episodului cu fata din bucătărie care se tăiase la mână şi cu sugestivul bol cu sânge. Nu era nevoie ca mândra membră a aristocraţiei engleze să zăbovească asupra gândului că poporul ei ar putea s-o creadă în stare să se îmbăieze în sângele unei fecioare.

— Da, a confirmat el, ceva de genul acela, deşi s-ar părea că în cazul de faţă cel care se doreşte a fi antagonistul dumneavoastră e dispus să profite de orice

păcat convenabil, de la vrăjitorie şi chemarea morţilor până la înclinaţii spre vampirism.

A clipit. Ştiam cum se simte.

— Am spus „care se doreşte” pentru că în cel puţin două rânduri eu şi Russell am intervenit înainte ca dovezile compromiţătoare să iasă la lumină.

Cafeaua a sosit şi ea, alături de un platou din sandviciuri încropite la repezeală, dar consistente şi la fel de binevenite. Regina a profitat de ocazie ca să întrebe care mai era situaţia în castel şi a rugat-o pe slujnică să transmită mulţumirile ei celor din bucătărie, asigurându-i că o să afle orice noutate imediat ce ajungea şi la urechile ei.

Am aşteptat ca uşa să se închidă înainte să reluăm.

— Primul obiect semăna cu un săculeţ de vrăjitorie.

— Adică un săculeţ care conţine ierburi şi talismane, am explicat eu, despre care se spune că-l folosesc vrăjitoarele când aruncă blesteme.

— A fost lăsat în dreptul unui coteţ pentru găini, a continuat Holmes, lângă o cupă de grăunţe otrăvite. Dacă ţăranul ar fi dat drumul găinilor ca de obicei, păsările ar fi murit. Săculeţul ar fi dus cu gândul la o vrăjitoare – mai precis, la dumneavoastră.

— Cum?

— Ierburile din el erau frunze de Earl Grey.

Nu a izbucnit propriu-zis în râs, nu în contextul în care dispariţia fetei era grija principală a tuturor, dar impulsul a fost limpede. În schimb, i-a făcut semn să continue.

— După aceea am pornit pe dealuri ca să ne consultăm cu o vrăjitoare bătrână pe care am întâlnit-o acolo.

— Doamna Varga?

— O cunoaşteţi?

— Călăresc peste tot pe dealurile din împrejurimi, aşa că bineînţeles că am cunoscut-o. O femeie stranie, dar inofensivă.

Speram să aibă dreptate. N-am putut să nu-mi amintesc de ierburile puse la uscat pe tocul uşii ei.

— Doamna Varga a fost de acord că săculeţul era o făcătură, nu ceva ce ar fi făcut o vrăjitoare adevărată.

— Menit, din câte aţi spus, să stârnească zvonuri. De ce nu s-a întâmplat asta?

Holmes mi-a aruncat o privire.

— Pentru că o tânără fără somn a observat o mişcare în noapte. Apoi soţul ei a pornit după nişte urme până a găsit găinile.

— Ce noroc!

— Într-adevăr.

De aici am preluat eu frâiele poveştii.

— După aceea, când v-aţi întors, una dintre slujnicele de la bucătărie a vorbit cu un om mort după lăsarea întunericului, când a plecat spre casă. Individul pretindea că e un soldat din zonă, care a fost ucis în Război. Bineînţeles, asta s-a întâmplat cu mult înainte să vă mutaţi aici, însă are rude în sat şi a fost unul dintre tinerii protejaţi ai domnului Florescu.

— Cred că a fost un zvon care a ajuns la urechile celor din sat, a spus ea.

— Aşa este.

— Dar ce legătură au toate acestea cu mine? Fantome, vrăjitoare... Contesa Sângeroasă?

— Încă nu ne-am dat seama, am recunoscut. Logica îmi spune că se va stabili cumva o legătură între dumneavoastră şi ele, dar încă nu am înţeles cum anume, altfel decât într-un mod foarte general.

— Sper că adversarul meu nevăzut nu are de gând să urzească o poveste cum că soldatul a fost amantul meu tainic, a spus ea sec. Şi aşa îmi sunt atribuiţi cam mulţi.

— Hmm, păi, nu. Nu din câte ştiu. Dar cum tânărul avea doar şaisprezece ani şi a murit cu patru ani înainte să veniţi aici, ar fi o legătură cam greu de stabilit.

— M-am mai liniştit, a murmurat ea.

Holmes ne-a adus înapoi pe făgaş.

— Însă acum ne confruntăm cu dispariţia unei tinere care lucrează de câţiva ani pentru dumneavoastră. Doamnă, ne permiteţi să examinăm colierul de perle pe care îl purtaţi deseori?

— Perlele mele? Sigur, dar nu ştiu ce legătură au ele cu aceste probleme.

A ieşit, întorcându-se câteva minute mai târziu cu două mâini pline de sfere lucioase, somptuoase.

— Nu-mi aduc des bijuteriile adevărate la Bran, a observat ea. Şi pentru că organizez numai rareori petreceri formale aici, dar şi pentru că prefer ca locul acesta să fie liber de ceremonial. Perlele sunt suficiente, în mare parte.

Eu şi Holmes nu am ţinut să observăm că folosind bijuteriile acelea neadevărate ai fi putut cumpăra o casă foarte frumoasă la Londra. În loc de asta, el le-a întins pe masă, îndeajuns de apropiate încât asemănarea izbitoare dintre ele să fie limpede. Când s-a lăsat pe spătarul scaunului, eu am scos perla pe care o găsisem pe pământ şi am aşezat-o lângă colier.

Era mai ternă, cu o formă mai puţin desăvârşită şi, deşi mare în sine, cu siguranţă mai mică decât oricare alta de pe masă.

— Am găsit-o la câteva zeci de centimetri de lănţişorul Gabrielei, i-am spus.

Nu a protestat, nu a ţinut să arate că nu seamănă deloc cu ale ei. Toţi trei înţelegeam că, dacă ar fi găsit-o un

sătean, orice contraargument ar fi fost la fel de eficient ca o pietricică împotriva unui torent vijelios.

S-a auzit o bătaie în uşă. Am înşfăcat perla rătăcită, Maria a strâns colierele şi am ascuns totul sub haine în timp ce menajera a intrat înclinându-se.

— Doamnă, a venit un poliţist care vrea să Vă vadă. Inspectorul Dragomir. Spune că l-a chemat domnul Florescu.

— Da, mulţumesc, Cristina, adu-l sus.

Când uşa s-a închis, ea s-a îndreptat spre noi.

— Sunteţi buni să rămâneţi? Ca să mă ajutaţi să hotărăsc cât de multe ar trebui să ştie domnul Dragomir despre... toate acestea?

— Cu mare plăcere, a minţit Holmes.

În ceea ce mă priveşte, eram interesată să văd cum arată un inspector de poliţie din Transilvania. De fapt...

— Aţi prefera ca eu şi Holmes să stăm de vorbă cu el? Să-i oferim o parte din informaţiile pe care vi le-am comunicat şi dumneavoastră?

— O parte?

— Nimic personal, nimic care să o implice pe fiica dumneavoastră. Dar un complot împotriva dumneavoastră, venit din interiorul oraşului? Asta e ceva despre care ar trebui să ştie, în timp ce organizează căutarea Gabrielei.

— Presupun că aveţi dreptate. Iar eu l-am întâlnit pe poliţistul acesta, o dată sau de două ori. Mi s-a părut genul responsabil, nu ca alţii. Am cunoscut poliţişti care vând informaţii ziarelor de scandal, dacă vă vine să credeţi.

Am clătinat din cap la regretabilul declin al bunului-simţ şi am plecat să-l ameţesc pe inspectorul de la Braşov.

Abia ascuns în buzunarul meu era colierul de perle al Reginei.

Capitolul 36

Inspectorul Dragomir era un bărbat mic de statură, cu trăsături banale, de vreo cincizeci de ani, având maniere excelente şi o engleză fluentă. Sub costumul ieftin se ghicea trupul unui om care se plimba pe munte, iar deasupra gulerului scrobit se aflau o gură inexpresivă şi nişte ochi negri care văzuseră totul şi nu se miraseră de nimic.

Însă noi doi nu eram deloc ceea ce se aşteptase. Privirea i-a trecut peste mine şi s-a oprit asupra lui Holmes.

— Mi s-a cerut să vorbesc cu Majestatea Sa.

— Ne-a trimis mai întâi pe noi. Avem informaţii care s-ar putea să vă trebuiască.

— Cine sunteţi?

— Suntem detectivi privaţi, angajaţi de Regina Maria să investigheze o serie de incidente care ar putea sau nu să aibă o legătură cu dispariţia Gabrielei Stoica.

— Detectivi privaţi?

Holmes a întins o mână.

— Numele meu e Holmes. Aceasta e soţia mea.

Deseori, mai ales pentru cei a căror limbă maternă nu era engleza, numele nu stârnea nicio reacţie, chiar dacă era însoţit de apelativul *detectiv privat.* Dragomir, în schimb, a făcut o pauză când a auzit numele, ca şi când ar fi fost însoţit de prenumele *Sherlock.* L-am văzut şovăind, apoi hotărând să nu întrebe. În schimb, a ales să remarce că oamenii lui îl aşteptau.

Holmes l-a liniştit spunându-i că nu o să dureze mult şi a arătat spre scaunele din mica recepţie lipită de camerele Reginei. Dragomir a dat din umeri, însă şi-a vădit nerăbdarea cocoţându-se chiar pe marginea scaunului.

— Inspectore, înainte să începem aş vrea să elimin o posibilitate din cazul de faţă. Au mai dispărut şi alte femei din zonă? Au avut loc şi alte atacuri, alte...

— Nu! E un loc liniştit. Nu avem... prădători.

Faptul că a folosit acest cuvânt ne-a arătat că ştia foarte bine la ce se referea Holmes.

— Aţi fi auzit despre astfel de fapte dacă s-ar fi petrecut în zonele mai întinse – Cluj, Sinaia, Bucureşti, de exemplu?

— Aş fi ştiut.

L-am privit pe Holmes, aşteptându-i hotărârea. Onestitatea e un risc, şi promisese să nu trădăm tainele Reginei. Dar, la un moment dat, trebuie să alegi între a avea încredere într-un om în mod limpede inteligent şi a-i impune un handicap oferindu-i prea puţine cunoştinţe.

În orice caz, aveam nevoie de un martor imparţial care să vadă perla.

Holmes a dat aprobator din cap, ca şi cum aş fi vorbit cu voce tare.

— Russell, cred că inspectorul trebuie să ne vadă probele. Eşti bună să-i arăţi perla? Eu mă duc să iau săculeţul de vrăjitorie.

Auzind ultimul cuvânt, Dragomir a dat să vorbească, dar Holmes l-a oprit printr-un semn.

— Inspectore, din raţiuni de timp, ascultaţi-o mai întâi pe soţia mea, apoi vă voi arăta şi cealaltă probă. După aceea vă vom relata tot ce trebuie să ştiţi despre fondul poveştii.

O promisiune întrucâtva ambiguă. Dar poate că engleza bărbatului nu era chiar la nivelul acela de subtilitate, pentru că doar l-a privit pe Holmes cum pleacă, apoi s-a întors spre mine.

— Eu şi soţul meu am încercat să elucidăm motivul mai multor tulburări din timpul nopţii stând de veghe în sat,

sperând să prindem persoana responsabilă. În seara aceasta, pe la miezul nopţii, am văzut un bărbat urcând spre castel. S-a dovedit că era tatăl Gabrielei Stoica, una dintre slujitoarele de la bucătărie. Era îngrijorat pentru că fata nu a ajuns acasă după ce a plecat de la serviciu, pe la ora şapte. Ştiam vag unde locuieşte, aşa că am pornit pe drumul acela căutând indicii că ar fi fost răpită. Şi am făcut asta – l-am întrerupt eu pentru că tocmai se pregătea să mă întrebe cum naiba ne pripiserăm să ajungem la concluzia asta – pentru că eu însămi fusesem atacată cu douăzeci şi patru de ore înainte. Mi-am pierdut cunoştinţa din cauza cloroformului, am fost depusă într-o pivniţă din sat şi lăsată să-mi găsesc singură scăparea. Însă sunt cetăţean englez şi oaspete al Reginei. Individul ori ştia cine sunt şi a aranjat lucrurile astfel încât să mă eliberez imediat ce mă trezesc, ori s-a năpustit asupra primei femei care i-a căzut în mână, după care şi-a dat seama cine sunt şi a hotărât că răpirea mea ar crea o problemă uriaşă. Gabriela Stoica, pe de altă parte, este slujnică, şi fiică de ţăran. E posibil ca faptul că Principesa ţine la ea să fie singurul mod în care se bucură de vreun fel de influenţă. Dar, pentru că lucrează la Castelul Bran şi pentru că e limpede că Regina Maria îi este apropiată, reprezintă o ţintă ideală. Iată de ce.

A trebuit să mă ridic ca să scot perlele din buzunar. Le-am întins pe masă şi m-am aşezat înapoi.

— Am venit aici să investigăm o scrisoare de ameninţare la adresa Principesei Ileana. Ce am descoperit, însă, e o ameninţare mai amplă la adresa Reginei însăşi. Nu e vorba despre vătămare fizică, ci despre o tentativă de a-i lega numele de nişte fapte tulburătoare, chiar revoltătoare. De asta v-aş ruga să comparaţi perlele acelea cu cea de aici.

Am aşezat-o în dreptul lui Dragomir. El a admirat-o, apoi a privit colierul compus din zeci de exemplare similare.

— De la distanţă arată la fel, nu-i aşa? Oricine ar fi văzut colierul Reginei, pe care-l poartă tot timpul, şi apoi ar fi găsit perla singură pe pământ ar fi făcut legătura între cele două. Sunteţi de acord?

A făcut semn că da.

— Ei bine, perla aceea se afla pe drum, la un metru şi jumătate de un lănţişor cu cruciuliţă aparţinându-i Gabrielei Stoica.

A ridicat brusc privirea. Eu am dat aprobator din cap.

— E posibil ca abandonarea lănţişorului acolo să aibă două obiective. Primul, este un obiect despre care se ştie că e al lui Gabi. Dar, în al doilea rând, este o cruciuliţă. Un obiect sfânt despre care se spune că alungă demonii, şi chiar oamenii depravaţi şi păcătoşi.

Mi-am dat seama că informaţia îi întindea la limită capacităţile de înţelegere şi am dat-o deoparte.

— În orice caz, chiar şi fără cruciuliţă, noi considerăm că perla era menită să lase impresia că într-o încăierare colierul Reginei se rupsese şi aceasta se pierduse neobservată. Oricui ar fi găsit-o i s-ar fi părut ciudat, apoi suspect, iar după aceea ar fi început să-şi amintească tot felul de întâmplări şi zvonuri stranii şi sinistre despre femeia care venise să locuiască la castel. Cu excepţia faptului că eu am fost cea care a găsit-o, nu un sătean. Şi am luat-o înainte s-o vadă cineva. Motivul pentru care vă oferim perla, inspectore, e ca dumneavoastră să o examinaţi alături de colier în sine şi să judecaţi dacă ar fi putut proveni din el.

Holmes se întorsese în timpul explicaţiei mele. A întins lupa de buzunar şi a tras sfeşnicul mai aproape de masă. Dragomir a început la fel ca noi, aşezând perla lângă

celelalte, apoi mutând-o ici şi colo ca să vadă dacă alte perle de pe fir se potriveau ca dimensiune şi culoare. După aceea a luat colierul şi lupa şi l-a studiat metodic, căutând semne de recompuneri sau reparaţii recente. A descoperit ce descoperiserăm şi noi: firul de mătase era uniform, iar de-a lungul lui erau mici defecte care trădau multe ore de purtare.

În cele din urmă a lăsat şiragul lung să se încolăcească pe masă şi a dat aprobator din cap.

— Inspectore, a început Holmes, dacă auziţi vreo urmă de zvon cum că perla a fost găsită la locul răpirii domnişoarei Stoica, aţi fi atât de bun să ne comunicaţi şi nouă? Şi aţi fi pregătit să-l reduceţi imediat la tăcere? Dacă Gabi Stoica a păţit ceva... ireversibil, ar fi genul de zvon care ar zace ca un putregai sub numele Reginei.

— Nu ştiu dacă aş putea folosi perla ca probă, a zis el. Am doar cuvântul dumneavoastră că a fost găsită acolo.

— Doar nu puteam s-o las ca s-o vadă toţi, am protestat eu.

— Înţeleg asta. Totuşi...

Holmes a intervenit.

— Inspectore, valoarea ei ca probă contează mai puţin decât dorinţa noastră de a te convinge. Dacă auziţi spunându-se că Regina e în vreun fel răspunzătoare de dispariţia fetei, amintiţi-vă de ea. Şi de asta.

I-a arătat lui Dragomir săculeţul de vrăjitorie, relatându-i când şi unde fusese găsit. I-a explicat că aveam şi alte probe, de la mulajele în ghips ale încălţărilor până la lanterna care era posibil să poarte amprente.

— Dar niciuna dintre ele nu vă va ajuta să o găsiţi pe domnişoara Stoica, iar asta ar trebui să fie grija dumneavoastră principală acum.

— Mai aveţi ceva să-mi spuneţi? a întrebat.

— Nimic care să vă reţină de la anchetarea situaţiei.

Dragomir a remarcat că răspunsul era evaziv, însă ori îşi dădea seama că nu are rost să mai insiste, ori nu a vrut să mai piardă timp cu noi. În orice caz, riscul pe care ni-l asumaserăm, care se bazase pe varianta în care aveam un poliţist deştept şi integru, părea să fi meritat.

Eu şi Holmes l-am privit cum pleacă, simţind că îngrijorarea faţă de Gabi scăzuse întrucâtva, sau cel puţin fusese împărtăşită.

De asemenea, îi obţinusem şi Reginei încă nişte timp.

Ferestrele dădeau în sfârşit semne de lumină. Din păcate, încă o bucată de vreme nu prevedeam vreo ocazie de somn, la capătul unei zile foarte lungi.

— Trebuie să aflăm ce făcea Părintele Constantin de umbla prin sat aşa târziu.

— Ar trebui şi să-i interogăm pe colegii Gabrielei din bucătărie, care s-ar putea să ştie mai multe despre deplasările ei decât au spus până acum.

— Eu o să-i returnez Reginei perlele şi o să discut cu cei de la bucătărie, am zis. Du-te tu şi vorbeşte cu preotul.

Odată sarcinile împărţite, am pornit fiecare în misiunea lui.

Capitolul 37

Sherlock Holmes dădu drumul ciocanului de aramă şi aşteptă să audă sunet de paşi. Şi aşteptă. Casa preotului nu părea să creadă într-o oră matinală pentru micul dejun.

Tocmai se pregătea să bată din nou, mai hotărât, când dinăuntru răzbătu un zgomot. Uşa se deschise şi soţia bărbatului privi afară. Nemulţumirea ei iniţială – membrii parohiei ar fi trebuit să aibă buna educaţie să aştepte până ce se bea cafeaua de dimineaţă – lăsă loc mirării.

— Bună dimineaţa, trebuie să vorbesc cu Părintele Constantin.

— Da, da, intraţi, zise ea dându-se deoparte ca să-l poftească înăuntru.

Ignorându-i politicos cămaşa de noapte şi papucii de casă, el clătină din cap.

— Aştept aici.

Ea zâmbi şi închise uşa, iar Holmes îi auzi glasul strigând „Costel!”, urmat de un şuvoi rapid de cuvinte în română, printre care cele pentru *englez* şi *soţia tânără.* Zâmbi şi se aşeză pe o bancă, printre trandafiri.

Părintele Constantin îşi pusese sutana, însă din mâneci i se zărea pijamaua.

— Prietene, cu ce pot să te ajuta la ora asta mică a dimineţii? Nu pari să te fi ridicat adineauri din pat.

— Nu, nu m-am ridicat. Înainte să-ţi spun, trebuie să te întreb despre aseară. De ce erai afară aşa târziu?

— Stau deseori afară până târziu. Preotul e chemat la orice oră.

— Dar azi-noapte unde ai fost?

Preotul îşi trecu o mână prin păr ca să-şi stimuleze gândurile.

— O bătrână e pe moarte. Nu avea linişte. Doctorul fusese acolo mai devreme, dar el nu poate decât să-i trateze durerea. Aşa că familia a trimis după mine. I-am dat taina Sfântului Maslu, apoi am stat acolo până a adormit. M-am rugat împreună cu familia o vreme, apoi am plecat.

— Unde locuieşte?

— În sat. A treia sau a patra casă de pe drumul către Făgăraş.

— Ai văzut ceva neobişnuit când ai umblat prin sat?

— Cum adică?

— O altă persoană? O căruţă sau o maşină, poate?

— Nici ţipenie. Mergeam şi mă rugam şi nu am văzut nicio persoană până n-am ajuns în pragul casei mele.

— Cât stătuseşi acolo?

— Hmm, hmm. Era după cină când a venit băiatul. Am rămas două-trei ore. Deci poate până pe la zece? Dar, te rog, prietene, spune-mi de ce eşti treaz aşa devreme.

— O tânără care lucrează la castel a dispărut aseară în drum spre casă. Gabriela Stoica.

— Gabi? Nu!

— A plecat de la castel chiar înainte să se întunece, iar pe la miezul-nopţii tatăl ei a observat că nu se întorsese încă. Din câte înţeleg, el băuse.

— Se întâmplă prea des, da. Trebuie să merg acolo, probabil că sora ei vrea să mă vadă.

— Poliţiştii organizează o căutare. O să merg puţin cu tine, Părinte, dacă-mi dai voie.

Preotul dădu brusc din cap şi se grăbi înăuntru. Holmes îi auzea glasul şi lunga explicaţie dată soţiei. Câteva minute mai târziu, când ieşi din nou, părul şi barba îi erau pieptănate, pijamaua îi dispăruse, şi căra cu sine două căni de tablă şi o pereche de chifle învelite în şerveţele. Îi oferi câte una din fiecare lui Holmes.

— Soţia mea crede că trebuie să mănânci.

În cană era cafea. Chifla ascundea o felie groasă dintr-un fel de clătită rece de ouă, cu bucăţi de şuncă şi ceapă, sărată şi consistentă. Când conţinuturile ambelor căni scăzuseră îndeajuns de mult încât să permită mişcări fără să se reverse, cei doi bărbaţi porniră pe drum.

— Părinte Constantin, trebuie că dumneata cunoşti pe toată lumea din sat.

— Da, orice preot îşi cunoaşte parohia.

— Cine din Bran o urăşte pe Regină?

Preotul se opri brusc, apoi întinse mâna în care ţinea cana ca să-şi ferească veşmintele de picăturile care se scurgeau din ea.

— Pe Regină? De ce? Ce a păţit Majestatea Sa?

— Nimic în mod direct. Însă cei care lucrează pentru ea sunt urmăriţi de întâmplări ciudate. Domnişoara Stoica, de exemplu. Lucrează la castel şi e prietenă cu Principesa Ileana.

Continuară să înainteze pe drum, în vreme ce preotul încercă să vadă tiparul din spatele ciudăţeniilor petrecute în sat, apoi hotărî să răspundă pur şi simplu la întrebare.

— Nimeni nu o urăşte pe Regină. În oraşe mai dai de tineri... înfierbântaţi? Aşa se spune?

— Înfierbântaţi.

— Înfierbântaţi, care consideră că Regele e slab şi vor să aducă o democraţie mai mare. „Slab”, nu malefic, înţelegi – cineva pentru care ţara dă mulţi bani şi nu face nimic util.

— Şi în ţara mea există republicani. Am luptat un război pe tema monarhiei, şi am încercat republica pentru o vreme, dar, după ce şi-au expus punctul de vedere, monarhia a fost restaurată la scurt timp după aceea.

— Oliver Cromwell, da.

— Şi alţii. Dar nu cred că în cazul de faţă problema este una politică. La mijloc e ceva mai personal.

Părintele Constantin muşcă din chiflă şi mestecă absent.

— Există mici... resentimente?

— *Resentments.*

— Mici *resentments,* da. Regina angajează pe unul, nu pe altul – sau, nu atât Regina în persoană, cât oamenii ei. Bucătăria ei cumpără lapte de la un anumit ţăran, iar cel lăsat pe dinafară se simte insultat. Însă ceva îndeajuns de puternic încât să ducă la răpirea unei slujnice de pe drum? Nu.

— Pare să existe un fel de rivalitate între majordomul ei, Florescu, şi medicul din sat. Nu vreau să spun că vreunul dintre ei ar avea vreo legătură cu dispariţia fetei,

dar poate că reprezintă o parte dintr-o problemă mai mare pe care nu o cunosc eu? O animozitate care ar putea ieşi la suprafaţă altundeva?

— Ah, rivalităţile din sat sunt profunde, aici ai dreptate, prietene. Şi, sincer să fiu, pentru că vin din exterior, nu înţeleg mereu unele lucruri. Da, Florescu şi doctorul Mikó se comportă ca doi căţelandri unul cu celălalt, ştii? Şi, da, cred că la bază era ceva de acum mult timp, poate că de pe când erau tineri. Poate că unul i-a suflat fata celuilalt, sau unul dintre ei a pierdut un meci de fotbal şi crede că celălalt a trişat. Sentimentele din copilărie rămân, nu-i aşa? Ca o aşchie sub piele.

— Putrezesc.

— Da, exact.

— Dar am crezut că familia doctorului e din Braşov, nu de la Bran...

— Da – şi fiind băiat de la oraş, întotdeauna se consideră puţin mai important, ştii? Cred că şi asta contribuie la problemă. Vine aici ca să-şi viziteze rudele, face pe stăpânul conacului, şi Florescu se enervează, da? Iar cei din familia Florescu au chiar cheile Castelului Bran – ca supraveghetori, da? Aşa că băiatul lor poate să vină şi să plece când vrea, în timp ce Mikó nu. Cum spuneţi la voi? „Freacă nasul în chestiune”?

— Familia Florescu nu a fost niciodată proprietara castelului, nu-i aşa? Au fost doar îngrijitori.

— Nu, nu, n-a deţinut niciodată nimic. Dar ei au cheia. E o răspundere mare într-un sat mic, ai putere să ţii afară pe oricine, sau să dai voie oricui să intre.

— Şi ori de câte ori tânărul Mikó începea să facă pe grozavul, cugetă Holmes, Florescu nu trebuia decât să-i invite pe toţi ceilalţi băieţi să se joace în castelul *lui.* Da, înţeleg cum ar fi ajuns să-i poarte pică. Al cui a fost

Castelul Bran înainte să fie dat Reginei? Arhivele pe care le-am văzut sunt cam neclare.

— Conducerea oraşului Braşov, cred. A fost construit de ei cu mult timp în urmă, apoi dat voievozilor – diferiţilor voievozi ai Transilvaniei. Când graniţa s-a mutat la Pajura, acum o sută de ani, n-au mai fost venituri din vamă, deci n-a mai fost motiv să vrea cineva Branul. A fost stricat, reparat. L-a folosit armata austriacă acum cincizeci de ani. Iar până la Război a fost folosit de cei din silvicultură. Pădurari, inspectori... După Război a avut nevoie iarăşi de multe reparaţii, iar Braşovul a fost bucuros să i-l dea Reginei Maria. Dă încoace, ai terminat cafeaua?

Holmes îi întinse preotului cana goală. Constantin o aşează alături de a lui pe un zid de piatră scund, vârî şerveţelele în ele şi porni mai departe neîmpovărat.

— Acum şase ani când am venit aici, satul era sărac. Nu tu telegraf, copiii umblau desculţi iarna, doctorul Mikó venea de la Braşov doar o dată pe săptămână. Domnul Florescu avea cheile unui castel care stătea să cadă, unde locuiau lilieci şi îşi făceau adăpost veveriţele. Apoi, acum cinci ani, a venit Regina Maria, şi a fost ca şi cum ai uda o floare pe moarte. Telegraf, drumuri netede, copii grăsuni şi fericiţi. Florescu a devenit brusc cel mai puternic om din sat, înţelegi? Ea depinde de el să angajeze servitoare, grădinari, tâmplari...

— Şi doctori.

— Nu ştiu sigur, înţelegi, dacă Florescu alegea ce doctori să vină la Bran, sau Maria. Castelul Peleş nu e departe, nu-i nicio problemă să-şi cheme propriul ei doctor de acolo, dacă e nevoie. Dar cred că, dacă Florescu ar fi vrut, ar fi putut să spună „Doamnă, avem un doctor excelent aici, în Bran, dacă aveţi nevoie de el”. Şi, sincer să fiu, la început cred că aşa a fost. Îmi amintesc că ea l-a chemat pe Mikó la castel pentru o trebuşoară mică – poate

acum trei sau patru ani? Dar poate că nu l-a plăcut, pentru că asta a fost tot.

— Mikó îi tratează oricum? Chiar şi pe sătenii care lucrează pentru ea?

— A, da. Doar că nu la castel – mai puţin în martie, când o fată s-a tăiat la mână, foarte urât. Dar da, are grijă de toţi. Şi poate acum un an a dat de bani – aşa că a început să vină trei, patru zile pe săptămână. Şi-a cumpărat o maşină nouă, echipament nou pentru cabinet. Simte că Branul e casa lui şi acum se bucură să slujească.

— Nu mai are nevoie să-şi ţină cabinetul de la Braşov?

— A, încă e acolo, lucrează în mare parte la spital. Dar banii înseamnă că poate alege. E spre norocul Branului că alege să vină încoace. E un doctor bun. Mâini uşoare, ochi buni... Şi con... conştient?

— Conştiincios.

— Aşa, da. Acum bărbaţii care se accidentează, femeile care au probleme cu naşterea pot să-i trimită mesaj acasă, iar el vine sau trimite o ambulanţă. Le cere bani doar cât îşi permit. Are un impact extrem de mare în sat.

Iar doctorul devine extrem de important, reflectă Holmes. Spre deosebire de vechiul său rival, Florescu, care, la urma urmei, nu era încă decât un îngrijitor mai cu moţ.

În faţa lor, pe drum, se adunase un grup de bărbaţi care nu putea fi decât echipa de căutare pornind în direcţiile alocate. Părintele Constantin a mărit pasul, lăsându-şi însoţitorul în urmă.

Sherlock Holmes rămase în mijlocul drumului o vreme, nevăzând forfota siluetelor care călcau în picioare orice posibilă urmă a unei încăierări.

Probe. *Evidentia.* Ceva evident, pentru ochi sau pentru minte. Erau, de asemenea, o piesă din angrenajul Legii, un fapt care susţinea o teorie – dar asta se întâmpla mai

târziu. La început, o teorie era prea amorfă ca să accepte dovezi.

Ca să dea formă unei teorii, se ştia că Sherlock Holmes bătuse odată un cadavru, iar altă dată aruncase cu harponul într-un porc. În căutarea probelor, se apropiase periculos de mult de o crimă-suicid. Vorbise cu indivizi ciudaţi, călătorise în locuri îndepărtate şi se întinsese de multe ori pe pământ rece, umed, ca să strângă date cu care întâi să construiască, apoi să-şi confirme teoriile.

În etapele iniţiale, faptele şi ideile se învârteau în jurul lui ca nişte frunze pe un pârâu rapid, blocându-se în câte o denivelare, continuându-şi drumul atunci când obiectul de care se împotmoliseră nu se dovedea îndeajuns de puternic să le susţină.

Era de ajutor să cunoşti îndeaproape pârâul cu pricina. La fel cum aici, la Bran, era de ajutor să ştii că în locuinţa în dreptul căreia se afla în clipa aceea trăia o bătrână care suferea de reumatism, care dormea numai rareori (şi care ar fi auzit dacă cineva ar fi fost răpit din faţa uşii ei); şi că în locuinţa de dincolo trăia un bărbat care petrecuse timp la închisoare (însă pentru furt, nu violenţă); şi că dulăul din curtea aceea îi ignora pe trecătorii de pe drumul principal (dar făcea un scandal de mama focului dacă umbla cineva pe uliţa lăturalnică).

Avea senzaţia că frunzele se împotmolesc de un obstacol ascuns. Ceva ce i se spusese, sau văzuse, sau auzise făcea ca faptele să se adune laolaltă.

Dar ce anume? Îşi atinse buzunarele sacoului şi scoase un sunet de exasperare. Avea nevoie de pipă, de o mână de tutun şi de nişte timp în care să se holbeze în gol.

Capitolul 38

I-am înapoiat Reginei colierul, i-am spus că vorbiserăm cu inspectorul Dragomir şi am ajuns, practic, să repet întreaga conversaţie.

Când am scăpat, în cele din urmă, am dat nas în nas cu majordomul.

— Domnule Florescu! Nu mă aşteptam... Vreau să spun, credeam că ajutaţi cu căutările.

— Sunt mulţi oameni. E nevoie de mine aici.

— Înţeleg. Vă rog să-mi spuneţi dacă pot să vă ajut cu ceva.

M-a onorat cu o scurtă plecăciune distrasă şi şi-a văzut de drum.

Bucătăria era centrul tuturor activităţilor. Nu vreau să spun că toţi cei din încăpere aveau mâinile ocupate, ci că era mare aglomeraţie, în principal femei, dar şi câţiva băieţi. Jumătate dintre slujitori s-au risipit ruşinaţi când am intrat, în ciuda protestelor mele, lăsându-le pe femeile care lucrau în bucătărie să se întoarcă la treburile lor, deşi cu coada ochiului se uitau la mine. Pe chipurile lor se citeau expresii de tot felul, unele temătoare, altele pline de resentimente.

— Mă scuzaţi, am zis.

Întotdeauna e bine să începi cerându-ţi scuze.

— Poliţistul a plecat s-o caute pe Gabriela, soţul meu a plecat să stea de vorbă cu Părintele Constantin, iar eu... eu nu voiam să rămân singură. Gătesc groaznic, dar e ceva ce aş putea face? Să curăţ morcovi, să împăturesc şerveţele, să lustruiesc linguriţe?

Nu ştiau ce reacţie să aibă. Un oaspete, şi încă al Reginei lor, să facă muncă de bucătărie? De neconceput! Totuşi, ziua în sine era de neconceput, şi le părea rău de mine. În plus, eram străină – cine ştie ce obiceiuri bizare aveau străinele? La urma urmei, solidaritatea dintre femei a învins structura de clasă. Am primit nişte morcovi foarte

curaţi şi un şorţ foarte curat şi am fost aşezată pe cel mai bun scaun din încăpere ca să mă apuc de curăţat.

Tăcerea deplină a durat cinci minute bune, întreruptă numai de rugăminţile mele de a primi încurajări că efectuez sarcina cum se cuvine. Supărarea a fost treptat uitată, atenţia li s-a îndepărtat de la mine, iar câteva replici ciuntite, legate de muncă, au spart gheaţa. Cu chiu, cu vai, conversaţiile au fost reluate. Am curăţat de zor mai departe, ţinând capul plecat, producând cei mai lenţi, dar cei mai îngrijiţi morcovi pe care-i văzuse vreodată bucătăria.

Bineînţeles, nu puteam urmări decât foarte vag discuţiile femeilor, surprinzând ocazional câte un cuvânt-cheie care se iţea din şuvoiul de sunete. Gabi, castel, tată, soră, casă, câine, maşină – treceau în revistă informaţiile pe care le aveau: că Gabi plecase, că tatăl ei pornise după ea, speculaţii despre motivul pentru care câinii nu lătraseră şi dacă era posibil să fi intrat vreo maşină ciudată în Bran.

Am aşteptat până am devenit aproape invizibilă, apoi am vorbit într-un scurt moment de pauză din conversaţii.

— I-au găsit lănţişorul, am spus.

Toate femeile au întors capul spre mine, chiar şi cele care nu vorbeau engleză. Am continuat să curăţ conştiincioasă câteva clipe, apoi am ridicat surprinsă privirea.

— Scuze, ziceam şi eu... Soţul surorii Gabrielei – nu ştiu cum îl cheamă.

— Radu, m-a informat cineva.

— Radu a găsit lănţişorul Gabrielei. Cel cu cruciuliţă.

Am atins cu degetele gulerul înalt al cămăşii ca să-mi ilustrez spusele.

— Era pe marginea drumului. Lângă casa ei.

Cinci femei au vrut să afle ce zisesem. Alte două le-au tradus. Eu am continuat să curăţ morcovii.

Bucătăreasa însăşi şi-a abandonat polonicul şi s-a aşezat la masă, în faţa mea.

— Gabi a fost răpită? a întrebat ea într-o engleză cu accent puternic, dar suficient de limpede.

— Aşa cred. Inspectorul Dragomir aşa crede.

A clătinat deznădăjduită din cap. Când corul grecesc din fundal s-a stins, am întrebat:

— Îl cunoaşteţi pe Dragomir? E bun?

Discuţiile au izbucnit cu glas jos, deopotrivă traduceri şi schimburi de opinii, dar bucătăreasa nu avea nevoie de ele.

— E om bun. Am o soră la Braşov, soţ rău, Dragomir trimis el la închisoare.

Alte câteva femei au dat aprobator din cap.

— Mă bucur. Pare...

Cuvântul *competent* ar fi fost prea mult pentru ele.

— ...foarte bun la ce face.

Ea a încuviinţat.

— E foarte...

Dar cuvântul pe care l-a folosit a sunat foarte asemănător cu *incapacity,* care nu se potrivea cu mişcarea aprobatoare din cap.

— *Stubborn*?

— Da. E bine să fii *stubborn,* ca poliţist.

— Uneori, a zis cu o licărire neaşteptată în ochi.

— Ştiu că o fată din sat a plecat astă-primăvară. În martie, cu iubitul ei. Dar Gabi? Ea are iubit?

— Prieteni, nu iubiţi.

— Fete? De care e mai apropiată? O soră la Bucureşti sau aşa ceva? am întrebat, gândindu-mă la Vera Dumitru.

— Doar soră aici, şi majoritatea prietenelor aici, la Bran.

— Totuşi, n-are cum să fie prea fericită acasă, cu un tată care bea.

A ridicat elocvent din umeri.

— Bărbaţii beau. Tatăl ei nu-i beţiv rău. Nu-i o *brută.*

— N-o loveşte?

— Nu, nu. Doar... trist? Trist. Soţie murit, fiul murit, lovit la picior, aşa că băut.

I-am dat dreptate; dacă Gabriela Stoica ar fi vrut să scape de tatăl ei, ar fi fost vorba despre o evadare planificată, nu una în care îşi scăpa lănţişorul pe marginea drumului.

— Au mai fost atacate femei din zonă, poate chiar din Braşov?

Întrebarea a stârnit discuţii aprinse, însă judecând după privirile gânditoare şi lipsa exclamaţiilor era limpede care urma să fie răspunsul.

— De ceva timp, nu. După Război, fost soldat nebun, atacat trei femei. De atunci, nu.

— Era un localnic? E posibil să fi ieşit din închisoare?

— Nu. Celălalt bărbat l-a ucis acolo.

Deci un punct mort la propriu.

Următoarea parte avea să fie complicată, pentru că nu voiam ca personalul din castel să aibă senzaţia că insinuez că şeful lor e suspect. Deşi, bineînţeles, era.

— Dar ceilalţi... Ai domnului Florescu...

Am căutat o alternativă la cuvântul *protejaţi.*

— Nepoate, nepoţi, prieteni tineri? E vreunul dintre ei deosebit de apropiat de Gabi? Ar apela ea la vreunul dintre ei dacă ar avea o problemă?

Cu alte cuvinte, cineva în care ar fi avut încredere pe drum suficient de mult, până a fost prea târziu.

Am încercat să urmăresc discuţia, unde s-au rostit nume pe care nu le recunoşteam.

— Nu ne vine nimeni în minte, a zis bucătăreasa.

— Poate cineva care acum s-a mutat din sat? Înţeleg că domnul Florescu i-a ajutat pe nişte tineri din sat, poate chiar i-a ajutat să găsească de lucru în Braşov sau în altă parte?

Dar întrebarea nu a iscat teorii, ajutorul lui Florescu părea limitat la Bran. Iar dacă aşa stăteau lucrurile, orice faptă rea a lui împotriva tinerilor ar fi devenit până acum informaţie publică.

— Dar Andrei Costea? Cel despre care Vera a crezut că i-a şoptit serile trecute din cimitir.

Reacţia a fost deopotrivă subtilă şi frapantă. Toată lumea din încăpere ştia limpede cine era tânărul despre care vorbeam, pentru că fusese băiat din sat, însă pentru majoritatea întoarcerea lui în vieţilor lor era doar o curiozitate ciudată, şi probabil un fel de glumă.

Însă pentru trei femei el însemna ceva mai mult. Chipul bucătăresei a devenit de piatră. Două dintre femeile de lângă ea s-au uitat una la cealaltă, apoi s-au îndepărtat, una dintre ele mergând să amestece într-un vas de pe sobă, cealaltă mormăind ceva despre paturi şi părăsind cu totul bucătăria.

Am terminat morcovii care-mi fuseseră daţi, am mulţumit tuturor celor din încăpere pentru companie şi am plecat.

Nu era uşor să eviţi pe cineva care stătea în curtea interioară a Castelului Bran, dar slujitoarele s-au descurcat. Am stat aşezată şi am recapitulat ce ştiam şi ce nu, vag conştientă de femeile şi tinerele care se agitau pe la palierele superioare şi se tupilau în casa scărilor. Nu credeam că ele ştiu ce le făcuse pe cele trei femei mai în vârstă să rămână tăcute, dar îşi dădeau seama de tulburarea pe care o simţeau superioarele lor şi urmau să mă evite cât de mult reuşeau.

Nu mă aşteptasem ca şi Holmes să facă la fel. A ieşit din camera străjerilor, aflată la nici trei metri, şi a trecut fix pe lângă mine spre scară, nerostind vreun cuvânt.

Apoi i-am observat poziţia umerilor. Cineva îl pusese pe gânduri, iar el se ducea să cugete o vreme. Să vorbesc acum cu el ar fi fost ca şi cum aş fi discutat cu ciocanul uşii.

Cel puţin două ore, la cum arăta.

Încercasem să ajut la bucătărie şi nu avea sens să încerc să particip la căutare pe un teren nefamiliar.

Poate că nu strica să port o conversaţie cu o vrăjitoare.

Capitolul 39

Am început la magazinul din sat, ca să iau încă o pungă de dropsuri, alături de două conserve cu lapte şi un pachet de biscuiţi. Nu ştiam prea bine ce anume considerau vrăjitoarele ca fiind trufandale, însă măcar şi-ar fi hrănit micul demon aferent.

Maşina elegantă a doctorului tocmai urca atunci când am ieşit din magazin. Câţiva potenţiali pacienţi, care aşteptaseră pe bancă şi în grădina de la intrare, s-au năpustit înainte, în mod limpede dornici să împărtăşească veştile din sat. Dacă ar fi fost singur, poate că m-aş fi vârât în sufletul lui şi l-aş fi întrebat direct unde fusese cu o noapte înainte, numai ca să văd ce se întâmplă, însă nu m-am mişcat îndeajuns de repede. Era deja înconjurat de şase informatori, iar orice reacţie ar fi fost învăluită în răspunsul pe care l-ar fi dat lor. Doar am salutat din cap atunci când i-am ocolit.

Am pornit pe drumul care ducea pe lângă casa familiei Stoica dar, aşa cum mă aşteptasem, în caz că pe marginea drumului existaseră într-adevăr urme, indicii scăpate sau chiar stropi de sânge, acum erau călcate în picioare şi de

nevăzut. Opt sute de metri mai încolo era o cărare mult bătătorită care ducea spre câmpuri, lângă care se înălţau ruinele unui hambar de piatră. Vegetaţia bogată din faţa intrării făcea locul greu de observat, aşa că m-am dus să cotrobăi prin el. Am găsit semne de viaţă – buruieni zdrobite, o frântură de urmă de cauciuc în praf, un lacăt pe uşă –, dar, când am deschis, lumina care se revărsa printr-o bucată lipsă de acoperiş mi-a arătat limpede că, deşi hambarul servea drept adăpost ocazional pentru tinerii din sat, pentru moment niciunul nu era ţinut acolo împotriva voinţei lui. De fapt, nimic nu era ţinut acolo, iar orice pivniţe or fi existat cândva fuseseră aranjate de mult. Am închis uşa la loc, am închis lacătul şi am pornit din nou pe drum, spre punctul unde cărarea începea să urce pe dealuri.

După căldura tot mai puternică a după-amiezii, m-am bucurat să pătrund în umbra pădurii. Auzeam din când în când glasurile îndepărtate ale echipelor de căutare şi am scotocit cu atenţie după orice semn de activitate neobişnuită de-a lungul cărării – urma unui pantof de oraş, sau o batistă rătăcită care, poate, purta iniţialele GS. Dar cu fiecare ceas devenea tot mai puţin probabil ca Gabi Stoica să fie descoperită la o aruncătură de băţ de Bran.

Însă nici ea nu ar fi fost o victimă neajutorată, care să se lasă dusă pur şi simplu în pădure. Era inteligentă, puternică şi plină de viaţă. Poate că fusese răpită în acelaşi mod ca şi mine, însă faptul că nu fusese încă descoperită în echivalentul unui beci abandonat sugera că nu e la îndemână. Astfel, rămâneau două posibilităţi: fusese dusă pe drum sau peste dealuri. O maşină ar fi putut fi oriunde până la ora aceea, iar o căruţă aproape la fel de departe. Însă, dacă răpitorul ei o aruncase pe un cal şi plecase călare peste dealuri, era posibil să mai am o şansă.

Pentru că dealurile au ochi.

Nu era nici urmă de căprioară la casa doamnei Varga, cu toate că fumul din aer sugera prezenţa unei afumători pentru carne. Am ajuns în mijlocul luminişului şi m-am oprit, necunoscând eticheta locului. O pisică s-a aventurat pe rămăşiţa de potecă, oprindu-se la trei metri de mine ca să facă baia de prânz.

— Stăpâna ta e aici? am întrebat.

S-a oprit, apoi şi-a văzut mai departe de ce făcea – dar când m-am uitat din nou la casă, femeia apăruse în prag, nemişcată ca lemnul tocului. Oare fusese acolo în tot acel timp?

Am ridicat o mână şi am făcut câţiva paşi pe cărare, ocolind pisica la o distanţă politicoasă.

— Salutare din nou, doamnă Varga, am zis, vorbind rar. Vă doresc o zi bună.

Am întins săculeţul cu şnur – cumpărat tot de la magazin – ca să-i ofer darurile. L-a luat, i-a studiat conţinutul, a agăţat mânerele de zăvorul uşii şi s-a întors din nou spre mine, aşteptând să-i spun ce caut acolo.

— O fată a dispărut din sat. Gabriela Stoica. E posibil să fi fost răpită pe drum, e posibil să fi fost dusă pe dealuri. Aţi băga de seamă, doamnă Varga, dacă ar trece cineva pe aici?

A rumegat câteva clipe, ori nişte gânduri, ori ceva ce-i rămăsese în dinţi.

— Stoica, a zis în cele din urmă.

— Da, Gabriela. Brunetă, atât de înaltă, ochi căprui…

— Gabriela fată bună. Eu ajutat născut. Mama murit acum şase-şapte ani. Tatăl în regulă?

— Hmm, aşa cred. Îndurerat – vreau să spun, furios. Trist. Speriat. Bărbaţii din sat au ieşit cu toţii să caute. N-a trecut niciunul pe aici?

— Nu. Eu fost afară.

A făcut un semn scurt din cap spre coamele mai înalte ale dealurilor, departe de bărbaţii porniţi în căutare.

— Aţi văzut ceva? Aţi auzit ceva?

— Multe voci acolo jos.

— Ei trebuie să fie. Nu cred că s-a pierdut. Cred că a fost răpită.

— De?

— Nu ştiut încă.

Am observat că adoptam limba engleză aşa cum era vorbită de localnici. În curând aveam să renunţ la articol şi să-l pronunţ pe R sonor.

— O să dureze până ce bărbaţii ajung aici, sus. Poate mâine. Aşa că m-am gândit să vin, să vă întreb.

— Nu văzut la ea.

— Ei bine, mulţumesc, poate dacă o vedeţi...

Vorbeam cu spinarea ei, pentru că se aplecase să cotrobăie prin săculeţ. A scos o conservă de lapte şi a împuns cu ea spre mine.

— A, nu, e în regulă, puteţi s-o păstraţi. Pisicii o să-i placă, dacă dumneavoastră nu.

— Ia tu.

Am luat. Nu-mi restituise săculeţul cu şnur, aşa că am îndesat conserva într-un buzunar, sperând să nu se rupă cusătura înainte să găsesc pe cineva căruia să-i dau laptele.

A apucat un baston răsucit, cât ea de înalt, şi a trecut cu pas mare pe lângă mine. La cum arăta, intenţiona să facă o drumeţie considerabilă.

Însă la marginea luminişului s-a oprit să se uite în urmă, întinzând o mână într-un gest care însemna *Ce faci, nu vii*?

Aşa că am venit.

N-aş putea spune că am mers împreună în următoarea jumătate de oră, nici măcar acolo unde cărarea era

îndeajuns de latã încât sã putem fi una lângã alta. Ea în faţã, eu urmând-o, şi nu am schimbat niciun cuvânt pânã nu am coborât de pe dealuri şi am ieşit într-un loc în care mai ajunsesem, dar pe un al traseu, mai lent.

Tabãra de romi, aflatã pe drumul dosnic care ducea la Bran într-o direcţie şi la Braşov în cealaltã.

Eu şi Holmes trecuserãm pe lângã ea, salutându-i politicos din cap pe locatari, sau, în cazul lui, ridicându-şi pãlãria în dreptul femeilor. Doamna Varga a mãrşãluit înãuntru pur şi simplu, dincolo de copiii care se jucau şi printre gãini şi câini, pânã la cãsuţa trainicã din centrul taberei.

Un bãrbat şi o femeie stãteau în dreptul uşii, ori pentru cã tocmai plecau, ori pentru cã ne anticipaserã cumva vizita. Doamna Varga a întins o mânã spre mine. M-am holbat preţ de o clipã la palma ei, apoi am scos cu grijã conserva de lapte din buzunar şi am întins-o temãtoare. Ea a înşfãcat-o, a împins-o spre femeie şi a început sã vorbeascã.

După bogãţia veşmintelor, unghiul bãrbiilor şi atitudinea de camaraderie respectuoasã a doamnei Varga mi-am dat seama cã erau douã persoane importante. Când s-a oprit şi a fãcut un gest spre mine, am avut grijã sã-mi plec capul în semn de cinste.

— *Buna ziua*, am zis.

Au murmurat nişte saluturi, apoi bãrbatul a preluat iniţiativa, vorbind engleză cu un neaşteptat accent american.

— Prietena noastrã ne spune cã a dispãrut o fatã din sat.

— Da, Gabriela Stoica. Aseará a plecat de la lucru spre casã şi nu a mai ajuns. I-am descoperit lãnţişorul pe marginea drumului.

Femeia a întrebat ceva, iar bărbatul i-a oferit o explicaţie, traducând ce-i spusesem eu.

— Cunoaştem familia Stoica, a zis. Mama a fost o femeie bună. Şi-a crescut bine fiicele.

— Aţi văzut azi-noapte ceva care ne-ar putea ajuta să o găsim pe Gabi? am întrebat, pentru că numai acela putea fi motivul pentru care doamna Varga mă adusese acolo.

Cei doi s-au privit, apoi au plecat în direcţii diferite. M-am uitat la doamna Varga şi am ridicat din sprâncene, dar femeia părea să considere gestul lor un răspuns valid şi a mers către nişte scaune dimprejurul unui foc care ardea mocnit. După o clipă, m-am alăturat.

Zece minute mai târziu, jumătate din tabără se strânsese înaintea mea.

Mai precis, o fată şi un băiat, fiecare având câte o mână de adult pe umăr, fuseseră împinşi la înaintare. Ar fi greu să spun care membru al cvartetului arăta mai deconcertat.

Bărbatul a pornit lucrurile scuturându-l de umăr pe băiat.

— Spune-i, a zis.

Băiatul i-a aruncat o privire fetei, apoi s-a strâmbat când strânsoarea a devenit mai puternică şi a început să scoată cuvintele pe gură:

— O motocicletă. Ieri. După-amiaza. Venea de la Braşov, mergea spre Bran. Nu ne-am... uitat.

Femeia o împinse pe fată înainte dar, spre deosebire de iubitul ei, tânăra nu a avut nevoie de încurajări. Un şir de cuvinte s-a revărsat din ea, pe un ton care îi declara nevinovăţia şi dorinţa de a ajuta.

Din fericire, bărbatul se ocupa continuu de traducere, chiar dacă fără să păstreze drama declaraţiilor din limba originală.

Cei doi tineri stătuseră într-un loc liniştit de sub un copac – doar aşezaţi, vorbind despre viaţă – când motocicleta urcase în tăcere pe drum, de la stânga la dreapta, şi, cu toate că se aşteptau ca individul să cotească spre Făgăraş – ce alt motiv să aibă cineva să meargă pe drumul acela, dacă nu pentru că se îndrepta spre Făgăraş? –, el rămăsese pe banda către Bran. Un vehicul aşa frumos, aşa strălucitor şi nou – nimic nu rămâne strălucitor mult timp pe drumurile astea, nu ca în oraşele pline de maşini scânteietoare, oare fusesem vreodată în... (Bărbatul şi-a dres glasul.) în orice caz, era frumoasă. Iar motorul mergea aşa lin, nici nu-l auziseră până nu ajunsese aproape în dreptul lor, dar erau ascunşi şi bărbatul de pe motocicletă nu-i văzuse, a mers mai departe şi a cotit la colţ.

Am reuşit să strecor şi eu o întrebare în tot şuvoiul acela:

— Aţi văzut cum arăta?

Amândoi au clătinat din cap, iar fata a răspuns. Purta jachetă, mănuşi, cască de piele şi ochelari de motocicletă – nici sora lui nu l-ar fi recunoscut. De talie medie, nici slab, nici gras. Nu tânăr, credea ea. Şi probabil *gadje,* judecând după puţina piele a corpului care-i ieşea la iveală.

Nu era romani.

Le-am mulţumit celor doi, le-am mulţumit bărbatului şi femeii, i-am mulţumit doamnei Varga şi am plecat degrabă, înainte ca furia cerurilor să se abată asupra celor doi iubiţi.

Capitolul 40

În timp ce urcam aleea spre castel, trupul îmi reproşa că nu petrecusem după-amiaza în pat. Capul mă durea,

juliturile de pe genunchi şi înţepăturile din gât ardeau şi îmi menajam glezna sucită. Nu făceam nicio tentativă să ascund vreuna dintre senzaţii, pentru că mă aşteptam ca locul să fie pustiu, slujitorii fiind ori pe dealuri, plecaţi în căutare, ori în parc, pregătind un bufet. Dar când am ajuns la capătul de sus al aleii am rămas surprinsă să văd doisprezece oameni adunaţi în faţă – printre care Holmes şi Regina Maria.

Majestatea Sa renunţase la veşmintele populare şi purta o rochie simplă, de mătase, care probabil costa doar cât salariul pe o lună al unui funcţionar. În mână ţinea o pălărie, însă, atunci când m-am apropiat, a îndoit-o şi a aruncat-o pe bancheta Rolls-ului.

Holmes avea o expresie ciudată pe figură, dezaprobatoare şi nehotărâtă. Şi el, şi Maria îl ascultau pe Florescu.

— ...Dragomir şi spuneţi-i că vă poate contacta oricând, Majestate. Iar dacă are nevoie să vorbească personal cu dumneavoastră, nu la telefon, îi voi pune maşina la dispoziţie.

— Şi îi vei spune că mă poate suna la Peleş la orice oră din zi sau din noapte, a venit porunca regală.

— Doamnă, a zis făcând o plecăciune.

M-am furişat până lângă Holmes.

— Ce se întâmplă?

— Eu şi domnul Florescu am convins-o pe Majestatea Sa că lucrurile ar fi mai simple şi slujitorii ar fi liberi să o caute pe domnişoara Stoica dacă ea s-ar întoarce la Sinaia. Din păcate, ne-a refuzat oferta de a lua cu sine un valet care s-o însoţească.

— Ei pot fi de mai mult ajutor aici, a zis Majestatea Sa cu hotărâre în glas.

— Poate că domnul Florescu...? am început eu.

— E nevoie de el pentru coordonarea eforturilor.

Cu fruntea sus şi ochii scânteindu-i, arăta ca un general care-şi conduce trupele în luptă.

— Dacă nu-mi dau voie să încalec şi să mă alătur căutării, atunci cel mai bun mod de a susţine efortul e să plec de la Castelul Bran. Voi trimite şi slujitori de la Peleş. Voi ajunge în Sinaia înainte de lăsarea întunericului. Asta dacă nu mă mai reţineţi.

S-a întors spre Florescu să-i transmită instrucţiuni de ultim moment, să ţină cămara castelului deschisă pentru cei plecaţi în căutarea fetei şi să trimită după bere la Râşnov, dacă va fi nevoie.

I-am vorbit lui Holmes la ureche:

— N-o putem lăsa să plece de una singură, doar cu şoferul.

Un şofer care îşi făcuse loc pe lista noastră de suspecţi din pricina unor legături dubioase.

— De acord.

— Să merg eu?

M-a studiat rapid, din cap până-n picioare, şi a văzut dincolo de încercarea mea străvezie de a mă preface că totul e în regulă.

— Russell, nu arăţi în formă maximă.

— Mă simt bine, Holmes. Oricum, ce mare efort e să stai într-o maşină şi să te pregăteşti să respingi atacurile unor piraţi?

Nu era convins – mă văzuse urcând pe alee şi mă cunoştea prea bine încât să se încreadă în protestele mele. Însă trebuia să cumpănească între riscul ca eu să adorm în timp ce o protejam pe Regină şi acela de a intra în bucluc cât timp el era cu spatele întors.

— Mersul cu maşina până acolo şi înapoi va dura cel puţin patru ore, chiar dacă îl zorim pe şofer. Dacă te las aici, îmi promiţi să te odihneşti puţin ca să pot conta pe tine că eşti aptă de lucru mai târziu?

— Holmes, un pui de somn se află pe primul loc pe lista nevoilor mele.

Nu a părut convins, dar trebuia să se hotărască. A întors capul ca să-i poruncească scurt Reginei României:

— Nu plecaţi. Mă întorc imediat.

A rămas atât de uluită auzindu-i tonul, un ton pe care probabil nu-l mai auzise din pruncie, încât gura i s-a închis abia după ce el a dispărut prin uşile cu nituri de fier. Când privirea furibundă i s-a întors spre mine, eu m-am strâmbat în semn de scuze:

— Nu vrea să fie impertinent, Doamnă. Doar... eficient.

Se părea că nu e o scuză îndeajuns de bună.

Am încercat din nou.

— Amândoi suntem dezorientaţi. Din moment ce nu cunoaştem terenurile, nu am face decât să îngreunăm căutările – slujitorii dumneavoastră s-ar simţi obligaţi să ne ocrotească. El nu este obişnuit să fie inutil. Minimul pe care-l poate face este să-i ofere puţin ajutor şoferului dumneavoastră.

S-a lăsat îmbunată şi i-a dat voie şoferului să o ţină de mână ca să urce în spatele maşinii. Apoi bărbatul s-a aşezat la volan şi şi-a închis portiera – dar nu a pornit motorul până ce Holmes nu a venit tropăind pe scări. Felul cum îi atârna buzunarul de la sacou trăda prezenţa revolverului.

Cu mâna pe portiera maşinii, mi s-a adresat cu acelaşi ton poruncitor pe care-l folosise cu Regina:

— Ai aflat astăzi ceva ce ar trebui să ştiu?

— Un bărbat pe motocicletă a fost văzut ieri după-amiază, dar deocamdată asta e tot ce am. Mă gândeam să-l întreb pe Florescu cine putea fi.

— Chestiunea poate aştepta până mă întorc?

— Da.

— Mă voi întoarce imediat ce Regina intră în castelul regal. Mă voi strădui să grăbesc drumul nostru de întoarcere. Nu te aventura în vreo situaţie nelalocul ei.

— Holmes, mă cunoşti mai bine de-atât, l-am liniştit eu.

Ochii lui cenuşii m-au sfredelit.

— Am nevoie de mai mult decât un răspuns ambiguu.

— Am de gând să beau ceaiul şi să dorm. Voi face tot posibilul să nu fiu răpită, agresată, nici măcar dusă de nas. Dar, înainte să pleci – cu tine cum rămâne? Păreai foarte preocupat mai devreme, când ai trecut prin castel.

— Domnule Holmes, s-a auzit porunca tăioasă. Am dori să plecăm. Acum.

Pluralul majestăţii impunea supunere, chiar şi din partea lui Sherlock Holmes. Şi-a pus mâna pe aripa maşinii şi s-a aplecat în faţă ca să şoptească:

— Trebuie să aflăm ce ascunde Florescu. Vom studia problema când mă întorc.

Şi zicând acestea se ghemui ca să intre pe locul pasagerului. Portierele s-au trântit şi maşina a pornit încetişor. Fără îndoială că tăcerea glacială avea să dureze mare parte din drum.

Chiar aveam de gând să-mi înmoi durerile în cada aceea somptuoasă cât timp era plecat, şi categoric să mă răsfăţ dormind puţin – cu siguranţă el urma să găsească ceva care să ne ţină treji bună parte din noapte. Mi-am îndeplinit datoria de oaspete responsabil trimiţând o slujitoare până la poliţie, ca să le spună să caute un bărbat care deţine o motocicletă foarte nouă. După aceea m-am îndreptat spre scări.

Însă la jumătatea primului şir de trepte picioarele mi s-au oprit şi s-au întors jos. Toată lumea avea atenţia îndreptată în altă parte. Puteam să arunc o privire rapidă...

Am scos capul pe fereastră ca să verific curtea interioară. Liberă pentru moment – aşa că m-am furişat în camera principală „de la parter”, apăsată de pereţii ei groşi şi actualmente folosită ca magazie pentru constructori.

Ileana auzise fantomele în două încăperi, ambele aflate pe partea estică, în spatele zidului de apărare extrem de gros. Dacă într-adevăr exista vreun fel de pasaj ascuns înăuntrul lui, oare pe câte niveluri se întindea? Ca să lege toate cele cinci etaje, era nevoie de un puţ vertical şi de o scară, nu de trepte. Pereţii camerei de la parter erau foarte groşi, semănau mai degrabă cu o fundaţie decât cu nişte pereţi. Cele trei ferestre sudice lăsau să pătrundă îndeajuns de multă lumină încât să se vadă grămezile de echipamente ale muncitorilor, acoperite pe jumătate cu nişte prelate prăfuite. Unica fereastră care străpungea zidul de apărare era minusculă şi se afla la capătul unei arcade lungi şi înguste.

Am controlat fiecare milimetru al ferestrelor-tunel şi nu am dibuit crăpături sau orificii care să ascundă o cale de acces. Am cercetat până şi peretele fără ferestre din partea nordică şi am ridicat prelatele ca să verific podeaua, pentru eventualitatea în care grămezile de unelte ar fi ascuns o trapă secretă. Nu am văzut decât masa terminată pe jumătate a unui muncitor, lăsată acolo să fie descoperită de şoareci.

Dacă nu dădeam jos fiecare piatră sau nu mutam întreaga magazie a muncitorilor, trebuia să accept faptul că acolo nu exista nimic.

M-am întors în curtea interioară, salutând-o cu un semn din cap pe o slujitoare care scotea o găleată de apă din fântână şi am urcat anevoie cele patru rânduri de scări până la ultimul etaj. Gândul că un pasaj secret s-ar fi putut deschide undeva în apropierea camerelor noastre era

neplăcut, însă nici acolo nu am găsit nimic – nimic în afară de grămada uşor mai dezordonată de tencuială şi faianţă. Şi, dacă nu cumva găleţile, pachetele şi cutiile ascundeau o deschizătură în scândurile podelei – şi dacă nu cumva persoana care o folosea reuşise să aştearnă stratul de praf la grosimea iniţială –, nu exista nici urmă de trapă.

M-am întors liniştită în camerele mele, desfătându-mă la gândul că voi avea patru sau cinci ceasuri lipsite de vreo întrerupere. Intenţionam să aţipesc, sincer vă spun. Însă mâna mi-a rămas pe clanţă şi nu voia să o răsucească. Ileana nu-i auzise pe neverosimilii ei şobolani la parter sau la etajele cele mai de sus – îi auzise la primul etaj şi la al treilea.

Dar nu e menirea oricărui pasaj secret tocmai aceea de a oferi o cale nevăzută de scăpare, în caz că eşti încolţit? Poate că nu şi în cele mai luxoase pseudo-castele, unde cel mai mare pericol era ca un oaspete să pună ochii pe o slujitoare care golea oalele de noapte. Dar aici, într-un avanpost militar de la graniţa a două provincii care s-au războit deseori între ele?

Nu, aproape cu certitudine auzise şobolani.

Am întors clanţa şi am intrat în cameră. Cineva îşi găsise un răgaz, în ciuda tumultului de dimineaţă, să facă ordine şi să şteargă praful. Înfoiaseră chiar şi pernele de pe pervazul adânc, rezemându-le ademenitor de perete, în caz că voiam să stau şi să privesc pe fereastră. Eram recunoscătoare, din nou, pentru camera aceea – nu doar pentru apa curentă, ci şi pentru faptul că era aerisită şi luminoasă. Merita să urci toate treptele ca să ai parte de ferestrele acelea, sensibil mai mari şi încadrate mai puţin adânc în perete decât cele de jos. Aşa, chiar sub acoperiş, nu era nevoie ca pereţii să fie la fel de groşi ca aceia de la etajul al doilea sau al treilea.

Mai puţin groşi.

Aşa se explica de ce, la etajul cel mai de sus, existau două camere lungi, înguste, pe spatele zidului de apărare, camere ale căror tavane se prăbuşiseră şi-mi ofereau privelişte a trunchiurilor străvechi care sprijineau acoperişul.

Atât de sus nu era nevoie să tai, să transporţi şi să ridici pietre ca să umpli zidul de apărare. În vreme ce la parter, nişte pereţi subţiri precum ai celor două camere alungite ar fi făcut ca turnul să se prăbuşească înainte ca primii soldaţi să intre în el.

Dar între cele două etaje...

Cu ochii minţii am desenat un triunghi isoscel: lungimea zidului de apărare, unghiul unui rând de scări şi înălţimea unei camere – sau ar trebui să fie două?

Am coborât în grabă scările până în camera mare pentru muzică.

Toate nivelurile inferioare aveau două sau mai multe camere, ca să susţină greutatea de deasupra. În capătul sudic al camerei lungi erau nişte fotolii confortabile adunate sub ferestre. Pe partea nordică exista un fel de colţ de bibliotecă. Între ele erau un pian şi şemineul în nişă, cu băncile din interiorul ei, ideal ca să te încălzeşti într-o zi de iarnă. M-am întrebat dacă cu asta se ocupa domnul Florescu. Aprindea câteva lumânări groase din ceară de albine ale Majestăţii Sale, îi bea vinul şi îi citea cărţile? Când un castel e ocupat timp de mai puţin de jumătate de an, oare slujitorii încep să considere că e al lor? Şi poate chiar permit să aibă loc evenimente despre care noul proprietar venit din afară – şi încă o femeie! – nu are nevoie să ştie nimic?

Scândurile din pardoseală au vorbit între ele când le-am traversat, de la nord la sud. În marea lor majoritate erau acoperite de covoare groase şi piei ale unor animale mari, blănoase – un urs care măsura mai bine de doi metri

şaptezeci de la bot la coadă ocupa cea mai mare parte din podeaua nişei în care se afla şemineul, iar ceva mai mic, dar la fel de gros se întindea între cele două fotolii de lângă ferestrele sudice. Degetele de la picioare tânjeau să renunţi la încălţări.

Cartea de pe masa de lângă fereastră era romanul scris de Aldous Huxley despre care vorbise Regina Maria cu o seară înainte. O bucată de mătase marca pagina la care rămăsese.

Cadrele ferestrelor şi pereţii de pe partea aceasta erau tencuiţi de curând şi proaspăt zugrăviţi, şi era puţin probabil să ascundă ceva mai mare decât una dintre icoanele care-şi îndreptau privirile enigmatice asupra cercetărilor mele. Peretele dinspre est fusese şi el decorat recent, iar pianina lipită de el nu ascundea vreo uşă. Şemineul nu avea nicio taină. Singura cale de a trece prin tencuiala şi plăcile lui de faianţă ar fi fost hornul, o manevră realizabilă numai de către o maimuţă mică.

Însă colţul dinspre nord al camerei era un fel de firidă cu bibliotecă, unde mai multe rafturi de lemn susţineau cărţi vechi şi moderne laolaltă. Văzusem îndeajuns de multe refugii pentru preoţi[11] şi pasaje secrete încât să ştiu unde să caut o dungă nenecesară în podea sau o urmă de uzură într-un loc neaşteptat.

Aşa că, iată-l: un lambriu ascuns cu dibăcie în porţiunea din mijloc.

Iar micul orificiu de deasupra cărţilor? Ar fi fost logic să fie un vizor.

M-am dat deoparte ca să cumpănesc lucrurile. Trebuia să existe un dispozitiv care să declanşeze deschiderea uşii, în privinţa asta nu aveam niciun dubiu. Puteam să-l găsesc cu lanterna.

---

[11] Ascunzători existente în multe case catolice din Anglia, Ţara Galilor şi Irlanda în perioada când catolicii erau persecutaţi prin lege. (*n. red.)*

Dar, când urma s-o deschid, încuietoarea avea să facă zgomot.

Când un exterminator de şobolani îşi trimite câinele într-o galerie, mai întâi blochează toate celelalte intrări în bârlog, la fel cum un poliţist londonez sparge uşa din faţă numai când partenerul lui se află în dreptul celei dosnice. Nu voiam să aduc pe unul dintre slujitorii din castel – privirea schimbată de cele trei femei din bucătărie mă avertizase să nu-mi pun încrederea în ele. Holmes avea să se întoarcă în numai câteva ore...

Dar undeva, Gabriela zăcea în întuneric. M-am întors la etaj după o lanternă (şi baterii noi, pentru orice eventualitate) şi vreo două resturi din grămada de gunoaie a muncitorilor, pe care le-am lăsat în camera pentru muzică.

Acum trebuia să localizez celălalt capăt al cursei mele pentru şobolani. La etajul al doilea erau două camere aparţinând Regelui Ferdinand, cu un pat uriaş, din lemn masiv, cu baldachin, un dulap din acelaşi set şi tapiţerii pe pereţi (mi-am amintit că lui Ferdinand, spre deosebire de soţia sa, îi plăcea să vâneze, aşa că folosea Branul iarna). Oricare dintre ele ar fi putut ascunde un pasaj îndeajuns de mare pentru un cavaler călare, dar s-a dovedit că nu se afla nimic în spatele niciuneia. La fel şi în camera de alături: mobilier masiv, puţine decoraţiuni, un strat subţire de praf.

Dar nicio uşă ascunsă.

Am plecat spre scară, apoi m-am retras auzind nişte paşi rapizi care urcau. Sunetul a trecut mai departe, iar eu m-am strecurat degrabă, în tăcere, la primul etaj.

Aici erau, practic, cinci încăperi, una dintre ele aflată chiar deasupra camerei străjerilor. Celelalte patru aveau o destinaţie intermediară, fiind undeva între spaţiu pentru familie şi spaţiu public. Partea estică, lipită de zidul de

apărare, conţinea o sufragerie spre nord, cu două ferestre care dădeau spre sat, şi un salon spre sud, de la ale cărui trei ferestre se vedeau valea râului, livada şi grădinile cu flori ale Reginei.

Dacă nu cumva pasajul era un tub vertical, pe care să-l poţi folosi cu ajutorul unei scări sau al unor puncte de sprijin bătute în cuie în stâncă, capătul inferior al cursei mele pentru şoareci trebuia să fie în capătul celălalt al zidului de apărare de la firida cu bibliotecă a etajului trei.

În încăperea aceasta renovările fuseseră realizate de nişte decoratori mai degrabă decât de constructori: peticiseră tencuiala, spoiseră cu var, înlocuiseră geamurile pline de pete şi crăpate cu unele curate şi se străduiseră să acopere cât mai mult din podea cu covoare groase. Mi-am închipuit că în curând arhitectul Reginei urma să facă ce voia cu acest etaj, lansându-se în argumente despre eliminarea uşilor înnegrite de vreme dintre camere, al căror lemn fusese lovit cu picioarele de toţi soldaţii poposiţi acolo de-a lungul a trei secole, şi să le schimbe cu unele din stejar şi tec proaspăt, din Africa.

Până atunci, constructorii primiseră în mod limpede instrucţiuni să lucreze în jurul structurilor existente, nu să-şi abată răngile asupra lor. Nici măcar asupra scrinului incredibil de urât, din lemn masiv, de lângă ferestrele sudice.

Mi-am acordat un răgaz să studiez monstruozitatea pe toate părţile. Oare chiar nu observase nimeni că rafturile reprezentau numai jumătate din lăţimea lui? Sau era o piesă de mobilier atât de dificilă încât toată lumea hotărâse pur şi simplu să nu o vadă, acoperind-o cu obiecte decorative şi fotografii înrămate?

M-am gândit că domnul Florescu îi acordase ceva atenţie. Am îngenuncheat şi am trecut la treabă cu cele mai mari şperacluri pe care le aveam. Am păstrat tăcerea

cât am putut de bine, de dragul elementului-surpriză, însă când l-am activat, mecanismul a scos un declic.

N-aş fi auzit nimic prin piatră, dar aici era vorba de lemn, care nu acoperea zgomotul de mişcare dinăuntru. Mi-am strecurat unghiile în cadrul de lemn şi am tras – a foşnit, la fel cum auzise Ileana – dar m-am ghemuit, în caz că aş fi fost atacată, mi-ar fi căzut tencuială în cap sau ar fi năvălit afară un torent de şobolani.

N-a venit niciun şobolan, n-a sărit nimeni pe mine, nu a tras niciun pistol şi nu s-a năpustit asupra mea nicio bâtă. În schimb, am auzit zgomot de agitaţie plină de panică. Mi-am pornit lanterna.

Imediat după intrarea îngustă era un maldăr de pături şi covoare groase, deocamdată neocupat. *Plici-plici-plici* – se auzea cu ecou din întunericul din stânga mea. S-a oprit. Intrând cât de puţin am reuşit în cadrul uşii, am întins lanterna în direcţia aceea cu mâna dreaptă, aţintind fasciculul în sus, înspre direcţia din care veneau sunetele. Nimic mortal nu s-a prăbuşit spre mine, aşa că mi-am vârât şi capul.

Tunelul începea să urce, tot mai mult, un puţ negru, cu pereţi de piatră neşlefuită, abia mai mare decât o lăţime de umeri. Treptele erau uzate după secole întregi de picioare încălţate în cizme care trecuseră pe acolo, sugerând faptul că fusese construit doar ca scurtătură şi că abia apoi devenise pasaj secret, prin adăugarea bibliotecii şi a scrinului de lemn. Bărbatul din capătul de sus era desculţ şi nu părea să aibă vreo armă în afară de cele două braţe ale sale – amândouă încleştate acum într-o luptă cu partea din spate a uşii bibliotecii, blocată definitiv de pana pe care o înfipsesem la baza ei. Într-un târziu şi-a dat seama că nu avea să se mişte şi s-a întors, ridicând o mână ca să se ferească de lumină.

Păr zburlit, picioare goale, barbă neîngrijită, haine neasortate, peticite şi zdrenţuite. Nu a apărut nicio armă, aşa că am coborât lanterna câteva grade, scoţându-i fasciculul din ochi.

— Andrei Costea, presupun?

Capitolul 41

Auzindu-şi numele, tânărul s-a îndepărtat de uşa care nu-i dădea ascultare.

— Cine-i? a întrebat.

— Numele meu e Mary Russell. Te rog să cobori.

Cât a cumpănit ce variante avea la dispoziţie, eu am revenit cu lanterna asupra lucrurilor care se aflau la picioarele mele: mai multe straturi de covoare şi pături, poate cu scânduri sub ele, alcătuind un cuib surprinzător de ordonat. Două rafturi înguste şi şase cuie de zece centimetri înfipte sub pietre îi susţineau posesiunile – pe un raft, un coş cu cioturi de lumânare, o trusă militară pentru igienă şi o sticlă cu dop de plută umplută cu ceea ce speram din suflet să fie apă, întrucât *ţuica* ar fi putut deveni un explozibil în apropierea unei flăcări deschise. Celălalt raft juca rol de cămară: un rest de brânză, nişte fructe, o chiflă din făină de grâu... şi două fursecuri cu nucă din care se scurgea umplutura închisă la culoare, lucru ce m-a făcut să zâmbesc.

Am verificat până unde ajunsese pe scări, apoi am privit raniţele militare care atârnau de două dintre cuie. Ar fi putut ascunde tot felul de obiecte mortale, de la baionetă la revolver. Pe de altă parte, ar fi putut avea un pistol sub pernă, ca să zic aşa, şi să-l înşface atunci când trecea pe lângă el. Deşi, dacă n-o făcuse din primul moment în care l-am deranjat...

Holmes s-ar fi mâniat cumplit dacă ar fi aflat, dar am hotărât să am încredere în bărbatul acela şi am lăsat totul acolo unde era, coborând treptele până în camera de alături.

Însă m-am mişcat îndeajuns de mult încât să mă arunc prin uşa secretă, în caz că ar fi apărut cu un cuţit sau un pistol în mână.

Nu s-a întâmplat asta.

Andrei Costea, cetăţean al Branului, dezertor din Marele Război şi presupus demult-îngropat – şi mai de curând strigoi din cimitir şi fantomă de la castel – era un bărbat aproape la fel de înalt ca mine şi exact de aceeaşi vârstă, douăzeci şi cinci de ani. Ochi căprui, o claie de păr ciufulit care trebuia tuns, o vânătaie închisă la culoare pe frunte şi un nas care fusese rupt, căpătând astfel personalitate. Pielea lui, cândva bronzată, avea aspectul acela spălăcit al cuiva care rămăsese în interior foarte mult timp. Trecuse mult timp şi de când folosise ultima oară o baie: mustaţa îi era atât de lungă încât îi acoperea gura, iar obrajii purtau o barbă veche de două-trei săptămâni. Am avut grijă să nu stau prea aproape de el.

A închis automat uşa ascunsă, strâmbându-se când a auzit declicul încuietorii. Se oprise să ia de jos o pereche de ciorapi de lână îndelung peticiţi cu care s-a încălţat, aruncând prin cameră o privire ca şi cum s-ar fi aşteptat ca asupra lui să se năpustească un lup. Am ridicat mâinile goale.

— Domnule Costea, nu vreau să-ţi fac niciun rău. Dar trebuie să stăm de vorbă.

— Eu nu stat aici. Vino.

Picioarele lui încălţate în ciorapi păşeau fără să scoată vreun zgomot pe scânduri. L-am urmat, păstrând o distanţă mare, însă părea că doar vrea să se îndepărteze

de partea civilizată a castelului, şi a coborât în viteză scările mai mici, aplecându-se cu agilitate pe sub schele.

Când am ieşit cu băgare de seamă la parter, el închisese uşa celeilalte încăperi şi se aşezase pe o prelată împăturită, pe un maldăr de saci cu eticheta „Ipsos”. A luat farfuria de mâncare veche şi şi-a pus-o pe genunchi, ciugulind absent.

Trăia sub nasurile locuitorilor de la castel – sau, cel puţin, al câtorva.

Am găsit o găleată, am întors-o cu susul în jos şi m-am aşezat, privindu-l cum se concentrează la pâine şi măr, ca şi cum ar fi uitat că sunt acolo.

Dacă Vera nu mi-ar fi povestit despre Andrei, poate că l-aş fi considerat încet de la natură. Însă cuvântul folosit de ea – *simplu* – părea mai potrivit. Nu era prost, iar orice eventuală afectare a creierului se petrecuse mai demult, nu în timpul Războiului. Era arătos sub pletele şi laţele acelea, având o privire directă care părea să observe multe.

Îmi amintea de cei care-şi petrec viaţa alături de câini şi cai: majoritatea oamenilor nu le suscită atenţia – însă puţinii care o fac le câştigă devotamentul total şi definitiv.

Mi-am revizuit prejudecăţile, considerând acum că e zăpăcit, nu că ar suferi de vreo afecţiune a creierului, şi m-am hazardat cu o întrebare:

— De cât timp eşti aici?

Înţelegea o engleză de bază, probabil cam la nivelul cărţii pentru copii pe care o văzusem. Partea cu vorbirea era, ca întotdeauna în cazul unei limbi străine, o cu totul altă poveste.

— Şase lunii.

— Ai venit în februarie?

Răspunsul lui a avut patru sau cinci silabe şi un diftong, dar am înţeles că voia să spună „ianuarie”. Înainte să-i cer amănunte, a aruncat spre mine o mână imploratoare.

— Vă rog, doamna, ce întâmplat? La castel, azi, toţi... confuz.

— Au plecat cu toţii s-o caute... Stai aşa! De unde ştii?

Probabil că peste zi stătea în spatele uşilor lui, iar cele două vizoare către camerele de la primul şi al treilea etaj n-aveau cum să-i fi spus prea multe.

— E găuri. În pietre. Ferestre mici-mici, ca să vezi afară.

— În pietre? Nu doar în uşi?

— În uşi şi în pietre.

— Nu mai spune. Câte?

— Una la capăt ăsta, trei la capăt ăla, două pe părţi.

Mi-a ilustrat prin gesturi un orificiu în peretele de la picioarele patului improvizat, de unde se vedea valea râului, apoi două spre aleea castelului şi trei în capătul de sus al scărilor, spre platoul întins dinspre Braşov. Bănuiesc că avea sens: o scară secretă ar fi devenit o capcană în absenţa unor vizoare. Fără îndoială că fiecare mic orificiu era ascuns sub o piatră ieşită puţin în faţă, nevăzută cât timp persoana dinăuntru avea grijă să nu aprindă felinarul după lăsarea întunericului. Iar un tânăr plictisit şi-ar fi putut petrece bună parte din zi circulând de la un vizor la altul.

— Doamna, vă rog, ce întâmplat?

— O ştii pe Gabi? Gabriela Stoica?

— Gabi, da. E bine?

— Nu, a dispărut.

Nicio expresie.

— Nu mai e. Cineva a luat-o.

S-a ridicat în picioare şi pe gură i-a ţâşnit un şuvoi de cuvinte în română. Am ridicat o mână ca să-l liniştesc.

— Tot satul o caută. O s-o găsim.

S-a aşezat, nu ca să se relaxeze ci ca să-mi vadă mai bine chipul.

— Când plecat?

— Când a dispărut? Ieri. Undeva între ora şapte şi opt. Înţelegi?

— Opt pe ceas, da – tocmai întunecat.

— Da, probabil că era întuneric. Mergea spre casă, dar nu a ajuns acolo. Bănuiesc că nu se întâmpla să te uiţi spre nord la momentul acela.

— Întuneric eu privit dincolo, spre sat. Lumini aprins, explică el. Familii, oameni, frumos de văzut.

M-am uitat la el, simţindu-i dorul din glas.

— Uneori ieşi, nu-i aşa? În sat.

— Numai după întuneric. Nu des.

— Când a fost ultima dată?

— Acum trei noapte.

— Aha. Deci tu ai vorbit cu Vera Dumitru, din cimitir.

S-a înroşit la faţă.

— Prostie, prostie făcut. Gândit că poate frumos să vorbesc cu cineva – în schimb, aruncat piatră şi fugit.

Şi-a atins vânătaia de pe frunte.

— Nu vrut speriat la ea. Andrei prost.

— Are ţintă bună, am zis.

El a aprobat posomorât.

— Nu-ţi face griji în privinţa Verei – a crezut că o tachina unul dintre băieţi. Pentru că le-a spus celorlalţi că te-a mai văzut pe la începutul anului, din curtea interioară.

— *Băiat prost,* a mormăit el. Plec de aici. Prea prost, bag lumea în necazuri.

Probabil că avea dreptate. Însă nu voiam să fiu eu motivul plecării lui intempestive în mijlocul nopţii.

— O să vedem dacă putem găsi o cale să te ajutăm. Ceva care să nu presupună să locuieşti în interiorul pereţilor.

— Nu chiar aşa rău. Numai când Regina aici trebuie stau mai mult înăuntru. Ies două-trei nopţi în săptămână.

Voiam să-l întreb despre celelalte nopţi, dacă se întâmplase să vadă joi un bărbat încălţat cu pantofi de oraş, sau sâmbătă unul cu pelerină, dar mă dureau oasele şi ştiam că Holmes o să vrea să reia toate informaţiile. Nu trebuia decât să-l duc pe Andrei înapoi în vizuina lui şi să mă asigur că nu dispare înainte să se întoarcă Holmes de la Sinaia.

— Păi, îmi pare rău că nu s-a întâmplat să fii ieri-noapte pe afară, dar crezi că ai putea să...

— Ai întrebat la *medic*?

— Poftim?

— *Medic.* Doctor. Întrebat la el ce văzut?

— N-am vorbit cu el azi, nu, dar maşina lui e aici.

— Maşină, da – mare, ca *ambulanţă*?

— Da, arată ca o ambulanţă.

— Era în hambar vechi pe drumul spre Făgăraş aseară. Hambar fără acoperiş, ştii?

— Scuze, vrei să spui că ieri-noapte doctorul şi-a ascuns brecul de vânătoare – maşina – într-un hambar?

— Ascuns? Nu ştiu. Poate fost altcineva. Dar el se duce uneori. Cred că ţine motocicletă acolo. Maşina vine, motocicleta pleacă – apoi motocicleta vine, maşina pleacă. Nu departe de casă Gabi – poate a văzut-o el?

Îmi era greu să mă concentrez la ce debandadă mi se stârnise în minte.

— Duminica doctorul nu obişnuieşte să vină la Bran, am zis cam fără sens.

Andrei mi-a răspuns ceva, dar nu am auzit nimic. În schimb, m-am ridicat în picioare.

— Poţi să-mi arăţi orificiile din piatră?

— Văzut acum?

— Da.

— Vino, a zis din nou, pitind farfuria cu un gest automat şi netezind prelata şifonată.

A mers în faţa mea pe scara înghesuită, ţinând mâna întinsă spre mine până când s-a asigurat că încăperea de dincolo e liberă, apoi m-a tras rapid până la scrinul urât şi apoi înăuntrul lui. La un gest al lui, am închis uşa şi am scos lanterna.

M-am căţărat peste patul lui şi în pasajul claustrofobic de dincolo de el, concentrându-mă la treptele de sub picioare mai de grabă decât la apăsarea din toate direcţiile a pietrelor. Când am ajuns sus, mi-a arătat o porţiune de perete complet netedă şi a făcut un pas înapoi, împingând o uşă de lemn.

Aşadar, iată-mă cum stăteam acolo, în vârful unor scări abrupte, alături de un infractor al cărui secret îl cunoşteam, care nu trebuia decât să-mi dea un brânci ca să nu fie descoperit. Iar după aceea mi-am stins lanterna.

Dacă supravieţuiam acestui episod, Holmes avea să mă omoare.

Însă Andrei nu făcea decât să respire. Ochii mi s-au obişnuit încet cu întunericul. Într-un târziu am conştientizat un firicel de aer pe gât. Rugându-mă să nu fi judecat catastrofal de greşit caracterul bărbatului, m-am aplecat uşor ca să-mi sprijin ochelarii de piatră.

Vizorul era, bineînţeles, lung cât era peretele de lat, dar avea margini netede şi în capătul îndepărtat era mai larg decât jumătatea de centimetru pe care o avea în diametru în interior. Prin ea, ca printr-un telescop miniatural, se zărea mica răscruce din centrul satului. O femeie mi-a trecut prin câmpul vizual, de la dreapta la stânga, ducând un coş. Soţia Părintelui Constantin.

O altă adiere abia perceptibilă îmi atingea părul de pe tâmpla stângă. Al doilea vizor aproape m-a făcut să mă ating de pieptul fetid al cămăşii lui Andrei. Acest orificiu arăta drumul nordic, spre Braşov. Din sat pleca o căruţă iar în sens invers venea o maşină care avea un aer poliţienesc.

M-am retras de la vizor. Ochii mi se obişnuiseră îndeajuns de mult încât să descopăr al treilea orificiu după urmele de praf din întuneric. Era amplasat mai sus decât celelalte două, iar interiorul era considerabil mai lung, pentru că trecea prin zid pe diagonală. Capătul trebuie să fi fost şi el mult mai mare, pentru că perspectiva era amplă – câmpul vizual se întindea de la răscrucea Branului, acum plină de slujitori care întindeau mese şi mâncare, până la linia trasată în vegetaţie de-a curmezişul câmpiei, care era celălalt drum nordic de la Bran.

Am zărit maşina poliţiei cotind pe drumul acela. A înaintat o vreme, apoi s-a oprit pe uliţă chiar înainte de casa familiei Stoica. Poate la vreo opt sute de metri de poteca intens folosită de lângă hambarul părăsit.

— Ai spus hambarul căruia îi lipseşte mare parte din acoperiş?

— Da, da, foarte vechi.

Mi-am reprezentat locul în minte. Ferită de copacii şi tufişurile care împânziseră locul, o maşină parcată în spatele lui ar fi fost invizibilă pentru vecini. Iar într-o după-amiază de duminică, atunci când pe câmp nu era nimeni în afară de cuplurile de romi care se curtau, puteai să te urci pe o motocicletă deosebit de silenţioasă şi să aştepţi lângă hambarul părăsit până ce se lăsa seara şi fata pe care o urmăreai pornea spre casă.

Dacă-i arunca o pătură în cap şi folosea rapid o doză de cloroform, putea s-o ducă de acolo ca pe un sac – într-o maşină supradimensionată, alături de motocicletă,

împrăştiind alte câteva pete de ulei pe podea. Dacă aştepta până se întuneca de-a binelea şi parcurgea primii opt sute de metri pe furiş, la lumina lunii, ajungea în curând în câmp deschis, intrând apoi pe drumul spre Braşov, cum făcuse de mii de ori înainte.

— Ai văzut maşina când a plecat?

— Nu. Pot să folosesc găurile doar puţin timp, a recunoscut el. Vântul intră face rău la ochi.

— Îmi închipui.

— Dar mai târziu – mult mai târziu – o maşină mers pe drumul ăla. Spre Braşov.

— Ai idee pe la ce oră? am întrebat, aşteptându-mă la un răspuns negativ.

— Târziu. Poate o oră înainte vine cineva să bată la poartă.

Adică tatăl lui Gabi.

Informaţia aceea m-a făcut să iau o decizie. M-am tras înapoi de lângă pietre şi am aprins lanterna cu degetul mare, ridicând-o până să-i pot vedea chipul şi el pe al meu.

— Andrei, vrei s-o ajuţi pe Gabi?

Capitolul 42

Hotărârea eroică a lui Andrei de a ajuta la găsirea Gabrielei, indiferent de consecinţele pe care urma să le suporte el, s-a mai dezumflat întrucâtva când i-am explicat că rolul lui urma să fie acela de a sta în spatele uşilor închise cu o carte, aşteptând întoarcerea lui Holmes.

— Eu vin! a insistat el. Ajut.

— Dacă vii, toată lumea o să se uite la tine, în loc să se uite după Gabi. Şi e important.

I-aş fi putut lăsa lui Holmes un mesaj, codificat sau într-un alfabet exotic, dar era mai bine să-i las o explicaţie şi o

resursă dintr-o singură mişcare. Din moment ce oricum nu ştiam încotro mă îndrept, persoana lui Andrei ne-ar fi putut pune pe picior de egalitate când venea vorba despre găsirea mea.

Am scos cuţitul şi l-am plimbat pe sub uşă ca să localizez pana, apoi am lovit-o ca s-o îndepărtez. Andrei a verificat mai întâi vizorul, dar nu păreau să existe martori, şi am ajuns la etajul de sus fără să fim văzuţi. Când am ajuns în camerele noastre a trebuit să mă întorc şi să-l trag înăuntru pe Andrei, atât de mult nu voia să le întineze splendoarea cu persoana lui nu tocmai imaculată.

— Trebuie să-l aştepţi pe soţul meu, i-am spus din nou. Nu o să ajungă mai devreme de două ore. Poţi să stai jos, să bei apă, să mănânci... mă rog, nu sunt prea multe, dar mănâncă orice găseşti. Citeşte o carte. Fă-te comod.

Am intrat în dormitor ca să iau câteva lucruri de care era posibil să am nevoie şi m-am întors ca să descopăr că făcuse exact un singur pas în plus în cameră.

Uşa noastră avea doar zăvor, nu şi cheie.

— Încuie după ce plec, i-am spus. Pe soţul meu îl cheamă Holmes. Când soseşte, o va găsi încuiată. Îşi va spune „A, soţia mea e aici” şi mă va striga pe mine. Dacă auzi vreo voce care nu vorbeşte engleză, rămâi tăcut, o să plece. Nu au voie să intre. O să creadă că dorm. Da?

— Da.

— Când îi deschizi, rămâi ascuns. Oricine ar fi pe hol o să creadă că sunt eu. Da?

A dat aprobator din cap.

— Două ore, am repetat. Sau trei. Ai nevoie de ceva?

Ochii i-au alunecat într-o parte spre uşa alăturată.

— Ai apă?

— De băut – a, vrei să spui dacă am baie? Of, tinere dragă, şi ce baie!

Când i-am arătat încăperea cu cada de porţelan şi boilerul, şi-a dat seama la ce se uita, şi parcă ar fi văzut Raiul. I-am zâmbit larg.

— Doar să nu stai prea mult, bine?

— O oră, a confirmat şi mi-a întors zâmbetul.

Sub claia de păr de pe faţă am văzut ceva ce părea un zâmbet drăguţ. Nu complicat, nu cel mai strălucit, dar cinstit şi deschis. M-am pomenit gândindu-mă la restul corpului său şi mi-a venit o idee. M-am dus la scrinul lui Holmes şi am scos costumul românesc. Când am încercat să i-l dau, Andrei a refuzat. M-am uitat cu subînţeles la costumaţia lui îndelung peticită şi de mult necurăţată.

— Andrei, ai nevoie de haine. Cine te vede în ele o să se întrebe cine eşti. Cine te vede în astea...

Am ridicat hainele curate.

— ...o să-şi spună „a, e un prieten al castelului”.

Numai Dumnezeu ştia unde fusese în ultimii nouă ani – nu aveam acum timp să aflu, însă deghizarea era un lucru pe care Andrei îl înţelegea.

I-am întins hainele.

— Încuie uşa. Fă o baie. Mănâncă merele. Şi spune-i soţului meu ce ai văzut prin vizoare.

Am aşteptat până am auzit zăvorul în urma mea şi am coborât în zbor scările.

Castelul părea părăsit. Într-adevăr, în absenţa Reginei până şi intrarea rămânea nepăzită. Odată ce ieşeam din castelul propriu-zis, nu trebuia să-mi fac griji să mă ascund prea bine – nu trebuia decât ca slujitorii dinăuntru să creadă că sunt în cameră.

M-am mişcat cât puteam de repede fără să ajung să alerg dar, spre uşurarea mea, spatele lucios al brecului de vânătoare era la locul lui de lângă magazinul din sat. Am intrat agale în magazin, care stătea să se închidă. După ce

unicul client a ieşit, am cumpărat încă o pungă de dropsuri asortate ca să-mi justific prezenţa acolo şi am plecat. Am scotocit printre ele, analizând pe ascuns împrejurimile – din cabinet auzeam vocea doctorului şi a unui pacient. O căruţă a trecut hurducăind, uşa magazinului a fost încuiată în spatele meu, iar în clipa în care am rămas singură m-am ghemuit şi m-am strecurat până în spaţiul îngust dintre maşina doctorului şi peretele cabinetului.

Am deschis portiera din spatele pasagerului şi am descoperit, aşa cum mă aşteptasem, că banca lungă, construită pentru transportarea pacienţilor, era, de fapt, o cutie cu balamale. Imediat în spatele portierei era un zăvor, dar nici urmă de lacăt. Am ridicat capacul şi m-am uitat înăuntru. Lemn de pin, lungă de doi metri şi zece, adâncă de mai puţin de patruzeci şi cinci de centimetri. Pe fundul ei erau două scânduri grele, teşite la un capăt, iar la celălalt având o mică bucată transversală: rampe, pentru scaune cu rotile, tărgi – sau motociclete. Lanţurile aflate la ambele capete ale capacului îl împiedicau să se deschidă prea mult şi să rupă balamalele.

Dacă n-ar fi fost lanţurile, ar fi arătat ca un sicriu.

Gândul acela mi-a pus capac, la propriu. Cum mă holbam în cutia aceea de lemn goală, ultimul lucru din lume pe care voiam să-l fac era să intru acolo. Imagini cu unghii care râcâie, zgâriind cu disperare lemnul...

Atunci am auzit un glas şi pur şi simplu am reacţionat. M-am aruncat înăuntru, am întins mâna ca să închid portiera, apoi am scos cuţitul din gheată şi l-am aşezat pe marginea de sus a cutiei, ca nu cumva zăvorul să se închidă din greşeală.

Am aşezat capacul deasupra mea – apoi m-am gândit la altceva: să mă asigur că răsucisem capătul pungii de dropsuri, încât bomboanele să nu se împrăştie. Şoferul ar

fi putut băga de seamă un zgomot ca de mărgele care se rostogolesc atunci când am fi luat vreun viraj.

M-am foit astfel încât cu mâna dreaptă să ţin cuţitul pe loc. Fanta trebuia să fie îndeajuns de mare doar cât să împiedice încuietoarea să cadă peste cârlig, dar în acelaşi timp era nevoie să am grijă ca lama să nu se vadă. Am auzit voci uimitor de apropiate – după aceea zgomot de portiere deschise, nu doar una. Spre îngrijorarea mea, maşina a început să se zgâlţâie sub greutatea mai multor oameni care intrau. Cel puţin patru persoane s-au aşezat cu un bufnet la câţiva centimetri de nasul meu, în sunetul discuţiei gălăgioase şi al motorului pornit. Am simţit angrenajele punându-se în funcţie sub spinarea mea, iar maşina a demarat.

Păreau să fie trei bărbaţi şi o femeie, în afară de şofer. Am mai prins câte un cuvânt – vorbeau despre plecarea Reginei, ceva despre Rege, apoi au râs, oprindu-se brusc când s-a auzit un glas din faţă. Părea să fie o întrebare şi, cu toate că n-am descifrat cuvintele, răspunsurile lor – date pe un ton respectuos – erau despre Gabi. Am înţeles câte un cuvânt ici şi colo, suficient cât să sugereze că nimeni nu avea idee unde era sau cine ar fi putut s-o răpească. Conversaţia a început să capete elan.

Iar apoi o frază scurtă, tăioasă, venită din faţă i-a redus la tăcere, cu excepţia câtorva cuvinte rostite în chip de scuze. Nu s-a mai discutat nimic.

Era deopotrivă înfiorător şi amuzant. Inima îmi bătea să-mi spargă pieptul, aveam gura uscată ca deşertul, iar singurul mod în care am putut să mă opresc din a izbucni într-un râs isteric sau din a da capacul la o parte a fost să-mi forţez creierul să recapituleze îndeaproape şi în ordine alfabetică substantivele latineşti. Declinarea întâi masculin. M-a stârnit *accola* – locuitorul – care stătea deasupra mea. Putea fi şi un *agricola* – ţăran, fermier –, în

timp ce un altul putea fi catalogat drept *anagnostes* (cititor). Bărbatul de la volan era *auriga* al nostru (conducătorul carului). Din fericire, abia terminasem să aleg substantivele cu litera C (*coprea, copreae, copream* – bufon, cuvânt care neîndoios o descria pe ocupanta sicriului) când maşina a tras pe marginea drumului şi a frânat puternic. Spre uşurarea mea, nu mai primeam alţi pasageri, ci scăpăm de cei existenţi. De toţi? Nu-mi dădeam seama. Suspensiile au încetat să mai tremure, portierele s-au trântit, nişte glasuri au rostit mulţumiri politicoase, iar maşina a fost pusă din nou în viteză uruind şi a tresărit, plecând de pe loc.

O frază tăioasă, care suna ca o înjurătură, apoi linişte.

Am rămas nemişcată, însă nu s-a mai auzit zgomot de conversaţie. Păream să fi rămas singură cu şoferul. Oare avea să observe dacă s-ar fi ridicat numai un milimetru capacul sicriului? Mi-aş fi îmbunătăţit starea nervilor dacă aş fi avut lumină şi aer, mai ales dacă ne îndreptam spre casa lui din capătul îndepărtat al Braşovului.

Un cuţit de aruncat, cum e al meu, nu are un mâner de cine ştie ce dimensiuni. Grosimea e uniformă, mai puţin la vârf, însă acei câţiva milimetri în plus m-ar fi ajutat să respir mai uşor.

Capul îmi era îndreptat spre direcţia de înaintare şi, fiind vorba despre o maşină englezească, mâna dreaptă îmi era pe partea cea mai apropiată de uşă şi, astfel, de deschizătura capacului. Mi-am adus braţul stâng – greu, dar realizabil la limită – ca să apuc cuţitul cu vârfurile degetelor în timp ce mâna dreaptă împingea în sus.

Capacul nu s-a mişcat.

Am schimbat poziţia ambelor mâini şi am împins mai tare, apoi îndeajuns de puternic încât, dacă s-ar fi deschis, capacul ar fi zburat de pe cutie, dezvăluindu-mă bărbatului de la volan.

Opreşte-te. Respiră.

Inspiraţie, expiraţie. Tremurate, dar controlabile.

Greutatea pasagerilor trebuie că apăsase capacul exact cât trebuia ca încuietoarea să cadă peste cârlig. Puteam s-o forţez – puteam încerca s-o forţez –, dar nu fără a mă da de gol.

Eram puternică. Aveam aer – aveam suficient aer, atmosfera sufocantă era doar în imaginaţia mea şi nu era cea care îmi dădea senzaţia de ameţeală. Nu, nu aveam la dispoziţie înălţime cât să-mi aduc picioarele la piept, dar braţele îmi erau puternice. Şi era doar o cutie de lemn, nu o capcană de oţel. Nu eram îngropată, ci doar într-o situaţie incomodă. Serios.

Respiră.

Pe de altă parte, până şi mintea mea raţională era de acord că nu-mi doream să fiu prinsă acolo mai mult decât era nevoie. Nu doar din pricina groazei de a fi îngropată de vie, care-mi rodea nervii, ci pentru că dacă doctorul se dădea jos trebuia să-l urmăresc imediat. Dacă-l pierdeam, toată întreprinderea nebunească era zadarnică. Holmes mi-ar fi aruncat privirea aceea de milă amestecată cu nemulţumire, iar Gabriela Stoica ar fi rămas dispărută.

Aşa că am inspirat adânc mirosul greu al fricii şi am tras cuţitul.

Îl puteam oricând folosi pe propriile mele vene. Însă înainte de asta voiam să încerc altceva.

Banca era simplă, din lemn moale de pin, nu din nuc finisat, însă bărbatul care o făcuse era un meşter de ispravă. Avusese grijă să folosească şuruburi de lungimea potrivită, ca să nu iasă prin lemn şi să sfâşie o mână neatentă. Şi, cu toate că pielea mea îi era recunoscătoare pentru grija avută, în clipa aceea m-aş fi bucurat să pot identifica două puncte metalice care să-mi arate unde se afla cârligul încuietorii.

În loc de asta, am zăcut în întunericul închis, înăbuşitor, şi am pipăit de-a lungul scândurilor ca să găsesc o uşoară denivelare concludentă a suprafeţei. Am descoperit o umflătură, apoi alta, dar nu formau o pereche şi erau la câţiva centimetri de locul unde credeam că e montată încuietoarea. Jos şi sus, înapoi şi înainte şi – a! Unul, apoi două puncte minuscule în care suprafaţa era tensionată, aflate la puţin peste trei centimetri unul de celălalt.

Înjurând plafonul întunecat şi jos, şi mai cu seamă faptul că sunt stângace, am înfipt vârful lamei în lemn, l-am răsucit cam jumătate de cadran... şi am simţit cum tot corpul mi se relaxează.

Lemnul era suficient de moale încât să cedeze. Săparea unui orificiu era doar o chestiune de timp şi ambiţie – şi, cu toate că primul putea fi pus la îndoială, ambiţie aveam cu duiumul.

Transpiraţia îmi curgea pe faţă şi îmi făcea palmele să alunece. Am scăpat cuţitul de câteva ori, dar nu scotea niciun sunet când atingea stratul tot mai gros de aşchii. Mirosul de pin era o schimbare plăcută, cu toate că pe măsură ce creştea în intensitate am început să sper că geamurile deschise aveau să-l împiedice pe şofer să-l simtă. Şi am respirat pe gură ca să reduc şansele de a strănuta.

Am încetinit, am făcut un viraj, am făcut încă un viraj, apoi o pauză – dar auzisem zgomotele tot mai puternice ale unui oraş, iar bărbatul ne spusese că locuia în nordul Braşovului. Totuşi, dublându-mi eforturile, tăindu-mă o dată la deget când mâna mi-a alunecat pe lamă, brusc milimetrul de lemn rămas a cedat, iar cuţitul a ţâşnit înainte, oprindu-se cu un *tic* slab. Am rămas nemişcată, aşteptând să încetinească sau să vireze, luat prin surprindere...

Nimic. Am scos cuţitul din orificiu şi m-am întins o vreme doar respirând, ca şi cum micul orificiu ar fi permis acum accesul unui val de oxigen şi lumină. Am folosit rumeguşul ca să-mi usuc mâinile, le-am lăsat să se odihnească o clipă, apoi m-am răsucit pe braţul drept atât cât îmi permitea cutia şi am început să explorez.

Unghiul săpăturii mele condusese direct la partea laterală a secţiunii superioare a cârligului. Am mărit orificiul, conştientă că acum fiecare fragment de lemn risca să cadă în afară. În sfârşit, vârful explorator al cuţitului meu a găsit linia cârligului şi a călătorit în sus până s-a prins în încuietoarea căzută la locul ei. Am apăsat spre exterior, încet, hotărât...

Încuietoarea s-a deschis. Capacul s-a ridicat o idee. Puteam respira din nou.

Mi-am trecut degetele dureroase peste marginea cutiei, chiar dacă riscam să mă dau de gol. Nu voiam să se mai închidă o dată capacul deasupra mea.

La câteva ore după ce plecaserăm de la Bran – subiectiv vorbind, deşi probabil că numai o oră şi jumătate pe ceas – maşina a încetinit, a virat la stânga pe o suprafaţă mai denivelată, apoi a cotit din nou, desenând un cerc aproape complet. S-a oprit.

Motorul a murit.

Am strâns cuţitul mai tare.

Nu am auzit zgomot de voci. Niciun slujitor nu a venit să-l întâmpine pe bărbat, niciun trecător nu-şi vedea de conversaţie. Mişcare. Un scârţâit când portiera s-a deschis. Arcurile maşinii s-au ridicat abia perceptibil. Portiera s-a închis. Nişte paşi au scrâşnit în pietrişul din faţa maşinii, apropiindu-se tot mai mult, apoi oprindu-se – o, Doamne, o să deschidă portiera din spate şi să se uite înăuntru, o să vadă fâşiile de lemn şi vârfurile degetelor mele. Cu mâna strânsă pe cuţit, cu toţi muşchii încordaţi, cu ochii gata să

înfrunte lumina orbitoare, am auzit declicul portierei şi aproape – atât de aproape! – că am ridicat violent capacul şi am atacat.

Însă lumina care s-a strecurat sub capac nu a devenit mai intensă şi, înainte să mă hotărăsc, portiera s-a trântit din nou.

De data asta chiar am râs cu voce tare.

Era portiera *din faţă*. Îşi luase ceva de pe podeaua de lângă locul pasagerului.

Paşi care se îndepărtau. Am ridicat puţin capacul, clipind din pricina luminii. Binişor – noaptea se apropia şi păream să fim la umbră. Am înălţat uşor capul ca să privesc în jur, la timp cât să-l văd dispărând pe intrarea pentru aprovizionare a unei case de ţară cândva măreţe.

Când zgomotul vag al unei uşi de lemn care se închidea a ajuns la mine, am împins capacul cât de mult îi permiteau lanţurile, strecurând cuţitul înapoi în gheată.

Am deschis portiera după ce am ieşit din sicriu şi am coborât într-o curte năpădită de buruieni. Am coborât capacul, am închis uşor portiera, apoi m-am strecurat degrabă până la casă, ghemuită, de teamă să nu arunce o privire nonşalantă pe fereastră.

Îmi adusesem şperaclele dar, spre mirarea mea, nu încuiase uşa.

Aşa că am răsucit clanţa şi, cu precauţie, pregătită să fug imediat în caz de pericol, am deschis încetişor uşa.

Capitolul 43

Era, cum s-ar fi aşteptat oricine, bucătăria. La ora aceea a serii, oalele ar fi trebuit să clocotească, valeţii să-şi îndrepte gulerele, bucătăreasa să o muştruluiască pe ucenică pentru că o încurcă.

Însă trecuse ceva timp de când bucătăria asta nu mai văzuse urmă de bucătăreasă sau valet.

Tigăile de aramă de pe soba de fontă dădeau primele semne că încep să-şi piardă luciul. Soba era rece. Murdăria de pe jos ar fi reprezentat în sine motiv întemeiat de concediere.

Nu că ar fi existat vreun semn limpede că locuia cineva acolo: trei cratiţe în chicineta exterioară, lângă ele farfurii şi tacâmuri clătite, dar nespălate, şi câteva mici provizii – pâine, ouă, brânză, câteva roşii şi cepe – care păreau singuratice lângă o plită modernă de la un capăt al bufetului de trei metri şi jumătate.

Oare era casa doctorului? Chiar şi în starea ei actuală părea uriaşă, pentru un medic de ţară. Poate că avea grijă de ea cât timp proprietarii – şi slujitorii – erau plecaţi? Aşa s-ar fi explicat semnele unei vieţi de burlac. Pentru că slujitori existaseră, poate până cu vreo două săptămâni înainte, judecând după intensitatea patinei de pe aramă.

Nu auzeam niciun sunet. Oare să intru în casa propriu-zisă, sau să cobor în pivniţă?

Respectând teoria că prizonierii sunt ţinuţi în temniţe – şi cunoscându-i palmaresul de a arunca femei în locuri întunecate am deschis cea mai apropiată uşă, căutând o casă a scărilor. În schimb am găsit cămara. Şi ea fusese folosită până nu de mult, dezvăluind un castron cu cartofi în primele etape de înmugurire şi o molie mică, maro-cenuşie, deranjată de mişcarea uşii, care nu prevestea nimic bun pentru grăunţe şi fainã.

Atunci privirea mi-a căzut pe un obiect de pe podea – un obiect care nu ar fi fost nelalocul lui în nicio casă din Surrey. Laterale din salcie împletită, cureluşe de piele, o emblemă pe care scria F&M: un coşuleţ Fortnum & Mason autentic, adorat în lumea întreagă de exploratori şi de familiile care ies la picnic. Cataramele erau desfăcute, iar

pe o parte atârna o fâşie de talaş pentru ambalare, aşa că am ridicat capacul.

Biscuiţi, atât digestivi, cât şi glazuraţi, şase triunghiuri de brânză şi borcane cu aperitiv, creveţi bruni în unt, caviar. O cutie mică de ceai Earl Grey, care fusese deschisă. Nici urmă de vin, însă erau două sticle mari de apă Malvern Spring (furnizor al Majestăţii Sale Regele) şi una de limonadă comercială, precum şi un spaţiu liber în talaş acolo unde se aflase o alta.

Nu totul purta marca Fortnum. Câteva dintre obiecte le-aş fi considerat mai potrivite pentru slujitorii de rang mai înalt decât pentru casă în sine – chiar şi un marchiz e posibil să ezite să-şi servească oaspeţii cu sărăţele Carr's –, însă restul era în mod limpede menit unei utilizări formale.

În chip ciudat, coşul conţinea singurele alimente englezeşti din cămară. În rest erau conserve, borcane şi pachete din Germania şi Franţa, nişte paste uscate din Italia şi o mână de lucruri cu etichete în turcă sau în alfabetul chirilic, dar majoritatea proviziilor erau româneşti.

De la o distanţă alarmant de mică s-a auzit brusc ţăcănitul puternic al unor tocuri pe gresie, care m-a făcut să mă arunc în spatele singurei ascunzători posibile, anume uşa întredeschisă a cămării. Oare fusese acolo în tot acel timp, pândind chiar la intrarea în bucătărie? Poate că nu – şi, pentru eventualitatea în care nu ştia că sunt acolo, nu am îndrăznit să mişc uşa îndeajuns de mult încât să ajung la cuţit.

A străbătut bucătăria şi a intrat ţintă în cămară. A fost un şoc să văd silueta trecând prin dreptul crăpăturii din uşă, la treizeci de centimetri de umărul meu, şi m-am pregătit să-i aud exclamaţia de confruntare. În loc de asta am auzit o plesnitură uşoară urmată de un foşnet, apoi

zgomotul scos de un obiect dur aşezat pe un raft de lemn. Un al foşnet, o plesnitură ceva mai puternică, apoi un mic clinchet metalic – sunetul cataramelor de pe capacul coşului? Un zgomot de ambalaj mototolit... şi apoi a plecat, închizând uşa cămării.

Lăsându-mă pe mine în beznă, din nou.

Alţi paşi, apoi sunetul unei portiere.

Oare pleca din casă? Sau doar aducea ceva din maşină înainte să-şi ia gustarea alcătuită din apă, sărăţele şi brânză?

Motorul unei maşini a pornit, iar eu mi-am blestemat norocul.

De-aş fi rămas în sicriul meu...

Aşa, am păşit într-o bucătărie goală şi am văzut că, da, maşina plecase. Cât despre coşuleţ – din el lipseau sărăţelele Carr's, o bucăţică de cheddar şi una dintre sticlele de apă Malvern.

Mi se părea o oră ciudată pentru picnic. Poate se dusese undeva să privească apusul? Apoi mi-am amintit de spital – da, probabil plecase să consulte nişte pacienţi de acolo. Oare le ducea un mic răsfăţ? Avea mai mult sens aşa, decât să le fi dat unui prizonier. Iar dacă ar fi încercat o curtare perversă a fetei, n-ar fi fost mai indicat să-i ducă vin şi bomboane?

Aveam nevoie de mai multe informaţii. Dar dacă se dusese la Braşov putea fi plecat o oră – şi după aceea s-ar fi putut opri să ia masa undeva, în loc să se confrunte cu plictisul spălării vaselor şi cu o cămară aproape goală. Chiar şi o scurtă absenţă însemna că pot cerceta casa fără să fie nevoie să merg tiptil pe culoare.

În spatele uşii de lângă cămară erau treptele spre pivniţă. Mirosea a umezeală, dar avea un întrerupător electric, pe care l-am aprins.

Am găsit două uşi încuiate. Una dintre ele nu ascundea decât rafturi goale. Pe cealaltă mi-a luat mai mult s-o deschid şi s-a dovedit un fel de seif. Şi aici poate că fuseseră depozitate cândva lucrurile de valoare din casă, dar acum pe rafturi nu mai erau decât nişte obiecte suflate cu argint şi înnegrite de trecerea timpului.

Nu m-am deranjat să încui la loc niciuna dintre uşi, însă m-am şters pe picioare înainte să traversez bucătăria, ca să nu mă dau de gol prea direct.

Când am ajuns de partea cealaltă a uşii de serviciu am înţeles de ce nu-l auzisem când se apropiase: covoare, vechi şi cenuşii în prima parte a holului, mai noi şi mai curate pe măsură ce se apropiau de sufragerie. Acest lucru îmi confirma ce văzusem în bucătărie, şi anume că locuinţa fusese întreţinută până relativ recent, covoarele măturate şi şemineurile golite pentru vară. Ferestrele erau curate, praful nu se aşternuse într-un strat gros, iar pânzele de păianjen erau încă în etapele de început.

Prin urmare, da, poate vreo două săptămâni de abandon.

Masa lungă din sufragerie avea acelaşi strat de praf pe suprafaţa lăcuită, mai puţin la capătul cel mai apropiat de şemineu. Aici se vedeau urmele coatelor unei singure persoane care se aşezase să mănânce – cu toate că, inspectând mai îndeaproape, şi porţiunea aceea avea nişte praf, doar că nu atât de mult.

Ca şi cum persoana începuse să mănânce în încăperea formală dar, în absenţa servitorilor, se hotărâse să ia masa în alte părţi.

Am descoperit aceeaşi urmă undeva în bibliotecă.

Încăperea arăta ca bârlogul cuiva care e burlac de mult timp, numai în culori închise, cu tablouri vechi, cărţi legate în piele, două busturi de marmură şi un arbore genealogic superb realizat cu cincizeci de ani înainte. Şi camera aceea

fusese abandonată de curând de cei care făceau curăţenie, lucru evident prin coşurile de gunoi pe jumătate pline, scrumierele umplute şi ceştile uitate pe mese. Nu era sub nicio formă respingător, iar aerul avea un miros mai degrabă stătut, însă era limpede că bărbatul se retrăsese ca să-şi uşureze viaţa solitară.

Un şervet de pânză mototolit de pe o masă de lângă un fotoliu uzat stătea mărturie unor mese luate din când în când cu farfuria ţinută în poală. Un pled de călătorie şifonat întins pe spătarul canapelei sugera că uneori şi adormea aici.

O să fiu sinceră: mă aşteptam la ceva mult mai rău. Mă aşteptam la o vizuină dezgustătoare, un loc în care un individ care răpeşte femei se poate târî ca să se îmbuibe şi să-şi rememoreze faptele necurate. Mă aşteptam la mizerie, nu la praf, la depravare, nu la mese luate pe genunchi şi câte-un pui de somn pe canapea.

Perverşii şi degeneraţii se pricep adesea să prezinte o faţetă plăcută lumii, însă de obicei spaţiul lor personal nu arată aşa. Încăperea nu era ordonată dar, sincer, era mai plăcută decât oricare dintre refugiile lui Holmes, după ce le folosise câteva zile. În romanul german pe care-l citea am văzut chiar şi un semn de carte din piele, lucrat în relief. O privire rapidă aruncată rafturilor mi-a confirmat că multe cărţi erau vechi şi puţine erau englezeşti, însă printre ele se număra un exemplar vechi de trei ani din *Dracula.*

Am întors spatele tentaţiei pe care o reprezenta biroul mare, cu blatul acoperit de piele: înainte să-i investighez tainele trebuia să mă asigur că Gabriela nu era închisă în pod.

Camera pentru micul dejun formală, un salon, un vestibul, un alt salon mare, o cameră pentru biliard – toate caracteristicile unei case grandioase, lipsită de viaţă. Am

ajuns astfel în tărâmul slujitorilor, însă chiar înainte de uşa aceea cu postav am dat de prima uşă încuiată din afara pivniţei. Am deschis-o şi am descoperit biroul principal. Erau acolo o mulţime de biblioraturi, însă nimic mai recent de 1913. Războiul întorsese cu susul în jos gestionarea ordonată a multor moşii, printre care se număra, în aparenţă, şi aceea. Într-o ramă ornamentată, o hartă puţin cam ştearsă, pe care era scris anul 1848, arăta un teren impresionant, cu multe proprietăţi în toată zona, inclusiv câteva în vecinătatea Branului şi – da, un petec strâmb care ar fi putut coincide cu hambarul părăginit de lângă casa familiei Stoica. Mai aproape de centrul terenului era o aglomerare de ferme de arendaşi şi o întindere de pământ sălbatic din apropierea pădurii, astfel încât generaţii întregi de bărbaţi din familia Mikó să-şi ducă prietenii să măcelărească sălbăticiuni.

Motivul pentru care uşa era încuiată se afla pe rafturile din spatele biroului vechi: borcane, pacheţele şi baloane de sticlă, etichetate şi ordonate, conţinând medicamente pentru profesia lui. Poate că nu le mai lăsase la Bran după ce îi fusese spart cabinetul. În orice caz, încuietoarea nu era nouă. Tablete împotriva durerilor de cap, sirop de tuse, diverse unguente şi altele asemenea, dar şi analgezice, morfină, eter şi – da: cloroform.

Dormitoare, băi, garderobe şi poduri pline de haine vechi şi jucării pentru copii. Camerele ocupate alcătuiau un fel de apartament, un dormitor şi o cameră de zi, cu îndeajuns de multe bufete care să sugereze traiul acolo al unui majordom-valet şi al soţiei sale, bucătăreasa-menajera.

Doi slujitori la o casă de dimensiunile acelea? Chiar şi numai pentru curăţat praful trebuie să fi avut ajutoare angajate şi plătite cu ziua din apropiere.

Dormitorul doctorului explica modul în care se puteau descurca cei doi slujitori: toaleta modernă şi boilerul înlocuiau o menajeră, electricitatea elimina nevoia de întreţinere a lămpilor şi lumânărilor, iar un teanc de cămăşi şi lenjerie de pat curată atestau existenţa în oraş a unui serviciu de curăţătorie. O lamă de ras din dulăpiorul doctorului spunea că bărbatul se aranja singur.

Per total, o casă de dimensiunile acelea era o treaptă mai sus decât salariul unui doctor român, dar se făcuseră suficiente compromisuri ca să se descurce – cel puţin vara, fără costul încălzirii.

Şi vestimentaţia lui era puţin peste ce te-ai fi aşteptat, dar singurele note extravagante erau un costum de seară croit superb şi un pardesiu din păr de lamă pe care îmi venea să-l fur.

Un fel de servantă dintr-un colţ al garderobei slujea drept spălătorie. Pe ea se afla un teanc de patru cămăşi îngrijit împăturite. În coşul de gunoi de alături erau o foaie de hârtie crem mototolită şi o sfoară, precum şi un bon scris de mână pentru rufele spălate în săptămâna aceea. În interiorul servantei erau doi saci mari de pânză. Într-unul dintre ei se aflau cămăşile şi lenjeria pentru trei zile – gulerul pătat pe care-l observasem sâmbătă şi alte două. Dacă cel de sâmbătă era purtat de două ori, înseamnă că îl schimbase pe cel de azi înainte să iasă din nou. Sub prima cămaşă din teanc era costumul de culoarea bronzului pe care-l purta când ne-am întâlnit.

Celălalt sac, mai mic şi cu gâlme, conţinea altceva: nişte pantofi care aşteptau să fie lustruiţi.

Unii dintre ei erau o pereche de pantofi de oraş, cu tălpi netede, lungi de aproximativ 300 de milimetri, având de jur-împrejur o bandă de noroi de un centimetru.

În cele din urmă, i-am lăsat acolo. Doctorul avea mai multe perechi de pantofi în garderobă. Dacă nu se grăbise

să-i cureţe pe aceia în urmă cu patru zile, când noroiul din curtea grajdului era proaspăt, era puţin probabil să-şi facă griji în privinţa lor atunci când se întorcea acasă în seara aceea.

Am pus la loc pantofii şi sacii de pânză, studiind camera ca să mă asigur că nu era nimic nelalocul lui.

Din pivniţe până în pod, dintr-un capăt al casei în altul, nu văzusem nicio urmă a vreunei femei mai tinere de şaizeci de ani. Mi-am croit drum jos, înapoi în bibliotecă, la lumina ferită a lanternei ca să mă aşez la biroul lui.

Raftul din mijloc conţinea papetăria obişnuită, resturi şi acte încă nepuse în dosar. Pentru corespondenţă folosea un stilou cu peniţă de aur din Franţa, cerneală din Germania şi hârtie din Italia. Era acolo o bucată de carton subţire asemănătoare celei primite de Regină, cu ameninţarea la adresa Ilenei, însă neavând originalul ca să le compar nu puteam să trag nicio concluzie. Două scrisori, cu plicurile tăiate, păreau să fie din partea unor prieteni. Una dintre ele îl informa despre moartea unui amic comun de la universitate, cealaltă îl anunţa despre nunta apropiată a unei fiice.

Raftul de sus m-a blocat: gloanţe, vaselină pentru pistol şi o cârpă de curăţat.

Doctorul nu doar că avea un pistol, dar îl şi luase cu sine.

Acest lucru a făcut conţinutul din partea stângă să fie oarecum dezamăgitor, fiind în majoritate alcătuit din cutii cu produse de papetărie şi altele asemenea.

Raftul cel mai de sus din partea dreaptă a dezvăluit un extras de cont cu o sumă care m-a făcut să clipesc uluită. Părintele Constantin spusese că doctorul dăduse de bani cu câţiva ani înainte, dar nicio clipă nu înţelesesem cât de eufemistic îi fusese comentariul.

Şi atunci de ce ar sălăşlui un bărbat care are suma aceea în bancă într-o casă fără slujitori? Aş fi putut să înţeleg dacă ar fi ascuns în pod o fată răpită, dar, dacă nu cumva casa avea mai multe încăperi secrete decât Castelul Bran, acolo nu era ţinut niciun prizonier. Poate că slujitorii îşi dăduseră seama de fărădelegile lui şi fugiseră? Dacă da, îşi lăsaseră în urmă fotografiile de familie şi hainele de iarnă.

Următorul sertar conţinea alte lucruri revelatoare: scrisori de la avocatul lui, precum şi copii la indigo ale răspunsurilor sale către avocat. (În treacăt am remarcat că nu exista nici urmă de maşină de scris, nici acolo, nici în cabinetul de la Bran. Oare avea un birou la spital? Poate cu ajutorul unei secretare? Altă chestiune care trebuia investigată.) Scrisorile ilustrau câţi bani avea în stăpânire şi proveniența lor.

În primul rând, erau mai mulţi decât cei lichizi din contul de la bancă: un conac franţuzesc aflat în ultimele etape ale procesului de vindere, acţiuni în mai multe ţări, jumătate din câştigul de pe un iaht care se vindea şi el. Mi-ar fi luat tot restul nopţii ca să citesc toate negocierile îndelungate descrise de avocat, însă le-am răsfoit ca să înţeleg ideea generală înainte să le pun înapoi la dosar.

În următorul sertar erau facturi de la începutul anului încoace. Nimic din 1924 – poate le trimisese firmei de contabilitate la sfârşitul fiecărui an –, însă chiar şi fără ele tot ar fi însemnat să zăbovesc prea mult timp asupra lor. Era destul de întuneric, iar farurile ar fi putut apărea pe alee în orice clipă. Din nou, m-am uitat doar fugitiv, sperând să observ vreun indiciu cu privire la alte afaceri – dar apoi, îndesată şi aproape de nevăzut între o factură pentru cărbune şi una pentru reparaţiile la uşa cabinetului (din iunie, deşi ne spusese că avuseseră loc în primăvară), am surprins un scris familiar.

Corpul de literă i-ar fi fost familiar oricui făcuse vreodată pregătiri în Anglia pentru o petrecere în aer liber, o călătorie cu trenul de noapte sau un weekend de activităţi sportive – Fortnum & Mason.

Doctorul Mikó primise coşul în luna iulie, specificând, se pare, că voia un conţinut deopotrivă „consistent” (o cerere pe care nu-mi închipuiam că Fortnum o primea prea des) şi fără alcool – de unde creveţii bruni în unt, cantitatea surprinzătoare de brânză şi sticlele de limonadă şi apă Malvern.

Şi totuşi, pe masa de lângă fotoliul uzat din piele văzusem un pahar scund, din sticlă încrustată. Am mers acolo şi l-am ridicat: da, o aromă limpede de băutură tare, probabil *ţuică.* M-am aşezat pe fotoliu, parcă vrând să-i absorb intenţiile din locul în care obişnuia să stea, apoi am stins lanterna ca să mă gândesc.

Un doctor care provine dintr-o veche familie din Braşov moşteneşte o avere dar, în loc să-şi închidă cabinetul şi să plece într-un tur în jurul lumii – sau să folosească o parte infimă din bani ca să redea casei familiei gloria de odinioară –, îşi comandă două costume elegante, apoi îşi continuă viaţa de medic de ţară. Iar când îşi cumpără o maşină nouă, în loc să ia un model sport sau luxos alege un vehicul suficient de mare cât să fie transformat într-un amestec de microbuz şi ambulanţă, ca să poată trata mai bine o sumedenie de accidente agricole sau naşteri cu probleme.

Ne-am putea închipui un domn uşor excentric, mulţumit de viaţa lui şi fericit să ignore marea schimbare a situaţiei sale – numai că, în acelaşi timp, domnul respectiv începe să preschimbe cât mai mult din noile bunuri în bani lichizi.

De ce?

Nu trăda semne ale unei boli terminale care l-ar fi împins, poate, să şi le vândă. Poate îşi propusese să-l depăşească pe domnul Florescu în calitate de sponsor al tinerilor de la sat, numai că şcolile şi fondurile de burse se puteau întemeia la fel de uşor din rente şi venituri din acţiuni.

Oare urmăream, de fapt, o pradă greşită? Andrei văzuse maşina doctorului într-un loc neobişnuit şi în momentul-cheie, dar ce însemna asta? Doctorul era la Bran la orice oră. Poate că se plimba prin pădure şi parcase în spatele hambarului vechi ca să descurajeze eventualii hoţi – sau chiar ca să evite discuţiile cu băgătorii în seamă. Aveam măcar o dovadă afurisită a comiterii unei fărădelegi? Chiar dacă o răpise pe Gabi şi o luase în interiorul băncii din maşină, faptul că ocupasem şi eu spaţiul acela compromisese bună parte din probe.

Am privit în capătul celălalt al camerei întunecate, spre birou. Dacă aş fi luat tot dosarul care conţinea scrisorile schimbate cu avocatul lui, oare cât timp ar fi trecut până să i se observe dispariţia?

Şi, mai important: ce naiba îl reţinea pe Holmes?

Capitolul 44

Ora nouă şi treizeci de minute. Eram în casă de mai bine de două ore, dar eram la fel de aproape de a o găsi pe Gabriela ca atunci când răsărise soarele. Şansele ca doctorul să se întoarcă sporeau cu fiecare ticăit al ceasului mare din hol. Însă nu avea sens să plec din casă până nu-şi făceau apariţia el sau Holmes. Iar camere în care să mă ascund aveam cu siguranţă destule.

Am cumpănit dacă să nu iau câteva dosare cu mine într-o încăpere de la etaj, însă dacă ar fi observat că lipsesc s-ar fi terminat totul. Şi le puteam studia acolo,

însă era prea periculos să aprind vreo lumină, iar dacă aş fi tras draperiile exista riscul să le observe atunci când farurile urmau să treacă peste exteriorul casei.

În schimb, am întredeschis câţiva centimetri fereastra din bibliotecă, astfel încât să aud din timp orice maşină care se apropia, şi am acoperit o măsuţă folosind pledul de călătorie, ca să ascund lumina lanternei. M-am întrebat dacă să nu iau o lumânare, dar având în vedere căldura, picurii inevitabili de ceară şi riscul de a trăda un miros specific era mai bine să-mi consum bateriile lanternei. M-am retras sub pled cu dosarul avocatului şi m-am pus pe citit.

De astă dată am început de la sfârşitul biblioraftului, cu toate că ordinea scrisorilor mi s-a părut mai mult tematică decât cronologică.

Cea mai timpurie corespondenţă era din ianuarie 1923, când un avocat german l-a informat în scris pe doctorul Mikó că un unchi îndepărtat a murit şi i-a lăsat moştenire toate bunurile sale. Majoritatea erau sub forma acţiunilor şi proprietăţilor dar, judecând după scrisorile pline de recunoştinţă ale doctorului, chiar şi numai banii gheaţă reprezentaseră o veste nemaipomenită. Surprinderea, întrebările, scrisorile ulterioare îţi creau impresia că doctorului parcă nu-i venise să creadă. Mikó se deplasase la Hamburg de două ori ca să-l întâlnească pe avocat, sau poate chiar de trei ori – o parte dintre scrisori păreau să lipsească.

Prima călătorie a fost la patru luni după ce primise vestea iniţială. O scrisoare în iunie, scrisă la întoarcerea la Braşov, era plină de încântare simplă, de mulţumiri şi de observaţia că moştenirea urma să conteze enorm pentru „oamenii mei de aici”.

La scurt timp după aceea, doctorul comandase brecul de vânătoare englezesc. Era cam în aceeaşi perioadă în

care spunea Părintele Constantin că-şi prelungise programul la cabinetul din Bran.

Pe parcursul anului următor, scrisorile priveau transferul drepturilor de proprietate şi amănuntele despre bunurile în discuţie. Apoi venea o scrisoare datată iunie 1924. După nişte instrucţiuni detaliate despre un contract problematic din Düsseldorf, Mikó scria:

În ultimele luni am cugetat asupra acestei schimbări substanţiale din viaţa mea şi aş dori să vin să vorbesc personal cu dumneavoastră despre posibilităţile pe care le-a deschis. De asemenea, aş avea nevoie să-mi găsiţi un specialist în dreptul de proprietate românesc şi internaţional, care poate să...

Restul scrisorii lipsea.

Apoi, în noiembrie, la aproape doi ani de când murise unchiul, doctorul se deplasase încă o dată la Hamburg, cu toate că informaţia era livrată indirect – „Aşa cum am discutat luna trecută”, spuneau copiile la indigo în germană. În timpul discuţiei se pare că îşi instruise avocatul să vândă cât mai multe proprietăţi. O scrisoare făcea în treacăt o referinţă la avocatul român, aşa că i-am notat numele, însă nu apărea niciun indiciu cu privire la activitatea lui, cu excepţia faptului că „mergea înainte”.

Întregul dosar, mi-am zis, era înnebunitor de incomplet. Bărbatul parcă parcursese şi eliminase dinadins documentele-cheie.

— Doctore, ce ascunzi? am murmurat cu voce tare.

Când am făcut asta s-au întâmplat două lucruri. În primul rând, am zărit o frază la jumătatea unei pagini, iar în al doilea rând scârţâitul unei scânduri din duşumea m-a făcut să mă lupt să ies de sub pled ca să-mi înfrunt atacatorul.

— Holmes! La naiba, omule, nu puteai să-ţi dregi glasul, să faci altceva? Cum ai ajuns aici? N-am auzit nicio maşină.

— L-am pus pe şoferul Reginei să mă lase la capătul aleii, pentru că nu mi se părea o idee bună să venim chiar până în dreptul casei. Părea să creadă că doctorul a instalat un telefon aici şi mi-a dat numărul unui serviciu de taxi din Braşov, pentru eventualitatea în care rămâneam blocat.

— E posibil să trebuiască să-i sunăm dacă doctorul nu se mai întoarce. Dar mă bucur să te văd.

Hârtiile erau răspândite pe jumătate din podea, masa zăcea acum pe-o parte, pledul fusese aruncat – era bine că mă hotărâsem să nu folosesc o lumânare, altfel în clipa aceea am fi încercat să călcăm flăcările în picioare. Am început să adun paginile şi să le pun la loc într-o ordine oarecare. Mi-a luat puţin timp să o găsesc pe cea pe care o citeam.

— Poftim? am întrebat, dându-mi seama că spusese ceva.

— Unde e doctorul? Maşina nu e în grajduri.

— A fost aici câteva minute, după care a plecat din nou acum vreo două ore. Cred că ia masa în oraş, pentru că n-a mâncat nimic înainte. Ţi-a spus Andrei unde am plecat? Ah, am zis după aceea, amintindu-mi de ultimul lucru pe care mi-l spusese înainte să ni se separe drumurile. Ai spus că ţi-ai dat seama că Florescu ne ascunde ceva. E posibil să fi fost vorba despre Andrei?

— Sincer să fiu, am bănuit că avea legătură cu doctorul. Între cei doi e o istorie bogată despre care domnul Florescu nu s-a sinchisit să ne povestească. Însă, mai pe scurt, da: Andrei mi-a spus că te-a interesat cum a văzut el maşina doctorului, aşa că mi-am dat seama că o

să pleci pe urmele lui. Însă mi-a luat ceva timp să descopăr unde mai exact se află casa lui Mikó.

— Ce chestie, am zis eu. Nu m-am gândit la asta.

— Nu? Cum ai ajuns aici?

— M-a adus el. Nu că şi-ar fi dat seama. Am stat sub bancheta din maşină, cea pe care o foloseşte să transporte pacienţi. De fapt, e un fel de cutie. Pe dinafară are o încuietoare.

Vedeam cum pe chip i se formează tot felul de întrebări, însă cum pe oricare dintre ele ar fi rostit-o sub forma unei acuzaţii, a ezitat – suficient cât să apuc să-i flutur foaia de hârtie pe sub nas.

— Am descoperit ceva, dar probabil ar trebui să ne mutăm într-o cameră care nu dă aşa direct spre alee. A, ia stai! Ţi se pare cunoscut?

Şterpelisem bucata de carton subţire din birou. A luat-o, a pipăit-o, i-a verificat elasticitatea, ba chiar a vârât-o sub nas.

— Seamănă foarte mult, însă ar trebui să le trimit pe ambele la un laborator ca să verificăm dacă e identică din toate punctele de vedere celeilalte.

— Vrei să o iei?

S-a gândit o clipă, apoi mi-a restituit-o.

— Deocamdată să o lăsăm aici.

Am pus-o înapoi în sertar.

— În casă nu e nimeni, slujitorii lui par să fie plecaţi de vreo două săptămâni. Cred că îl vom auzi când se întoarce, dar probabil ar fi mai bine să nu stăm chiar aici. Adu dosarul acela, am zis, şi am pus masa, pledul de lână şi fereastra în poziţiile iniţiale.

Camera de biliard nu avea ferestre, însă avea praf din belşug. Am aprins o lampă şi am luat dosarul de la Holmes, întinzând paginile pe suprafaţa acoperită cu postav.

— Familia Mikó este una dintre familiile de vază ale Braşovului de câteva secole. În bibliotecă e un arbore genealogic care face legătura dintre strămoşii doctorului şi conducătorii saşi din secolul al XIII-lea ai regiunii. Asta a fost casa lor de la ţară – mai aveau una la Braşov, însă tatăl doctorului a vândut-o acum vreo cincizeci de ani. Acela pare să fi fost începutul unei pante descendente pentru soarta familiei. Când a început Războiul, moşia Mikó avea probleme, iar în 1920, după ce România a primit Transilvania, situaţia financiară a devenit cu adevărat dificilă. Doctorul pare să fie ultimul membru supravieţuitor al familiei şi a moştenit proprietatea în 1910, când a murit tatăl lui. Între 1919 şi 1923 a trebuit să vândă o parte dintre fermele de pe moşie. Pe urmă, acum doi ani şi jumătate, a moştenit o avere de la un unchi pe care abia dacă-l cunoştea. Totuşi, nu a cheltuit averea pe casa aceasta. A reangajat câţiva dintre slujitori, a cumpărat maşina aceea şi a transformat-o în ambulanţă, şi-a comandat câteva costume foarte frumoase – însă nu a cheltuit aproape nimic pe casa părintească. A, cu excepţia boilerului din baie.

— Şi totuşi, a continuat să trăiască aici, a observat Holmes, luând pagina pe care i-am înmânat-o.

Acolo erau marcate actualele limite ale moşiei – reduse considerabil prin comparaţie cu harta aceea grandioasă, ştearsă, din biroul principal.

— În noiembrie anul trecut a plecat la Hamburg ca să-l întâlnească pe avocatul pe care l-a moştenit împreună cu proprietăţile unchiului său. De atunci, subiectul principal al schimburilor de scrisori a fost procesul de transformare a bunurilor imobiliare şi a portofoliilor de acţiuni în bani lichizi.

— Vreun indiciu cu privire la ce intenţionează să-i folosească?

— După asta mă uitam. Însă, în timpul căutărilor, am observat că tot lipsesc pagini şi că se fac referinţe la scrisori care nu erau acolo. Şi, da, ar putea fi vorba despre dezordine în documente, însă ar putea fi şi...

— O încercare voită de a elimina orice dovadă despre vreo infracţiune sau fărădelege repetată sistematic.

— Exact.

Holmes stătea aplecat deasupra paginilor desfăşurate pe masă, ridicând câte una şi aşezând-o deasupra unei alteia. L-am lăsat în pace, pentru că era mai important să confirmăm tiparele vagi pe care mi se părea că le identificasem decât să ne grăbim. Zece minute mai târziu, s-a îndreptat de spate, în timp ce ochii cenuşii încă îi alergau peste foile de hârtie.

— Vezi şi tu? a întrebat.

— Văd un contur.

Am întins pagina pe care o aveam în mână.

— Din cauză că sistemul lui de îndosariere e făcut cam la repezeală, a lăsat câteva lucruri pe care poate că nu intenţiona să le lase aici. Printre ele e o comandă la Fortnum & Mason – o să-ţi povestesc imediat. Dar cred că în procesul de epurare i-a scăpat din vedere şi scrisoarea asta. Vezi fraza care conţine cuvântul *Familienschloss*?

Am atins cu degetul expresia scrisă cu alfabet gotic.

— E adresată avocatului din Hamburg. Nu mai am germana chiar bine pusă la punct, dar am impresia că spune că avocatul lui din România caută o metodă prin care să recupereze castelul familiei. Holmes, cred că vorbeşte despre Castelul Bran.

Capitolul 45

Holmes şi-a proptit un şold de masa de biliard, ţinând capul plecat deasupra copiei la indigo, gândind atât de

intens că parcă auzeam zumzetul minţii. Am strâns hârtiile într-o ordine asemănătoare celei în care le găsisem. Holmes a terminat raţionamentul şi a aşezat pagina-cheie deasupra.

— Doctorul ar fi trebuit să se întoarcă până la ora asta, a zis el fără să se mişte.

— Ar putea fi cu nişte prieteni.

— S-a îmbrăcat deosebit?

— Şi-a schimbat cămaşa, dar costumul de seară e la etaj. Şi, Holmes, să ştii că are un pistol. Ceva în care poţi încărca gloanţe de 9 mm. În sertarul biroului era o cutie pe jumătate goală.

— Probabil un Steyer automat, mormăi el.

Apoi, schimbând subiectul aşa cum îi stătea în fire, a întrebat:

— Scrisoarea aceea era singura în care se pomenea despre castel?

— Singura pe care am văzut-o, deşi nu am citit totul cu băgare de seamă. Însă avocatul român pe care l-a găsit avocatul german e specialist în dreptul de proprietate internaţional.

— N-ar putea fi vorba despre un alt castel? În ţara asta par să fie mai multe decât în Scoţia.

— Corect. Pe de altă parte, doctorul are un tablou uriaş, dramatic, cu Castelul Bran pe peretele din dormitor. E ultimul lucru pe care-l vede noaptea şi primul pe care-l vede dimineaţa. De asemenea, în casă sunt vreo şase locuri unde până de curând au atârnat tablouri. La început am crezut că spaţiile libere arătau ce obiecte de valoare fusese nevoit să vândă, alături de unele dintre gospodăriile de pe moşie, în anii de după Război.

— Dar crezi că le-a dat jos ca să-şi ascundă obsesia.

— Dacă punea la cale ceva care să-i aducă înapoi în stăpânire Castelul Bran, poate că nu voia ca oamenii să

vadă cât de profund îl interesa locul, ba chiar că dezvoltase o fixaţie pentru el. Ar fi şi un motiv pentru eliminarea scrisorilor potenţial incriminatoare din arhive.

— Pentru că are de gând să comită o fărădelege.

— Dacă nu o fărădelege, atunci de ce ar încerca să-şi ascundă urmele? Anticipează atenţie din exterior – din partea poliţiei. Un tablou cu un castel e un obiect decorativ inofensiv. Zece cadre cu acelaşi castel ar stârni suspiciuni.

— Slujitorii ar trebui să ştie dacă a dat jos tablourile.

— Însă i-ar trece cuiva prin minte să-i întrebe? La fel cum nimănui nu i-ar trece prin minte să întrebe...

Glasul mi s-a tăiat când m-a lovit un gând. Ceva minuscul, văzut cu coada ochiului, dar insistent şi enervant.

Holmes nu mi-a observat îngrijorarea.

— Trebuie să vorbim cu acest domn avocat român, deşi e posibil să nu fie dispus să ne relateze totul. Doctorul e respectat la Braşov şi adulat în mod deschis la Bran. Nimeni n-ar crede că ar ataca o femeie şi ar răpi o fată.

— Până şi mie mi se pare dificil de crezut. Pare să-i pese sincer de oameni. Şi tu, şi eu am întâlnit oameni care ucid de plăcere, Holmes. L-ai crede pe doctorul Mikó în stare de una ca asta?

— În calitate de doctor, în calitate de soldat, a văzut multe, şi fără îndoială că a dus la bun sfârşit destule misiuni dificile. Recunosc, nu am intuit că în sufletul acestui om s-ar ascunde vreo urmă de prihană. Îţi trebuie mult sânge rece să răpeşti o fată simplă, muncitoare, care se întoarce acasă – o fată pe care o cunoaşte de când e ea – şi apoi s-o ucizi dinadins.

Cuvântul m-a făcut să tresar, pierzând urma gândului pe care îl vânam.

— S-o ucidă! Holmes, crezi că e moartă?

— Cu cât o ţine mai mult, cu atât s-ar putea să aibă mai puţin spaţiu de manevră. Chiar şi presupunând că a procedat la fel ca atunci când te-a răpit pe tine şi că nu l-a văzut nici pe el, nici maşina distinctivă, în clipa în care se trezeşte devine un pericol. Poate fi auzită. Îl poate vedea, dacă îi aduce mâncare.

— Ai dreptate. Cu toate că, odată ce a întemniţat-o, ar putea pur şi simplu să poarte o mască sau să-i strecoare mâncarea pe sub... Stai.

Ceva ce văzusem...

Mai multe piese din puzzle se aşezau la locul lor. Asemănarea fizică a lui Gabi cu Ileana. Răpirea ei în timpul nopţii. Absenţa unei încuietori pe temniţa mea. Degetele mi s-au aşezat pe gulerul înalt al bluzei în timp ce mă gândeam la omul acela care nu ni se părea niciunuia dintre noi că ar fi un criminal. Un om care avea un coş de picnic plin cu mâncăruri englezeşti.

— Dacă totul e numai o farsă? am întrebat.

— Cum adică?

— Răpirea, ameninţarea, zvonurile... Holmes, tu spui deseori că lucrurile mici pot fi cele mai importante.

Dacă a fost surprins de felul în care deviase discuţia, nu a arătat-o.

— Cu siguranţă atunci când vorbim despre o investigaţie.

— Dă-mi voie să-ţi arăt ceva.

L-am condus pe coridoarele întunecate în bucătărie şi apoi în cămară. Am închis uşa şi am aprins becul, apoi am deschis capacul coşului de la Fortnum & Mason.

— În seara asta, când a plecat, doctorul a luat cu el un pachet de sărăţele, o bucată de brânză şi o apă Malvern.

L-am privit cum ridică ambalajul de Earl Grey, îi studiază conţinutul, apoi hotărăşte – la fel ca mine – că mirosul şi aspectul general erau ale ceaiului descoperit în

săculeţul de vrăjitorie. L-a pus înapoi în coş, a examinat restul conţinutului, apoi s-a lăsat pe călcâie ca să privească rafturile din jurul nostru, cu ingredientele lor de bază şi conservele, pachetele din Italia şi Germania, apa minerală din Franţa – iar din Anglia nimic altceva în afară de ce îi fusese trimis în iulie.

— Încă ceva, am spus când a terminat.

Înapoi în biblioteca doctorului, pe peretele aflat chiar vizavi de fotoliul lui preferat, atârna arborele genealogic. Am închis din nou draperiile, ca să ne putem folosi lanternele să-l examinăm, şi am verificat dacă ţinusem minte bine. Da, spunea o poveste într-o poveste.

Arborele în sine avea latura de aproape un metru şi douăzeci şi era ilustrat cu lux de amănunte cu blazoanele aurite şi portretele personalităţilor. Lipsindu-i cele mai recente două generaţii, la rădăcinile arborelui se afla un voievod din secolul al XV-lea, iar pe ramuri apăreau diverşi principi ai Transilvaniei. Toţi bărbaţii aveau bărbi fioroase şi priviri inteligente – şi am remarcat numele Báthory de mai multe ori. Ce-mi rămăsese într-un cotlon al minţii era o frântură vagă, aproape invizibilă, a liniei care-i unea pe unul dintre ultimii principi şi ultimul Mikó reprezentat, care era bunicul doctorului nostru.

Dacă îmi aminteam bine istoria Europei, în jurul anului 1700 partea aceea de lume trecuse de la otomani la Habsburgi, luând titlul de Principe al Transilvaniei odată cu ea. Arborele îi includea pe împăraţii austrieci până la Franz Joseph. Însă erau chiar la margine, astfel încât să lase destul spaţiu pentru detaliile complete despre stirpea Mikó.

Dacă n-ar fi existat frântura aceea lipsă din trunchi – singurul gol din arborele meticulos de amănunţit linia succesorală dintre voievod, principe şi doctor ar fi fost directă. Aşa – fapt pe care artistul se străduise din

răsputeri să-l ascundă sub înfloriturile şi portretele frumoase –, trunchiul era frânt, ca să indice adevărul trist al unui fiu ilegitim.

Spaţiul acela mic însemna că, odată cu trecerea anilor, membrii familiei doctorului deveneau veri tot mai îndepărtaţi cu moştenitorii ereditari ai Transilvaniei.

Am pus degetul pe fragmentul lipsă din trunchi.

— Ştii, am impresia că doctorul creează o poveste, i-am spus lui Holmes. O poveste în care el e eroul.

Capitolul 46

A fost odată ca niciodată un tânăr din oraşul Braşov.

Se trăgea dintr-o familie de boieri de rang înalt, saşi care veniseră aici în secolul al XIII-lea şi îşi croiseră drum la cele mai înalte niveluri în Principatul Transilvaniei. Spre deosebire de mulţi din clasa lor, familia băiatului a rămas în ţara lor natală, gestionându-şi singuri moşiile, nu dând pământul în arendă ca să se mute într-o casă mai elegantă din Franţa sau Italia. Tatăl băiatului era un om mândru şi patriot, de neclintit în privinţa datoriei şi slujirii – chiar dacă lumea schimbătoare, o serie de ani nefaşti şi obiceiul dezastruos de a lua decizii greşite şi a avea încredere în cei nedemni de ea îi ciopârţeau din pământul care le conferea statut.

Tatăl i-a insuflat fiului iubirea faţă de oamenii de rând şi o dorinţă profundă de a le face bine. Băiatul a hotărât să urmeze pregătirea de medic, iar tatăl lui a fost de acord, vânzând o fermă pentru ca fiul lui să poate studia la marile universităţi ca să-şi deprindă meşteşugul, chiar dacă ar fi însemnat să vină acasă doar ca să vindece bolile ţăranilor şi să panseze rănile celor care lucrau în fabrici.

Când tânărul doctor s-a întors în cele din urmă, calificat să profeseze în ţara lui natală, şi-a găsit tatăl zăcând la

pat. Viaţa fiului începea, a tatălui ajungea la sfârşit, însă inima îi era uşoară ştiind că fiul lui era devotat poporului său.

Pe măsură ce se stingea, tatăl i-a povestit fiului despre istoria mândră a familiei. Despre averea găsită şi pierdută, despre fiii ei trimişi să cucerească lumi noi şi să inventeze noi discipline. Şi despre secretele din trecutul familiei; cum familia Mikó nu avea doar rang de aristocraţi, ci chiar sânge albastru. Principi de Transilvania, nu veri mai săraci.

A, lumea exterioară nu lua lucrurile aşa: actul care dovedea căsătoria dispăruse într-un incendiu pornit de un rival ca să delegitimeze un moştenitor. Însă familia doctorului avea sânge albastru. Într-o vreme avuseseră pământuri mai multe decât cele din moşia de atunci. Şi, poate, cândva, zilele de glorie aveau să se întoarcă.

În cele din urmă, tatăl a murit. Doctorul l-a îngropat, s-a căsătorit cu o tânără din oraş, a avut propriul său fiu. Au locuit în conacul familiei, folosind mica ei moştenire şi salariul lui modest de la spital ca să-şi încropească un trai în casa prea mare, prea îndepărtată. În anii următori, s-a dus şi mai mult pământ şi au rămas tot mai puţini oameni să-l lucreze, într-un ciclu teribil al graniţelor ce se prăbuşeau în jurul lor.

Apoi Marele Război a aruncat lumea în haos. Doctorul a plecat la război, soţia şi fiul lui s-au mutat la părinţii ei, casa a fost închisă.

Patru ani de coşmar, fără de sfârşit, în care s-a luptat cu boala şi a amputat membre cu fierăstrăul, însă în tot acel timp, în toate zilele prelungi, epuizante, îmbibate de sânge, în toate nopţile de ger, nedormite, s-a agăţat de faptul că ştia că e un Principe deghizat.

Războiul s-a sfârşit. Cumva spre surprinderea lui, doctorul nu a fost ucis de un glonţ rătăcit sau de vreuna dintre numeroasele epidemii de holeră şi febră tifoidă. A

plecat acasă la Braşov, la soţia şi fiul lui din casa obosită, cu puţinii slujitori care supravieţuiseră. Şi-a scuturat de praf geanta medicală şi s-a întors la viaţa liniştită în care-i ajuta pe civili.

Un Principe deghizat.

Iar de fiecare dată când mergea în satul Bran ridica privirea şi vedea turnurile castelului care ar fi trebuit să fie al lui. Locul unde se jucase în copilărie, privind pe furiş cotloanele părăginite şi zidurile care stăteau să se sfărâme ca şi cum ar fi fost ale lui cu mult înainte să afle cât de adevărat – cât de *aproape* adevărat – era totul. Când erau mici, fiul îngrijitorului, Grigore Florescu, îi văzuse jindul şi îl folosise ca să mânuiască puterea unui copil. Chiar când au devenit bărbaţi în toată firea Florescu a continuat să-l ţină pe stăpânul de drept al castelului la distanţă.

Totul din pricina unei chei de fier de zece centimetri.

Dacă ar fi avut bani, tânărul doctor ar fi mers la conducătorii oraşului Braşov şi s-ar fi oferit să-i scape de povara castelului ruinat. S-ar fi bucurat să se descotorosească de el – dar apoi? Avea venitul unui doctor de ţară, era plătit în găini şi monede, şi mai avea câteva arende de la puţinii ţărani rămaşi pe pământurile lui. Chiar şi dacă ar fi vândut tot ce avea, casă, pământuri şi mobilă, abia dacă ar fi acoperit costurile pentru repararea acoperişului.

Neputinţa era o durere care îl măcina necontenit, chiar şi când familia îi aducea bucurie.

Dar în 1919 gripa spaniolă a făcut ravagii în ţară, iar el şi-a îngropat soţia şi fiul în aceeaşi săptămână.

Anul următor a venit Regina.

Conducătorii oraşului, văzând ocazia de a scăpa de cheltuielile tot mai mari, au redactat un act de proprietate superb şi i-au dăruit acelei femei străine castelul *lui.* Şi, în vreme ce oricare altă femeie le-ar fi mulţumit cu groaza

nepriceput ascunsă a unei mătuşi rămasă fată mare căreia pisica i-a dăruit un şoarece mort, ea l-a declarat imediat un castel de basm şi a început să toarne în el banii din averile ei englezeşti.

Timp de trei ani, ori de câte ori trecea pe la Bran ca să trateze un deget rupt sau să ajute la o naştere când copilul era cu picioarele înainte, doctorul a fost conştient de castelul de pe deal. Se simţea ca unul care-şi pierduse iubita în faţa unui rival înstărit: se bucura pentru norocul ei, era recunoscător că primea îngrijirea pe care o merita şi îl durea că nu izbutise el să facă acest lucru.

Iar apoi, deodată, din senin, devenise capabil să o facă.

Unchiul acela necunoscut, uluitor de neaşteptata lui avere şi intolerabilul simţ al sincronizării... Starea de năuceală, apoi înţelegerea situaţiei şi amărăciunea cumplită.

De ce nu avusese bătrânul nemernic bunul-simţ să moară trei ani mai devreme? De ce trebuise să aştepte până ce castelul strămoşilor lor fusese dat pe mâna străinei ăsteia, diletantei ăsteia, *femeii* ăsteia...

El primise cheile unui regat numai ca să constate că încuietorile fuseseră schimbate.

A încercat să scoată ce era mai bun din împrejurările acelea. Nu se îndura să folosească banii pentru binele lui, ca să aducă din nou glorie casei Mikó. O bucată din avere a folosit-o ca să îmbunătăţească viaţa poporului său şi a renunţat la activităţile medicale pe care le făcuse în mod special pentru venituri. Însă aşa nu a reuşit decât să aibă şi mai mult timp să-şi facă gânduri negre. A început să bea, nu a înlocuit slujitorii care şi-au dat demisia, îşi găsea doar puţine plăceri.

Până când într-o seară, după cină, după trei pahare de coniac, a ridicat privirea spre peretele bibliotecii şi s-a pomenit că studiază ramurile decorative ale genealogiei

familiei, acea nesemnificativă, dar covârşitor de importantă şi necontenit chinuitoare bucăţică lipsă din ramura copacului.

Dacă n-ar fi fost acolo? Dacă lucrurile nu erau chiar aşa lipsite de speranţă pe cât crezuse mereu? Nu existau, de fapt, numai două obstacole în calea revendicării castelului?

Primul era stirpea întreruptă, care îl făceau pe fiu şi moştenitor să-şi piardă legitimitatea. Dar dacă ar fi ieşit la iveală o cronică? Arhiva oficială a bisericii dispăruse, însă nişte scrisori de înţelegere puteau fi... descoperite în mod convenabil. Îndelung pierdute, din fericire regăsite, ar fi restaurat o căsnicie şi ar fi limpezit linia succesorală. Odată rezolvată această problemă, taxele din urmă se puteau negocia, se puteau adresa şi accepta scuze. Nu avea nicio îndoială că Braşovul avea să fie mulţumit ca în interiorul zidurilor să fie unul de-al lor, nu o femeie venită din străinătate.

Însă mai rămânea Regina. Castelul Bran era jucăria ei îndrăgită. Femeia îşi concentrase toţi anii de mândrie jignită şi resentimente feminine ca să transforme castelul într-un loc care numai fără tragere de inimă îi primea pe bărbaţii din familia ei, inclusiv pe Rege însuşi. Era terenul ei de joacă, asemenea unei case pentru păpuşi la dimensiuni reale, pe care o putea împopoţona şi umple cu decoraţiuni stupide şi oaspeţi frivoli.

Dar dacă nu o mai încânta castelul? Dacă femeia aceea frivolă începea să-i vadă latura mai întunecată – temniţele de la subsol, sângele din duşumele? Dacă ţăranii zâmbitori ar fi început să nu-şi mai ducă degetele întinse la frunte, ci în schimb s-ar fi ferit când ea se apropia?

Cât timp ar fi rămas ea nepăsătoare la muţenie, la absenţa buchetelor de flori, la înşfăcarea copiilor din calea

ei? Poate chiar la pietrele aruncate în maşina ei sclipitoare?

Foarte puţin, şi-a zis el. Nu era nevoie de prea multe ca să-i submineze entuziasmul faţă de săteni şi apoi faţă de castel. Câteva luni şi avea să-şi caute altă casă de păpuşi, întorcând spatele Transilvaniei.

Nu era nevoie decât de o bucată de hârtie şi de o poveste. O poveste la care poporul lui urma să reacţioneze ca o coardă de vioară ciupită. O poveste care nu putea fi spusă decât de cineva care îi cunoştea ca pe propria familie.

Povestea unei femei care se îmbăia în sânge, ale cărei perversiuni se hrăneau din moartea unor nevinovaţi, ale cărei gusturi şi metehne făceau victime în rândul poporului pe care îl considera un obiect al ei, ca şi cum ar fi făcut parte din terenul castelului. O femeie a cărei răutate trezea şi alte fărpturi malefice, înviindu-i pe cei morţi şi invocând vrăjitoare.

Numai un transilvănean de-al lor putea ţese o poveste care să vorbească poporului. Numai un doctor ştia cum s-o aducă la viaţă.

Capitolul 47

— Ţinta lui nu e Gabriela, i-am spus lui Holmes. La fel cum nu am fost nici eu, nici Vera Dumitru, nici găinile pe care a încercat să le otrăvească. Ţinta lui e Regina. Iar arma lui e un basm.

— Când apucă pe un drum greşit, un doctor e primul dintre nelegiuiţi, a mormăit Holmes.

— Are îndrăzneală. Şi cunoştinţele necesare, am adăugat.

— Da, presupun... Deşi nu-mi prea dau seama de câtă îndrăzneală a fost nevoie aici.

— Nu ştiu, Holmes. Cred că a început cu nişte accidente: fata care a dispărut la Bucureşti, apoi câteva săptămâni mai târziu fata care s-a tăiat la mână în bucătărie. Faptul că a îngrijit-o pe ea e posibil să-i fi dat ideea unui atac concret: să sperie o copilă în pădure şi să lase în urmă o ramură de liliac, ca să se facă legătura cu Regina. Apoi, când Regina a fost plecată, a avut la dispoziţie luni întregi să-şi urzească planurile. Coşul cu mâncare, medicamentele – a, şi spargerea de la cabinet, ca să pară că altcineva din zonă umblă cu cloroform. Pare să aibă o motocicletă, ca alternativă la maşina care sare în evidenţă, şi a găsit o cale să-şi ascundă sosirile şi plecările din apropierea Branului – hambarul acela vechi face parte din domeniile familiei, conform hărţii de pe perete. Şi-a lăsat slujitorii să plece, a dat jos tablourile de pe pereţi. Apoi, când Regina s-a întors, a început cu adevărat: mesaje pe pereţi, găini moarte... Deşi pun rămăşag că a trebuit să se monteze singur ca să mă atace. Mă întreb dacă a exersat cumva. Iar răpirea Gabrielei de sub nasul familiei? Planificarea are limitele ei atunci când faci totul de unul singur.

— Un obsedat se dedică în mod fanatic cauzei sale. Are nevoie doar de un mic impuls să treacă de la teorie la practică.

— Prin urmare, a răpit-o pe Gabriela, a plantat perla pe drum, acolo unde a fost ea luată, ca să pară că Regina a răpit-o. Foloseşte mâncare şi băutură de firmă ca să pară că o persoană din Anglia o ţine prizonieră, ca să... Ca să ce? Ca atunci când o să evadeze, cum am făcut şi eu, să le spună tuturor? Sau ca atunci când...

N-am vrut să rostesc cuvântul.

— Sau ca atunci când îi e descoperit cadavrul, mâncarea şi băutura să fie găsite lângă ea.

M-am uitat la el uluită.

— Crezi că ar face una ca asta?

— Cred că e nebun. Cred că ar fi în stare. Mă aştept şi ca, atunci când va fi găsită, să mai apară o asemănare cu răpirea ta.

— La ce te... ah.

Mi-am pus mâna pe gât. Cu mult, mult timp în urmă, într-o altă ţară şi într-o altă stare de spirit, făcusem o glumă despre românii care mureau exsanguinaţi. Acum nu mai era nici urmă de umor la imaginea mintală a veselei, tinerei şi efervescentei Gabriela Stoica palidă şi fără strop de sânge în corp, întinsă pe masa unui medic legist.

— Unui doctor nu i-ar fi greu să-i scurgă sângele unei fete pe care a făcut-o să-şi piardă cunoştinţa cu substanţe chimice, a remarcat el.

— Iar când va fi găsită, toată provincia se va răscula împotriva Reginei şi o va alunga de la Bran.

— Sau, în orice caz, asta crede el.

În Anglia mi s-ar fi părut greu de închipuit. Dar aici?

— A răpit-o acum puţin mai mult de douăzeci şi patru de ore. Trebuie să fi fost în viaţă în seara asta, din moment ce i-a dus mâncare şi apă. Însă chiar dacă are de gând să folosească restul proviziilor din coşul de picnic, avem la dispoziţie mai puţin de o zi să o găsim.

— Şi atunci unde a dus-o, s-a întrebat Holmes, dacă nu în casă?

— Harta! am exclamat eu.

Am străbătut în grabă coridoarele ca să ne întoarcem în camera de biliard. Harta pe care o găsisem în dosar era la scară prea mică să arate altceva decât contururile generale ale domeniului. Însă când am comparat-o cu

harta detaliată de pe peretele biroului ne-am format câteva idei.

— Unele dintre clădirile acelea se vor fi schimbat în ultimii optzeci de ani, am zis, în timp ce Holmes punea creionul pe harta mică, marcând amplasarea diferitelor ferme şi acareturi.

— Căutăm una care e suficient de departe de aici încât să justifice mersul cu maşina, nu pe jos, dar fără vecini care să observe vizitele maşinii aceleia care sare în ochi.

Marcase trei. Le-am comparat cu imaginea de pe harta mare.

— În locul lui, am cugetat, mi-aş dori un loc pe care oamenii să nu-l asocieze neapărat cu mine personal şi despre care să mai ştie şi alţii. Altfel cum s-ar gândi Regina să ţină pe cineva întemniţat acolo?

— Poate are de gând s-o arunce pur şi simplu pe un drum – moartă sau vie, dar puternic drogată. Cu toate acestea, a adăugat când m-a auzit că trag aer în piept ca să-l contrazic, s-ar putea să ai dreptate. Cum rămâne cu cabana de vânătoare, acolo, la marginea zonei împădurite?

— E ferită de drum, ai mult de mers cu maşina până la ea, iar în august nimeni nu vânează căprioare, în afara braconierilor. Dacă mergem pe jos, o să devalizez cămara înainte să pornim.

A împăturit harta şi a strecurat-o în buzunar cu un gest deosebit de elegant.

— Putem, dacă vrei. Deşi ar putea fi mai simplu să împrumutăm un mijloc de transport din grajdurile doctorului.

Opţiunile pentru împrumutarea unui mijloc de transport erau următoarele: un landou cu osia ruptă, o trăsură pentru copii, trasă de câine, care nu avea niciun patruped

prin apropiere, un tractor cu aburi căruia îi lipsea volanul şi o motocicletă. Un aparat strălucitor, aproape nou-nouţ, având un strat subţire de praf pe corpul de metal.

— Trebuie că e una şi aceeaşi, am zis eu.

El s-a ghemuit ca să se uite mai îndeaproape la ţeava de eşapament lungă şi argintie, lovind-o uşor cu o falangă.

— E o tobă mult mai mare decât primeşti în mod normal. Aşa se explică de ce a putut să vină şi să plece fără să bage nimeni de seamă.

— Pe podeaua maşinii erau pete de ulei – şi două scânduri grele transformate în rampe. Putea să ascundă maşina, să se deplaseze pe motocicletă, apoi s-o încarce la loc când avea nevoie să plece. Pe drumurile dosnice, astfel încât nimeni de la Bran să nu-l vadă.

Am studiat aparatul. În contact era o cheie. O privire aruncată rezervorului ne-a confirmat că avea benzină. O jachetă, o cască de piele şi o pereche de ochelari atârnau de un cui de lângă uşă.

M-a contrariat întotdeauna faptul că atunci când un bărbat şi o femeie merg cu un vehicul în care trebuie să stea unul în spatele celuilalt, în mod invariabil bărbatul e cel aflat la comandă. Cu siguranţă era mai bine ca persoana doar puţin mai scundă să stea în faţă, nu? În schimb, femeia e lăsată tot timpul pe locul pasagerului, de unde poate studia umerii bărbatului şi priveliştea de pe o parte şi alta.

Poate că nu era momentul pentru o discuţie feministă. Şi, la urma urmei, el găsise motocicleta, aşa că am aşteptat până a pornit-o, am refuzat politicos unica pereche de ochelari şi m-am urcat pe portbagajul tare, de metal, din spatele lui.

E drept că mi-a dat harta, însă am avut nevoie de ea o singură dată. Am văzut porţile care duceau la cabana de vânătoare dar am trecut mai departe, de-a lungul

drumului nepavat. După următoarea curbă a încetinit, a stins farul şi s-a întors.

A oprit motorul când porţile ne-au intrat în câmpul vizual şi am strunit motocicleta în afara drumului, ascunzând-o după un copac, apoi ne-am căţărat înapoi pe cărare.

I-am auzit foşnetul hainelor, apoi declicul când a deschis ceasul de buzunar. Braţele lui luminoase arătau ora 11:15, aproape patru ore de la plecarea doctorului din casă. Unde era el acum? Avea de gând să înnopteze acolo? Îşi schimbase planurile în privinţa Gabrielei? Oare...? Urma să găsim...?

M-am scuturat şi am pornit pe urmele siluetei lui Holmes, abia desluşită la lumina semilunii. După ce am urmat drumul şi am intrat pe porţi, am găsit că suprafaţa aleii era întrucâtva mai bună decât aceea a cărării publice de afară.

— Vezi vreun semn de viaţă? am şoptit.

— Niciunul.

Nu zăream niciun profil de clădire, nicio lumină care să răzbată prin draperii. Poate că era în spatele copacilor.

Pe harta cea mare, cabana părea să fie la opt sute de metri de drum. Străbătuserăm cam jumătate de distanţă când am auzit o maşină care se apropia, iar Holmes m-a apucat de cot ca să mă conducă spre lizieră. Am fost de acord – mai bine să nu presupunem că maşina urma să meargă mai departe. Din nefericire, ori motorul îi era deosebit de silenţios, ori circula mai rapid decât ni se păruse, cert este că în câteva secunde farurile au virat pe alee. Holmes m-a ajutat să mă ridic şi ne-a smucit pe amândoi spre cea mai apropiată formă de întuneric.

Din fericire, forma erau nişte tufe, nu trunchiul unui copac. Am rămas acolo stană de piatră, preferând să nu migrăm în jos printre trosnete de rămurele şi mârâieli de

disconfort. Farurile au trecut de noi fără să încetinească, aşa că ne-am împleticit înapoi, de astă dată blestemând moderat, şi ne-am eliberat hainele din spini la timp cât să vedem forma distinctivă a brecului de vânătoare.

— E a doctorului, am spus.

Am alergat după stopurile maşinii, Holmes în faţă, eu venind în urma lui cât de repede îndrăzneam, fiind aproape oarbă. Farurile au cotit, dezvăluind o clădire ascunsă pe jumătate în spatele copacilor. Am mai alergat câteva momente, apoi ne-am întors la lizieră, mergând cu cel mai vioi pas pe care ni-l permitea terenul. Motorul s-a oprit. Am aşteptat să se deschidă o portieră, însă, în chip ciudat, el a rămas în maşină. Din clădire n-a ieşit nimeni, iar în interior nu ardea nicio lumină.

Când am putut vedea complet şi maşina, şi cabana, eu şi Holmes ne-am oprit. Farurile puternice care desenau umbre limpezi pe faţada clădirii rustice păreau să tresalte ritmic: sus-jos, sus-jos.

— Ce face? i-am şoptit lui Holmes.

Şoferul încă rămânea pe loc – după care am auzit şi un zgomot: vocea furioasă a unui bărbat, puternică şi neinteligibilă prin geamul coborât.

— Pare furios, am zis.

— Foarte.

Părea un şir interminabil de înjurături – cu toate că fenomenul nu e neobişnuit pentru o limbă străină. Farurile tresăltau, glasul le ţinea isonul...

— Parcă ar lovi volanul, a observat Holmes.

După ce a zis asta, portiera s-a deschis violent. Şoferul a coborât şi a trântit portiera cu toată puterea – de fapt, atât de tare că încuietoarea nu s-a declanşat şi uşa a zburat înapoi spre el. De astă dată zbieretul pe care l-a tras nu putea fi decât o înjurătură. A fost urmată de un

bufnet şi mai puternic şi de o lovitură de pumn în caroseria îndărătnică, precum şi de una de picior, pentru siguranţă.

Ar fi trebuit să fie amuzant. Era oricum, numai amuzant nu.

I-am spus lui Holmes la ureche:

— Ceva ce a aflat în seara asta l-a înnebunit.

— Bănuiesc că a descoperit că încă o tentativă de a provoca tulburări nu a reuşit să stârnească nici măcar un zvon.

Săculeţii de vrăjitorie şi grăunţele otrăvite erau una, dar să urzeşti, să planifici şi să duci la bun sfârşit două atacuri – primul asupra unui oaspete, al doilea asupra unei slujitoare – şi să nu vorbească nimeni despre şiraguri de perle şi Regine malefice?

— Holmes, am spus, o persoană căzută pradă unei *idée fixe* poate înnebuni de-a binelea dacă planurile îi sunt dejucate.

Doctorul renunţase să-şi mai agreseze maşina şi se deplasase spre hayon, întinzând mâna înăuntru ca să ia ceva. Această portieră, închisă mai puţin violent, nu a mai sărit înapoi, iar doctorul a păşit apăsat prin lumina farurilor spre cabană. Amândoi ne-am chinuit să distingem obiectul pe care-l ducea, însă abia când s-a oprit să descuie uşa l-am desluşit: subţire, lung, rigid – asemănător unui băţ, dar având o scânteiere metalică la capăt. Apoi uşa s-a deschis, iar el s-a făcut nevăzut.

— Ce era? am sâsâit.

— Semăna remarcabil de mult cu o... furculiţă pentru tranşat carnea.

Mâna mi-a urcat instinctiv la gât.

— Dumnezeule, Holmes – l-am împins să comită o crimă!

Capitolul 48

Şi am început să alergăm din nou. Holmes a scos pistolul în timp ce s-a aruncat ocolind maşina, prin lumina farurilor, spre umbrele noastre sălbatice de pe faţada casei, în sus pe scări şi năpustindu-se pe uşa deschisă, ghemuindu-se dintr-o parte în alta pentru eventualitatea în care doctorul îl aştepta acolo, cu pistolul pregătit...

Nu s-a întâmplat nimic. Holmes a întins mâna şi aproape a închis uşa, ca să oprească o parte din lumina orbitoare. Ochii mi s-au obişnuit treptat. Ne aflam într-o cameră mare, cu mobilier masiv şi capete de animale fixate pe panouri, pe perete. Holmes s-a mişcat silenţios spre o uşă din peretele din spate. L-am urmat, ţinând cuţitul gata să fie aruncat.

Culoarul mirosea a praf şi igrasie, dar şi a băuturi tari: furia doctorului fusese alimentată de băutură. Praful se aşezase în straturi vechi de ani întregi pe balustradele de pe hol, stând mărturie abandonului îndelungat în care fusese lăsată cabana. S-a auzit un clinchet de chei şi am rupt-o la goană, Holmes cu pistolul întins când am cotit pe coridor. Silueta din cadrul uşii tocmai făcea un pas înainte. L-am strigat pe nume, dar a continuat să se mişte, iar glonţul lui Holmes i-a atins pulpana pardesiului.

Holmes s-a repezit de partea cealaltă a tocului uşii, dar nu s-a auzit niciun foc de răspuns. În schimb, un strigăt – în română, dar înţelesul era limpede: cine e?

Mi-am dus degetul la buze, dându-i de înţeles lui Holmes să păstreze tăcerea.

— Sunt doamna Holmes, doctore. Ne-am, ăăă, întâlnit ieri la Bran.

De două ori, de fapt.

S-a lăsat tăcerea. Apoi, pe un ton uluit şi exasperat, un bombănit uşor în română, care nu trebuia tradus ca să-l interpretezi drept: *Dumnezeule Mare, unele femei nu ştiu când să se lase păgubaşe*! Apoi a trecut pe engleză.

— Ce naiba căutaţi aici? Cum m-aţi găsit?

— Doctore, s-a sfârşit.

— Nimic nu s-a sfârşit. Nici măcar viaţa tinerei ăsteia, dacă nu cumva vreţi să fiţi proşti.

— Mă bucur foarte mult să aud că e încă în viaţă, am zis.

Asta cu siguranţă era adevărat.

— Bineînţeles că e în viaţă, ce credeţi că sunt?

Dacă vă vine să credeţi, părea jignit. Dar poate că ironia protestului şi-a croit drum prin accesul de nebunie, pentru că tonul ameninţător s-a întors.

— Iar dacă vreţi să rămână în viaţă, veţi intra încet şi veţi aşeza pistolul pe podea.

Holmes a clătinat din cap, dar eu mi-am ascuns cuţitul, apoi m-am apropiat şovăielnic de uşă şi am aruncat cu băgare de seamă un ochi dincolo de tocul uşii.

Fusese o cameră pentru slujitori, mică, mobilată cu strictul necesar şi având o fereastră minusculă acoperită acum de scânduri. Pereţii nu erau văruiţi, scândurile podelei erau la vedere, însă patul cu cadrul ruginit era acoperit din greu cu pături de lână şi perne cu puf. Un felinar cu parafină atârna de un suport prins în perete. Sub el, pe o masă, erau elementele de huzur din cameră: chibrituri pentru lumină, vreo şase cărţi în engleză, mâncare şi băutură cu eticheta Fortnum & Mason.

Brânza era neatinsă, pachetul de sărăţele fusese deschis iar sticla de apă Malvern era pe jumătate goală.

Însă toate aceste detalii le-am înregistrat cu vederea periferică, pentru că ochii îmi erau fixaţi asupra bărbatului.

Stătea în picioare de partea cealaltă a patului îngust, aplecat deasupra lui. Mâna lui dreaptă ţinea obiectul pe care-l văzuserăm la lumina farurilor; într-adevăr, era o furculiţă pentru friptură, având dinţii de aproape

cincisprezece centimetri, două vârfuri ascuţite care se potriveau perfect înţepăturilor din gâtul meu.

Şi din gâtul Gabrielei Stoica.

Fata nu era conştientă, fiind drogată cu băutura pe care i-o adusese mai devreme în seara aceea. Mâna stângă a doctorului se afla sub capul ei inert, întorcându-i tot corpul uşor spre el. Pe gât, se vedeau limpede trei perechi de urme de înţepături, furioase şi mânjite de sânge uscat.

Identice urmelor de sub gulerul cămăşii mele.

Fiecare dintre ele aflată la distanţă de orice venă sau arteră care ar fi însemnat moartea.

Dar nu într-un astfel de loc se aflau acum dinţii furculiţei.

— Dacă împing puţin, a zis doctorul, îi sparg artera carotidă. O să moară în câteva secunde. Intraţi şi lăsaţi jos pistolul.

I-am studiat postura, felul cum îi atârnau hainele, şi m-am retras înapoi pe culoar. Holmes scutura vehement din cap, dar nu văzuse ce văzusem eu. Am format cu buzele cuvintele *Nu are armă,* apoi am dat cu subînţeles din cap spre pistolul lui. Am făcut un pas şi am ieşit la iveală din nou, oprindu-mă în cadrul uşii ca să-mi sprijin umărul stâng de toc. Fără să mă vadă, am întins mâna stângă, cu palma în sus, spre Holmes. După o clipă am simţit atingerea metalului şi mi-am înfăşurat degetele în jurul pistolului.

— Doctore, chiar s-a sfârşit.

— Pistolul.

Mâinile îi erau nemişcate, în ciuda furiei şi a băuturii. Dacă aş fi îndreptat arma spre el, chiar şi cea mai mică mişcare i-ar fi străpuns gâtul Gabrielei. Am făcut doi paşi în cameră şi am pus arma pe podea, aruncând-o apoi cât colo cu piciorul.

— Iar acum soţul dumneavoastră.

— Soţul meu nu e...

— Vă rog să nu credeţi că n-o s-o omor pe copilă. După cum vedeţi, încep să rămân fără opţiuni. Dacă vreţi ca domnişoara Stoica să mai trăiască, domnule Holmes, vă veţi alătura soţiei dumneavoastră.

— Nu văd niciun pistol, am spus peste umăr.

Ceea ce însemna că, şi dacă era înarmat, în cele câteva clipe care i-ar fi trebuit doctorului să-şi scoată arma noi am fi putut ajunge la propriul nostru pistol înaintea lui.

Holmes a apărut lângă mine.

— Intraţi amândoi în camera de alături şi întoarceţi cheia în broască. Odată ce aţi scos cheia pe sub uşă, voi îndepărta obiectul de la gâtul Gabrielei şi voi pleca. Până veţi sparge uşa, eu voi fi dispărut. Până să daţi de ajutoare, eu voi fi ajuns la graniţă.

Am aruncat o privire uşii. Era subţire, dar trainică, iar încuietoarea veche, dar recent unsă. M-a văzut studiind-o.

— Mă tem că nu va mirosi prea bine înăuntru. Nu am avut timp să golesc oala înainte să veniţi.

Faptul că trebuia să ne adăpostim într-o toaletă improvizată mă îngrijora cel mai puţin. Mâna i-a tresărit abia perceptibil. Un firicel de sânge a început să se scurgă pe gâtul fetei.

— Ce vă opreşte să luaţi pistolul şi să ne ucideţi pe toţi? am întrebat.

În mare parte doar trăgeam de timp – un reflex automat, pentru că nu venea nimeni să ne ajute – dar, spre surprinderea mea, el a căzut pe gânduri. Mai mult, a găsit o soluţie.

— Păstraţi pistolul. Dar mai întâi vă rog să scoateţi gloanţele. Ah! Aveţi şi un cuţit în teaca aceea isteaţă din gheată. Vă rog să-l lăsaţi aici şi pe acela.

M-am uitat la Holmes şi i-am văzut limpede chipul pentru prima oară. În locul lui, un altul ar fi tremurat de furie. El stătea absolut nemişcat, având fiecare muşchi încordat şi o privire glacială, şi mi-am dat seama că, dacă n-ar fi fost cei doi dinţi de oţel din mâna doctorului, ar fi traversat încăperea şi l-ar fi sfâşiat în bucăţele. Aşa, a privit dunga stacojie, subţire, întinzându-se pe pielea albă. Apoi s-a îndepărtat un pas de mine, mai întâi fixându-mă cu privirea, apoi uitându-se intens la uşa prin care intraserăm. Am înţeles mesajul ca şi cum l-ar fi rostit cu glas tare: *Dacă doctorul scoate un pistol, tu eşti cea care trebuie să scape şi să se regrupeze.*

Am tras aer adânc în piept, am dat scurt din cap în semn că sunt de acord şi ne-am lăsat amândoi pe vine – eu ca să scot cuţitul din gheată, Holmes ca să ridice revolverul, deschizându-i cilindrul ca să permită gloanţelor să cadă pe scândurile prăfuite ale podelei. Apoi a întins arma spre perete şi a apăsat pe trăgaci de opt ori, demonstrând că era goală.

S-a ridicat în picioare. Eu am aruncat cuţitul în partea cealaltă a camerei ca să-l las tremurând, înfipt în perete, şi m-am ridicat la rândul meu.

Dinţii furculiţei şi-au slăbit întrucâtva apăsarea, iar doctorul nu a dus imediat mâna în buzunar după un pistol, aşa că am hotărât să văd dacă e dispus să vorbească.

— Spuneţi-mi de ce, doctore. Vă pasă de poporul dumneavoastră, aveţi o casă minunată la Braşov, aveţi bani – de ce vreţi să vă petreceţi tot timpul şi majoritatea banilor ca să reparaţi Castelul Bran? În loc de asta aţi putea construi un spital. O şcoală – zece şcoli.

Mai înainte nu percepusem nebunia care zăcea în el, dar acum era limpede în strălucirea din ochi şi disperarea din glas.

— Pentru că Branul e *al meu.* Pentru că tatăl meu şi-a pierdut averea, iar bunicul meu mare parte din a lui, şi de generaţii întregi familia Mikó a fost furată de ce era al nostru încă din vremea când strămoşul meu era Principe al Transilvaniei. Ar fi trebuit să fie al meu – ar fi fost al meu, dacă nu s-ar fi pierdut un certificat de căsătorie. Şi în loc de asta, conducătorii oraşului se uită la cât costă întreţinerea castelului şi i-l dau primei stricate din străinătate care e dispusă să-l accepte. În loc să mi-l ofere mie, în loc să spună „Un om care iubeşte poporul şi vrea doar să-l slujească va transforma castelul într-un centru plin de viaţă pentru colţul nostru de provincie” – în loc de asta, îl aruncă în braţele unei femei care îl crede o jucărie şi îl împopoţonează ca pe o casă de păpuşi. Iar când se satură de el o să-l vândă unui fustangiu bogat sau o să i-l dea leprei de fi-su, iar străinii o să vină cu maşinile lor rapide şi hărmălaia lor şi oamenii din Bran n-o să facă decât să sufere din nou.

— Regina chiar pare să iubească poporul, am încercat eu.

— Regina! a scuipat el. Femeia aia iubeşte admiratorii, iubeşte ţăranii coloraţi, iubeşte să se uite din maşină la gospodării, la copiii lor şi la sărăcia lor.

Eram cu ochii atenţi la cei doi dinţi dar, în ciuda furiei, nu începuseră să apese mai tare, aşa că am insistat eu:

— Nu puteaţi să-i spuneţi? Nu puteaţi...

— La ce bun? Castelul meu i l-au dat ei şi, mulţumită vouă, n-o să-l mai primesc înapoi. Ei bine, dacă nu pot să-l am eu, n-o să-l aibă nici ea.

Şi dând acest verdict înspăimântător, doctorul a făcut semn spre uşa de alături.

— După ce cheia e trecută pe sub uşă, voi pleca.

Faptul că nu scosese un pistol mă încuraja să-l cred – deşi, dacă am fi avut vreo altă variantă, aş fi ales-o. Însă

Gabriela nu mai era în pericol, iar uşa urma să cedeze într-un târziu. Chiar şi dacă avea pistolul în maşină şi intenţiona să se întoarcă, ar fi trebuit să treacă prin uşa aceea îngustă ca să-l folosească, dându-ne unuia dintre noi ocazia să-l copleşim.

Iar individul era prea dezechilibrat ca să se poată discuta rezonabil cu el. Ar fi fost în stare s-o ucidă pe fată dacă nu ne îndepărtam.

Aşa că ne-am îndepărtat. Mai întâi Holmes, cu pistolul gol, apoi eu. Holmes a tras uşa şi a bâjbâit după cheie. Mecanismul s-a răsucit. A scos cheia, s-a aplecat şi a strecurat-o pe sub uşă.

Imediat, nişte paşi au străbătut camera de alături, urmaţi de zgomotul scos de un obiect de metal lovit cu piciorul pe podea. Paşii au mers mai departe, apoi au părut să se oprească. Însă nu s-a auzit niciun zgomot cum că uşa de la temniţa Gabrielei s-ar închide, iar o vibraţie abia sesizabilă arăta că îşi continua drumul pe coridorul acoperit de covor. O clipă mai târziu, alt sunet de tocuri pe lemn, iar puţin după aceea zgomotul îndepărtat al unui motor pornit.

Hainele lui Holmes au foşnit şi am auzit declicul piedicii pistolului, urmat de frecarea uşoară a bronzului pe oţel.

Am recunoscut zgomotul fiindcă încărcasem pistolul acela de sute de ori.

— Ai reuşit să palmezi un glonţ?

— Ziua în care Sherlock Holmes nu va reuşi să păcălească un doctor printr-un truc de prestidigitaţie va fi ziua în care Sherlock Holmes se va retrage la Monaco.

— Când ieşim de aici, am spus, ştiu că eşti furios, dar nu-l ucide. Dar poţi să-l faci să-l doară. E în regulă să-l doară.

Mi-a aruncat o privire încărcată de un umor negru.

— Dă-te la o parte, s-ar putea să fac mizerie.

Să arunci în aer încuietoarea unei uşi se poate lăsa cu mai mult decât mizerie – poţi chiar să-ţi pierzi un deget dacă eşti neglijent.

Soţul meu nu e niciodată neglijent.

Glonţul a pricinuit mecanismului suficient de multe stricăciuni încât, după aceea, câteva picioare să dea uşa de perete. Zgomotul aproape că a trezit-o de-a binelea pe fată – se simţea bine, în afară de înţepăturile de pe gât, aşa că i-am şoptit ca s-o liniştesc până a adormit la loc. I-am tras păturile peste umăr – deşi, gândindu-mă la motocicletă, am luat una dintre ele la subraţ –, apoi mi-am pipăit buzunarele, am găsit cele câteva dropsuri pe care le cumpărasem în urmă cu ceea ce părea o jumătate de viaţă şi le-am lăsat pe măsuţa de lângă ea, luând la schimb una dintre perne.

Apoi am alergat.

Maşina dispăruse, la fel şi Holmes, dar am pornit pe urmele lui cu lanterna aprinsă, prin cabană şi de-a lungul aleii, dând de el în timp ce se lupta să aducă motocicleta înapoi pe drum.

— Urmele de cauciucuri arată că s-a întors pe unde a venit, i-am spus.

Am pus perna pe portbagajul dur de metal, mi-am strâns picioarele, am înfăşurat pătura în jurul nostru cât era de lungă şi m-am ţinut bine.

Capitolul 49

La ora aceea târzie, drumurile erau complet libere – dar numai de maşini, căruţe şi fiinţe omeneşti. În primii trei kilometri, Holmes a evitat un şoarece mare, doi iepuri şi o pisică. În acelaşi timp, farul nostru dezvăluia mersul nepăsător al maşinii, luminând o porţiune de drum împroşcată cu sânge proaspăt, lucitor, şi forma de curând

strivită a unei vietăţi într-o învălmăşeală de pene. O maşină grea ca brecul de vânătoare ar fi trecut neclintită prin orice mai mic decât o vacă; pentru o motocicletă până şi un iepure e periculos, iar o vulpe mare ne-ar fi putut ucide de-a dreptul.

Viteza noastră a început să scadă.

— Nu încetini! am strigat. Nu-l putem lăsa să scape!

Şi-a dat capul pe spate şi a zis:

— Nu ştie că am pornit pe urmele lui. Nu are niciun motiv să se grăbească.

Nu e nebunia un motiv suficient? m-am întrebat. Dar am ridicat din umeri şi m-am cufundat înapoi în pătură, lăsând vântul să şuiere pe lângă mine. Eram la nord de Braşov, prin urmare aproape exact în centrul României – lucru reflectat de hartă prin cinci drumuri care se uneau în punctul care era oraşul. Unele dintre ele erau chiar căi ferate, altele erau drumuri mai mult cu numele, dar cum Bucureştiul era deopotrivă capitala şi cel mai apropiat oraş, drumul într-acolo trebuie că era bine întreţinut. Şi era în direcţia aleasă de doctor.

I-am vorbit la ureche:

— Crezi că se va opri mai întâi la casă?

Mişcarea din umeri arăta că şi el era la fel de nesigur de răspuns ca şi mine. Dar, cum conacul era aproape de drum, am riscat să parcăm în dreptul aleii şi să stingem motorul.

Nu se vedea nicio lumină, iar în aer nu plutea niciun nor de praf de pe drum. Nu se auzea niciun zgomot de motor.

Holmes a pornit din nou motocicleta şi ne-a adus înapoi pe drum.

La periferia Braşovului am ieşit iar din adăpostul încropit în spate ca să strig:

— Dacă secţia de poliţie e deschisă, îi putem ruga să telegrafieze înainte. Să le spună că un bărbat are de gând s-o ucidă pe Regină.

A dat aprobator din cap şi a încetinit în dreptul clădirii, însă era pe cât de întunecat te puteai aştepta să fie un oraş mic în crucea nopţii. Am pornit din nou.

— Aşadar, încotro se îndreaptă? am întrebat eu.

— La Regină, a strigat el.

— A spus că se duce la una dintre graniţe.

— „Dacă nu pot să-l am eu, n-o să-l aibă nici ea”.

— Ar prefera să încerce să ajungă la Regină în loc să scape basma curată?

— Aşa cred.

M-am agăţat de el în timp ce oraşul adormit trecea în viteză pe lângă noi şi m-am gândit la probabilitatea de a-i anticipa mişcările unui nebun. Când am vorbit cu el, mi s-a părut că doctorul îşi recapătă ceva din echilibru – suficient cât să sugereze că ar alege să-şi ducă viaţa mai departe, nu un ultim gest şi un moment sclipitor de glorie. La urma urmei, avea resurse enorme, lumea îi stătea la picioare. Nu trebuia decât să se furişeze afară din România şi să renunţe la Bran în favoarea duşmanului său, Regina.

Oare ce gânduri îi treceau prin minte acolo, în faţa noastră, pe drum? Oare era consumat de nevoia de răzbunare şi de a pune capăt tuturor lucrurilor, sau fusese receptiv la glasul acceptării şi al unei vieţi în altă parte? Sau pur şi simplu gonea prin noapte, la fel de orb la variantele care i se aşterneau înainte pe cât era la iepurii care-i ţâşneau sub roţi? Aşteptând ca vreun taur adormit să-i apară în lumina farurilor, sau ca mâinile de pe volan să-şi aleagă ţinta...

Holmes avea dreptate: retragerea aceea de tip „totul sau nimic” păruse mai autentică decât gândul de a se îndrepta spre graniţă. Însă tot nu ne ajuta să ne hotărâm.

— Ştie că Regina e la Sinaia, i-am spus eu.

Holmes s-a lăsat pe spate, dând voie motorului să încetinească.

— Serios?

— Sunt aproape sigură. O vreme a avut nişte pasageri în maşină, i-am auzit vorbind. Dar, Holmes, ameninţarea ar putea fi îndreptată împotriva castelului însuşi, nu împotriva Mariei.

A lăsat motocicleta să se oprească singură la o răscruce, sub unul dintre felinarele din oraş, şi a pus picioarele pe pământ. A rămas aşezat, cu capul plecat, la fel de căzut pe gânduri ca şi mine.

Dacă nu pot să-l am eu, n-o să-l aibă nici ea putea însemna la fel de bine şi incendierea obiectului dorinţei sale.

Castelul Bran. Da, avea ziduri de piatră, un drum de acces cumplit de abrupt şi numai o ferestruică minusculă care dădea spre alee – din exterior, un piroman ar fi avut nevoie de nişte săgeţi aprinse sau de un avion ca să-şi ducă gestul la bun sfârşit. Însă, dat fiind că majoritatea slujitorilor erau afară, căutând-o pe Gabriela, un om cu un chibrit ar fi putut intra fără prea mari dificultăţi.

Am simţit că Holmes ia o decizie. S-a întors în şa şi şi-a ridicat ochelarii ca să se poată uita la mine.

Am dat aprobator din cap.

— Sinaia.

A pornit iar motocicleta şi a virat pe drumul spre Sinaia.

În timp ce Braşovul rămânea în spatele nostru, pentru prima dată în câteva ore mi-am îndreptat un gând spre Andrei Costea, bine îmbăiat, dar poate începând să-l roadă foamea în camerele noastre de la castel. Să-i spun lui Holmes ce aflasem? Nu, mai bine să nu introduc şi mai multe distrageri.

Drumul urca, dar carosabilul era bun. Şi mai bine, aici era mai mult pădure decât câmp. Mai puţine găini şi pisici, mai puţine coteţe care să ispitească prădători, şi sălbăticiuni mai temătoare de zgomotele de motor decât rudele lor mai civilizate.

Dezavantajul era că nu mai vedeam urmele însângerate ale trecerii maşinii.

Sumbru, Holmes ne-a dus mai repede, apoi şi mai repede. Am coborât capul, sperând ca ochelarii să nu-mi zboare în bătaia vântului, şi am constatat că perna dispăruse de sub mine.

La patru sau cinci kilometri după ce am ieşit din Braşov, l-am simţit reacţionând la ceva. M-am îndreptat de spate, încercând să văd peste umărul lui.

— Ce e?

— Faruri, a zis. Pe acele de păr din faţa noastră.

Acele de păr erau bune. Suprafaţa şoselei era excelentă. Un motociclist dornic să-şi asume riscuri putea prinde din urmă o maşină pe serpentinele acelea, mai ales noaptea, când orice maşină şi-ar fi anunţat prezenţa cu farurile. Am dat drumul păturii, lăsând vântul să o smulgă în noapte, şi cu mâna liberă am pipăit buzunarul lui Holmes ca să mă asigur că pot găsi revolverul dacă aveam nevoie. După aceea mi-am încolăcit braţele şi m-am lipit de spatele lui, imitându-i fiecare aplecare şi schimbare de poziţie.

Am crescut viteza, deopotrivă înspăimântător şi palpitant. Eram ca agăţaţi de drum, aplecându-ne mult în stânga, apoi în dreapta, apoi în stânga din nou, pavajul fiindu-ne tot mai aproape de genunchi cu fiecare viraj.

Drumul îşi atingea cel mai înalt punct la Predeal, apoi începea să coboare şi am zărit o străfulgerare de faruri în faţă – dar...

Înainte să pot vorbi, am simţit cum corpul lui Holmes se detensionează, dezamăgit, şi am auzit cum viteza scade puţin când mâna lui a încetat să mai apese acceleraţia la maximum.

Am trecut pe lângă Renault-ul din timpul Războiului ca şi cum ar fi stat pe loc şi am zburat mai departe.

Drumul a devenit mai drept, iar orice avantaj am fi avut se pierduse acum în faţa motorului puternic al brecului. Am intrat pe o şosea mai largă. Au început să apară case şi străduţe mai mici. Un sat, apoi altul – din când în când câte o maşină care venea spre noi, sau în sens invers, îndreptându-se spre sud. Am depăşit una chiar înainte de Buşteni, apoi încă una.

Deodată, Holmes s-a lăsat pe spate, frânând puternic şi luptându-se să nu cădem. Îi simţisem tensiunea din muşchi şi reacţionasem într-o clipită, însă chiar şi aşa mişcarea lui bruscă mi-a lovit dinţii şi m-a luat pe nepregătite. Aproape am căzut – dacă aş fi fost eu în locul lui, chiar am fi căzut –, însă ne-am ţinut roţile drepte şi am simţit cum începe întoarcerea imediat ce am încheiat negocierea cu dezastrul.

— Scuze, a zis el şi ne-a dus înapoi la ieşirea pe care o observase doar câteva clipe prea târziu.

Acum treceam pe lângă mai multe porţi scumpe, încuiate, cu copaci toaletaţi şi ocazional zăream frânturi din nişte grădini îngrijite. Trebuia să fie Sinaia, capitala de vară, unde se muta Bucureştiul când vremea era prea călduroasă.

Era un labirint de străzi înguste şi alei, dar Holmes părea să ştie încotro merge – sau, mai bine zis, judecând după cât de tensionat îi era spatele, avea o imagine mintală pe timp de zi şi se străduia să reconstituie traseul pe timp de noapte.

Am trecut de câteva clădiri, în josul unui deal şi de partea cealaltă a unui pârâu, când în faţa noastră au apărut mai multe lumini.

Nu putea fi decât un castel regal, cu o intrare prelungă şi o casă pentru străjeri înainte de corpul propriu-zis, care probabil conţinea sute de încăperi – dar în faţa căruia era oprit brecul, cu portiera şoferului deschisă şi cu farurile aprinse. Când motocicleta a oprit derapând lângă el, doi bărbaţi în livrea tocmai străbăteau curtea interioară, vizibilă printr-o pereche de arcade. M-am dat jos de pe portbagajul de metal, amorţită de parcă aş fi stat toată ziua pe cal. Totuşi, eram în formă mai bună decât Holmes, care se chinuia să-şi descleşteze mâinile de pe ghidon.

— Holmes, unul dintre noi trebuie să se mişte repede. Poţi să le distragi atenţia străjerilor?

— la pistolul, a zis, apoi a ridicat glasul ca să spună cu un accent extrem de afectat: Om bun, m-ai putea ajuta? Îmi pare foarte rău, e nespus de târziu, dar îl caut pe un domn care...

Cei doi bărbaţi au apărut de sub arcada din dreapta. Am pus arma în buzunar şi am pornit spre stânga cât de repede mă duceau picioarele – adică, din fericire, mai repede decât doi inşi masivi, cu cizme, mantale şi suliţe ceremoniale.

Au strigat, dar eu am reuşit să străbat curtea şi să ajung la jumătatea marii scări din interior înainte ca bărbatul mai tânăr să ajungă la uşi. Mă aflam într-un fel de sală – etajul acela probabil era întru totul public, destinat evenimentelor oficiale, prin urmare îndepărtat de dormitoarele familiei –, dar când am ridicat privirea am rămas uluită să văd cerul deasupra unor galerii deschise. Înăuntru ardeau lumini – nu multe, dar suficiente cât să-mi arate unde erau scările. Când m-am năpustit spre ele, am început să strig:

— Străjeri! Apărați-vă Regina! Opriți-l pe doctor! Ileana, sunt Mary Russell – doamna Holmes! Ileana!

Cei doi străjeri strigau şi zăngăneau în spatele meu, glasul lui Holmes s-a alăturat vacarmului, iar eu începeam să rămân fără suflu în timp ce mă aruncam de-a lungul coridoarelor şi scărilor masive, strigând şi blestemând somnul profund al familiei regale. Unde erau valeţii – şi cât de departe ajunsese doctorul?

Alte scări – şi, în sfârşit, camerele de locuit, coridoare acoperite de covoare groase, de-a lungul cărora fuseseră aranjate busturi, vaze şi tablouri. Unul dintre străjerii din spatele meu era mai rapid decât mă aşteptasem, îl simţeam că se apropie şi m-am gândit la pistol, dar mi-am zis să fiu serioasă, doar nu era să încep să trag în spaţiul acela. Iar apoi, din faţa mea, am auzit strigătul unui bărbat. Trecusem pe jumătate de un colţ când tocurile mi-au alunecat şi aproape am căzut, apoi m-am ferit de un valet masiv care s-a ciocnit de străjerul din spate într-o învălmăşeală de înjurături, permiţându-mi să scap de urmăritorul meu.

Apoi totul s-a întâmplat deodată.

Când am făcut primul pas pe coridorul slab luminat am zărit un bărbat cu o trusă medicală ţinând mâna ridicată după ce bătuse la o uşă închisă. La al doilea pas s-a deschis o uşă aflată în partea cealaltă. La al patrulea pas, Ileana a ieşit de acolo, confuză, ţinând în braţe câinele pufos şi alb. Am deschis gura să strig – iar la al cincilea pas uşa din faţa doctorului s-a deschis spre interior, dezvăluind-o pe Regină.

— A răpit-o pe Gabriela! am ţipat, dar acela era al optulea pas, iar mâna doctorului se pregătea s-o forţeze pe Regină să intre înapoi.

Am alergat cu paşi grei pe coridorul nesfârşit, conştientă că n-o să ajung la timp, nereuşind nici măcar să

mă opresc să scot pistolul – dar apoi o nălucă albă a ţâşnit pe covor, mârâind furios şi aruncându-se apoi după piciorul care dispărea în cameră. Corului de strigăte i s-au alăturat ţipete, de bărbat şi de femeie, iar doctorul a apărut din nou, împleticindu-se înapoi, încercând să scape de silueta albă care i se prinsese de spatele pulpei. Mai erau cinci paşi până să-l pot doborî – însă eram la trei metri de el când o vază orientală cu valoare inestimabilă i s-a spart în cap. El s-a clătinat şi s-a prăbuşit.

Regina şi Ileana, având ambele aceeaşi expresie şocată întipărită pe chip, s-au uitat de la el la mine. Am încetinit – numai ca să ajung sub câteva zeci de kilograme de străjer furios.

Capitolul 50

Mi-au dat un pled gros de călătorie înainte să mă parcheze într-o sală mare, formală, sub ochii a nu mai puţin de patru bărbaţi în uniformă. La câteva minute după ce fusesem lăsată acolo, prin încăpere a trecut un val de trafic, escortând un bărbat cu o geantă de doctor. Câteva minute mai târziu, o slujitoare adormită a apărut ca să aprindă şemineul de lângă mine, ceea ce nu ar fi fost necesar, având în vedere că era august, cu excepţia faptului ciudat că încăperea nu avea acoperiş.

Au trecut treizeci de minute. Mi-au apărut vânătăi, iar amorţeala din corp mi s-a intensificat. Vocile treceau înainte şi înapoi pe undeva deasupra capului meu, ocazional şi cea a lui Holmes. Noul medic a coborât din nou – Regele, în patul lui de suferinţă, aparent nici nu auzise perturbarea.

Nu puteam decât să sper că mesajul meu scurt ajunsese la Holmes. Înainte ca străjerii să mă târască de acolo, am reuşit să strig câteva cuvinte scurte peste umăr,

în arabă, o limbă pe care nimeni de acolo nu ar fi înţeles-o: „Nu o lăsa să afle ce voia doctorul!”

Apoi am fost târâtă până jos, în timp ce el a fost dus într-o camera privată pentru o conversaţie cu Majestatea Sa Regina.

Tipic bărbătesc.

M-am ridicat cu trudă în picioare. Străjerii s-au zbârlit în timp ce se uitau la mine cum fac un tur al canapelei, în încercarea de a împiedica vânătăile să mi se transforme în piatră. Am şchiopătat ca un octogenar spre mătasea somptuoasă, cu franjuri, apoi am făcut o grimasă încercând să-mi ridic privirea spre tavanul ciudat. Nu era straniu să ai o asemenea sală ornamentată deschisă elementelor? Dar de data aceasta am observat un acoperiş parţial, o sticlă ornamentată care acoperea aproximativ o treime din spaţiu – am realizat imediat că trebuia să fie un fel de tavan retractabil care fie se blocase, fie fusese lăsat deschis, şi că cerul de deasupra capului nu mai era negru.

M-am oprit în faţa focului nepotrivit, a cărui căldură îmi mângâia partea din spate a picioarelor în timp ce se înălţa. M-am învârtit încet, precum o friptură la proţap, şi mă gândeam la posibilitatea de a mă pune în genunchi ca să-mi pot prăji şi umerii când nişte paşi vioi au urcat scările de la intrare, urmaţi de o bătaie de călcâie când străjerii au luat poziţie de drepţi. M-am întors ca să văd cine era.

Un bărbat înalt, zvelt, brunet, de cincizeci de ani, cu mustaţă şi o privire aprigă: nu putea fi decât consilierul Reginei, prietenul şi presupusul amant, Prinţul Barbu Ştirbey.

— Eşti tu femeia, a început el, apoi şi-a dat seama şi a luat-o de la capăt: *Are you the woman they say was attacking the Queen*?

— Eu sunt femeia care a încercat să o salveze pe Regină de la un atac. Cred că v-aţi întâlnit cu soţul meu zilele trecute. Domnul Holmes.

Ochii i s-au mărit şi s-au îndreptat spre faţa mea învineţită şi şifonată înainte să se întoarcă spre cel mai apropiat străjer cu un potop de cuvinte în română pline de furie. Mi-am dat jos pledul de lână de pe umeri şi am reuşit să-l întind pe canapea, apoi i-am întrerupt tirada.

— Domnule, vă rog, aş dori să văd dacă Majestatea Sa şi Principesa Ileana sunt bine. Şi să vorbesc cu soţul meu.

I-a aruncat o întrebare rapidă străjerului îngrozit, care i-a dat un răspuns la fel de scurt. Prinţul Barbu a întins apoi mâna spre cotul meu ca să mă conducă spre scări, un gest care îmi arăta exact cât de slăbită sunt. Am făcut un efort şi, când am ajuns la al doilea rând de trepte, mă mişcăm ca un bătrân de cincizeci de ani destul de vioi.

— Domnule, ştiţi dacă sunt ceva veşti de la Bran, despre fata care a fost răpită?

A scos un sunet de iritare şi a spus:

— Da, desigur, ar fi trebuit să vă spun imediat. Am primit un mesaj telefonic de la schimbul din Braşov cum că poliţiştii s-au dus la cabana de vânătoare şi că au găsit-o pe fată. Este în siguranţă. Deşi, dacă am înţeles mesajul, furioasă.

— Ea trebuie să fie.

Am descoperit că zâmbeam imaginându-mi-o pe Gabi Stoica furioasă.

— Ileana – Principesa – ştie?

— Da. Era îngrijorată.

— Sunt prietene.

Sufletul îmi era considerabil uşurat, însă asta nu-mi accelera cu nimic paşii. Totuşi, înaintarea noastră lentă îmi dădea timp să înregistrez detalii, iar detaliile erau în abundenţă. Palatul în sine – un castel doar cu numele, în

ciuda mulţimilor de arme şi armuri decorative – era la fel de nou precum familia regală. Iar conceptul din spatele clădirii şi decoraţiunii era al şcolii „dacă una e bună, şaptesprezece sunt şi mai bune”. Fiecare balustradă sculptată, fiecare perete acoperit cu tablouri cu rame aurite, fiecare uşă era rezultatul a unor săptămâni de muncă ale unui meşter. Un salon victorian care o luase razna.

Nu putea exista o clădire mai diferită de Castelul Bran decât aceasta.

Prinţul Barbu a mers înaintea mea, ducându-se direct la o uşă şi deschizând-o cu siguranţa unui om care locuise acolo. S-a lăsat într-un genunchi în faţa Reginei Maria şi i-a dus mâna la buze, un gest care în mod clar le-a venit natural amândurora. Apoi s-a ridicat şi s-a întors spre Ileana, care era cu ochii umflaţi, însă foarte uşurată, cu braţele în jurul câinelui alb din poală. Ei i-a adresat o plecăciune mică, afectuoasă şi uşor ironică. Ea a înclinat uşor capul, gest care, în ciuda tensiunii din postură, avea o urmă similară de umor. El a şi mângâiat câinele.

În mai puţin de cinci secunde am ştiut totul despre dragostea şi respectul pe care cei trei le aveau unul pentru altul.

M-am dus lângă Holmes, care s-a uitat suspicios la buza mea umflată, însă nu a spus nimic.

— Ştie? am murmurat.

— Ce urmărea doctorul? Nu i-am spus, iar el nu era conştient când am plecat. Nu ştiu dacă şi-a revenit încă. Ai auzit că poliţia din Braşov a găsit-o pe Gabriela.

— Da. Dar, uite, trebuie să..., am început eu, însă Prinţul Barbu s-a apropiat, întorcându-se spre Holmes şi întrebându-l dacă ar putea vorbi.

I-am privit cum pleacă, rugându-mă ca Holmes să fi primit mesajul meu, să fie de acord cu el şi să poată face orice ca să-l ducă la bun sfârşit.

Le-am oferit Reginei şi fiicei ei un zâmbet încurajator.

— Majestatea Voastră, îmi cer scuze că nu l-am putut împiedica pe doctorul Mikó să Vă tulbure somnul cu o întrerupere atât de îngrozitoare. Şi, Principesă, felicitări pentru că aţi luat o poziţie atât de decisivă. Bulldog Drummond ar fi mândru.

Faţa schimonosită a fetei s-a relaxat un pic.

— Aşa credeţi?

— Desigur! Singurul lucru care-l va împiedica pe Sapper să scrie asta e gândul că ar putea jigni demnitatea vărului dumneavoastră.

S-a gândit pentru o clipă la reacţia probabilă a lui George al V-lea când s-ar fi pus problema despre o şaradă regală implicând o tânără prinţesă îmbrăcată în cămaşa de noapte care loveşte un intrus în cap cu un obiect vechi de nepreţuit şi care afişează apoi un rânjet de pură plăcere.

— Cineva ar trebui să-i spună, totuşi, lui Sapper despre asta.

— Dacă va publica povestea, va trebui să-l includă şi pe câine.

Ea şi-a strâns braţele în jurul făpturii adormite.

— Mă bucur atât de mult că Gabi a fost găsită! Dar aveţi vreo idee ce voia acel om? E medicul din Bran, nu-i aşa? L-am văzut trecând în maşina lui neobişnuită.

Simţeam privirea de avertizare a Reginei Maria, însă i-o luasem înainte în precauţia mea.

— Principesă, sunt sigură că ştiţi cât de iraţionali pot deveni bărbaţii când vine vorba despre politică. Mă tem că vom afla că cineva i-a sucit minţile doctorului şi că l-a împins la acest act de nebunie.

— Dar cum a intrat? a întrebat ea.

De data aceasta străjerul de lângă uşă s-a îndreptat brusc la întrebarea ei.

— Îmi imaginez că un bărbat cu o trusă medicală e o privelişte obişnuită pe aici în ultima vreme, tatăl dumneavoastră fiind bolnav. Ei bine, suntem cu toţii norocoşi că acest nebun şi-a găsit naşul într-un câine mic şi o ucenică a lui Bulldog Drummond. Şi puteţi fi sigură că străjerii şi-au învăţat lecţia şi că aşa ceva nu se va mai întâmpla niciodată.

Capitolul 51

Sherlock Holmes îl urmă pe Prinţ afară din salonul Reginei şi de-a lungul holului către o cameră din apropiere: o bibliotecă, să spunem, deşi concepută mai puţin pentru lectură cât pentru a-i impresiona pe prietenii bărbaţi cu întinderea uriaşă de cotoare de piele. Prinţul Barbu închise uşile în faţa străjerilor de afară, apoi îi făcu semn lui Holmes spre un fotoliu, în timp ce el însuşi se îndreptă spre un dulap de băuturi elaborat. Umplu două pahare dintr-un decantor cu un lichid transparent şi le aduse înapoi la fotolii.

— Nu ştiu dacă e momentul pentru o băutură sau pentru cafea, însă îmi imaginez că cea din urmă va ajunge în curând. În orice caz, de asta am nevoie mai întâi.

Holmes luă o înghiţitură generoasă, cu scop medicinal, savurând căldura din gât. Era *ţuică,* dar cu o complexitate intensă care le făcu pe cele băute cu alte ocazii să pară că aveau gust de diluant. Mai luă o înghiţitură, apoi ambii se întinseră după tutun. Când fumul începuse să se ridice, Prinţul scutură scrumul din capătul ţigării.

— Spuneţi-mi ce s-a întâmplat.

Iar Holmes asta şi făcu, de la sosirea lui la Bran din seara precedentă, după ce o însoţise pe Regină la Sinaia,

până la urmărirea lui Russell la o casă la ţară pe partea cealaltă a Braşovului şi la goana cu motocicleta prin munţi. Prezentă numai punctele principale însă, chiar şi fără amănunte, cafeaua fusese servită, iar palatul începuse deja treburile de dimineaţă înainte să termine el.

— Nu am văzut ce s-a întâmplat cu Russell după ce am ajuns, sfârşi el. Dar înţeleg că ea şi Principesa Ileana l-au învins împreună pe doctor. Iar mai târziu am văzut un revolver în geanta lui medicală.

— De ce nu eraţi acolo?

— Unul dintre noi trebuia să stea în curte ca să-i distragă pe străjeri. Russell e mai rapidă decât mine.

— Însă nu suficient de rapidă ca să-i evite.

— Ea şi-a făcut datoria, iar ei o făceau pe a lor. Nu a văzut niciun motiv să-i rănească.

Prinţul râse, Holmes nu.

Prinţul întinse mâna ca să umple din nou ceştile de cafea, şi se lăsă în spătar, cumpănind.

— Acest medic din Bran – el chiar îşi închipuie că are vreun drept asupra castelului? Nu e pur şi simplu un nebun?

— Pare să existe un fundament fragil pentru convingerea lui cum că familia ar avea o revendicare reală asupra clădirii. Banii moşteniţi de la unchiul său l-au făcut să pară că-i e la îndemână, cel puţin până când eu şi Russell am început să-i punem piedici în cale. Atacul din această seară a fost un ultim act disperat de furie şi exasperare – nu mai puţin periculos, desigur, însă nu era ceea ce planificase la început.

— Este nebun?

— *Eu* aş numi-o nebunie. Un psihiatru s-ar putea să nu.

— Urăsc că îi face probleme Reginei, tocmai acum. Şi aşa e tulburată de prea multe. Regele. Fiul lor. Şcoala de engleză a Ilenei.

Holmes îl studie pe celălalt bărbat, trecându-şi mâna prin păr, parcă netezindu-şi propriul disconfort.

— Dumneavoastră... Cum să spun, domnule... O iubiţi?

Prinţul păru uluit de întrebarea directă. Totuşi, nu protestă şi nu o consideră nepotrivită. În schimb, zâmbi uşor.

— Este Regina mea. Mi-aş da viaţa pentru ea. Pentru ea şi pentru fiica ei.

Iar Holmes dădu din cap, ca şi cum acest răspuns era de-ajuns.

— Nu cred că vi se va cere să vă sacrificaţi, ci doar un anumit nivel de flexibilitate etică. Soţia mea crede că dacă Regina ar afla despre... iluziile... doctorului Mikó, afecţiunea ei pentru Bran şi pentru oamenii săi ar fi întinată.

După o clipă Prinţul, încuviinţă dând din cap.

— S-ar putea. Nu la început, însă gândul ar persista. Ar găsi pretexte să fie mereu în altă parte. Ceea ce ar fi păcat. Bran este singurul loc unde poate fi ea însăşi.

— V-aş sugera să nu-i spuneţi. Nu-l lăsaţi pe Mikó să vorbească.

— Domnule, sugeraţi să pun să fie...

— Nu ucis. Doar să-i scoateţi colţii. În definitiv, a fost găsit în afara camerelor Regelui cu un pistol. Ar fi destul de uşor de stabilit că disputa lui a avut legătură cu Ferdinand, mai degrabă decât cu Maria. Dacă va fi acuzat, totul va ieşi la iveală. Totuşi, s-ar putea să fiţi nevoit să găsiţi un medic care să-l declare nebun. Sărmanul individ nu trebuie spânzurat sau împuşcat, ci doar înlăturat în tăcere. I s-ar putea oferi chiar condiţii bune, dacă guvernul ar pune mâna pe bunurile sale considerabile. La urma urmei, nu are rude. Însă nu trebuie să mai comunice vreodată cu Regina sau cu Principesa Ileana. Şi va trebui să fiţi atent să nu iasă vreodată la iveală niciun cuvânt

despre revendicarea lui. De fapt, dacă aţi putea face poliţia să întârzie o zi sau două cu investigaţia lor, m-aş putea asigura ca orice indicii în acest sens să dispară din casa lui. După aceea, chiar dacă ar apărea vreun zvon, nu va părea decât un vis trist.

Prinţul se uită la bărbatul din faţa lui, apoi se ridică. Întinse mâna. Holmes se ridică şi i-o strânse.

— Regret, spuse Prinţul, că nu voi avea ocazia să vă cunosc mai bine, pe dumneavoastră şi pe doamnă.

— Domnule, sentimentul este reciproc.

Capitolul 52

A sosit micul dejun, în camera însorită în care stăteam cu Regina Maria şi Prinţesa. Pe urmele lui au venit Holmes şi Prinţul Barbu, mirosind a tutun, ţuică şi mulţumire. Slujitorii aduseseră tăvi mari cu chifle şi fructe şi o duzină de alte lucruri apetisante care m-au ajutat să uit de vânătăile care-mi înnegreau pielea. Ileana i-a strecurat câinelui bucăţele de cârnat pe sub faţa de masă în timp ce-i povestea Prinţului aventura din perspectiva ei. Regina asculta şi zâmbea şi mai intervenea din când în când cu câte o remarcă.

Apoi s-a terminat: masa a fost debarasată, slujitorii au dispărut, ochii Principesei s-au înmuiat puţin în aerul cald care intra leneş pe fereastră. Prinţul Barbu a aprins o ţigară pentru Regină, apoi s-a ridicat.

— Îi voi telefona doctorului Majestăţii Sale, Doamnă, dacă nu Vă deranjează, apoi îl voi întreba pe Majestatea Sa dacă doreşte să mă vadă înainte să plec acasă.

— Sunt sigură că lui Nando i-ar face plăcere o scurtă conversaţie.

— Ah, am uitat – Nadeja mi-a spus să vă invit la ceai.

— Mi-ar face mare plăcere, dar poate în câteva zile. Astăzi eu şi Ileana ne întoarcem la Bran.

Pleoapele Ilenei s-au deschis brusc.

— Azi? Nu trebuie să mai aştept?

— Cred că exilul tău a fost suficient de îndelungat. Poţi să-ţi strângi lucrurile?

— Mai repede decât tine!

A râs şi a ieşit în fugă din cameră, cu câinele pe urmele ei.

Prinţul a zâmbit spre uşa pe care ieşise ea.

— E o binecuvântare că încă poate fi aşa de... aproape copilăroasă.

— O, ar fi trebuit s-o vezi la Londra – o tânără doamnă. Dar da, aici poate fi liberă. Şi ei i-ar face mare plăcere s-o vadă pe Nadeja. De ce nu veniţi cu maşina până la Bran? Grădinile sunt spectaculoase şi în curând o să se ofilească.

— Cu mare drag. Domnule, Doamnă, a zis întorcându-se spre noi. A fost o plăcere.

A plecat. Regina şi-a stins ţigara în scrumiera de marmură.

— Trebuie să le dau de veste slujitorilor că plec. Sper că voi doi – staţi: mi s-a spus că aţi venit cu o motocicletă. E nevoie să vă întoarceţi tot cu ea?

— Vai, sper că nu, am zis din tot sufletul.

Ea a râs.

— Atunci veţi veni cu noi. Deşi îmi închipui că discuţiile nu vor fi tocmai strălucite, după o noapte atât de întreruptă.

— Doamnă, e unul dintre momentele în care aş alege o banchetă moale în locul chiar şi celei mai inteligente conversaţii.

Mai bine că nu aşteptam o discuţie captivantă cu nepoata Victoriei. Până şi Holmes, chiar dacă a rămas

ţeapăn, cu spatele drept, şi-a lăsat pleoapele să se închidă uşor pe anumite porţiuni de drum.

Când am ajuns la Bran, Ileana s-a repezit jos din maşină într-o manieră deloc regală ca să-l înfrunte pe Florescu.

— Cum se simte Gabi? Aţi avut grijă de ea? Când pot să merg s-o văd?

Majordomul a clipit în faţa acestui atac.

— Bună dimineaţa, Alteţă. Gabriela se simte bine. Am fost la ea acasă când au adus-o poliţiştii înapoi, acum două ore. Au rămas s-o interogheze, iar când au plecat era foarte obosită. Presupun că va dormi o vreme. Cât despre o vizită...

Majordomul s-a uitat la Regină, aşteptând îndrumare.

— Nu astăzi, a zis Maria tăios şi, înainte ca protestele fiicei ei să capete amploare, a spus că Gabriela are nevoie de odihnă, că nu se poate odihni ştiind că în casa ei e o Principesă şi că se vor face aranjamente să fie adusă în vizită la castel a doua zi.

Era bine şi aşa, arăta expresia de pe chipul Ilenei, cu toate că a continuat să insiste linguşitor până când Regina a fixat-o cu „Privirea”. S-a potolit şi a spus că se gândea să aţipească şi ea puţin.

Regina a privit-o cum se îndepărtează, expresia autorităţii materne disipându-se treptat în afecţiune pură. După aceea s-a întors spre noi.

— După ce domnul Florescu mă va pune la curent voi ieşi să călăresc, a spus ea. Aţi vrea să mă însoţiţi? Cu siguranţă există costume de călărie care să vi se potrivească.

Am mulţumit politicos şi am spus că poate cu altă ocazie, dar nu s-a lăsat păcălită câtuşi de puţin. A traversat curtea interioară spre camerele ei – dar când majordomul a dat s-o urmeze, i-am tăiat calea.

— Domnule Florescu, a început Holmes cu glas mieros. Cred că trebuie să purtăm o discuţie.

— Domnule?

Bărbatul privea de-a lungul nasului mâna care-i oprise înaintarea.

— Despre ce?

— Umbra de la Bran, am zis.

Văzând că nu pricepe nimic, m-am aplecat în faţă ca să-i explic limpede:

— Fantoma din pereţii castelului. Cea care poartă numele Andrei Costea.

Nu a încercat să se prefacă. A înghiţit în sec, a aruncat o privire în urma Reginei şi a zis:

— Voi veni. După ce termină ea cu mine.

— Vom aştepta, a spus Holmes mai mult ca pe o ameninţare decât ca pe o promisiune.

În timp ce urcam scările am avut în sfârşit prilejul să-l întreb pe Holmes cât de multe aflase de la fantoma noastră.

— Doar ce a putut să-mi spună în aproximativ două minute. M-am îngrozit când uşa s-a deschis şi am văzut chipul lui, nu al tău, dar părea să-şi cunoască limpede misiunea. După ce a povestit cum a ajuns acolo şi ce te-a interesat pe tine într-atât de mult, eu am plecat, sperând să prind maşina Reginei înainte ca şoferul s-o ducă înapoi în garaj. Băiatul a spus că l-ai găsit într-o casă a scării ascunsă în spatele pereţilor şi că avea un fel de vizor de unde putea vedea satul. Însă nu pricepuse deloc de ce voiai să ştii dacă maşina doctorului fusese în apropierea Branului duminică seară.

— Nici eu n-am aflat mult mai multe. Am simţit că era mai puţin important să-mi satisfac curiozitatea decât să acţionez imediat. Şi, apropo de asta, îmi cer scuze că mi-

am încălcat promisiunea faţă de tine. Că urma să rămân în cameră.

— E de înţeles, Russell, a zis.

Uşile camerelor noastre erau încă închise, şi s-au dovedit încuiate. Am ciocănit în lemn.

— Noi suntem, Andrei.

Zăvorul a fost tras. Făcând un pas în cameră am primit răspuns la una dintre întrebările mele: da, cel puţin unii dintre slujitorii de la castel cunoşteau secretul. I se adusese mâncare, apă şi o cămaşă nouă, sensibil mai puţin ornamentată decât cea din scrinul lui Holmes. Şi, posibil, foarfece şi o lamă de ras, pentru că acum nu mai avea barbă pe obraji, iar mustaţa îi era aranjată.

Am închis zăvorul. Ceva din gestul meu a aruncat o umbră de îngrijorare pe chipul lui Andrei – sau poate era din pricina felului în care ne-am apropiat eu şi Holmes de el, ca nişte întruchipări ale cuvântului *interogatoriu.*

L-am atins pe Holmes pe braţ, afişând un zâmbet liniştitor.

— Bună, Andrei. Sper că te-ai simţi bine aici. Îmi pare rău că am lipsit aşa de mult.

Nu a mai făcut niciun pas în spate, însă figura i-a rămas prevăzătoare.

— Totul bun. Dormit pe...

A făcut semn spre canapea.

— Scaun?

— Pe canapea? Ar fi trebuit să dormi într-unul dintre paturi.

S-a arătat uluit.

— Nu! *Canap* bun. Mai bun decât patul de pe scări.

— Îmi închipui. Şi văd că ţi-au adus nişte mâncare.

— Da, eu...

Şi-a dat seama ce recunoscuse şi a închis gura.

— Nu-ţi face griji, am venit să te ajutăm, am spus.

Şi, cu toate că Holmes mi-a aruncat o privire tăioasă, era adevărat. Măcar atât puteam să facem, aici la Bran, să rezolvăm problema unui dezertor cândva mort.

— Stai jos, te rog.

Văzându-l că rămâne în picioare, chiar aruncând o privire spre uşă, m-am apropiat de fotoliile de lângă fereastră şi l-am ademenit cu:

— Trebuie să-ţi spun despre Gabriela.

— Aţi găsit Gabi? Unde? E bine?

— O să-şi revină. Am găsit-o şi am eliberat-o. Apoi l-am găsit pe cel care a luat-o.

Momeala a funcţionat. M-a urmat până la fotolii şi s-a trântit în unul dintre ele, dizgraţios ca un adolescent. Nu am înţeles cuvintele mormăite care i-au ieşit pe gură, dar eram capabilă să recunosc o rugăciune de mulţumire când o auzeam.

— Ah, a zis. Scuze. Am zis că eu bucuros că ea bine. Şi mulţumesc. Ea persoană bună, cred.

— A, deci sunteţi prieteni? O cunoşteai înainte să te întorci la Bran în ianuarie?

— Nu, prieteni, nu... cum se spune, deschis?

— Direct?

— Direct, da. Văzut în timp ce lucrează, auzit vorbind cu alţii, mereu veselă, niciodată, ăăă, plâns. Prietenă cu Vera.

Am dat aprobator din cap, însă nu am luat deocamdată în seamă numele şi i-am povestit o variantă simplificată şi uşor inexactă a modului în care o găsiserăm pe Gabi. Reuşea să urmărească engleza dacă vorbeam rar şi a chicotit imaginându-şi cum stăteam eu şi Holmes pe motocicletă, apoi a râs în hohote aflând de contribuţia câinelui şi a stăpânei sale regale. Recunosc că am tras puţin lucrurile de păr, sperând că Florescu o să ajungă

înainte ca interogatoriul să se întoarcă asupra protejatului său...

În sfârşit am auzit o bătaie în uşă şi m-am dus să-i deschid majordomului.

Împreună cu el, spre surprinderea mea, era Vera Dumitru.

Andrei s-a ridicat imediat în picioare şi s-a înroşit. Vera i-a aruncat o privire rapidă, apoi l-a ignorat cu desăvârşire. El părea să nu ştie cum să-şi ţină mâinile. Iar când am adus scaune pentru noii noştri oaspeţi a aruncat din nou o privire plină de jind spre uşă, dar în cele din urmă, s-a tras pe marginea fotoliului, cu capul plecat şi mâinile împreunate între genunchi.

L-am lăsat pe Holmes să înceapă. Cei doi bărbaţi ar fi reacţionat mai bine la întrebările lui decât la ale mele.

— Domnule Florescu, există lucruri în legătură cu care ne-aţi dus de nas şi informaţii pe care nu ni le-aţi oferit. Pentru început, aş vrea să ne explicaţi cum a ajuns Andrei Costea să locuiască în spatele peretelui de la Castelul Bran.

A durat mult, un ceas sau mai bine de fragmente de propoziţie, întreruperi şi traduceri din partea domnului Florescu, dar, treptat, povestea umbrei de la Castelul Bran a prins contur.

Capitolul 53

A fost odată un tânăr fermier care locuia într-un colţ liniştit de imperiu, neavând habar de lumea largă din părţile îndepărtate. Nu era un băiat deosebit de chipeş, şi nici prea inteligent când venea vorba de replici pline de spirit şi lucruri din cărţi, pentru că familia lui era săracă. Dar, la vremea aceea, toată lumea în sat era săracă, aşa că ce conta? Şi, da, tatăl lui putea fi rău când bea prea

mult, dar nici asta nu era ceva neobişnuit. Băiatul iubea caii familiei, iar vecinii lui au aflat că animalele dresate de el ar lucra mai mult decât celelalte. Mâinile lui erau şi iscusite, aşa încât căruţele pe care le repara şi obloanele pe care le construia rezistau şi la întrebuinţare intensă.

În sat era un om, un om cu o oarecare importanţă, plătit cu un salariu mic de oraşul din apropiere ca să vegheze asupra ruinelor castelului de pe deal. Fusese cândva profesor la şcoală, sau poate că doar mersese la şcoală, şi nu avea copii. În schimb, a devenit unchi pentru copiii altora, găsind meditatori care să-i ajute la examene, ajutându-i să plătească pentru cărţi şi uniforme şi ocazional oferindu-le câte o bursă. Nu e ca şi cum băiatul ar fi promis prea multe când venea vorba despre şcoală, însă bărbatul era bun şi, uneori, când tatăl băiatului se înfuria, bărbatul îi pregătea un pat în faţa focului în care-l lăsa pe băiat să doarmă.

Băiatul avea prieteni. Mai cu seamă o fată, mai mare decât el şi mult mai deşteaptă, îi aducea bucurie şi îl tachina, blând, chiar dacă spunea că satul nu o va ţine acolo mult timp. Dar, până şi-a luat zborul, l-a lăsat să-i stea prin preajmă, l-a lăsat pe băiat să-i aducă daruri şi să o facă să râdă.

Pe măsură ce băiatul creştea, tatăl lui devenea tot mai dur cu el. Cel mai rău era că începuse să o lovească şi pe mama băiatului. Până într-o zi când băiatul şi-a dat seama că nu mai era un copil, că era egalul tatălui său şi că lucrul cu caii îl făcuse puternic. Aşa că i-a spus tatălui său că bătăile trebuie să înceteze. Şi, la scurt timp după aceea, tatăl a plecat, luând cu el punguţa de piele cu monede ţinută sub pietrele din vatră.

Nu după mult timp, mama s-a întors cu faţa la perete şi a murit.

Cam în aceeaşi perioadă, războiul care crescuse de cealaltă parte a lumii s-a apropiat brusc. Ţara vecină era acum duşmanul şi era nevoie de soldaţi. Fratele mai mare al băiatului avea piciorul sucit, surorile erau prea mici ca să lucreze, aşa că băiatul a semnat hârtiile ca să devină soldat, aranjând ca simbria lui să fie trimisă acasă.

Prima lui bătălie a fost şi ultima. Era destul de aproape de casă încât, dacă fumul s-ar fi risipit vreodată, ar fi putut vedea în depărtare forma unor dealuri cunoscute. Nu că fumul şi praful ar fi fost vreodată altfel decât sufocante. Nu că ar fi avut timpul liber să stea şi să caute culmile.

Odată, cu ani în urmă, când soldatul era foarte tânăr, văzuse un vecin târât afară dintr-un grajd după ce armăsarul dinăuntru înnebunise. Avusese coşmaruri ani la rândul, încă avea uneori, despre cum trebuia să fi fost să fii prins în acel spaţiu de lemn cu o mulţime de lovituri, oţel şi furie.

Aşa era bătălia, însă fără pereţi.

Exploziile veneau din toate părţile. Oase rupte, sânge peste tot, fără pauză, fără vreun răgaz de a gândi, de a privi în jur, de a-ţi da seama cine era duşman şi cine camarad. Fusese lovit şi zdrobit şi se trezise la pământ, şi se ridicase, şi fusese călcat în picioare. Şi, o dată, o baionetă stacojie adevărată i se năpustise spre măruntaie, şi nu lipsiseră decât câţiva centimetri ca să-l spintece.

Când se trezise, era noapte. Totul era durere. Lumea gemea şi zvâcnea. Îşi pierdu cunoştinţa de câte ori reuşi, dar fie era încă întuneric, fie se întuneca din nou atunci când îşi reveni în cele din urmă, iar setea îl făcuse să se ridice în picioare.

Nu prea putea să se gândească la ce trebuia să facă. În depărtare erau bărbaţi care se mişcau, lumini şi zgomote, însă el avea nevoie de apă şi undeva pe acolo era un râu, era destul de sigur de asta... aşa că începu să meargă.

Apoi se făcu seară, iar pe drum erau şi alţi bărbaţi, însă el se ţinu la distanţă, mergând printre copaci. Pădurea era răcoroasă, iar el avea febră. Scăpă de puşcă şi de bandulieră, apoi de haină şi de pălărie.

Se trezi în sunetul picioarelor care se mişcau pe podeaua de pământ bătătorit. Îl durea, dar nu atât de rău, iar durerea era concentrată mai ales în cap şi la burtă. Îi era sete, dar avea impresia că ar fi băut nu cu mult timp înainte. Era în interior, dar nu într-o casă pe care o cunoştea. Era destul de sigur că urma să afle ce căuta acolo, după încă un somn sau două.

Nu era tocmai amnezie, pentru că după ce febra îi scăzu şi după ce ameţeala şi durerea de cap dispărură îşi aminti cine şi de unde era. Însă sub acele cunoştinţe prăfuite stăteau clocotul bătăliei, oroarea de a fi prins într-un grajd cu o sălbăticiune înnebunită care îl ura suficient de mult încât să-i rupă fiecare oscior şi să-l zdrobească sub picioare.

De ce naiba s-ar fi întors la asta? Germania şi Austria erau departe. Îşi jucase rolul în disputa lor.

Rămase în iarna aia cu bătrâna care îl găsise. Se revanşă pentru găzduire tăind destul lemn de foc cât pentru ani întregi, săpând o nouă groapă pentru toaletă, reparându-i acoperişul. Când veni primăvara, se legă la încălţări, se îmbrăcă în hainele pe care i le făcuse ea şi trecu dealurile spre casa lui.

Mergea noaptea, când satul era tăcut, şi îşi trezi fratele mai mare zgâriind la obloane până când acestea se deschiseră ca să alunge şobolanul care rodea.

Acolo află că era mort şi îngropat în cimitir.

Cei doi fraţi rămaseră să stea de vorbă. Satul găsise locuri de muncă pentru cel mare şi pentru una dintre surori. Guvernul trimisese bani pentru a le mulţumi pentru că sacrificaseră o viaţă armatei. Nu era nevoie, spusese

fratele mai mare, ca mezinul să se întoarcă la comandament, eventual să fie judecat pentru dezertare.

— Îi împuşcă pe dezertori, nu-i aşa? întrebase el.

Iar tânărul soldat recunoscuse că aşa făceau.

— Atunci pleacă. Nu trebuie să stai aici.

— Dar... Magda?

— Magda iubeşte pe altcineva. Tu eşti prea mic. Pleacă, cât mai departe, unde nimeni nu se luptă şi nimeni nu se va mira de un băiat care nu e în uniformă.

Nu ştiau că nu exista un astfel de loc în toată Europa. Însă un băiat care fusese în mod limpede rănit, al cărui trup era încă o dezordine roşie furioasă şi, mai mult decât atât, un băiat ale cărui mâini iscusite şi puternice erau de folos în oraşe şi sate cărora le fuseseră răpite bărbaţii, ei bine, un astfel de băiat se putea ascunde undeva, putea găsi un loc în care să trăiască liniştit o vreme.

Se întoarse acasă de două ori în anii următori: noaptea, şi văzându-şi doar fratele. Însă ultima dată fratele lui era pe punctul să se căsătorească şi îi spuse să nu mai vină.

— Soţia mea nu va înţelege, explicase el. Unchiul ei e poliţist şi nu-i voi cere să-l mintă.

Mâhnit, soldatul plecă, se întoarse în sud şi se stabili într-un sat care avea nevoie de mâini pricepute. Şi încercă să fie fericit acolo, încercă să se îndrăgostească de o localnică, însă dorul tot mai puternic pentru plaiurile lui, pentru sunetul propriei lui limbi crescu în el ca o infecţie.

Aşa că se întoarse acasă, noaptea. Doar că de această dată nu se duse să zgârie obloanele fratelui său. În schimb, îl căută pe bărbatul care-l protejase şi îl încurajase în toţi acei ani de dinainte.

Un bărbat care era acum în poziţia de a-i oferi un anumit fel de adăpost, dar contra unui cost.

Care anume, nimeni nu poate şti.

Capitolul 54

— Când Regina nu este aici, ne-a spus Florescu, eu locuiesc în sat. Andrei a venit la uşa mea la o săptămână după Anul Nou, pe jumătate îngheţat, spunându-mi că dacă nu se poate întoarce la Bran o să se sinucidă înecându-se. L-am lăsat să doarmă în faţa focului până îmi dădeam seama ce să facem. Însă acolo am vecini, iar primăvara mă mut la castel ca să fu aici pentru Majestatea Sa. Anul acesta a fost mai devreme decât de obicei, în martie. Dacă Andrei ar fi stat în casa mea, ar fi putut fi văzut. Aşa că l-am adus aici.

— De unde aţi ştiut de scara secretă? l-am întrebat eu.

— Doamnă, familia mea a îngrijit Castelul Bran de foarte mult timp. Nu este nimic pe care să nu-l ştiu despre castel.

— Îmi imaginez că aţi avut grijă să o încurajaţi pe Regină şi pe arhitectul ei să nu modifice cele două locuri unde erau ascunse uşile? Nu anul acesta, cel puţin.

A roşit uşor. Nu-l puteam învinovăţi, având în vedere hidoşenia scrinului de la primul etaj.

— Deci, cine altcineva mai ştie? Bucătăreasa, ajutorul ei, menajera... Vera. Gabriela nu?

— Nu. Iar Vera ştie doar de ieri.

Vera însăşi a vorbit în cele din urmă, primul cuvânt pe care-l rostise de când intrase:

— Când am auzit că tu eşti – tu, Andrei, prieten al surorii mele – care îmi şoptea din cimitir ca un ciudat! Aşa m-am speriat, că au tremurat şi chiloţii pe mine.

Colocvialismul surprinzător l-a aruncat pe Andrei într-un schimb vehement de replici în limba română cu Vera, pe care l-am putut urmări doar prin expresiile şi gesturile lor: scuze imploratoare din partea lui şi indignare din partea ei; un gest blând către fruntea lui rănită urmată de

declarația ei care nu se putea traduce decât prin „Aşa-ţi trebuie”.

În cele din urmă, Vera a cedat – a cedat chiar în engleză:

— Nu m-aş fi aşteptat la prostia asta. Sora mea spus mereu, Andrei băiat bun.

— Semeni cu ea, a recunoscut el cu faţa la podea.

— Ah, de aia mă pândeşti prin gaura cheii când şterg praful şi lucrez? Bine că una dintre fete nu are cameră acolo. Nu eşti băiat bun.

Capul i s-a ridicat brusc.

— *I not stare*! Doar mă uit să văd cine e acolo. Nimic de făcut. Zile lungi în perete. Nu pândeşte. Nu pe fete.

— Doar pe mine?

— Da, doar pe tine – adică nu, mereu plăcut la tine, şi place să te văd, da, tu foarte...

M-am gândit că ar fi mai bine să-l opresc înainte ca ea să-i sară la gât.

— Ca să ne înţelegem, vreţi să ne spuneţi că Andrei a locuit în interiorul zidurilor din luna martie, cu puţin timp înainte să ajungă Regina. Câţiva dintre slujitori ştiau şi urmau să-i lase mâncare jos, printre stivele constructorilor de la parter. Dormea ziua şi ieşea noaptea ca să-şi recupereze mâncarea şi să-şi întindă picioarele.

Florescu a recapitulat:

— Când Regina e plecată, nu este nicio problemă pentru Andrei să vină şi să plece noaptea. Este un singur străjer, şi îl pot trimite la bucătărie sau îi pot spune că nu reuşesc să adorm aşa că îi preiau tura. Apoi Andrei poate merge afară în aer liber. Noaptea chiar puţin prin sat, cel mai mult prin pădure. Nu este un aranjament perfect, nici permanent, însă până când Regina se întoarce din nou la Bucureşti, odată cu lăsarea frigului, numai la asta am reuşit să mă gândesc.

— Temerea dumneavoastră e acuzaţia de dezertare, nu-i aşa?

— Ar putea fi împuşcat.

M-am uitat la Holmes.

— Cunoşti legea de aici?

— Îmi imaginez că e aproape la fel ca a noastră.

Le-am explicat celorlalţi.

— Legea românească poate fi diferită, sau aşa cred, faţă de cea a Imperiului Austro-Ungar, dar dacă seamănă cu cea din Anglia, atunci da, dezertarea este o infracţiune, însă nimeni nu e interesat de o urmărire penală. O confesiune are de obicei ca rezultat lăsarea la vatră şi anularea oricăror distincţii şi medalii. Dar asta ridică un semn de întrebare. Andrei, câţi ani aveai când te-ai înrolat? Când ai devenit soldat? am adăugat, din moment ce chipul lui devenise un studiu plastic al sentimentului de derută.

— Câţi ani? Cred că cincisprezece sau şaisprezece.

— Ai minţit cu privire la vârsta ta?

El a ridicat din umeri. Şi era adevărat, până şi regimentele engleze aveau tendinţa să tacă mâlc în legătură cu soldaţii pe care îi descopereau ca fiind minori, mobilizându-i în zone mai puţin probabile să vadă o bătălie activă. Mi-am amintit că citisem despre un băiat de aproximativ doisprezece ani care luptase într-un regiment din Balcani în primele zile ale Războiului. Până în 1916 Puterile Centrale ar fi fost suficient de disperate să închidă ochii la vârsta celor în uniformă. Nouă ani mai târziu, era posibil ca perspectiva lor despre dezertare să fie marcată de o anumită ruşine.

— Andrei, erai minor şi grav rănit. Aproape ai murit şi ai plecat *după ce* bătălia s-a terminat. Mă îndoiesc că în 1925 vreo instanţă militară ar vrea să te trimită în judecată. Şi,

dacă se întâmplă asta – ei bine, soţul meu şi cu mine cunoaştem foarte mulţi oameni influenţi.

El s-a holbat la mine, fără să înţeleagă. Mi-am deschis gura să încerc din nou, folosind cuvinte cu una şi două silabe, însă Florescu mi-a luat-o înainte.

Pe măsură ce curgeau frazele româneşti, acele bucăţele aproape inteligibile de italiană şi spaniolă, expresia de pe faţa soldatului a trecut de la confuzie la dispreţ, la neîncredere, apoi la protest făţiş, pentru ca în cele din urmă să frizeze uluiala. Când Florescu a terminat de vorbit, tânărul a rămas o vreme încremenit înainte ca ochii lui negri să se îndrepte spre Holmes şi spre mine. Am dat din cap încurajator.

A sărit de pe scaun ca să mă apuce de umeri şi să mă pupe zdravăn pe obraz. A făcut la fel şi cu Florescu şi l-ar fi îmbrăţişat şi pe Holmes dacă nu l-ar fi oprit o mână întinsă, vârâtă cu subînţeles sub nas. Mână pe care a apucat-o şi a scuturat-o puternic.

În timp ce făcea asta, zâmbea larg şi nevenindu-i să creadă pe sub mustaţa tunsă recent – iar eu, tresărind, mi-am dat seama de ceva care explica multe lucruri.

Tânărul avea aceiaşi incisivi lungi şi distinctivi pe care îi văzusem sub marginile mustăţii lui Florescu. Numai Dumnezeu ştia ce îl împinsese pe Florescu să se însoare cu o soţie nebună şi o forţase pe cealaltă femeie să se mărite cu un bătăuş – sau când avuseseră loc cele două nunţi –, dar în mod cert în urmă cu vreo douăzeci şi şase de ani viitorul majordom avusese o aventură cu o fată din sat.

Băiatul nu ştia încă faptul că protectorul lui era ceva mai mult de atât pentru el, însă Florescu ştia. Îi citeam în ochi că era conştient de acest lucru. Era ultimul secret pe care Florescu îl ascunsese de noi.

În timp ce descoperirea reverbera în interiorul meu, Andrei se întorsese spre Vera şi îngheţase. În cele din

urmă ea l-a scos din impas, ridicându-se de pe scaun ca să facă un pas înainte, la fel de demnă precum Regina Maria, ca să-i dea admiratorului ei un sărut cuviincios pe obraz, doar pentru a scoate un „uf ” puternic când el şi-a aruncat braţele în jurul ei şi a învârtit-o în cerc.

Ne-am uitaţi toţi trei la cuplul care râdea. Florescu părea surprins, Holmes avea o expresie încântată pe chip, iar eu – eu mă gândeam: în urmă cu câteva săptămâni... ba nu, în urmă cu cinci *zile* am ajuns aici având sentimentul că păşesc dintr-un vis febril într-un basm cufundat în lumina soarelui. Un basm cu o Regină într-un castel, o vrăjitoare în pădure şi un băiat cinstit de la ţară deghizat. O poveste în care slujitoarele îşi plănuiau propriul viitor şi o Prinţesă care izbutise să-l învingă pe răufăcător. Una în care din umbre ieşeau fantome, iar iubirea apărea din senin. Povestea asta avea de toate, mai puţin o pisică vorbitoare.

M-am rezemat cu umărul de umărul soţului meu.

— Un final mai apropiat de al unei cărţi cu poveşti nici că se poate, i-am spus fericită.

NOTE FINALE

Scrise de redactorul domnişoarei Russell, Laurie R. King

După cum spunea domnişoara Russell, în unele basme, lucrurile se încheie la „fericit până la adânci bătrâneţi”. În altele, fericirea este acolo unde apar problemele. Au fost odată, într-adevăr, o Regină care se numea Maria şi o Principesă pe nume Ileana, însă povestea în care a crescut Ileana a fost genul cu întunecime la bază. Genul de poveste în care o fetiţă este înconjurată de forţe scăpate

de sub control, boala răpindu-i fratele mai mic şi duşmanii alungându-i familia de acasă, armele, bombele şi asasinii apropiindu-se mult mai mult decât ar trebui să vadă un copil, şi încheindu-se cu trădarea venită din partea propriei familii.

Regina Maria a murit în 1938, prin urmare nu a văzut cum regimul comunist i-a devastat ţara pe care a iubit-o atât de mult. A avut multe probleme cu fiul ei rebel, Carol al II-lea, însă nu putea să ştie că el avea să se răzbune pentru jignirile închipuite interzicându-i Prinţului Barbu Ştirbey să vină la înmormântarea ei şi alungându-şi sora, pe Ileana, din propria ţară.

Ileana a supravieţuit, slujindu-şi ţara oricum a putut. S-a măritat de două ori şi a murit la optzeci şi doi de ani într-o mănăstire ortodoxă din Pennsylvania, unde fusese maică stareţă timp de mulţi ani.

Prinţul Barbu Ştirbey, care şi el şi-a slujit patria în ciuda guvernului său, a murit Sub comunişti în 1946, la o zi după ce a participat la o petrecere la Ambasada Rusiei.

Uriaşele probleme economice ale României sub dictatorul comunist Nicolae Ceauşescu au trezit dorinţa de a obţine bani din turism – lucru care a dus la reinventarea Castelului Bran ca fiind Castelul lui Dracula. Astfel, vizita la castel capătă multă culoare, deşi, aşa cum şi-a dat seama domnişoara Russell în 1925, nu există nicio dovadă notabilă, istorică sau arhitecturală, cum că Bram Stoker ar fi avut în minte exact acest castel din Carpaţi.

Cei familiarizaţi cu satul Bran şi castelul lui pot observa că autoarea se joacă uneori în deplină libertate cu anumite detalii: poziţia bisericilor, cât de înaintate erau lucrările la castel în 1925, programul social al Reginei Maria şi locaţia Ilenei pe perioada acelei veri. După cum ştiu cititorii ei, în ciuda faptului că sunt ajutorul literar al domnişoarei Russell, nu sunt întotdeauna capabilă să stabilesc când

anume au suferit o transformare unele aspecte ale Memoriilor Domnişoarei Russell, provocate fie de memoria creativă a domnişoarei Russell, fie de preferinţele ei narative, fie de vreo chestiune tainică de securitate naţională.

Vă rog să nu mă învinovăţiţi pentru inexactităţile dinadins făcute ale domnişoarei Russell.

MULŢUMIRI

Corespondentul de la *The Times* din această poveste, dl. Alan Broder, îşi datorează numele generozităţii de care a dat dovadă un profesor de informatică de la Universitatea Yeshiva din New York în 2020, în timpul unei strângeri de fonduri pentru rezerva de alimente Second Harvest din California Centrală.

Mulţumiri li se datorează, acum mai mult ca niciodată, minunatelor doamne şi domni de la Penguin Random House, care s-au zbătut pentru această carte în decursul unor săptămâni stresante de pandemie şi haos electoral. Faptul că romanul există se datorează încăpăţânării lor că viaţa va merge mai departe şi că se va continua să se spună poveşti. Mulţumesc Hillary, Allison, Kim, Melissa, Carlos, Emma, Caroline şi altor mii de persoane. Vă iubesc!

Şi, că veni vorba despre iubire, le mulţumesc amicilor şi susţinătorilor mei, fără de care nu mi-aş putea imagina acest ultim an: Zoe, Bob, Alice, Merrily, Karen, Sabrina, Erin, John, Mary Alice, Anna, Angela, Clio şi tuturor celor care susţin seria cu Mary Russell şi Sherlock Holmes. Simt că sunteţi în spatele meu şi mă încurajaţi din toate puterile.

Le mulţumesc, de asemenea, şi celor de la Castelul Bran, care au răspuns cu bucurie întrebărilor ciudate venite din cealaltă parte a lumii şi care au unul dintre cele

mai bune site-uri web. Şi mulţumiri şi Olgăi, care mi-a corectat ortografia pentru limba română.

În cărţi, ca şi în viaţă, ai nevoie de o comunitate.

Laurie R. King
Castelul umbrelor

„— În regulă, Holmes. Ce se întâmplă aici?

— Există o situaţie care prezintă interes în România.

— Mi-ai spus asta acum câteva zile.

Părea puţin probabil la acea vreme, în timp ce stăteam pe o faleză însorită în portul din Monaco. România era partea din Europa care se apropia cel mai tare de un ţinut sălbatic: nici tocmai Occident, nici tocmai Orient, nici feudală, totuşi îndeajuns de departe de o democraţie funcţională, o ţară aflată dincolo de limitele ghidurilor lui Cook.”

Laurie R. King – *Castelul umbrelor*

„Asta e frumos când amesteci supranaturalul într-o poveste cu Sherlock Holmes – vrei să crezi că totul are o explicaţie logică, şi totuşi nu poţi să nu iei în calcul varianta ca unele mistere să fie atât de malefice încât să sfideze un raţionament atât de elementar.”

Bookreporter

„King strecoară cu pricepere amănunte istorice fascinante despre viaţa Mariei de România, în acelaşi timp păstrând ritmul galopant al acţiunii”

Publishers Weekly

Laurie R. King
Castelul umbrelor

„- În regulă, Holmes. Ce se întâmplă aici?

- Există o situație care prezintă interes în România.

- Mi-ai spus asta acum câteva zile.

Părea puțin probabil la acea vreme, în timp ce stăteam pe o faleză însorită în portul din Monaco. România era partea din Europa care se apropia cel mai tare de un ținut sălbatic: nici tocmai Occident, nici tocmai Orient, nici feudală, totuși îndeajuns de departe de o democrație funcțională, o țară aflată dincolo de limitele ghidurilor lui Cook."

Laurie R. King – *Castelul umbrelor*

„Asta e frumos când amesteci supranaturalul într-o poveste cu Sherlock Holmes – vrei să crezi că totul are o explicație logică, și totuși nu poți să nu iei în calcul varianta ca unele mistere să fie atât de malefice încât să sfideze un raționament atât de elementar."

Bookreporter

„King strecoară cu pricepere amănunte istorice fascinante despre viața Mariei de România, în același timp păstrând ritmul galopant al acțiunii."

Publishers Weekly

virtual project